

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:
Fysiske størrelse | Physical extent:

Moulin, Louis de.

Den skotske Kapitain eller Sepoybruden :
Historisk Roman.

Kjøbenhavn : E. O. Jordans Forlag, 1880
1-2 i 1 bd. (298, 438 s.).

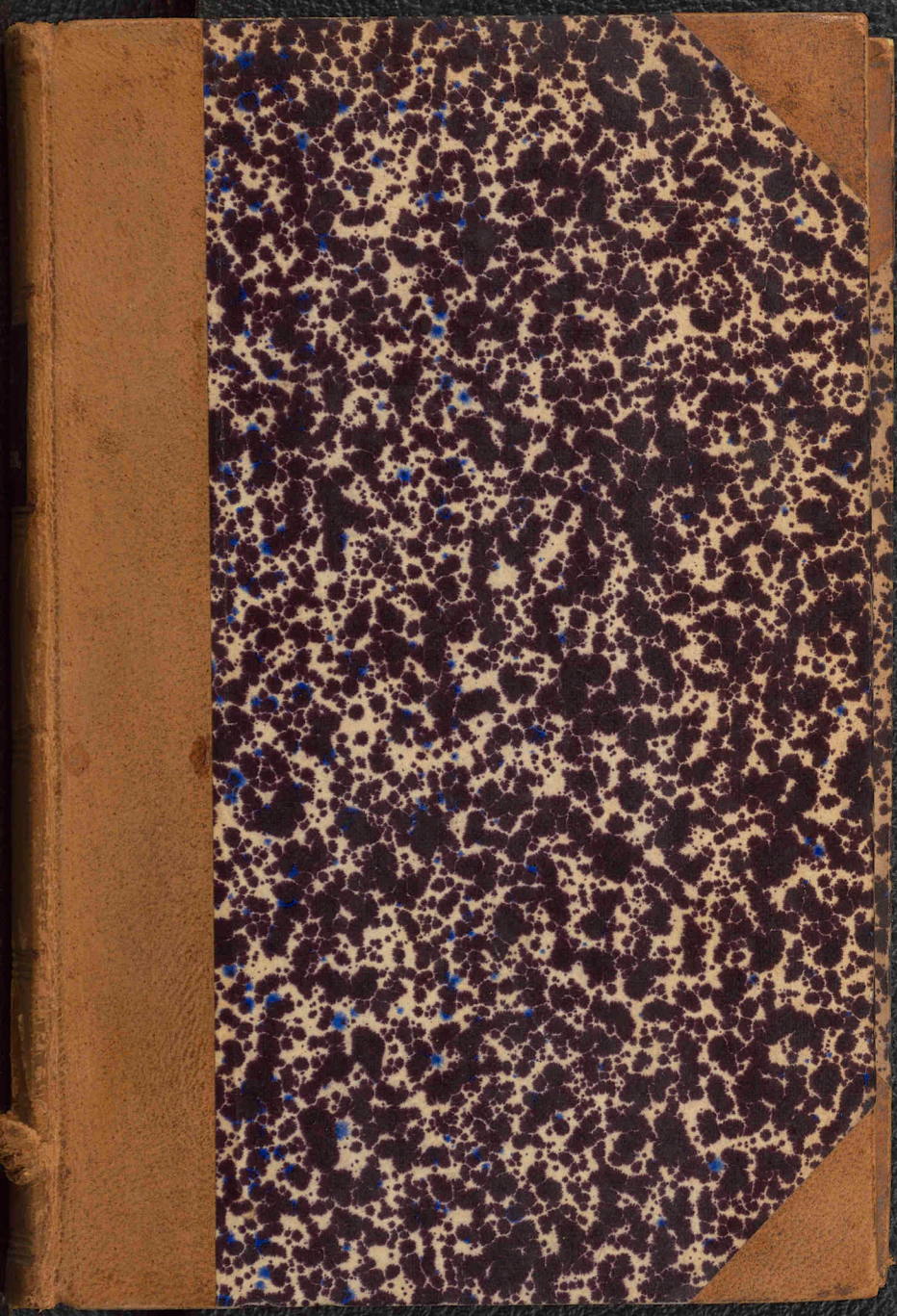
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 220

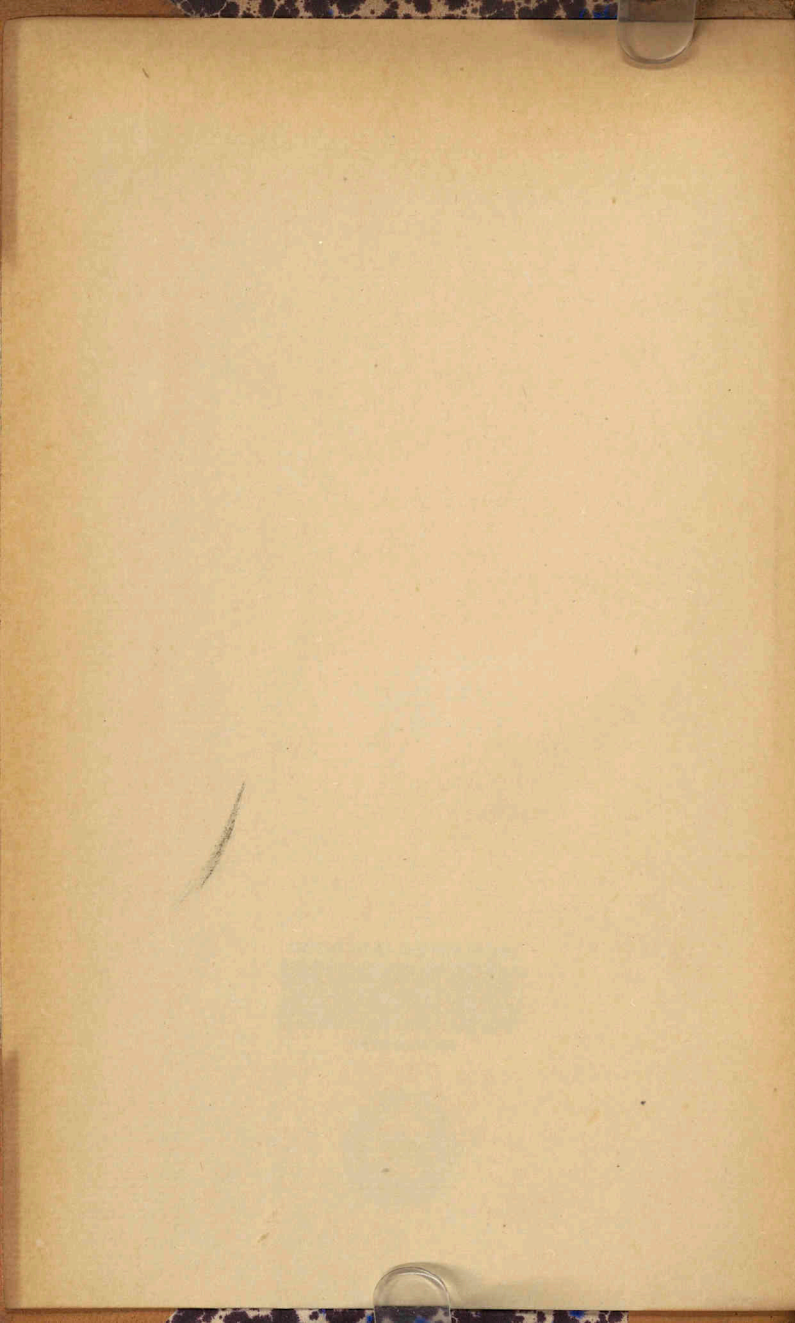
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024034306

Den skotske Kapitein

eller

Seyonbruden.

Historisk Roman

af

Louis de Moulin.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

E. D. Jordans Forlag.

Trykt hos N. W. Henningsen.

1880.

Første Kapitel.

I Dschunglen.

Det var langt over Midnat! Maanen stod blank og klar paa Himlen, ikke en Vind rørte sig; Alt var thyst og stille, og kun engang imellem lød et dumpt Brøl eller et langtrukket Hyl fra Dschunglekrattet.

Hele Naturen syntes at samle Kræfter til Kampen den følgende Dag med Indiens store, brændende Sol; Blomsterne glindsede af en forfriskende Dug, og en taagelignende Damp steg op af de sumpige Bambusstove, stedse høiere og høiere, overdrysfende de tørre, raslende Rør med et fint, fugtigt Støv.

Med Et lød Fodtrin; de nedfaldne, visne Kviste knagede under dem, og to Mænd viste sig paa den smale, kun lidet besøgte Sti, som ellers blev benyttet, enten af Tigeren, eller af dens Fjende, den uforfærdede Jæger.

Mændene standsede ved et mægtigt Palmetræ, der stod ligesom en Skildvagt ved Begyndelsen til en Den stotste Kapitein, eller Sepoybruden. 1.

langstrakt, aaben Plet, der i Maanelyset lignede en Indsø med grønne Bølger, omgivet af mørke Skove.

De bar en Byrde imellem sig; noget Hvidt, der hvilede paa en Baare af Grene.

„Her, Faringhea!“ sagde den Ene, „her er Stedet jeg har udsat! lad os sætte vor Byrde her!“

Den Anden kastede et tilfreds Blik omkring sig og nikkede:

„Stedet er godt valgt!“ sagde han, „og jeg gjør som Du vil!“

Baaren blev sat varligt ned, og man saa nu hvad den indeholdt. Maanens Straaler oplyste den tydeligt gennem en Abning i Palmetræets Krone.

Det var et Barn; en lille, slumrende Pige med buttede Arme og smilende Kinder; saa yndig, saa uskyldig som en Engel.

Hun sov trygt; de smaa Hænder vare foldede over Brystet, og af og til opklaredes hendes Smil endnu mere; det var som om hun i Drømme tumlede sig i Dands og Leg.

De to Mænd betragtede hende i Tavshed, men uden at en eneste Mine forandrede sig i deres mørke Ansigter.

„Kali vil blive glad ved hende!“ mumlede den Ene af dem; „kun Skade, at det er os forbudt at pynte hendes Hals med det hellige Silke.“

„Det behøves ikke!“ svarede den Anden, „Guden forlanger kun et Offer, hvis Blod vi ikke har udgødt, det overlader vi til den gule Konge.“

„Og Du er vis paa han netop kommer denne Vei?“ svarede den Anden.

„Ja! se Dig engang om, Faringhea! ser Du det høie, viftende Græs og den tætte Dschungel rundtom? — bagved dem løber Floden med de kjølige Bænder; en Time før Morgenen gryer vil han komme her forbi, for at slukke sin brændende Tørst; hun vil da være vaagnet af sin Slummer og græde høit ved at se sig ene her midt i Dschunglen. Han vil høre hendes Skrig og komme med tindrende Dine og i mægtige Spring, og Kali vil da have et Offer mere, inden Solen spænder Hestene for sin Vogn, — og vi, vi har ærligt fortjent vore Guldstykker.“

Den, som hed Faringhea, nikkede bifaldende og bøiede sig ned over det sovende Barn, der idetsamme gjorde en Bevægelse, som om det vilde vaagne.

„Tys!“ hvisttede han, „hun maa ikke vaagne endnu; hendes Graad vilde falde de vilde Dyr sammen, og vi er ubevæbnede.“

„Ligesom hun!“ tilføjede den Anden.

„Tys, stille!“ vedblev den Første, „hun skal sove!“

Han bøiede sig helt ned over hende og foer med Haanden let hen over hendes Ansigt frem og tilbage, med en forunderlig, bølgende Bevægelse, som forarsagede en viftende, søvndyssende Luftstrømning.

Det var en Esterligning af Vampyrens Visten med Bingerne, naar den har sat sig paa den Halvtsovendes Bryst og paa denne Maade dysser ham i Søvn, for uforstyrret at kunne suge hans Blod.

Den lille Pige, som var nærved at vaagne, faldt strax isøvn paany og drømte uden Tvivl igjen sine deilige Drømme, thi hun smilede saa lykkelig og loe isøvne.

Faringhea bøiede sig igjen ned over hende og famlede ind under det fine Kniplings-Slør, som var udbredt over den Sovendes Bryst.

„Se!“ sagde han og fremdrog et Kors af Guld og Brillanter, som hang i en Kjæde om BARNETS Hals, „skulde vi lade hende beholde dette; den gule Konge bryder sig dog ikke om det.“

„Kør det ikke, Faringhea!“ hvistede den Anden hurtigt, „Korset bringer os ingen Lykke; Kali vilde straffe Den, som rører ved det; det er kun for de Bantro og ei for Budhas hellige Børn. — Og desuden,“ tilføiede han, „har vi modtaget den accorderede Betaling i klingende Guld, saa rundelig, som vi selv bestemte den!“

Faringhea slap Korset og vendte sig mod sin Kammerat.

„Du har Ret, Tumba!“ sagde han, „jeg havde nær ladet mig friste af dette hæslige Symbols Glands; Korset er ikke for os! lad hende beholde det; det vil dog knuses under den gule Konges Tænder.“

Idetsamme naaede en fjern, rullende Lyd deres Øren; den lignede en svag Torden, som blev kastet tilbage af Echoet.

Begge Mændene gjorde uvilkaarligt en og samme Bevægelse fremad, thi den rullende Lyd kom fra den modsatte Side.

„Den kommer, og den er sulten!“ sagde Faringhea, „Gazellen har været den for hurtig, og Hjorten for forsigtig; ikke engang den flodsede Bøffel har været dem nok til at lade sig fange. Nu vel, her vil den finde en Lækkerbidsten, som den ikke gaar forbi! kom, Tumba, vi kan gaa herfra med rolig Samvittighed, vi har gjort vor Pligt.“

„Den er endnu langt borte!“ bemærkede Tumba, „vi naar Floden længe før den, og Baaden er parat.“

„Javist, den vil bruge endnu en Stund om at naa herhen; men vi har tøvet længe nok, næsten for længe; huff paa vi kan blive savnede; et Tilfælde kan forraade vor Bortgang, og hvor har vi saa været henne?“

Den samme, rullende Lyd lod sig høre, men ligesaa svag som før.

„O, hvor den er sulten!“ sagde han, „saaledes klager den altid, naar Maben er tom.“

„Og Du er vis paa at den vil komme ad denne Bei?“

Faringhea bukkede sig ned.

„Denne Sti er kun for den og Schakalen!“ sagde han, „ser Du de friske Spor af deres Fod i den fugtige Jord?“

Tumba bukkede sig ligesom han og betragtede nøie det dybe Indtryk i Stien.

„Ja!“ sagde han, „Du er klog, Faringhea; Stedet kunde aldrig være bedre valgt end ved Foden af denne Palme; den kan næsten ikke undgaa at træde paa hende.“

„Det er ogsaa min Beregning!“ svarede Faringhea med et Smil, „naar jeg gjør mine Sager, gjør jeg dem godt! om kort Tid er der kun Sløret og den hvide, bløde Pude tilbage; det bliver et prægtigt Leie for Brillenslangen.“

Han saa mod Himlen, hvor et svagt Lysstjær viste sig imod Syd-Vst.

„Morgenen sender sin første Hilsen!“ vedblev han, „kom Tumba, vi har ikke megen Tid at give bort; det Maaltid varer ikke længe.“

Som en Opfordring til at skynde sig lod den rullende Lyd igjen; men høiere, frygteligere og nærmere.

Den Lille vaagnede ved Lyden og slog Dinene op.

„Moder!“ sagde hun, „søde Moder!“

„Kom!“ sagde Tumba og trak sin Ben i hans lette Burreus, „hun er vaagen og kalder paa sin Moder!“

Faringhea tøvede endnu.

„Jeg kan ikke glemme det kostbare Smykke!“ mumlede han.

„Kom, kom!“ sagde Tumba, „lad Korset ligge, hør, hør! den kommer, vi maa afsted!“

„Moder, søde Moder,“ raabte den Lille, „jeg er saa bange!“

Et Brøl svarede hende, og de to Mænd styrtebe hurtigt afsted.

Den Lille var ene i den farlige Dschungel.

Andet Kapitel.

Den gule Konge.

Den nærmede sig! den kom! Maanen oplyste Landskabet imod Vest med den høie, steile Brink, som hævede sig over Sumpen dernede.

Man kunde tydeligt se dens gule, sribede Legeme med den lange Hale, som slæbede efter den, medens dens frygtelige Hoved kneiste stolt i Beiret, som om den vilde sige: Jeg er Konge i disse Skove! Dinene funkede og lyste i Halvmørket som gloende Kul, og den røde Tunge foer hyppigt henover de hvide Tænder, for at befugte deres skinnende Emaillé.

En dump, underkuet Brølen lød uden Ophør fra dens Strube, og dens Næseboer var i uafbrudt Bevægelse, for at vinde det mindste levende Byttes Nærhed.

Den var sulten, meget sulten; dens gulstribede Skind hang slunkent under dens Bug; den havde været uheldig hele Natten; hverken Bøflen, Zebuen eller Gazellen havde oppebiet dens Komme, og dem den havde mødt af sin egen Slægt vare ikke saa lette at overmande, de vare Kæmper ligesom den selv.

Nu vilde den gjøre et sidste Forsøg; den vilde betræde Stien, som førte ud til Floden; maasse den

der kunde være heldigere; den havde før overløst den stolte Hjort, naar denne, i blind Tillid til sin Hurtighed, havde vovet sig ind paa den farlige Sti, for at naa Floden før de grusomme Fjender kom. Da havde den knust dens Ryg med et Slag af sin vældige Pote og druffet dens varme Blod, saalænge der var en eneste Draabe tilbage.

Med et standsede den og stod ubevægelig som et Stenbilled. Dens Dine udvidede sig, dens Hale pidskede de stærke Sider, den underkuede sine truende Brøl og lyttede med opretstaaende Øren.

Den havde hørt en fremmed Lyd afbryde Morgengryens Stilhed; en usædvanlig Lyd paa disse Steder, den menneskelige Stemme.

Det var det lille Offer, som græd høit og skreg af Angst.

Tigern lagde sig sladt ned paa Bugen og skjød sig frem langs den bløde Sti; saa lydløst saa stille gled dens tolv Fod lange Legeme fremad, at ikke et Græsstraa knagede, ikke en Kvist blev brækket.

Dens Dine syntes at gjennemføre det tætte Krat, som omgav den; men den var endnu langt fra Stedet. Palmetræet stod desuden imellem; den kunde intet se.

Den trak Bagbenene tæt sammen under sig og gjorde tre uhyre Spring, hvert paa henved en femten Alen, og laa saa igjen stille, ubevægelig og lyttende.

Den menneskelige Stemme lød igjen langt høiere end før og langt nærmere.

Tigern svarede med et rasende, tordenlignende

Brøl, som ringede gennem Oschunglen, og gjorde atter tre uhyre Spring, som bragte den Palmestammen nær paa tyve Alen.

Den blev staaende og sliffede sine Tænder; den havde set noget Hvidt bag Træet; — der maatte dens Bytte være.

Paa den anden Side Palmen stod den lille Pige, indhyllet i et hvidt Slør, bleg som et Marmorbilled; hun vilde skrig, men kunde ikke, Angsten snørede hendes Strube sammen; Tænderne klappede i hendes Mund, og de smaa Fingre bevægede sig frampagtigt.

Hun havde hørt det rasende, rullende Brøl og kjendte det.

Det var Tigeren, Indiens frygtelige Svøbe, som nærmede sig.

Hun havde saa ofte hørt den omtale og set Forfærdelse og Skræk paa alle Ansigter, naar den brune Hindu raabte sit: Sena! Sena! Tigeren, Tigeren! hun havde om Natten hørt dens dumpe Brøl fra Rismarkerne og spurgt hvem det var.

„Tigeren!“ havde man svaret, „Tigeren!“

Og nu hørte hun det igjen, tætved, ene, hjælpeløs i den store, vilde Skov.

Den vilde gjøre hende Fortred, det vidste hun, maaske kradsse hendes smaa Hænder, og rive hendes Slør istykker; at den vilde sønderrive hende med sine mægtige Klør laa udenfor hendes Tankereds. Men hun var angst, grulig angst, hun kunde ikke engang raabe om Hjælp, ikke engang falde paa sin Moder.

Med Et blev hun, om muligt, endnu blegere end

før; hendes Dine udvidede sig, hvert Træf stivnede af Rædsel og hun udstodte et høit Skrig.

Knapt tyve Allen borte til Siden for Stien saa hun imellem de brede Acasiablade et uhyre Hoved med tindrende Dine og opspilet Gab. Det betragtede hende ligesom forundret og sank dybere og dybere ned mod Jorden, ligesom Ratten, naar den vil gjøre sig usynlig for Musen.

Det var Kongetigeren, den gule Konge; den havde gjort en Omvei, for at komme bag paa sit Bytte, og trak nu Benene ind under sig og lavede sig til det dødbringende Spring.

Hun havde hørt, at man skulde bede til Gud i al Nød og Fare; det huskede hun nu, og med klapprende Tænder sank hun paa Knæ, med foldede, rygstende Hænder og Dinene vendte imod Himlen.

Men Tigeren gjorde endnu ikke sit Spring; tværtimod syntes den at gjøre sig endnu mere usynlig. Den trak Hovedet lidt tilbage, saaledes at et stort Acasiablade næsten dækkede det, og blev liggende saa stille, at Ingen, som ikke vidste det i Forveien, vilde have kunnet ane, at de frodige Acasiablade skjulte et af Jordens største og frygteligste Rovdyr.

Den havde nemlig faaet Die paa et nyt Bytte eller maaske en farlig Fjende, og trykkede sig saa fladt ned mod Jorden, som muligt.

Sin Rattenatur tro vilde den vente, indtil den Kommende stod i samme farlige Nærhed, da vilde den styrte frem i et uhyre, buesformigt Spring og slaa dem Begge ned med et eneste Slag.

Det var derfor den gjorde sig saa lille som muligt og tvang sin vilde Natur, der let kom i Raseri, naar den blev forstyrret i at myrde et Bytte.

Det ny Offer var en ung Mand, som kom fra den modsatte Side.

Han var slank og kraftigt bygget; Musklerne, som vare synlige paa de blottede Arme, vidnede om ualmindelig Styrke, og det dristige, freidige Blik, som stedse var langt forud for ham, fæstede sig gjennem-borende paa Dschunglens tætte Blade, ligesom for at udspeide hvad de skjulte i sit Indre.

Den gulbrune Teint vidnede om Hinduen, og den smale Guldring, som holdt det rige, blaasorte Haar sammen, betegnede Hinduen af høi Rang; den hvide, uldne Kappe var kastet løst over Skulderen og faldt i firklige Folder ned over ham, sammenholdt om Livet ved et diamantbesat Bælte.

Over venstre Skulder hang en lang, smækker Rif-fel, og i den højre Haand havde han desuden en fir-lig, lille Bue, et frygteligt Vaaben, som bragte Døden langt sikkrere end Riflen.

Han saa ud til at være højest en et og Thyve Aar, en Yngling i sin skjønneste Alder.

Ligesom Tigreren for kort siden havde nærmet sig listende og krybende, saaledes kom ogsaa han med hurtige, lydlose Skridt, med fremstrakt Hals og speidende Blik.

Han havde hørt Brølene og opjogte nu den blodige Røver, for at dræbe den, før den vendte til-

bage til sit skjulte Veie i det uigjennemtrængelige Dschungelkrat.

Med Et standsede han og saa forbausset hen for sig. Han havde opdaget det knælende, skjælvende Barn ved Foden af Palmetræet.

Det var i samme Øjeblik, at Tigeren havde set ham og trykket sig ned under Acasiabladene, for at gjøre ham tryk og lade ham komme nærmere.

Hinduen begreb snart Situationen, og hans Øjne fik en forunderlig, fosforist Glands; de syntes at trænge gennem Træet og Buskene om det og hvilede endelig gjennemborende paa Acasiabladene.

Et foragteligt Smil krusede hans Læber, og hans venstre Haand greb langsomt indenfor den foldelige Kappe.

„Den Dumrian!“ mumlede han „den vil skjule sig!“

Og Haanden kom frem med et lille Bundt fine, smækkre Rør, hvis ene Ende var skjult i en lille Kugle af Elfenben.

Han tog forsigtigt et Rør af Bundtet, rykkede det varsomt op af Kuglen og gjemte igjen de andre indenfor sin Kappe.

Den Ende paa Røret, som havde fiddet nedad i Elfensbenskuglen, var forsynet med en fin Staalspids, der var dyppet i en brunlig, syrlig lugtende Saft, som indeholdtes i Kuglen.

Det var imidlertid kun lige Spidsen, som var farvet med den brune Vædske, knapt en Ottendedeel Tomme; Resten af den var skinnende blank.

Et besynderligt, spottende Smil fløj over Hinduens smukke Ansigt, da han lagde det lille, fine Rør paa Buestrængen, medens han uafbrudt holdt Dje med Acasiabladene, som bevægede sig næsten umærkeligt.

„Den Dumrian!“ mumlede han „den har forladt sit Skjul, for at lifte sig bag paa mig!“

Han havde Ret; da den Kommende blev staaende og tog det smækkre Rør frem, sagde dens Instinkt den, at der var Fare paafærde; hvad var derfor rigtigere end lade ham blive i den Tro, at den endnu laa bag Acasiabladene, medens den gled lydøst henad Jorden i en stor Bue og pludseligt kastede sig over ham med uimodstaaelig Kraft.

Tigern er klog, snu som Ræven, og Planen var virkelig ikke ilde.

Men den unge Hindues Dje var skarpt som Ornens Blik; han saa den tydeligt glide frem under de fine, spæde Bambusrør stedse nærmere og nærmere, medens dens Dje ikke tabte ham af Syne, og med Hovedet trykket ned imod Jorden.

Det var Døden, som kom listende, grusom, ubønhørlig, uden Raade.

Buen, den havde gjort for at komme bag paa ham, var meget stor og svarede til en Radius af mindst halvandet Hundrede Fod, hvilken Afstand umærkelig blev mindre og mindre, eftersom Uhyret skjød sig frem paa Bugen.

Da den kun var en halvfjerdsfindsthye Fod horte, forandrede den Retning og forsvandt under nogle tætte Buske, for pludselig at vise sig i Ryggen

af Hinduen, der vedblev at holde det smækkre Rør paa Buestrængen.

Den kunde nu dristig nærme sig, krybende paa Bugen og dækket af det tre Fod høje Dschunglegræs, og den var en Mester i at nærme sig paa denne Maade.

Der hørte et skarpt Dje til at bemærke den uendelig svage Rysten, som bevægede Toppen af det stride, raslende Græs, og der hørte et overordentlig fint Dre til at høre, hvor let den satte sin vældige Pote til Jorden for at føre sit mægtige Legeme frem gennem Græsset.

Men han havde set Græssets umærkelige Skjelven hørt Lyden af de listende Trin.

Det samme foragtelige Smil krusede igjen hans Læbe, og han forandrede blot sin Stilling saaledes, at han kom til at vende Siden imod den.

Men bestandigt hvilede det smækkre Rør paa Strængen, parat til at flyve ud og bringe Døden med sig.

Engang imellem, hurtigt som Lynet, viste dens store Hoved sig over Græsset, for at se om Retningen var rigtig, og den smigende Bevægelse begyndte da igjen, men meget hurtigere, ja, det lod næsten til, at den nu ikke brød sig om at blive set, nu da dens Bytte neppe vilde kunne undgaa den.

De tørre Rør kn asede under dens Fødder, Græsset svajede frem og tilbage i en voldsom Bevægelse, og en hul, rullende Lyd lod sig høre.

„Ah!“ mumlede Hinduen, „om lidt vil den søge at skræmme mig med et Brøl og derefter vil den gjøre sit første Spring.“

Og uagtet han befandt sig i umiddelbar Nærhed af Jordens grusomste Rovdyr, gav han sig dog med Opmærksomhed til at betragte en lille, guldglimsende Bille, som flygtede paa et Græsstraa for et gulbrunt Firben af en fem, sex Tommers Længde.

„Kamp og Efterstræbelse alle Begne!“ mumlede han, „saavel imellem Dyrene som imellem Menneffene; ingen Fred, ingen Tryghed selv i den uskuldige Natur.“

Han gjorde en pludselig Bevægelse, som kyste Firbenet, der forsvandt som et Lyn og søgte hen til sin Bolig i en frøndet Træstub.

Ibetsamme lød et rasende, bedøvende Brøl fra det høie Græs, og Hinduen saa Tigerens vældige Legeme flyve gennem Luften i et eneste, uhyre Spring.

Brølet blev besvaret af de mindre Dyrs ængstelige Skrig. Aberne, som nylig var vaagne af deres Slummer, foer forfærdede op paa de yderste, høiest siddende Grene, og de talrige Fugle slagrede tilbeirs, ligesom for at slippe bort fra den frygtelige Majestæt, hvis Stemme alene var istand til at forfærde.

„Det var det første Spring!“ mumlede Hinduen, som var forbleven fuldkommen rolig, „mon den virkelig skulde være dum nok til at tro, at den faar Lov til at gjøre de to andre!“

Den lille Pige henne ved Træet havde hørt det frygtelige Brøl og var faret op fra sin knælende Stilling.

Den stotske Kapitain, eller Sepoybruden.

„Tigere, Tigere med de store runde Dine,“
 flammiede hun, „o, kom, søde Moder, kom før den
 river mig.“

Hun vilde flygte hen til den broncefarvede Mand,
 som stod imellem hende og det frygtelige Dyr, men
 Benene nægtede hende sin Tjeneste; hun kunde ikke
 bevæge Fødderne, og blev staaende stiv og ligesom
 lammet.

Hinduen hørte hendes ængstelige Raab og saa
 hendes Angst, men rørte sig ikke af Stedet; hans
 Dine vendte hurtig tilbage til Krattet, som bevægede
 sig voldsomt paa det Sted, hvor Tigere var faldet
 ned efter sit Spring.

„Den forbereder sig til nok en Flugt gennem
 Luften!“ sagde han, „det skal blive den sidste den skal
 slippe godt fra!“

Han havde knapt udtalt, før et nyt, dundrende
 Brøl lød gennem Oschunglen, og det vældige Dyr
 igjen foer i Beiret i et rasende Spring, tredive Fod
 Længden og ti i Hviden.

Den lignede en uhyre, gul Fugl uden Vinger,
 da den svævede henover de tørre Græsstraa, og faldt
 ned knapt tyve Fod fra den ubevægelige Hindu.

Det næste Spring vilde bringe ham Døden,
 dersom det lykkedes.

Hinduen vidste det, thi hans Rolighed veg Blad-
 sen for en mærkværdig, næsten feberagtig Spænding.
 Hans Dine udvidede sig og lyste som Phosfor, Næse-
 boerne bleve større og ligesom indjagede Tigere
 stramme Uddunstning, og Læberne aabnede sig for de

flinnende hvide Tænder, der kappedes med Schakalens i Glands.

Tigerens Legeme var næsten helt slynligt; den laa i Udkanten af Understoven, kun sparsomt skjult af nogle brede Blade.

Dens uhyre Hoved laa fladt ned paa Jorden, medens den vedblev at trække Bagbenene ind under sig til det sidste, afgjørende Spring. Halsen slog det stride Græs og de tørre Bambusrør til Side eller knækkede dem som tørre Pinde, medens den samtidig brølede uafbrudt, svagt og dumpt af Kaseri eller maafe af Glæde.

Der var ikke mere end fyrreogtyve Fod imellem de to Modstandere, og Hinduen fjernede sig ikke; tværtimod han nærmede sig langsomt, næsten krybende henad Jorden med de funklende Dine fæstede paa de to Ildpritter, som tindrede ham imøde fra Understoven.

Tigeren udstødte et tordenlignende Brøl, saa frygteligt, saa rasende, at Dschunglens Dyr, som begav sig paa Vej til Floden, standsede forskædede, og gjorde idetsamme sit Spring.

Det lange, smidige Legeme foer som en Pil op fra Græsset og beskrev en Bue paa henved tredive Fod.

Hinduen trak Strengen til sig; det lille, smekke Rør hvilede i Beiret og traf Uhyret i Siden før det faldt ned to Skridt fra ham.

Den broncefarvede Mand udstødte et Seiersraab og sprang en halv Enes Skridt tilbage, i samme

Dieblif som hans Fjende reiste sig og vendte sig imod ham med opspilet Gab og udspændte Klør.

„Klodrian!“ loe han, „Du beregner kun daarligt dit Spring, nu er det forfælde at gjøre det om.“

Det lod til at han havde Ret.

Det mægtige Uhyre formaaede ikke at reise sig; dets hele Legeme var ligesom lammet; kun Poterne slog rasende i Jorden og rev Græsset op i store Totter, medens det samtidigt udstødte rasende, hæse Brøl.

Hinduen betragtede det med et triumferende Smil. „Giften virker, den vil dræbe den inden tre Minuters Forløb!“ sagde han, „den gule Konge maa bøie sig for den fredløse Mand!“

Han vedblev at betragte Tigeren, som nu blev grebet af et frygteligt Kaseri; Fraaden flød den ud af Munden, de vældige Klør slog rasende til alle Sider, Brøl fulgte paa Brøl, stedse hæfere og hæfere, indtil de pludseligt ophørte.

Den faldt om paa Siden og luffede Dinene, men i næste Nu reiste den sig pludselig paa alle Fire, udstødte et sidste, tordnende Brøl, sprang lige i Beiret, vift en sex Fod og styrkede om paa Ryggen.

Hinduen gif langsomt hen til den og bøiede sig ned over den.

„Død!“ sagde han, „dumme Dyr, som vilde kæmpe med mig om Herredømmet i Dschunglen!“

Dg uden at værdige den et Blik gif han langsomt hen til Barket, som endnu stod bleg og ubevægelig ved Palmetræet.

„Bange?“ sagde han smilende paa daarligt Engelsk og bøiede sig ned over hende.

„Jeg vil hjem, hjem til Moder!“ svarede den Lille og omfavnede hans Knæ.

„Navnet?“ spurgte han videre og strøg hendes lyse Haar tilbage, „sig mig det!“

„Lila, lille Lila!“ stammede hun, „men kom hjem, hjem, Moder vil give Dig Guld, saameget Du vil have!“

Hinduen rystede paa Hovedet.

„Men hvorledes kommet her?“ spurgte han, „Du maa sige det!“

Den Lille saa sig om.

„Lila ved det ikke!“ sagde hun, „Lila har været artig hele Dagen i Gaar.“

„Moders Navn?“ spurgte Hinduen videre, „Du maa sige det, — onde Mennesker har taget Dig!“

„Hun hedder Mama, søde Mama!“ svarede den Lille, „o, hun er saa god og saa smuk!“

Hinduen rystede misfornøiet paa Hovedet. „Nei, nei,“ sagde han, „saa sig mig din Faders Navn!“

Den Lille saa forundret paa ham.

„Papa!“ sagde hun, „død, Tigeren rev ham ihjel.“

Hinduen betragtede hende medlidende.

„Bent!“ sagde han, „Djalma vil narre dem!“

Han tog Sløret, som hang om den Lille, og Kniplingstørklædet og sønderrev begge Dele.

„Din Kjole!“ smilede han, „saa en anden af mig.“

Og, idet han bukkede sig ned over hende, tog han hendes Kjole af og rev den i stykker.

Den Lille saa forundret paa ham.

„Ikke græde!“ loe han, „Djalma vil narre dem, pas paa!“

Han gif hurtig hen til den døde Tiger og skjærsede Strube over.

Med et tilfreds Smil stænkede han det dampende Blod paa Klædningsstykkerne og kastede dem i Græsset.

„De vil komme!“ mumlede han, „og de vil tro den gule Konge har dræbt hende! o, jeg skal narre dem, de ere meget dumme!“

Han lyttede og gif hurtig hen mod Barnet, som nysgjerrig havde betragtet ham.

„Kom!“ hvisttede han, „sæt Dig paa min Ryg, der kommer Nogen!“

„Vil Du bringe mig til min Moder?“ sagde hun.

„Ja, skynd Dig! jeg hører listende Trin, det er onde Tegn.“

Han lagde sig paa Knæ, og Barnet satte sig paa hans Skulder.

„Hold mig om Halsen!“ sagde han, „og hold fast!“

Hun slyngede sine smaa Arme om hans brune Hals og kyskede hans Kind.

„Jeg holder meget af Dig!“ sagde hun, „og Moder vil give Dig Guld.“

„Hold fast!“ svarede Hinduen, „og vær ikke bange.“

Han reiste sig og foer affted henover den lille, aabne Plads med smidige, elastiske Skridt.

To Minuter efter, just da han forsvandt i Understoven med sin Byrde, raslede Grenene tætvod Palmetræet, og to Mænd traadte frem.

Tredie Kapitel.

Offrene.

De to Mænd, som kom, standsede ved Palmetræet og saa sig hurtig om.

Da de opdagede de sønderrevne, blodige Levinger af Klædningsstykkerne, foer et tilfreds Smil over deres Ansigter.

„Han har været her og holdt Waaltid!“ sagde den Ene, „Planen er fuldkommen lykkedes.“

Og imedens hans Ledfager magelig tog Plads ved Palmetræets Fod, opsamlede han de henkastede Klædningsstykker og rullede dem sammen til en lille Bult.

„Det er værdifulde Beviser!“ sagde han, „de vil give Tigeren Skylden, og vi er fri.“

Ingen af dem kunde se den dræbte Tigers Le-

geme imellem Græsjet og Bambusrørene; det laa fladt udstrakt, og Vegetationen var meget hyppig.

Vi ville beskrive disse Mænd, medens de tage Blads ved Palmetræet og ligesom fryde sig over den vilde, majestætiske Natur, der udfoldede sin Rigdom trindtom dem, oplyst af Solen.

Den højeste af dem saa ud til at være en Mand paa henved fyrreogthve Aar. Hans langagtige, blege Ansigt, der var aldeles skæglost, havde et hjærteløst, toldt Udtryk; de smaa, graalige Dine vare i uafbrudt Bevægelse til alle Sider, ligesom om han frygtede en OVERRUMPLING; Næsen var lang og lige, og Læberne sammenbidte og farveløse. En fornunderlig, næsten sygelig Blegthed var udbredt over hele hans Ansigt, og blev endnu mere forhøiet ved det tætklippede, ildrøde Haar, der var groet ned i en Spids i Panden og dannede derved to høie, blottede Steder paa hver Side af Tindingerne.

En Physiolog vilde ubetinget have erklæret ham for en Mand af bestemt Karakter og en gjennemtrængende Forstand, blandet med ræveagtig Snuighed.

En jort, falmet Kittel naaede ham helt ned til Fødderne, og et bredt, gult Bælte, der bar den pralende Insription: «Deus et ego»,*) sad stramt om hans smalle Liv, holdt sammen ved et simpelt Messingspænde i venstre Side, hvorved ikke et Bogstav af Insriptionen gik tabt. En meget bred Filtthæt, som han havde taget af og lagt ved Siden af sig, og et Par plumpe, jernbeslagne Sko fuldendte hans Paaklædning.

(*) Gud og jeg.

Man kunde ikke tage fejl af hans Stand. Han var Jesuit; og beklædte for Tiden en Missionærs Stilling iblandt Indiens halvvilde Folkstammer.

Vi kunne præsentere ham som den værdige Pater Antonio.

Hans ledsager var ligeledes høi og mager, men havde et ganske andet Udseende.

Hans smukke Ansigt smilede uafbrudt, og de store, brune Øine havde et venligt, trostkyldigt Udtryk, som strax indtog Enhver. Det mørke Overkæg var snoet med en vis Omhu til to drabelige Spidser, og den lille firlige Jokeihue sad paa et meget omhyggeligt friseret Haar.

Hænderne vare smaa og aristokratiske og, trods den umaadelige Hæde, forsynede med fine, hvide Handsker; de legede ligegyldigt med en guldknappet Ridepidst, imedens han saa sig tilfreds om til alle Sider og af og til hævede Hovedet, for at beundre den mægtige Palme, ved hvis Fod han sad.

En tæt tilknapet, kort Frakke af indisk Stof fremhævede hans brede Skuldre og hvælvede Bryst, og et Par elegante Støvler, forsynede med lakerte Skafter, omslutede et Par gulfarvede Pantalons af Silke.

Det var klart at se, at han var Gentleman eller idetmindste gjorde Fordring paa at være det. Hans Tittel gav ham ogsaa Ret dertil; den elegante Herre var nemlig Sir Raleigh Home, Baronet, og af den engelske Regering ansat som Statsretssekretair og Dommer i Bombay.

Hvorledes han var kommen i Berørelse med den tarvelige Missionair og hvorfor han befandt sig i den farlige Dschungel vil Læseren senere faa at vide; kun maa bemærkes, at de to Mænd aldeles ikke vare uvidende om Farerne i denne Del af Indien, og at Sir Home derfor var bevæbnet med Kiffel og Pistoler, imedens Missionæren tilspindelende var fuldkommen ubevæbnet.

Den fromme Mand stode paa Inscriptionen i sit Bælte og paa sit ydmyge Hoved, som endog blev taalt af „Røvelerne“.

Hvad de vilde Dyr angik, frygtede han dem ikke. Han havde et frygteligt Baaben i sine forunderlige, stirrende Øine; ligesom visse Slangar formaa at lamme det forfærdede Doffer ved deres spillende, magnetiske Blik, saadan havde Pater Antonio flere Gange forbausset ved dristig at træde et vildt Dyr imøde og tvinge det til Flugt ved at se det stift ind i Øinene. — Og ligeledes gik det, naar han betragtede et Menneske; der var Noget i hans Øie, som forfærdede, Noget, som udøvede en uimodstaaelig Magt, og som tvang Andre til at slaa Øinene ned.

„Tigern er ikke farligere end jeg!“ pleiede han at sige til sine Fortrolige; til Fremmede sagde han ydmyg: „Det er Gud, som vaager over sin ringe Tjeners Liv.“

Han var uden Tvivl en farlig Mand, den samme Pater, idetmindste troede man det, thi han havde kun faa Venner, og selv disse følte sig altid ilde tilmode i hans Selskab.

Hans blege, kolde Ansigt blev oplivet af et tilfreds Smil, da han sad der ved Baronettens Side og viklede de blodige Klædningsstykker sammen; det var tydeligt at se, at han var oprømt over at Planen var fuldkommen lykkedes som han sagde, og hans Stemme lød ogsaa helt muntert, da han sagde:

„Ikke sandt, Sir, Planen var ikke ilde, og blev, som De ser, særdeles godt udført?“

„Ganske vist, min værdige Ven!“ svarede Baronetten, „ganske vist, men der er ikke mange Dage tilbage, og vi staa endnu kun ved Begyndelsen.“

Jesuitten trak paa Skuldrene.

„I Verdensmennesker!“ sagde han, „er altid saa ivrige i Eders Ønsker og Forhaabninger! I storme affted og gribe til voldsomme Midler, for at opnaa et Resultat, som vi ydmyge Tjenere af den sande Tro naa ubemærkede, langsomt, men med langt større Sikkerhed. Mangfoldige af Eders Planer mislykkes som en Følge heraf, mange af Eders dristige Handlinger blive aldeles uden Frugter, hvorimod vi overvinde alle Hindringer, beseire enhver tænkelig Modstand og glæde os ved en Seir, der ikke har kostet os et eneste Dødder.“

„Undtagen den kostbare Tid!“ bemærkede Baronetten.

Jesuitten loe høit.

„Tiden!“ sagde han, „vi give ikke et Minut bort; vi bruge dem alle; imedens Andre tankeløst bortkaste Time paa Time, arbeide vi, og endnu er vi aldrig kommet forsilde. — Se her!“ vedblev han og

traf en gul Læderbog frem af sin Brystflomme, „her af skal jeg overbevise Dem om, at jeg forstaar at benytte Tiden, og at enhver af mig bestemt Handling ogsaa har sin bestemte Tid, paa hvilken den skal udføres.“

„Hvis den ellers lykkes!“ bemærkede Baronetten. Jesuitten betragtede ham med et forunderligt Smil.

„Jeg begriber ikke, hvor De kan tvivle, min kjære Ven!“ sagde han, „sagde jeg ikke allerede for et halvt Aar siden, at Lila Faidherbe vilde ophøre at leve den 15de Februar, og hvad skrive vi idag?“

„Den 15de Februar!“ svarede Baronetten forbausset, „ved Gud, De er en ypperlig Regnemester, Pater Antonio, De beregner et Menneskes Levetid med en foruroligende Nøiagtighed.“

„Godt!“ svarede Jesuitten, uden at lægge Mærke til Komplimenten, „og som jeg har forudsagt Lilas Dødsdag, vil jeg forudsige alle de Andres.“

Han lagde Eftertryk paa de tre sidste Ord og saa Baronetten stift i Ansigtet.

„Selv om man lægger Dem alvorlige Hindringer i Veien?“ sagde denne.

„Ja!“ svarede Pateren, „selv om man rejser Bjerge imellem mig og mine Planer, vil jeg dog udføre dem.“

„Man kunde maaste faa Strupler paa Halvveien!“ indvendte Baronetten, „og man vilde da neppe have Brug for Deres beundringsværdige Forstand, kjære Ven!“

„Og tror De, at jeg derfor vilde opgive mine

Planer!" sagde Jesuitten med et spottende Smil, „nei, Sir, saa handlede jeg for mig selv, og nød Frugterne alene.“

Baronetten betragtede ham med en Blanding af Beundring og Skræk og slog sig paa Støvlestasterne med sin Ridepidst.

„Det forundrer Dem, kjære Sir!“ vedblev den Anden i samme rolige Tone, „men jeg hører nu til den gamle Skole, som bygger fra Grunden og ikke standser paa Halvveien. Behag blot at høre efter, og De vil erfare, at jeg allerede har ordnet Begivenhederne for de kommende Dage.“

Han aabnede Bogen og bladede om i den, indtil han naaede et Blad, som var mærket med et sort Kors, ligesom man gjør ved en Dødsanmeldelse.

Det var det egentlig ogsaa, kun med den Forskjel, at Personerne ikke vare døde endnu, men blot indviede til Døden.

Det var en uhyggelig Optegnelse, den samme og lod til at være meget bestemt, thi allerøverst stod virkelig med tydelige Bogstaver:

Vila Faidherbe, død d. 15 Februar 18 .

Foran hendes Navn stod et Ettal, hun var altsaa den Første paa Listen.

Derefter fulgte:

Lord Welseith, død d. 12te Marts. 18 .

Lady Faidherbe, død den 3die April. 18 .

Kapitain Edward Dudley, død d. 10de Mai 18 .

Lady Edith Bowson, død d. 2den Juni. 18 .

Sahib Djalma, død d. 20de Juli 18. .

Harry Dunwall, Strymand, død d. 20. Juli. 1877.

Det var en fuldstændig, skrækkelig Dødsliste, forud bestemt med en ghjelig Nøiagtighed.

Med Undtagelse af Nummer Et var Ingen af de Andre endnu død; men Dødsdagen stod der, og Dødsenglen sad der med Listen i sin Haand.

Der stod altsaa kun tilbage at udfylde den med det samme lille Kryds, som Besuitten satte foran Vilas Navn, akkurat ligesom en Regnskabsfører, der mærker de Facitter han har befundet rigtige.

Det var Dffrenes Liste, og hvem var nu deres Dffre, eller rettere, hvorfor skulde de dø?

Det er netop herom vor Fortælling handler! De Ulykkelige er nemlig Arvinger til en uhyre Formue, til Hobe af Diamanter, til Dyrger af myntet Guld.

Og hvortledes, vil den ærede Læser spørge, er disse Personer af saa forskjellig Livsstilling blevet Arvinger af en og samme Rigdom?

Historien er ganske simpel og lyder saaledes:

For to hundrede og tredjindstyve Aar siden herstede en Rajah i Myjore ved Navn Njanjintha Shah. Samme Rajah havde en overordentlig deilig Datter, som hed Miina og en smuk Slave, som hed Abdina.

Den usle Slave lovede at elske den deilige Rajahdatter, og hun elskede ham igjen.

Hver Nat, naar Alt var tyst og stille, og naar de kjelige Bust fra Himalayas himmelhøie Toppe foer nedover den vældige Ganges og den hede, dampende Slette, mødtes de i Palmelunden udenfor Rajahens

guldstraalende Palads, og tilhviistede hinanden Kjærlighedens søde, berusende Ord.

Langt borte lod de vilde Dyrs Brøl, de hørte dem ikke, over dem blinkede Himlens tallose Stjerner, de saa dem ikke; de hørte kun Lyden af deres egne, skjælvende Stemmer og saa kun Stjernerne i hinandens Dine.

De var lykkelige, saa lykkelige som noget Menneske paa Jorden kan blive.

Den stolte, delige Fyrstedatter lagde sit Hoved til hans Bryst og kaldte ham sin eneste Skat; og den trælbandne Mand knugede hende til sig og kaldte hende sine Dines Lys, sin Sjæls Sjæl.

Det var et Maleri fra Gulddalderen; Mennesket som Skaberens vil have det; uskyldigt, søgende sit Hjertes Stemme, julemende af Kjærlighed, og selv en Del af denne Alt søndertnufende Magt.

Og rundt om dem var en himmelsk Fred, en Høihed, som kun findes i hine paradisiske Egne, en vældig Natur, som ikke tillod sine Rædsler at forstyrre den evige Guds skyldfri Børn, en Fred uden Lige.

Da, — en Nat, som de atter mødtes i Palmelunden, — raslede det i Raktus-Buffene og imellem de dustende Rojer, og bevæbnede Mænd sprang frem.

Forsærdet knugede han hende til sig, fortovdlet vendte han Diet mod Himlen, forgjæves skreg hun: Gaa, jeg er Miina, Eders Kajahs høitelskede Datter! de rev ham fra hende, bethyngede ham med Lænker og slæbte ham bort til Dommen og Straffen.

Den Ulykkelige! han havde vovet at elske sin Herres Datter. Gud havde tilladt det, hans jordiske Herre forbød det. Og hun havde besvaret hans Kjærlighed, hun saa ei paa hans simple, næsten foragtelige Stand, ei den uhyre Forskjel, der var imellem deres Vilkaar paa Jorden, for hende var de ens, — Kjærlighed, kun Kjærlighed. —

Hun var af høi Byrd, hun kunde ikke straffes, men han, Trællen, den Ufri, han skulde lide for dem Begge, lide for sin rene, guddommelige Kjærlighed.

Dybt nede i et fugtigt Rum sukkede han, lænket til Muren og med dobbel Vagt for Indgangen til sit Fængsel. Man frygtede for at han skulde sønderbryde de tommetykke Jernbaand, hvis Vægt alene han knapt formaaede at bære! og siden, naar han havde lidt Afskillelsens og Ensomhedens frygtelige Kvaler, skulde han endelig faa Lov til at dø en grusom Død under Elefantens mægtige Fødder.

Da fandt man en Morgen Vagten foran hans Fængsel dræbt, og dette tomt.

Han var fløiet bort som den fangne Fugl, fløiet til Frihed og Kjærlighed, thi ogsaa hun, den deilige Fyrstedatter, var forsvundet, — hun havde frelst sin Kjærlighed.

Forgjæves rasede den blodtørstige Rajah, forgjæves gennemstreifede hans Krigere det uhyre Land med de vilde Dschungler og de feberskabende Sumpe; de fandt dem ikke! Slaven og den deilige Fyrstedatter var forsvundne, de var i Frihed, og de var lykkelige.

De havde naaet det store, dybe Hav og fundet

en skrøbelig Baad ved samme. Uden at tøve havde de kastet sig i den og betroet sig til Vind og Bove.

Hendes guldbindvirkede Skjærf var deres Seil, et Bambusrør Masten; rundtom taarnede Bølgerne sig, og Vinden rev den lette Baad affted som et visfent Blad paa den stride Elv, men Tro, Haab og Kjærlighed sad til Roers, og de blinkende Stjerner Herre, Alverdens vældige Gud, havde sagt: Frelse for mine Børn!

Langt borte paa den anden Side af Havet landede de iblandt ukjendte, halvvilde Mænd, som syntes godt om dem og tog vel imod dem.

Aldina og Aina solgte et Smykke, det eneste, hun havde beholdt tilbage af al sin Rigdom, og Aldina købte Jord for Pengene.

Han fik meget Land af den halvvilde Høvding, og stenet og bjergfuldt var det. Han arbejdede fra Morgen til Aften, han saaede og høstede, men Jorden gav ingen Grøde, og Høsten blev kun ringe.

Da kom han en Middag hurtig hjem. Hans Dine straaede, hans Hjerte bankede.

Han havde fundet en Skat.

Ved at arbejde frem imellem de golde, haarde Sten havde han fundet en Diamant og ved Siden af den, knapt en Alen fra den, nok en.

Han kunde ikke tvivle, han havde opdaget et Diamantleie.

Hans tro Aina hørte paa hans Fortælling, og da Aftenen kom forlod de Begge den tarvelige Hytte og gik til Stedet.

Den skotske Kapitain, eller Sepoybruden.

Maanen lygte for dem og viste dem Bei, og nu, da det var Nat og der var mørkt inde imellem Buftene, som voxede paa Bjergenes Straaninger, nu lygnede det derinde som af tusinde Stjerner; Diamanterne laa thft som Sand. —

De opsamlede dem med skjælvende Hænder, det var jo Fremtiden de fandt, og vendte tilbage til Hytten.

Ingen erfarede deres Fund; de vedblev at arbejde haardt som før, og der gik saaledes flere Aar. Saa udbrød der Krig i Landet, og Aldina tog sin Hustrus og sine Skatte og gik atter tilsøs i en Baad han havde kjøbt.

De seilede paa Maa og Faa i flere Døgn, og da de landede saa de med Forfærdelse, at de var i deres Fædres Land; men ingen Fare truede dem; den gamle Rajah var død og havde paa sit Dødsleie tilgivet dem Begge.

Aldina besteg den ledige Trone ved sin Ainas Side; Slaven blev Fyrste og styrede Landet i ti Aar.

Men Livet, det deilige, af Gud bestemte Liv ved sin Mages Side i Hjemmets stille Fred, behagede ham mere; han gav det rubinsmykte Scepter til en af Landets Vise og levede saa med sin Aina og sine Børn.

Han delte af sine uhyre Rigdomme imellem disse; Diamanterne fra de stenede Bjerge kom til deres Aet, og da omsider baade han og hans Aina hvilede sødt under det bløde, hølgende Græs, efterlod de deres Part af Rigdommen, en uhyre Sum, som, ifølge Testamentets Bestemmelse, først vilde forfalde til Betaling to

Hundrede og ti Aar efter deres Død til de da levende lovlige Arvinger.

Der manglede kun et halvt Aar i disse to Hundrede og ti Aar, og Skatten beroede indtil da i Banken i Calcutta.

Forkyndelser i Aviser og Blade havde allerede underrettet vedkommende Arvinger derom, saafremt de maatte være i Live, og Summens Størrelse var anført til:

Et Tusinde, ier Hundrede Millioner Rupier*) en næsten fabelagtig stor Sum.

De syv Personer, som stode anførte paa Dødslisten, vare de eneste Arvinger, og skulde Ingen af dem være i Live ved sidste Aars Udløb, tilfaldt Summen Jesuitercollegiet i Bombay, som netop var grundet paa Aldanis Tid og som ved sine Missionærer havde oplukket Aldinas og Niinas Dine for Kristi guddommelige Loves Sandhed. —

Renterne af denne uhyre Formue var i de mange Aar tilfaldet benævnte Colligium, men ophørte selvfølgelig ved Arvens Deling.

Efter denne Oplysning gaa vi videre i vor Fortælling.

Jesuitten havde oplæst Navnene paa de dødsdømte Personer og Dødstimens Dato med stor Ro og stat nu igjen Bogen langsomt i Brystlommen.

„Ikke sandt!“ sagde han med et tilfreds Smil, „jeg har mine Ting i Orden; inden Tiden er udloben vil vi være de eneste Arvinger.“

*) En Rupie = 1,68 Ore = 16 Annas = 1,52 Pices.

„Vi!“ gjentog Baronetten.

„Ja, min kjære Sir, jeg siger „vi“; thi uden Deres godhedsfulde Bistand vil Arbeidet overstige mine Kræfter; der er Personer iblandt Arvingerne, som jeg vil have meget ondt ved at komme i Berørelse med, naar De ikke aabner mig Portene, og De har vel neppe noget imod at modtage et Honorar af os eller rettere af mig for Deres Uleilighed.“

„Det forekommer mig, at De gaar lidt udenfor selve Sagen, kjære Ven!“ svarede Baronetten, „De glemmer rent, at jeg paa en Maade ogsaa er Arving til deene kolossale Formue.“

Jesuitten svarede ikke, men tog rolig sin Bog frem.

„De bliver altsaa Numer Otte!“ sagde han med et høfligt Smil, „tilgiv at jeg havde glemt Dem.“

Han satte Bløantet til Papiret, da Baronetten forfærdet greb ham om Haanden.

„Hvad vil De?“ skreg han.

„Føie Deres Navn til de Dvrige!“ svarede Pateren med isnende Ro, „jeg holder af Orden.“

Han fæstede med det Samme sine forunderligt skinnende Dine paa Baronetten.

„Vist ikke, vist ikke, kjære Ven!“ svarede denne med tvungen Latter, „det vil De ikke gjøre; De har altfor megen Brug for mig til at vilde indlemme mig i den ubehagelige Liste.“

„Min kjære Sir!“ svarede Pateren, „man vilde først drage Nytte af Dem og senere dræbe Dem.“

„Men!“ indvendte Baronetten ængstelig, „jeg har jo ikke sagt, at jeg vilde gjøre Brug af min isøvrigt

tvivlsomme Arberet, „jeg anførte det kun, og, som De vistnok ogsaa vil indrømme, for Spøg!“

„Jeg spørger aldrig!“ svarede Jesuitten, „men jeg vil tro, at De gør det. Lad dette imidlertid tjene Dem til Advarsel, min kjære Baronet, spørg aldrig med mig, jeg besvarer det med Alvor.“

Baronetten tav og saa med Tilfredshed, at han fik den frygtelige, hemmelige Bog i sin Lomme.

„Forresten!“ vedblev han, „betale vi altid vore Hjælpere fyrsteligt; Deres Part vil blive fem Millioner Ruper, en anstændig Betaling for et ringe Arbejde!“

Baronetten smilede tilfreds.

„Jeg skal vide at gøre mig værdig til en saadan Betaling!“ sagde han, „De skal blive tilfreds med mig.“

„Det vil jeg haabe for Deres egen Skyld!“ svarede den Anden og rejste sig, „og De skal endnu i Dag aflægge en Prøve paa Deres Kløgt og Hengivenhed for vor hellige Kirke. De skal overbringe Lady Faidherbe hendes Datters blodige Klæder og fortælle hende, hvorledes de saa Tigeren sønderrive hende.“

„Stol paa mig!“ svarede Baronetten med et hæsligt Smil, „Lady Faidherbe skal komme til at tro, at hendes Datter er sønderrevet af vilde Dyr.“

„Men nu mig selv!“ tilføjede han, „hvilket Tegn vil De give mig for at jeg kan gaa fri for Kvælnernes Silketørklæder og Blyflugler?“

Jesuitten tænkte sig lidt om.

„De er fast bestemt paa at tjene vor Sag og blive rig ved den?“ spurgte han.

„Ja!“

„Nuvel, jeg vil give Dem et uudsletteligt Tegns!“
vedblev han og tog en lille Flaske frem under sin
Kappe, „vend den venstre Kind imod mig!“

Baronetten gjorde det forundret, næsten ængstelig.

Kort efter følte han et smerteligt Stik og en
voldsom Brænden i Kinden; det var som der var
lagt et glødende Jern paa et eneste Sted.

„For en Ulykke!“ raabte han, „hvad gjør De
ved mig?“

„Om et Par Minuter er Smerten forbi,“ sva-
rede Jesuiten, „og De bærer det frelsende Tegns.“

Han sagde Sandhed; Smerten standsede strax
efter, og Baronettens venstre Kind var prydet med en
ilbrød Blet.

Den havde omtrent en stor Werts Størrelse og
lyste næsten som en Glød.

„Den holder sig Nar!“ sagde Jesuitten, „den er
Kvælnernes Mærke og frelser Enhver, som bærer det,
fra Døden.“

„Ah!“ loe Baronetten, „man vil intet tilføie
mig, naar man ser den!“

„Ikke det Mindste!“

„Men om Natten?“

„Bær rolig, den lyser i Mørket!“

Baronetten sukede; han frygtede for, at hans
smukke Ansigt var vansiret.

Jesuitten gjættede hans Tanker og sagde smilende:
„Bær kun rolig, kjære Sir, denne lille Blet klæder
Dem ligesaa smukt som den vilde klæde Damerne af

demi-monden paa Boulevard — d'Italiens; De ser formelig koket ud!"

„Man vil spørge mig om Marsagen til den!" sagde han."

Jesuitten trak paa Skulderen.

„De er næsten altfor raadvild, Baronet!" svarede han, „denne Plet er fremkommet ved et Stik af Tuna-Bremjen og vil holde sig i lang Tid."

„Dg nu afsted til Arbejde, min kjære Sir!" tilføjede han, „Solen er allerede høit oppe paa Himlen, og Lady Faidherbe maa underrettes om sin Datters Død!"

Han saa ned for sig og lo.

„Se engang!" sagde han, „her har vi et passende Billede!"

Dg han pegede paa en uhyre Skorpion, som kjæmpede rasende med et lille, uskyldigt Firben, der værgede sig fortviblet imod sin frygtelige Fjendes Stik.

Jesuitten greb en tør Gren og knuste det lille, uskyldige Dyr, som Skorpionen nu kastede sig over med et affhyeligt Raseri.

„Den stakkels Skorpion!" sagde han, „den var næsten kommet i Knibe."

Dg idet han gik videre, mumlede han: „Lad Gud beskytte sine Gode, Satan vil vide at værne om sine."

Baronetten fulgte ham tankesuld med de blodige Klædningsstykker i Haanden.

Jesuitens hele, djævelske Karakter havde afspeilet sig i denne ubetydelige Handling; han værnedes om det Onde og knuste det Gode.

De to Mænd naaede fort efter en nogenlunde banet Sti, som førte gjennem Dschunglen.

Intet forstyrrede deres Gang. Solen var oppe, og udøvede en besynderlig Magt over de vilde Beboere af disse heilige Egne.

Tigeren var vendt tilbage til det tætteste Krat eller til Rismarkerne, mættet af det natlige Rov, og under de uhyre Bregners savdannede Blade laa Giftslangen dødt sammenrullet.

Den uhyre Varme, som Himmellegemet udviklede, holdt dem uvirksomme til næste Mørke indfandt sig. — Da rystede Brølene igjen de tætte Skove, da var det igjen Mord paa Mord.

De to Mænd naaede snart et Sted, hvor to Heste stod, bevogtede af de samme to Mænd, som havde bragt Vila ind i Dschunglen.

De studsede, da de saa den røde Plet paa Baronettens Kind og saa spørgende paa Jesuitten.

Denne tilkastede dem et lynsnart, besynderligt Blik og svang sig i Sadeln med en fuldendt Rytters Dygtighed.

Baronetten besteg den anden Hest, og Begge fjernede sig i Galop, medens de to Indfødte fulgte efter i et hurtigt Løb, som de uden Anstrengelse vedblev hele fire, engelske Mil.

Fjerde Kapitel.

En Moder.

Omtrent otte Mil*) fra Dschunglen laa en Rejsestation, hvor de Rejsende, som enten agtede sig til Bombay eller til det Indre af Landet, stedse gjorde Holdt for at forskaffe sig friske Mølæsler og Heste, Fødere og Levnetsmidler eller andre Nødvendighedsartikler, forinden de tiltraadte Rejsen ind i det forresten kun lidet bekjendte Land; thi, endsskjøndt dette var uhyre stærkt befolket, eiede det dog ikke en eneste af de Befvemmeligheder, som de andre civiliserede Lande.

Man kunde reise Mil paa Mil uden at træffe en Station, hvor man kunde forsyne sig med hvad man trængte til; og det almindelige Nattekvarter var under den aabne Himmel i Ly af Palmetræerne.

Denne Maade at reise paa er isørigt endnu saa almindelig i Indien, at den ikke bør vække Forundring. Landet er stort og stærkt befolket, men daarligt administreret.

Den Rejsestation vi nu besøge, laa altsaa henved otte Mil fra Dschunglen og bestod af en halv Snes Hytter af Bambusrør og Palmeblade.

*) Her, som overalt, engelske Mil.

Med Undtagelse af nogle enkelte spredte Kastanietræer var Pletten omkring Stationen kun bevoxet med en kæmpestor Græsart og Bregner; uden om den skintede man de uhyre Skove som en mørkladen Kamme om et Maleri, og en lille Flod, den samme, som viste sig inde i Dschunglen, snoede sig langsomt igjennem den, begrændset paa begge Sider af Sumpe.

Stationen hørte ovenikjøbet ikke til de bedste, men der var ingen anden, og man maatte tage til Taffe med den.

Klokken var fem om Morgenen, og Luften var allerede brændende hed. Ikke en Bind rørte sig, ikke en eneste Sky saaes paa den vidunderlig blaa Himmel, fra hvilken Solen udsender Straaler som brændende Ild. Alt var tungt, dødt og dorst.

Foran det midterste Hus i Stationen holdt en flodset Reisevogn, som mindst behøvede seks Heste for at kunne bevæges med en nogenlunde Fart gjennem den sandede Vej, og rundt om den laa en Hob hindueste Tjenere, indsvøbte i uldne Tæpper, under et improviseret Tag af udspændt Seilbug.

De sov endnu; Natten havde mod Sædvane været usædvanlig lummerhed og de havde ikke kunnet sove før henad Morgenstunden, da en friskere Luftning var faret henover Sletten, ligesom for at bortfejse de varme, tunge Dunster, der opsteg fra Floden og Sumpene.

En Ild, som var antændt for at skræmme de vilde Dyr, ulmede endnu, og Røgen af den steg lodret tilveirs som en blaalig Søile; ikke et Pust bragte den til

at forandre sin Form, den beholdt den, indtil den langt oppe i Luften mødte en Strømning, som splittede den og førte dens Bølger med sig.

Vi ville træde ind i Huset bagved Vognen og befinde os da i et lille Rum, hvis Vægge bestaa af Bastmaatter, som holdes ned ved Jorden ved mangfoldige Pæle, der sidde meget tæt sammen for at forhindre den frygtelige Brilleflange i at trænge ind til den Sovende.

Armtylffe Bambusrør tjene istedetfor Stolper og smukke Rør af indiffe Siv udgjøre Tømmeret i Loftet, som løber kegleformet tilveirs og ender i en Spids.

Seige Palmemblade holde Sol og Vand ude, og en saadan Bygning er stærk nok til at modstaa den voldsomme, tordenlignende Regn, der ofte indfinder sig under de frygtelige Uveir, om hvilke man ikke kan danne sig et Begreb i vort koldere, tempererede Zone.

Gulvet bestod ligeledes af Bastmaatter, som sluttede til Væggen med en overordentlig Nøiagtighed; det vilde virkelig være næsten en Umulighed for en Slange at tvinge sig ind.

Paa en Bunke tørt Mos i det ene Hjørne af Rummet laae en ung Hindupige og sov.

Udset fra det eneste Vindue, som sad høit oppe, faldt paa hendes vidunderlig smukke Ansigt og viste dets fine, næsten barnlige Træk. Hendes Hoved hvilede paa den høire Arm, ombølget af et ravnfort Haar, der faldt ned over hende som et Slør, og hendes

Alendedrag lød saa regelmæssigt og roligt, at man kunde være overbevist om, at ingen pinlig Drøm forstyrrede hendes Søvn.

Ligeoverfor hende stod en lille Seng med blændende hvide Puder og Tæpper; den var tom: Tæpperne var flaaet tilside, og man saa tydeligt Indtrykket af et lille Legeme.

Det var Lilas Seng; den unge Hindupige var Aschinta, hendes Barnepige.

Stilheden blev pludselig afbrudt ved Lyden af en lille Klokke, som lød fra et andet Rum eller Bærelse ved Siden af.

Aschinta foer op og saa sig om.

Hendes Dine søgte strax den lille Seng, og hun var lige ved at udstøde et Skrig, da hun saa den tom.

Men idetsamme syntes hun at erindre Noget, hendes Ansigt antog Udtrykket af ligegyldig Ro, og et besynderligt Smil foer over hendes Læber, da hun igjen lagde sig paa Mosleiet og lukkede Djnene som hun sov.

Der hengik et Minut, saa lød Klokken atter højere, og en Stemme kaldte:

„Aschinta!“

Den unge Pige hørte det tydeligt, men blev liggende, idet hun tillige traf sit Bejr som et Menneske, der sover meget fast.

Kort efter aabnedes en lille Dør, som førte ned til Siderummet, og en endnu ung og meget smuk Dame viste sig.

Det var Lady Faidherbe, Vilas Moder.

Hun smilede, da hun saa Uchintas sukkede Dine og trygge Søn.

„Hun sover!“ sagde hun ved sig selv „stakkels Uchinta, hun er saa tro og hengiven! lad hende sove, jeg vil selv klæde Vila paa; om en Time maa vi atter afsted!“

Hun vendte sig om imod den lille Seng med det velsignede, ejendommelige Smil, som kun en Moder har, naar hun ved, at hun i næste Øjeblik skal trykke sit Barn til sit Bryst.

Men Smilet forsvandt, da hun saa, at Sengen var tom, og veg Bladsen for en pludselig Uro.

Hun vilde ikke tro sine egne Dine, da han hurtigt rev Tæppet helt tilside og igjen saa, at den virkelig var tom.

En iskold Sved sprang frem paa hendes Pande, hendes Læber skjælvede og hun foer sig med Haanden over Djnene.

Hun forsøgte at smile.

„Det er en Drøm!“ en hæsleg Drøm!“ mumlede hun, „jeg er ikke vaagen, jeg sover endnu, det er Rejsen, som har udmattet mig og forvirret mine Tanker.“

Og idet hun frampagtig rev Tæpperne ud paa Gulvet, gav hun sig paantj til at gennemløbe den lille Seng med en Febersygs skjælvende Haft.

„Hun har skjult sig!“ vedblev hun „hun er nu saa stor, at det morer hende at lege Skjul med mig, o, hun er saa sød . . .“

Hun holdt inde; trods sin frygtelige Angst havde hun dog bemærket at Sengen var fuldkommen kold; det var længe siden Nogen havde ligget i den.

Denne Opdagelse gav hendes Tanker en ganske anden, endnu frygteligere Retning.

Hun snappede efter Veiret, medens en Ligbleghed overdrog hendes Ansigt; det var med Nød og Næppe, at hun kunde holde sig paa Benene, og det varede Noget, før hun kunde raabe:

„Aschinta, Aschinta!“

Denne Gang hørte Hindupigen hende; denne Stemme havde en ejendommelig Klang; det var en Moders Stemme.

Hun sprang hurtig op fra sit Leje og saa sig forvirret om, som man altid gjør, naar Sønnen pludselig afbrydes.

„Mylady kaldte; her er jeg!“ sagde hun og gik ligesom i Søvn henimod Døren, der førte ind til Lady Faidherbes Værelse.

„Aschinta! hvor, hvor, er . . . ?“ sagde Lady Faidherbe og pegede spørgende og med en frygtelig Angst paa den tomme Seng.

Det lod til, at Sønnen endnu havde nogen Magt over den unge Pige, thi hun gned Øjnene og fæstede et forundret, spørgende Blik paa sin Herskerinde; men med Et syntes hun at være fuldkommen vaagen og sagde frygtsoomt.

„O, Mylady maa være meget vred; Aschinta var saa træt og har ikke hørt, at hendes Herskerinde har kaldt?“

„Hvor er Lila, hvor er mit Barn?“ gjentog Lady Faidherbe paany og vedblev at pege paa den lille, tomme Seng.

Hindupigen betragtede hende forbausset.

„Hun, hun!“ stammede hun „maa være der!“ og hun styrtede med detsamme henover Sengen, men blev staaende som lynslagen.

„Hun er borte, Lila er borte!“ sfreg hun med Tegn paa den heftigste Skræf „af, Mylady, Mylady!“

Og hun kastede sig paa Knæ foran den blege, skjælvende Moder.

„Tal, hvad mener Du, hvorfor knæler Du for mig!“ svarede Lady Faidherbe „o Gud, o Gud, hvad er der sket!“

Aschinta græd, det var hende ikke muligt at sige et eneste Ord.

„Men saa tal dog, tal i Himlens Navn!“ raabte den uslykkelige Moder „tal, Aschinta, hvor er mit Barn!“

Aschinta omfavnede hendes Knæ.

„O, jeg hørte den i Nat!“ hulkede hun „dens hæse Brøl lød heruden for.“

Lady Faidherbe udstødte et frygteligt Skrig.

„Hvad mener Du!“ raabte hun og greb hende voldsomt i Armen „hvem var det Du hørte?“

„Tigeren!“ hviffede Aschinta grædende „vore Mænd sov alle før, Baalet brændte klart derude, — men den er meget dristig, og den maa have været meget sulten!“

Lady Faidherbe var bleven blegere end den hvide Natklædning hun var iført: hendes Øjne stirrede vildt hen for sig, og hendes Læber bevægede sig, uden at kunne fremsføre et eneste Ord.

„Jeg var saa træt!“ vedblev Aschinta med afbrudt Stemme „og dog kunde jeg ikke sove. Ved Midnatstid saa jeg halvt i Søvn Døren blive aabnet og et stort Dyr gaa herind; men jeg sov dog mere end jeg vaagede; jeg troede det var en Drøm, og sov ind, og nu, nu . . .“

Hun græd høit og sank som fuldstændig tilintetgjort om paa Gulvet.

Den ulykkelige Moder stod endnu nogle Øjeblikke bleg og ubevægelig som et Marmorbillede; hun havde hørt og forstaaet hvert Ord, den skrækelige Sandhed kunde ikke betvivles; Tigreren havde taget og myrdet hendes eneste Barn.

Hun saa sig forvildet om, hendes stive Øjne syntes at gjennebore hver Krog i det lille Rum; hendes Hænder rev frampagtig Alt op af Sengen, som om den Lille mulig kunde ligge der endnu, skjult under en Flig af de bløde Tæpper, derpaa udstødte hun et vildt, skingrende Skrig og foer som en Affindig ud ad den halvaabne Dør, idet hun skreg med en Stemme, der næsten intet menneskeligt havde ved sig:

„Min Datter, mit Barn! Tigreren har røvet mit Barn!“

Dette vilde, rasende Skrig vækkede de endnu sovende Hinduer.

De sprang op og greb til deres Baaben; de havde kun hørt det ene Ord: Tigeren, det var nok til at bringe dem til at skjælte og bevæbne sig.

Lady Faidherbe stod midt imellem dem, fortvivlet, med fordreiede Træk.

Saa sank hun paa Knæ foran de forundrede, forfærdede Mænd og strakte bedende Hænderne imod dem.

„O,“ bad hun, medens Taarerne styrtede ud af hendes Dine, „o, frels min Datter, giv mig mit Barn tilbage og tag Alt, hvad jeg eier.“

Nu forstod de hende, de begreb, at den Frygtelige havde været der, medens de Alle sov, at den var gaaet udenom Baalet, maaske midt imellem dem, og havde listet sig ind i Hytten, hvor dens fine Lugt havde sagt den, at der fandtes et Bytte af den hvide Menneſterace, som den foretrakkelede for alt Andet.

For en Rjæmpe som den havde det kun været Legeværk at bære det sovende Barn bort; den stjal ligesaa behændigt som Ratten og bar sit Bytte saa forsigtigt som denne bærer sine Unger, naar den vil flytte dem.

Men de vidste tillige strax, at her var ingen Redning; den maatte allerede have fortæret sit Bytte eller bragt det langt bort til sine Unger i det mest uigjennemtrængelige Dschunglekrat.

„Stakkels Mylady!“ mumlede de, „stakkels Mylady!“

Der indtraadte en pinlig Tavshed, under hvilken Den stotſte Kaptain, eller Sepoybruden. 4.

de skiftevis betragtede hverandre og den ulykkelige Moder, som havde mistet sit eneste Barn.

Tavsgheden blev afbrudt ved Lyden af en blid, rolig Stemme, som spurgte:

„Hvad er hændet, Børn?“ i Jesu Navn, saa tal dog! hvad er hændet?“

Det var Jesuiten, den fromme Pater Antonio, som langsomt traadte ind imellem dem, udbredende sine Hænder ligesom til Velsignelse.

Bag ham kom Sir Home, smilende og venlig som altid.

De saa begge søvnige og trætte ud.

Lady Faidherbe styrtede henimod dem.

„O!“ raabte hun hændervridende, „o, Tigeren har været her i Nat, den har taget mit Barn!“

Jesuiten studsede og saa forundret paa Sir Home, fra hvis Ansigt Smilet pludselig forsvandt.

Engen af dem begreb, hvorledes denne Efterretning kunde været kommet før de.

Men idetsamme viste Aschinta sig; hun saa bleg ud og græd endnu, men hendes sorte, taarefyldte Dine hvilede paa Pateren med et besynderligt, talende Udtryk.

„Og!“ tænkte han, „Aschinta har digtet Historien og truffet Sandheden, uden at vide det!“

Og idet han vendte sig hurtig mod Lady Faidherbe, greb han den fortvivlede Moders Hænder og sagde med sin blide Stemme:

„Mylady, jeg forstaar Dem ikke, hvad mener De? De taler om Tigeren og om Deres Barn, — jeg maa have hørt feil; men De sagde . . .“

„O!“ hulkede hun, „o, det er frygteligt! men De har ikke hørt fejl! det er Sandhed, Lila, min Datter, mit eneste Barn er forsvundet; Aschinta saa i Nat . . .“

Hun kunde ikke tale mere, Graaden kvalte hendes Stemme, og hun faldt halvt afmægtig om i Paterens Arme.

„Evide Gud!“ stammede Jesuiten, „hvad er der sket! kom ud, Aschinta!“ raabte han og vinkede ad hende, der stod i Døren, „kom, din stakkels Hersterinde maa være ramt af en frygtelig Sorg; tal Pige, sig, hvad Du ved!“

Aschinta nærmede sig med forgrædte, ophovnede Dine og gjentog hvad hun allerede havde fortalt Laldyden: om at hun havde set et stort Dyr liste sig ind i Bambushytten ved Nattetid; at det havde været Tigeren, som hentede lille Lila, begreb hun altfor godt.

Pateren rystede tvivlende paa Hovedet.

„Historien lyder utrolig!“ sagde han næsten med et Smil, „vel er Tigeren dristig, men et saadant Tilfælde har jeg dog ikke hørt omtale før; alt Haab er ikke forsvundet endnu; lad os søge efter Barnet, lad os følge Tigerens Spor, det er maasse tidsnok endnu!“

„Ja, ja, De har Ret,“ raabte den ulukkelige Moder, „o, Gud tilgive mig, at jeg har spildt disse Minuter med Graad og Klage. Kom, mine Herrer, kom, mine Venner, lad os ile afsted; den kan kun være gaaet denne Vej! kom, vi er Mange, og Gud er med os! vi ville indhente den og dræbe den, og

jeg vil atter kunne trykke mit Barn til mit Bryst!
Kom!"

Og med vildt slagrende Haar og Dine, som var forunderlig store af unævnelig Rædsel, styrtede hun affted gjennem det kjæmpehøie Græs for at frelse sit Barn, for at kjæmpe vaabenløs med et af Jordens frygteligste Roddyr.

Jejuiten hævede Dinene mod Himlen.

"Stakkels Kvinde!" sagde han, "Smerten gjør hende affindig; stands hende, Sir Home, De er hurtigere til Bens, end jeg, og hold hende tilbage!"

Baronetten bukkede og foer affted.

Han naaede hende snart og lagde sin Haand paa hendes Skulder.

"Mylady!" sagde han, "stands, jeg besværger Dem; bliv tilbage, vi ville søge og gjøre Alt for at bringe Dem Deres Datter."

"Standse, hvorfor skulde jeg standse!" svarede hun og betragtede ham med et forvildet Blik; "ved De da ikke, at jeg har mistet mit eneste Barn og at jeg maa have det tilbage!"

Hun styrtede atter affted, fulgt af Baronetten, som ikke kunde tilbageholde et tilfreds Smil, da han saa hende rette sin Gang eller snarere sit Løb efter nogle kjæmpemæssige Bregner, som stod isolerede midt imellem Græsset.

"Hun vil saa at sige falde over den Smaas Tvi!" mumlede han, "for Satan, den Pater Antonio gjør udmærkede Beregninger."

Lady Faidherbe ilede imidlertid fremad gjennem

Græsset, som var noget nedtraadt i en smal, lang Stribe, ligesom om Nogen var gaaet der; om dette Nogen var et Menneske eller et Dyr, tænkte hun ikke over; hun ilede blot afsted; hun tænkte ikke engang paa, at den Frygtelige muligt kunde ligge skjult under Græsstraene; men hun vilde ikke have betænkt sig paa at kaste sig rasende over den og kjæmpe en dødbringende Kamp med den.

En værgeløs, svag Kvinde mod Tænder af Flint og Klør af Staal! — men en Moder! en Lovinde mod en Tiger!

„Nu maa hun kunde se det!“ mumlede Baronetten igjen, „jeg har lagt det ved Bregnerne og traadt Græsset om dem fladt!“

Han saa virkelig Lady Faidherbe standse et Øieblik og derpaa udstøde et frygteligt Skrig.

Den Ulyffelige havde fundet og gjenkjendt sit Barns blodstænte, sønderrevne Klædningsstykker.

Der var ingen Tvivl længer, intet Haab! Uhyret havde dræbt hendes eneste Barn!

Da Baronetten naaede hende, laa hun bevidstløs med fordreiede Ansigtstræk ved de store Bregnetræers Fod.

Pater Antonio havde set og forstaaet det Hele og nærmene sig med rolige, afmaalte Skridt.

„Første Seir!“ smilede han, „de andre ville blive ligesaa glimrende.“

Han bøiede sig ned over hende og vendte sig derpaa mod Tjenerne, som imidlertid havde nærmet sig og nu omringede de tre Personer.

„Løft den Ulykkelige op!“ sagde han, „og bær hende varsomt tilbage; at, hvor dog Gud kan ramme sine Skabninger, før Noget aner det!“

Han vidstede en Taare af Diet og gik med sænket Hoved og foldede Hænder bagved det sørgelige Tog.

Baronetten betragtede ham gysende.

„Dette Menneſte er en Djævel!“ tænkte han, „ved Gud, jeg er bange for mit eget Hoved!“

Da man naaede Stationen stod Faringhea og Tumba der og hørte den frygtelige Begivenhed fortælle af den Hindu, som var bleven tilbage hos den fortvivlede Aschinta.

De syntes at være yderst bestyrkede og udbrød i høie Klager, da de saa den bevidstløse Dame blive bragt ind i Hytten og lagt paa Mosleiet tæt ved den lille tomme Seng.

Aschinta vandrede et lysnart Blik med dem og gik langsomt bagefter for at pleie sin barnløse Herſkerinde.

De to Mænd stod endnu paa samme Plet, da Jesuiten kom ud fra Bambushytten.

„Ederſ Herſkerinde er meget syg!“ sagde han høit, „men desuagtet fortsætte vi Rejsen til hendes Bengalow;*) sørg blot for at styre Hestene ad de mest bekvemme Veie; vi gjøre kun Holdt to Gange underveis, og om fem Dage maa vi være i Bombay!“ tilføiede han hvistfende.

De to Mænd lagde Hænderne over Bryſtet og fulgte ham langſomt, for at træffe Forberedelser til Rejsens Fortſættelſe.

*) Saaledes kaldes Englændernes Bolig i Indien.

Baronetten forblev hos Lady Faidherbe for at „trøste“ hende, naar hun vaagnede af sin bevidstløse Tilstand. —

Femte Kapitel.

Nichinta.

Det var allerede langt hen paa Eftermiddagen, da Pater Antonio gav Befaling til at bryde op for at naa Lady Faidherbes Bolig, som laa omtrent thve Mil borte i nordostlig Retning og henved tredive Mil fra Bombay.

Den umaadelige Hede, som ikke blev formindsket ved et eneste kjøligt Pust, gjorde Luften næsten gloende.

Man troede at indaande Ild, naar man sugede den ind over de tørre, brændende Læber, og Blodet bankede i Tindingerne, som om det vilde sprænge dem.

Det var en ægte, knugende Hede, saaledes som den kun findes i Troperne, tør, henvisnende Alt med sin næsten utaaalelige Vande.

Pateren havde derfor valgt den langt kjøligere Aften til Afreisen, uagtet man derved udsatte sig for

de utallige Farer, som Indien altid kan fremvise ved Nattetid og i sine Skove.

Den ulykkelige Lady havde ingen Mening; hun var henfunken i en dødlignende Dvale og bevarede en haardnaffet Tavshed; man kunde passende ligne hende ved en levende Død, en Automat, som ikke kjendte eller vidste, hvad hun foretog sig.

Hun sad paa Hug ved Barnets tomme Seng og stirrede hen for sig med glandsløse Dine, uden at bryde sig det Mindste om den omhyggelige Baronets trøstende og adspredende Ord. Stundom udstødte hun et vildt, sønderrivende Skrig, kaldte paa sin Datter og faldt atter tilbage i sin lethargiske Tilstand, naar hun mærkede, at hendes Kalden var forgjæves.

„Vi maa trodse alle Farer og bringe den Ulykkelige til sit Hjem!“ sukkede Jesuiten, „jeg ved der findes en duelig Muloy*) i Nærheden af samme; han er maaske istand til at give hende Forstanden, som jeg frygter for hun har tabt, tilbage.“

„Det er af yderste Vigtighed!“ fortsatte han, da han saa, at Baronetten blev forundret over den Omhu han viste en Person, som han allerede havde indviet til Døden, „at den stakkels Dame faar sin fuldstændige Bevidsthed og Sundhed tilbage, og det forstaar Ingen bedre end en indisk Læge; en engelsk kjender ikke til Behandlingen af saadanne Sygdomme.

„Men!“ hviskede Baronetten til ham, „jeg begriber ikke, min kjære Ven, hvorfor De saa meget

*) Indisk Læge.

ønsker Ladhens Helbredelse, da hun dog alligevel . . . ."

Fateren afbrød ham ved at sende ham et frygteligt Blik.

„Min bedste Baronet!“ sagde han, „jeg blander mig aldrig i Deres Planer, og jeg fremkommer aldrig med utidige Spørgsmaal! om en Time reise vi, og det Første, De har at gjøre, naar De ankommer til Bengalowen er at sende Bud efter Mulohen.“

Baronetten bukkede tavs; Jesuitens Befaling var fort og bestemt.

Da Solen var ved at gaa ned, brød man op. Ladh Faidherbe blev løftet ind i den store, tunge Kogn; den broncesfarvede Hindu tog Plads paa Rudskefædet og drev Hestene frem med vældige Pidskefald, og hele Toget satte sig igjen i Bevægelse med den ulykkelige Moder, som nu skulde gjense sit tomme, glædeløse Hjem.

Fater Antonio og Baronetten tog Plads i Bognen hos hende, medens Faringhea og Tumba galopperedede ved Siden af med Riflen liggende tværs over Sadelbommen, parat til at forsvare dem.

Den eneste Person, som manglede, var Aschinta. Man havde forgjæves raabt og kaldt paa hende; hun var sporløst forsvundet.

Den unge Hindupige havde allerede for længe siden, kort efter, at Lady Faidherbe var bleven bragt ind i Bambushytten, forladt Stedet.

Ubemærket, selv af sine Landsmænd, der ellers havde Dine som Løsje, sneg hun sig bort gjennem det høie, tørre Græs i Retning af Bregnetræet, hvor hendes fortvivlede Herskerinde havde fundet og gjenkjendt sin Datters blodige Klæder.

Hun sammentraak Læberne til et spottende Smil, da hun saa det nedtrampede Græs, som skulde antyde, at Tigeren havde været der, og gik hurtigt videre henimod de uhyre Skove, der nu begyndte og fortsatte sig mange Mil mod Nord og Nordost, indtil de stødte paa Bindhyas vældige Bjergmasser, som her dele det uhyre Land i to Dele, hvoraf den sydlige kaldes Decan og den nordlige Bengalen, eller ret og slet Forindien.

Skummende, mægtige Floder, som udspringe paa Bindhya, gennemstrømme det skovrige, deilige Land; Nebudda og Taptu, som løbe fra Ost til Vest, og Godaverry og Kistna, som have en modsat Retning. Umaadelige Sumpe og dybe Moradjer følge disse Kæmper paa deres hurtige Vej til Havet, og prægtige, smilende Søer, omgivne af Palmer og Cypresser, ligge som blanke Skjolde af Staal i de dybe Dale ved Bjergenes Fod.

Nette Landsbyer møde overalt Diet paa de dyrkede Egne, men disses Tal er kun ringe; det meste Land er en vild, storartet Natur, en Samling af brusende Floder, giftige Sumpe og styhøie Bjerge,

gjennemvævede med uhyre Skove af Bambus og Palmer, opfyldte af en berusende Duft af Millioner Blomster, og en ukænkkelig Bolig for et Ræmpe-Menageri som, paa saa Undtagelser nær, indbefatter Jordens frygteligste Rovdyr og giftigste Reptilier.

Det er derfor forbunden med stor Fare at rejse gennem Landet, tilmed da man, for at undgaa den uhyre Hede, bruger Ratten hertil, og man har mangfoldige Beretninger om Rejsende, som ere fuldstændig forsvundne i de umaadelige Udstrækninger, hvad enten det nu har været for at tjene de vilde Dyr til Føde, eller for at kvæles foran Gudinden Kalis gyfelige Altar.

Jo længer man trænger ind i disse vilde, romantiske Egne, desto større blive Besværlighederne ved Rejsen, desto større blive Farerne.

Selv Hinduen, Landets indspødtte Søn, iagttager den yderste Grad af Forsigtighed; han sætter ikke sin Fod til Jorden, før han i Forveien har undersøgt den; under det tusindaarige Løb har Slangen ofte boret sig ned, for at slyde frem af sit Smuthul og saare hans nøgne Fod; han bøier ikke en Gren tilside, før hans gennemtrængende Blik har mærket sig Stedet, hvor hans Haand tager fat; han er bange for Majaen, en lille Slange, ikke tykkere end en Silke-traad, men meget giftig; dette lille Uhyre borer sig umærkelig ind under Huden og foraarsager frygtelige Sygdomme, som ende med Døden under Krampe og Banvid. — Og hans Døie er aldrig fra det høie, viftende Græs eller fra Bambusskovene, som ofte af-

bryde de store Skove af Palmer, Kastanier, Lataner, Boabab, Teaktræer og mange andre Træsarter; thi derinde mellem de raslende Rør boe Skovenes Ræmper, Tigrene, Kinocerosjerne, den indiske Løve og mangfoldige andre.

Naar man derfor studser ved at læse i «Times», at der aarlig sønderrives ti Tusind Mennesker af Tigrene, og at de giftige Slangers Bid koste henved tyve Tusind Livet i samme Tid, kan man danne sig et nogenlunde Begreb om de utallige Farer, som omringe Mennesket i Indien, og som det idetmindste endnu i en lang Narrække vil være en Umulighed fuldstændig at bekæmpe.

De Indfødte ere ovenikjøbet altfor ligegyldige til at bryde sig om at bekæmpe disse Plager med Kraft, og den engelske Regering tænker altfor meget paa at fylde sine Lommer, til at den bekymrer sig videre om en Bagatel af en Snes Tusind Menneskeliv, især da Pluraltiteten af disse ikke er Englændere. — Den er her, som overalt, sig selv lig; overmodig, beregnende og ligegyldig i Alt, hvad der ikke staar i direkte Forbindelse med dens eget dyrebare Beg, og dog vover den at føre de store Ord i Munden: Honny soit qui mal y pense.*)

*) Hofsebaandsordenens Inscription.

Det var henad Aften, da en ung Pige hurtigt gif henad den næsten ufremkommelige Vei, som fører fra den store By Chandesch mod Nord, og som senere er bleven afløst af den nuværende Jernbane, der gaar ligesaa fra Bombay til Benares, en Strækning af henved fem hundrede Mil.

Paa vor Fortællings Tid i Aaret 1857 var denne Vei et skræffeligt Uføre; uendelige Skove omgav den paa begge Sider, og kom man til en af de mangfoldige Bifloder, som udmundede i Tapti, var det umuligt at trænge videre frem, naar man enten var til Hest eller til Vogns. Uhyre Træstammer, der vare fastede paa kryds og paa tværs af de voldsomme Typhoner,*) spærrede al Fremtrængen, og man maatte da kravle henved en Mil over denne improviserede Bro, til man naaede over paa den anden Side, hvor Satpura-Bjergkjæden da frembød nye Vanskeligheder.

Den unge Pige standsede, da hun naaede denne farlige Vei og saa sig ængstelig om.

Rundtom, langs Floden, raslede uoverskuelige Rørmasser, og engang imellem lød en dyb Brummen fra disse, eller en glindsende, skjælet Slange viste sig, omslyngende de omstyrte Træstammer, for i næste Dieblif at forsvinde imellem Rørerne.

Den unge Pige hørte disse dumpe Brøl og saa det skjællede Uhyre; hun vidste, at hun var fortabt, dersom hun vovede at afbryde Rørskovens Ro ved at

---

*) Orfaner.

trænge frem over Broen, og hun begyndte derfor at gaa langs den sumpige, flade Bred, som overalt var bevoxet med Bambus og Siv.

Hendes Vengstelse tiltog med hvert Dieblit, medens hun urolig kiggede ind imellem Rørene, som om hun søgte Noget.

Hun vidste, at Freden var forbi, naar Solen forsvandt under Horizonten, og da hun saa imod den, havde den kun et meget lille Stykke tilbage.

Himlen havde allerede antaget den eiendommelige, røde, guldblignende Farve, som betegner, at Dagens store Stjerne gaar til Hvile, og Mørket vilde da følge hurtigt efter, et fuldstændigt, uigjennemtrængeligt Mørke, indtil Maanen kom og viste Kongetigeren Bei gennem Skoven.

„De har glemt det!“ mumlede hun og standsede, „Schinta vil blive dræbt af de vilde Dyr, før Natten er omme.“

Hun gik atter nogle Skridt frem, idet hun ængstelig vedblev at figge ind gennem Sivene; men hvergang hun paa denne Maade havde refognosceret en Strækning, blev hun igjen staaende, bange og ængstelig, lyttende til de dumpe Brøl fra Bambusrørerne.

„De har glemt det, de har glemt det!“ mumlede hun atter, „og Schinta er meget bange.“

Hun saae mod Himlen, den var purpurrod, og Solen stod midt i dette Hav af smeltet Guld, som en uhyre, glødende Stjerne.

Om ti Minuter vilde den være forsvundet, og dens Nedgang vilde blive hilset af tusinde hæse Brøl

og af Dværgabernes Strig; thi saa kom Natten, den rædselsfulde Nat i de indiste Urskove.

Den unge Pige vidste det; hendes gulbrune Hud blev graalig, hendes Pæber dirrede, og hendes Dine udvidede sig af Skræk.

„Jeg maa søge, søge!“ hvistede hun, og ilede paany fremad langs Floden, „om lidt kommer Tageren!“

Og hun løb fremad saa hurtigt Fødderne kunde bære hende; men forbi Sivkrattet kunde hun ikke løbe, det strakte sig som en uhyre Mur, hundrede Mil i Rængden paa begge Sider af Floden.

Med Et udstødte hun et Strig af Glæde og styrtede henimod nogle uhyre Blade, som tilhørte Chattivallah-Planten, og hvoraf hvert enkelt var stort nok til fuldstændig at skjule en voksen Mand.

Hun saa en lang, smal Gjenstand ligge udstrakt under dem og bødte dem hurtig til Side, for at bemægtige sig den og skyde den frem imellem Sivene.

Det var en Baad af Bark, let som en Fjær, meget seig og elastisk og stor nok til i Nødstilfælde at rumme to Personer.

Den unge Pige stød den helt ud i Vandet, som stod høit op mellem Rørene og sprang hurtig op i den.

Det var ogsaa paa den høie Tid.

Solen forsvandt under Horizonten, og i samme Dieblis lod Brøl paa Brøl fra Tjeningen.

Det var sammes uhyggelige Beboere, som lagde deres Glæde over Nattens Komme for Dagen.

Rørene knagede, Sivene raslede; det blev levende i de tavse Strækninger; Livet begyndte, og Døden kom med det.

Den unge Pige opflog en spottende Latter og greb en Nare, som var bundet fast til Baadens Ræling.

„J komme forjent!“ lo hun, „Aschinta trodser jer Alle; om det saa er Krokodilen under mig, trodser jeg den. Kali beskytter sine Børn, og forbandet være Enhver, som ikke tilbeder den mægtige Guddom.“

Hun havde imidlertid sat Naren i Vandet og drev Baaden frem med en beundringsværdig Hurtighed, idet hun roede snart ved den ene, snart ved den anden Side.

Det lette Fartøi fløi afsted som en Pil og be- fandt sig snart langt ude paa den dybe Flod, i hvis Midte der gik en rivende Strøm.

Aschinta bestræbte sig øiensynligt for at komme ned i denne saa hurtigt som muligt, og da hun om- fider naaede den, tog hun tilfreds Plads agter i Baa- den, brugte den bredbladede Nare som Roer og drev pilsnart ned ad Floden henimod Mundingen, hvor den udgyder sig i den store Taptysflod.

Maanen var imidlertid kommet frem paa Him- len og gik nu, stolt og blank, sin uhyre Bane, som en Dronning, ledsaget af blinkende Stjerner.

En hvitdelig Stilhed opfyldte Alt; kun engang imellem dundrede de vilde Dyrs rasende Brøl ud til hende, saa blev det atter stille, saa stille, at man tyde- ligt kunde høre Mosquitoernes Summen og den mindste Raslen i Sivene.

Floden var vel en femhundrede Skridt bred, og
 Aschinta kunde tydeligt se begge Sider af den ved
 Maanelshjet.

Det var klart at se, at hun ventede paa Et eller
 Andet; thi hun holdt stedse Die med Ryggen og lagde
 snart samme Utaalmodighed og Uro for Dagen som
 da hun søgte efter Baaden.

„De er slet ikke bestemte!“ sagde hun ved sig
 selv, men ligesom om hun frygtede for, at have sagt
 for meget, saa hun sig ængstelig om til alle Sider.

Hun kunde imidlertid være fuldkommen rolig;
 der var ingen anden levende Skabning i Nærheden,
 uden de brunsorte, pansrede Uhyrer, som fulgte efter
 Baaden i Haab om at faa fat i det levende Bytte,
 som den bar henover den store Flods Dybder.

Flere Gange var de endog saa nær, at de staa
 det frygtelige Hoved med det uhyre Gab op over
 Vandsskorpen, smækkede de vældige Kjæber sammen
 med en klapprende Lyd og svømmede hurtigere til,
 hvergang Aschinta med et kraftigt Slag af Maren
 drev den lille Baad pilsnar gennem Floden.

Paa Baadens stedse hurtigere Fart mærkede hun,
 at hun endelig havde naaet Strømmens Midte.

Farten blev næsten ængstende; det lille Fartoi
 foer afsted som en Pil, efterladende en fin Skumstriben,
 som i Maanelshjet lignede glindsende Søsvperler.

Det var et forunderligt, fantastisk Billede.

Den maaneklare Nat, den store Flod, og den
 lille Baad med den broncesarvede Pige, som rolig sad

Den skotske Kapitein, eller Sepoibruden. 5.

med Aaren i Haanden og knapt lagde Mærke til de ledsagende Uhyrer, men som hele Tiden kun havde sin Opmærksomhed henvendt paa Kysten til høire.

„Oh!“ raabte hun pludselig, „der er Stedet.“

Bed en mæsterlig Bevægelse med Aaren drev hun Baaden udaf Strømmen og henimod Kysten, hvor et lille antændt Baal skinnede imellem Træerne. Krokodilerne udførte samme Manøvre, da de saa hende forlade den lige Linie, og svømmede nu Side om Side med hende, idet deres Instinkt jagde dem, at den driftige Rejsende stod i Begreb med at gaa iland.

Og dette var ingeniunde en let Sag.

Flodbredden var dyndet og begroet; skjulte Vandplanter kunde med Lethed gribe fat i Baaden og standse den, og da behøvedes der kun en eneste, uforfigtig Bevægelse for at kæntre den, og saa . . .“

Den unge Pige lod imidlertid til at være forfrolig med den farlige Seilads imellem Sivene, som nu begyndte at vise sig; hun roede frem med overordentlig Forsigtighed, idet hun gav sit Legeme en gyngende Bevægelse, som aldeles svarede til Baadens, og gled stedse nærmere ind imod Flodbredden, der nu laa foran hende som en sort Stribe.

Krokodilerne brød voldsomt frem gennem Sivene paa begge Sider af Baaden, og frembragte derved en stærk Bølgegang, som slyngede den lille Røddestak op og ned, frem og tilbage, med en foruroligende Kraft.

Hun tabte imidlertid ikke Ligevægten, men arbej-

dede sig videre frem, indtil hun endelig standsede ved en uhyre, omstyrtet Træstamme, som laa med Rodenden paa Land og med den overknækkede Stamme i Vandet.

Det var en af disse vældige Kæmper, som omfider var bukket under, enten for Tiden eller maasse i Kampen mod Lynet og Orkanen.

Ashinta greb fat i en stumpet Gren, som raagede ud fra Kæmpestammen og svang sig op paa den, medens hun samtig trak den lille Baad efter sig med den anden Haand.

Et Minut efter var den halet helt op paa Land, og Flodens graadige Beboere maatte svømme bort igjen med klapprende Kjæber.

Hun trak Beivet dybt efter det anstrengende Arbeide, halede Baaden helt ned under Bladene af en vældig Talipot-Plante og ilede derpaa henimod det lille Baal, som hun nu tydeligt saa i henved femhundrede Skridts Afstand.

Hun var knapt naaet hundrede Skridt henimod det, før hun pludselig følte sig greben om Livet og holdt fast.

Uden i mindste Maade at ængstes vendte hun Hovedet til Siden og sagde:

„Dina! Dina! Lotusblomsten kommer!“

De stærke, usynlige Arme, som holdt hende omflynget, slap hende ligesaa hurtigt, som de havde grebet hende, og Ashinta fortsatte sin hurtige Gang henimod Baalet.

Endnu to Gange blev hun standset af lignende

kraftige Arme og gav hver Gang samme tilfredsstillende Løsen.

Det var en Umulighed at opdage disse usynlige Skilddagter; rundt om hende var bœlmørk Nat imellem Bregnerne, Bambusrørene og Palmerne, og en Stillehed, som havde noget Frygteligt ved sig.

Da hun endelig var Baalet nær paa fem og tyve Skridt, kastede hun sig plat ned paa Jorden og trykkede Ansigtet imod samme, idet hun fremmumlede en Mængde uforstaaelige Ord.

„Reis dig og kom!“ befalede en bydende Stemme, der syntes at komme fra Baalet.

Ashinta sprang op som en Staalffjeder og nærmede sig med kneisende Hoved og tindrende Dine.

Baalet og dets Omgivelser frembød et forunderligt Syn.

De røde Flammer brændte lodret i Veiret og syntes at næres ved Indholdet af en mægtig Stenstaaal, som var placeret paa Jorden midt imellem prægtige Raktusplanter, hvis røde, pralende Blomster fik et forhøiet Udseende ved det Skjær fra Ilden, som oplyste dem imellem de tykke, mørke Blade.

Kun tæt ved Baalet kunde man se flere alvor-

lige Mænd levede om samme; længere fra var det en Umulighed paa Grund af den mørke Baggrund.

Det var vilde, uhyggelige Skikkelser disse Mænd; Skabninger med hængjerrige Miner og blodgridste Dine, som vare i en uafbrudt Bevægelse, og som syntes at vilde gjennemtrænge Mørket ved den mindste, fremmede Lyd.

De hvide Turbaner forhøiede endnu mere deres Ansigtets Broncefarge, og de næsten pjaltede Burnusser, hvori de havde indhyllet sig, gav dem Udseende af fuldstændige Banditter, hvad de ogsaa vare.

De udgjorde nemlig en Thugs-Trop. *)

Da disse gjfjelige Foreninger ville forekomme flere Gange i vor Fortælling, og da vi fremtidig benytte de indiske Benævnelser paa sammes forskjellige Medlemmer, ville vi kortelig gjøre Læseren bekendt med et saadant Selskabs Sammenhæng.

En Thugs Trop bestaar altid af syv Personer, som hver for sig har sin bestemte Gjerning at udføre ved Mordene. Den Øverste i Troppen er „Doruen“ eller „Chefen“, som udser Offrene og giver Befalingen til at fuldbyrde Mordet; efter ham i Rang staar „Chamenen“ eller „Præsten“, som besværges Gudinden, medens Mordet fuldbyrdes; derefter følger Troppens vigtigste Person, af hvis Snildhed og Duelighed ofte Alt er afhængig, nemlig „Suthaen“ eller „Lofferen“, hvis Bestilling bestaar i at lokke de Ulykkelige i Thuggens Magt; efter denne følger de to

*) Thugs, Svæler.

„Buthoter“, de egentlige „Kvælere“, som besørge Mordene, og endelig komme de to „Lughas“, som have det Hverv at nedgrave de Dræbte og udslette et hvert Spor af Forbrydelsen.

Denne Organisation havde bestaaet i umindelige Tider og ledede senere Englænderne til den fuldstændige Opdagelse af de talrige Bander; thi en Buthot tør f. E. ikke begaa noget Mord, naar han ikke ledsages af idetmindste de fire Medlemmer af Bandens syv Personer, og man var derfor altid overbevist om, at havde man greben en af Forbryderne, vare idetmindste tre andre i dennes umiddelbare Nærhed.

Hvad Antallet af disse Mordere angik, da regnede man, at Indien eiede Tusinde saadanne Troops, hver paa syv Personer.

Vi har tidligere sagt, at det ikke altid var religiøse Hensyn, som drev Thuggerne til de mangfoldige Mord; der var ogsaa andre Bevæggrunde, nemlig Hang til Plyndring og Lyst efter Rigdom; og man fortalte derfor med megen Sikkerhed, at den gyselige Guddom eiede fabelagtige Rigdomme i sine Templer, Skatte af uhyre Værdi, bestaaende af Guld, Diamanter og Perler.

Jesuiten kunde derfor ikke have allieret sig med bedre Kammerater end Kvælerne; de havde lovet, imod en betydelig Pengesum, at være ham behjælpelig, og de gjorde det saameget desto hellere som de med det samme tilfredsstillede deres Tigernatur og blinde, uhyggelige Tro.

Dog, tilbage til vor Fortælling!

Aschinta havde knapt hørt den bydende Stemme befale hende at træde nærmere, før hun traadte hen for Baalet og blev staaende.

Hun saa tydeligt en Mand staa bagved samme, lænet op til Stammen af et Palmetræ.

Det var Troppens Gorue.

Det mørke Ansigt var fuldkomment ubevægelig, selv naar han talte; kun Dinene blinkede som Lyn-
glimt i deres Huler.

„Aschinta!“ sagde han, „den hellige Kali og den
deilige Sivah takke dig for din sidste Gjerning; ved
din Snildhed har Guddommen forsøget sine Offres
Antal; ethvert Barn, som bringes hende er en Merias*)
og forherliger Glandsen fra hendes Billed.“

Aschinta lagde Hænderne korsvis over Brystet
og bødte sit Knæ.

„Men!“ vedblev Goruen, „Maalet er langt fra
naaet endnu; den uforsonlige Guddom higer efter flere
Offre, og Du kjender dine Pligter som en Sutha.“

Den unge Pige hævede Hovedet og saa sig om
med et tindrende Blik.

„Ja, Herre!“ raabte hun, „Aschinta er en Sutha
og kjender sine Pligter; jeg vil lokke den stærke Mand
og den nysgjerrige Kvinde; jeg vil lokke Barnet fra
Moderens Bryst og skjule det, indtil det vrider sig i
Dødskrampen foran den hellige Guddoms Alter! in-
gen Bei er mig for lang, intet Bjerg for høit, in-

*) Merias er egentlig Børn, som indvies til Kali og kvæ-
les foran hendes Billed.

gen Dal for dyb; ingen Flods Bølger skal standse min Fods Flugt; intet Baand skal være mig helligt; jeg vil bringe den hellige Guddom min bedste Ven, min Broder, min Søster, ja selv min Moder, om hun forlanger det, og Du befaler det; thi jeg er en Sutha, jeg har Ret til at kysse det hellige Billed og bære Lotusblomsten ved mit Bryst."

Hun tav og saa sig om med et vildt, næsten af-
findigt Blik.

Thugs-Chefen forandrede ikke en Mine ved den unge Piges brændende Ord; han stod rolig som en Figur af Bronze, kun Dinene lystede klarere end sædvanligt.

"Aschinta!" sagde han, "den hellige Kali er for-
tørnet paa en ung Mand og begjærer hans Liv!"

"Og hvem er denne Mand?" spurgte hun.

"En Englænder, en Fremmed!" svarede Goruen.
Den unge Pige udstødte et Skrig af Glæde.

"O," raabte hun, "en af vort deilige Hjem-
sige Undertrykkere, en af hin usle Nation, hvis hele
Jeg er en umættelig Tørst efter vort Guld og vort
Silke! o, sig mig hans Navn og jeg skal føre ham
til Eder, selv om jeg skal offere mig selv, min Lykke
og min Fred!"

Goruen svarede ikke, men rakte hende et Palme-
blad, paa hvis haarde Overflade et Navn var ind-
ridset med en besynderlig Skrift.

Hun læste det ved Skinnets af Baalet og skjulte
det paa Brystet.

"Og hvor træffer jeg ham?" spurgte hun.

Goruen rystede paa Hovedet.

„I Indien!“ svarede han roligt, „Du maa søge og finde ham!“

Aschinta nikkede; Indien var et Hundrede Tusinde Kvadratmile, men Haddet til Englænderne spurgte ikke om Afstand.

„Og naar skal Kall have hans Liv?“ vedblev hun.

„Den, som vi adlyde, og som betaler os hans Liv, har forlangt det af os den 10de Mai!“ svarede han.

Aschinta rystede ærgerligt paa Hovedet.

„Inden den Dag kommer, vil han være død!“ mumlede hun, „de Troende ville til den Tid have dræbt alle de graadige Fremmede.“

Goruen rystede Brystene.

„Gudinden forlanger hans Liv paa hin Dag, hverken før eller senere!“ sagde han, „indtil da overgiver jeg ham til dig; Du skal beskytte ham mod alle Farer, vaage over ham, til Timen kommer, da skal Du bringe ham til os, at vi kunne tage hans Liv og udslette hans Navns Spor.“

Hindupigen bøiede sig dybt imod Jorden.

„Du har at befale!“ sagde hun, „og jeg adlyder; den 10de Mai skal jeg overlevere ham i Eders Hænder; Aschinta skal finde ham og lokke ham med søde Ord; hun er en Sutha og har allerede bragt Eder tyve Offre; det sidste var et Barn! Faringhea underrettede mig om Eders Villie, og jeg forraadte den Uskyldige og overgav det til vore Folk; jeg brød

mine Trofsabsord imod den blege Dame, Alt for at tjene den mægtige Guddom."

„Jeg ved det, jeg ved det!" svarede Goruen, „Gudinden glæder sig ved at eie en saa tro Tjenerinde, og tillader dig at kysse hendes Billeds Fod i hendes hellige Bolig."

Et Lyn stjød frem af den smukke Piges Dine; at faa Tilladelse til at kysse det blodige Billeds Fod var en Cresbevisning, som kun blev meget faa til Del.

„O!" raabte hun, „stol paa mig; jeg skal lokke hvem I befaler, og feiler Buthoten det hellige Kæst, skal jeg selv slynge Tørklædet om vore Dffere; jeg skal selv myrde!"

Dg greben af en vild, rasende Glæde dansede hun om Baalet som en Bachantinde ved Oldtidens affindige Driffegilder.

De røde Flammer belyste enhver af hendes Bevægelser, ethvert af hendes Træk, som udviste den mest levende Glæde; stedse vildere og vildere blev Dandsen, indtil hun omsider styrtede udmattet om ved Goruens Fødder i det stride, raslende Græs.

„Godt, godt!" mumlede Thuggen, „jeg er tilfreds med dig! gaa nu og søg!"

Aschiuta reiste sig. „Dg hvor træffer jeg Eder?" spurgte hun, „hvorhen skal jeg bringe den Mand, hvis Navn jeg har læst?"

„Paa den bestemte Dag vil vore Buthoter være i Nærheden af dig, hvor Du end er!" svarede Chefen

„Du skal ikke undgaa at se dem, de ville være hos dig!“

„Godt!“ svarede hun, „men Et maa Du sige mig; kommer han med eller imod Solen?“

„Han maa allerede være paa Veien til Delhi!“ svarede Chefen, „og han kommer fra de vestlige Lande!“

„Jeg skal finde ham, jeg skal!“ mumlede hun ved sig selv, „o, Død og Fordærvelse over Feringheerne;*) gid vore Tigre sønderrive dem, vore Mænd udrydde deres Slægt!“

„Jeg gaar!“ vedblev hun efter en lille Pause, „giv mig Daaben, indvi mig til min nye Gjerning.“

Goruen nikkede og vendte sig imod en gammel, ærværdig udseende Hindu, som hele Tiden havde siddet paa Hug, ubevægelig som en Stenfigur.

Det var Chamenen, Truppens Præst.

„Suthaen skal paany virke i sit Kald!“ sagde Chefen, „giv hende Guddommens Mærke.“

Den gamle Mand reiste sig.

Hans blide, velvillige Blik hvilede roligt paa den unge Pige, som stod for ham, stolt og deilig som en Hebe.

Uden at sige et eneste Ord greb han en lille, spids Dolk, som sad i hans Bælte og nærmede sig.

Ashinta udstrakte roligt sin Arm imod ham og tillod ham uden Modstand at bore den lille Dolk nogle faa Linier ind i Overarmen.

*) Saaledes benævnes Englænderne af de Indsødte.

Af det fremstrømmende Blod tog han tre Draaber paa sine Fingre og rakte derpaa Haanden i Beiret.

„Dette Blod!“ sagde han med en forunderlig klangfuld Stemme, „tager jeg, paa den hellige Guddoms Vegne, i Pant paa, at Du vil udføre din Gjerning, uden at lade dig standse af nogen som helst, jordist Følelse; intet Baand maa holde dig tilbage, ingen Ed er dig hellig uden den Du har tilsvoret vor Guddom; banlyst fra dit Hjerte er fra denne Stund Venfkab, Kjærlighed og Trofkab, Intet og Ingen maa holde dig borte fra din Pligt, og skulde Du desuagtet lade dig forlede til at bryde din Ed imod vor Sekt, da indvier jeg dig med det samme til Døden, Forræderens Død foran Guddommens Altar eller hvor Du end er i hele den vide Verden! gaa til din Gjerning, Kali Guddom beskytte dig, og Sivah*) styrte dine Modstandere i Støvet!“

Med en bydende Bevægelse pegede han ud i den mørke Nat, ligesom før at antyde, at hun burde være hemmelighedsfuld og uudforskkelig som den, og satte sig atter paa Hug, ubevægelig som før.

Aschinta havde ikke forandret en Mine under hele den uhyggelige Indvielse; hun havde hørt den saamange Gange; thi Guddommen bød, at den skulde finde Sted for hver Gang et Offer skulde dræbes, og at dette ikke engang maatte ske, før Suthaen var indviet.

Nu var det sket for en og tyvende Gang; det

*) Edelægghens Gudinde.

var en frygtelig Riste hun allerede kunde opvise, og Aschinta var ifkun sexten Aar.

Man beundrede hende derfor; og Goruen havde ofte svoret paa, at han ikke vilde sælge hende til nogen som helst anden Trop for ti tusind Kupier, en Udtalelse, som i høi Grad smigrede den unge Pige.

„Det er dig tilladt at sove til Morgenens gryer!“ sagde Goruen, „hvis Du føler dig træt og tror at Sønnen kan styrke dig.“

„Nei!“ svarede hun, „Sønnen er kun for Den, som trænger til den; jeg vil ikke sove endnu; naar den røde Sol stiger frem, vil jeg sove, ligesom Tigeren og den store Giftslange, jeg vil ligne dem Begge; Matten er kjølig og sval; jeg vil benytte den; vor hellige Guddom skal vise mig Veien!“

Og, idet hun pegede paa det lille Stik i Overarmen, vendte hun sig roligt om og gik tilbage samme Bei som hun var kommet.

De hemmelige Skildvagter standsede hende ikke; hun saa dem ikke engang, og hun naaede snart igjen den store, omstyrtede Træstamme, ved hvilken Baaden laa.

I næste Dieblik var den skudt ud i Vandet, og bar hende henover den dybe Flods Bølger.

Krokodilerne hørte den fløve Strømmen og fulgte den; de kunde se hende ved Maanens Lys sidde stolt og modig og styre Baaden med den brede Aare, og aabnede de uhyre Gab; hun lagde knapt Mærke til dem, men læste paany Offerets Navn paa Palmebladet ved Maanens Skin.

„Seg skal finde ham!“ mumlede hun tilfreds,
 „en Mand i hans Stilling er let at finde.“

Og med Diet speidende langt forud paa den blinkende Flod foer hun bort som en affkudt Pil og forsvandt tilsidst som et lille, næsten usynligt Punkt paa den store Vandflade.

De uhyggelige Mænd ved Flodbredden slukkede Baalet, indhyllede sig i deres Bornusser og sov snart ind, ubekymrede for Tigreren.

De vare selv Rovdyr; den bengalske Tiger var rom i Sammenligning med dem.

Sjette Kapitel.

Den skotske Kaptain.

Det Aar i hvilket vor Fortælling foregaar, blev det mest skjæbnesvangre for Englænderne i Indiens Historie. Uhyre Strømme af Blod, uhorste Grusomheder fra begge de kjæmpende Partiers Side betegnede de Dage, og endnu, kun lidet over thve Aar siden, bløde de dybe Saar; endnu begræde de Mørbedes Efterladte hin rædselsfulde Periode i Aaret 1857.

Med jædvanlig Frækhed kastede Englænderne Skylden over paa Indierne, som dem, der vare utilfredse med deres Undertrykkes milde og retfærdige Regering; men aldrig har nogen større Usandhed været sagt; Englænderne bar Skylden og Ansvar et alene; de forhaanede Landets Børn, spottede deres Religion og Skikke; traadte dem under Fødder, udpinte dem ved uhyre Skatter, tilranede sig Landets kostbare Produkter, jog den nøjsomme Hindu tilbage til Oplandets farlige Egne og tvang ham ved al mulig Vilfaarlighed til at give ham, den Fremmede, Undertrykkeren, Frugten af alt sit Arbeide.

Kom hertil en stedse vorende Ringeagt ligeoverfor Nationerne, som opfyldte de store Egne, en Opblæsthed, som kun en Englænder kan være i Besiddelse af, var det ikke saa underligt, at de forkuede Indier omjilder besluttede at tage en frygtelig Hævn over mange Aars utaalelige Undertrykkelse.

Der manglede ikke paa Tegn, som antydede det sig nærmende Uveir; men Englænderne, som neppe have havt, eller maaske endnu ikke have noget sandt Begreb om Kjærlighed til sit Land, ændsede ikke herpaa, men vedblev at haane og undertrykke som tidligere.

Man fandt paafaldende mange Lig af myrdede Englændere eller af deres tro Tilhængere blandt Hinduerne; man anstillede forgjæves Efterforskninger om Aarsagen til disse temmelig mistænkkelige Dødsfald; som man endog i de fleste Tilfælde var naiv nok til at tilskrive de vilde og giftige Dyr.

Det var først, da den høistkommanderende Officer-General Wheeler, en Morgen ved en Revue mærkede en vis Uro blandt Sepoierne,*) at man, men forsilde, begyndte at blive forsigtig.

Man begyndte med at arrestere eller bortjage de talrige Fakirer,**) som færdedes overalt, hvor der laa Sepoierregimenter, og dersom Nødvendigheden krævede en Rejse gjennem de vildsomme, skovrige Egne, søgte man altid at være ledsaget af saamange tro og velbevæbnede Folk som muligt.

Paa den anden Side syntes Hinduerne at adlyde et skjult Overhoved og roligt at afvente det endelige Signal, ja de hyppige Mord og Overfald paa Englænderne holdt endogsaa tildels op, næsten samtidigt over hele Indien.

Det fremgik heraf, at man adlød et hemmeligt, styrende Overhoved; men hvem var han, og hvor var han?

Man fik det først senere at vide, da han holdt sit Indtog i Delhy over to Tusind Englænderes lem-læstede Vag.

Omtrent saaledes stode Sagerne, da to Ryttere gjorde Holdt udenfor den engelske Poststation Kuhlalah, der ligger ved en By af samme Navn ved det nordlige Affald af Bindhyabjergene i en af Bengalens mest vildsomme og tyndest befolkede Egne.

Heden var umaadelig, og den store Sol stod paa

*) Indfødte Hinduregimenter i engelsk Tjeneste.

***) Indiske Tiggermunke.

Himlen som en ildrød Kugle, der udsendte Straaler som brændende Ild gennem de tunge, kvælende Luftlag.

Uagtet det var midt paa Dagen, herskede dog en Dødsstilhed overalt. Beboerne af disse brændende Egne foretrække at sove paa denne Tid af Døgnet, hvor intet Arbeide er muligt, knapt nok for den indfødte Hindu, og arbeide eller spadserer, naar Aftenkøligheden nærmer sig; saa kommer der pludseligt Liv; man træder udenfor sin skyggesfulde Bolig af Bambusrør og Talipotblade, indaander de forfriskende, stødvide Pust fra Bjergene og lytter til den vilde, uharmoniske Koncert fra de mørke Skove, hvis Beboere ligeledes vaagne op fra den dvastte Halvslummer i den forfærdelige Solhede.

De to Ryttere, som havde vovet sig ud midt om Dagen, svang sig af de kraftige Dyr, som dog bar kjendelige Spor af Udmattelse, og førte dem hen under et Skur af Palmeblade og Bambus, hvor de stod fuldkommen i Skygge.

Paa deres spraglede Uniform saa man strax, at de tilhørte et af Høiskotteregimenterne, som laa i Kvarter i Cakhno under Anførsel af General Havelock.

Den Ene af dem var Officer, den Anden og ældre en Menig af samme Regiment, der, som man senere saa, fungerede som Tjener eller Oppasser, hvad man nu vil kalde det.

Officeren bar Kapitains Distinktioner og var Den støtste Kaptein, eller Sepoibruden. 6.

en smuk, ung Mand paa henved en otte og Tyve Aar. Hans godmodige, men bestemte Udtryk, hans kraftige, høie Figur, som tydeligt nok røbede hans nordiske Herkomst, hans klangfulde Stemme, kort sagt, hele hans Person havde noget Tiltrækkende ved sig, som indtog ham hos Alle i første Dieblig man saa ham. Selv Hinduerne kunde godt lide den unge Skotte og regnede ham ikke med blandt Englænderne, skjøndt han hørte til Hds. brittiske Majestæts Tropper, ja han havde endog opnaaet den sjeldne Udmærkelse at blive indbudt af de indfødte Radjaer til at deltage i Tigerjagterne paa Ryggen af de dresjerede Elefanter.

En saadan Udmærkelse var almindelig tidligere, men paa Grund af den stedse vøgende Spænding imellem de Indfødte og Fremmede, blev den sjeldnere og sjeldnere og tilsidst bortfaldt den ganske; en saameget desto større Ære var det derfor for den unge Skotte at blive indbudt, selv om det end gik sjeldent paa.

Hans Ledfager var en fuldstændig Ræmpesfigur med et bredt, godmodigt Ansigt, som omtrent havde de Indfødtes kaffebrune Teint. Den brave Mand færdedes nemlig mest ude, at sidde inden fire Bægge behagede ham ikke; ja, den uhyggelige Regntid, som i Indien træder istedetfor Vinteren, generede ham ikke; ud maatte han og ud vilde han, og man kunde derfor i Almindelighed træffe den brave Fyr dyngvaad udenfor Bengalowen, rygende af sin stumpede Rids-pibe.

Mac Claire var derfor meget søgt saavel af

Offieerer som Mandſtab; man trængte til ſaadanne Kraftkarle, ſom kunde trodſe den brændende Solhede og de feberfødende Dunſter, og det kunde Mac. Han var, ſom han ſelv ſmilende ſagde, en Mand af Bidſkelæder, ſmidig ſom dette og iſtand til at taale Alt.

Den unge Kapitain ſatte derfor ſtor Pris paa ham og regnede ham langt mere for en Ven end for en underordnet Perſon, ſom kun var til for at tjene og adlyde, og vil vi lytte et Dieblif til deres Samtale, medens de bandt Hestene til Ringen i Bambusſtængerne, ville vi ſnart erfare Sandheden heraf.

„Mac!“ ſagde Kapitainen, „Fanden tage hele det fordømte Slæng af diſſe brunſkindede Hinduer; har de nu ikke igjen begyndt at gjøre Spilopper rundt-omkring; to Andigoplantager ere brændte, og et Par af mine Halvblods Landsmænd myrdede.“

„For Fanden, Kapitain!“ brummede Mac, „det ſer galt ud overalt; Engelmændene er baade opblæſte og dumme, de maa ſelv tage imod Følgerne!“

„Det er ſtammelig ſaadan ſom de behandle de ſtakkels Djævle!“ ſvarede den ſkotske Kapitain, „jeg for min Part er glad ved ikke at høre til denne Nation af Aræmmere!“

„Iligemaade, Kapitain!“ ſvarede Mac og tog Bidſlerne af Hestene, „vi Skotter holder os ogſaa langt fra diſſe opblæſte Landoverherrer; gamle Skotland har ikke født ſaadanne pyntede Kavalerer, ſom kjøbe ſig et Officerspatent og bilde ſig ind at være Krigere, ſkjøndt Gud ſkal vide, de knapt forſtaa at ride i Spidsen for et Kompagni.“

Kapitainen loe.

„Ja, ja!“ svarede Mac, „le kun, Kapitain, le kun; men sandt er det alligevel; vort Hoifskotteregiment kan i al Magelighed jage disse Englændere Pokker i Bold, og jeg gad vide, hvordan det egentlig vilde se ud, dersom Hds. Majestæt ikke havde os herovre!“

„Hvad mener Du, Mae?“

„Na, for Fanden, jeg mener, at Himlen er slemmt overtruffet, og at det snart vil begynde baade at tordne og lynne,“ svarede Skotten, „jeg har en fin Næse, Kapitain, og jeg skulde tage Fandens Feil, om ikke det snart bryder løs!“

Kapitainen svarede ikke, men stirrede tankefuld hen for sig.

„Her vrimler jo af Tiggermunke og Pandys* paa alle Kanter!“ vedblev Skotten i en dæmpet Tone og nærmede sig Kapitainen, „De behøver blot at se derhen til Høien, for at overbevise Dem om, at man passer paa os som om vi vare Fjender.“

Kapitainen fulgte med Blikket Soldatens udstrakte Haand og bemærkede strax en Gruppe Hinduer eller Indier, som er dens egentlige og vigtige Benævnelse paa en indfødt Beboer af Forindien, der med Nøisagtighed fulgte de to Mænds Bevægelser.

De havde taget Plads under et mægtigt Catalpa- eller Jasmintræ, og deres sorte, funkende Dine lyste frem under de hvide Turbaner.

*) Oprørere.

„Tror De, Kapitain, at de Folk har noget Godt ifinde!“ fortsatte Soldaten og vedblev at pusle med Hestene, „jeg vil lade mig pidfke igjennem med en Hundepidst, om ikke de have den største Vyst til at forvandle os til døde Mennesker, hvis de ellers turde; men Dagen er ikke kommet endnu, Kapitain, ellers havde de neppe ladet os blive staaende saalænge i Ro!“

„Jeg antager ikke, at de alligevel vilde gjøre os Noget, min brave Ven!“ svarede Kapitainen, „vi Høifotter have altid behandlet de Indfødte med Agtelse og Venlighed, en anden Sag bliver det, hvis vi var Englændere.“

„Under et Oprør tror jeg neppe man vil spørge os om hvem vi er, eller bryde sig om vor Nationalitet!“ svarede Soldaten, „man vil blot slaa ned for Fode, og da ve de Svage; de vilde blive veirede bort som Abnerne af Stormen.“

Gruppen under Jasmintræet vedblev at holde Die med dem, uden at Noget af dem forandrede sin Stilling.

Dette var et aabenbart Tegn paa Trods, Noget, som de forkuede Indfødte ellers aldrig vovede at lægge for Dagen.

„Man er ikke synderlig opmærksom imod os!“ lo Kapitainen, „før saa man knapt en af vore Uniformer, før man dansede afsted, om det saa var gennem Moradsjer og Sumpe, blot for at tjene os, nu derimod viser man os ligefrem Haan.“

„Vi maa dog under alle Omstændigheder se at komme under Tag i denne forfærdelige Solhede.“

svarede Mac, „Hestene staa allerede godt i Stygge; vi maa se at opnaa det samme. Med Deres Til- ladelse, Kapitain, vil jeg spørge den lille, visne Fyr der med Forklædet, om Husly til i Aften; jeg antager det er Bærten eller Forstanderen her paa Stationen.“

Kapitainen nikkede, og den kjæmpehøie Skotte flentrede langsomt henimod Gruppen.

„Gid alle Eders velsignede Guder beffjærme og beskytte Eder, Godtfolk!“ begyndte han og hilste næsten ærbødigt paa den forsamlede Mængde, „gid Eders Slægt maa blive den eneherfkende i Indien, Solens Land!“

Denne uventede Hilsen havde en betydelig Virkning paa Forsamlingen; de vilde, truende Miner gav Plads for et mere velvilligt, skjøndt mistænksomt Udtryk.

„Hvad ønsker De?“ spurgte en lille Mand med et hvidt Forklæde og en uhyre Turban, „hvad befaler min Herre?“

„Jeg tænker ikke at Nogen af os er Herre over hinanden,“ svarede Mac, „vi ere Lige; jeg beholder mit og Du dit.“

Dette Svar, som stillede de Indfødte i samme Klasse som de mægtige Fremmede, blev modtaget med et høit: Gawla! Gawla!*) og uden at oppebie flere Ord, styrtede Mændene afsted henimod Hestene, som de forsynede med Vand og Foder, medens de samtidig ærbødigt hilste paa Kapitainen, som nikkede venligt

---

*) Godt! godt!

til dem og kastede sin Pengepung ud imellem dem.

„Han er ingen Fehringhe!“ raabte de, „han er en Mand fra de høie Bjerglande, som ogsaa Feringheerne har undertvunget ved Magt og List; vi ville tjene ham, thi ham foragte vi ikke!“

Kun nogle Fakirer forblev tilbage paa Stedet og vedblev at betragte de to Fremmede med tindrende, uhykkesvarslende Blik; ja, de lagde endog tydeligt deres Misfornøielse over Hinduernes pludselige Tjenstvillighed for Dagen.

„Timen nærmer sig!“ mumlede de og kastede sig plat ned paa Jorden, med Ansigtet trykket fast ned imod denne, „og da kan I ikke løskjøre Eder fra den bestemte Død om I saa gav Eders Legemers Vægt i Guld!“

Stotterne hørte ikke disse Ord, som ellers nok var Eftertanke værd. De fulgte hurtigt med Værten ind i Huset for at drikke en Slags Sorbet, der blev tillabet med Vanille og Is, som, trods den uhyre Hede, aldrig turde mangle, naar man vilde vise en Gæst en udmærket Opmærksomhed.

Gjæstestuen, om man kan benævne det tomme, luftige Rum saaledes, var af betydelig Størrelse og udstyret med en vis Smag.

De store Abninger i Muren, der tjente baade som Ventiler og Vinduer, eftersom Veierliget var, vare fyldte med vellugtende Blomster; Gulvet bedækket med en overordentlig fin Bastmaatte, prydet med nogle forunderlige, rigtignok uhyggelige Billeder af

Fester til Sivahs og Kalis Vre, og to kæmpemæssige Bister, som hang næsten midt ned fra Loftet, frembragte en forfriskende, kunstig Strømning, hvergang enten Gjæsterne eller Stationens Tjenere trak i de hvirvlede Silkesnore, som var fastgjort ved dem. De antog da samme Svingning som en Kirkeklokke og satte den tykke, kvælende Luft i Bevægelse.

„Sæt Eder!“ sagde Bærten venlig og pegede paa de magelige Hynder langs Bæggene, „hvad maa jeg hvide Eder. Rejsen er lang og besværlig! I skal formodentlig Nord paa; Solen brænder, og Sandet er glødende, befal over mig, jeg adlyder.“

Kapitainen vilde lige til at svare, da en voldsom Larm, blandet med gjennemtrængende Skrig naaede hans Øre.

Han hørte tydelig drøie Eder blive fremsagte i det engelske Sprog og sprang hurtig op fra Hynderne, hvor han havde sat sig, medens Mæc var bleven staaende ærbødig foran ham.

„For Pokker!“ raabte han, „hvad foregaar her!“

Han fik strax Underretning derom.

Den spinkle Dør af Bambusstænger blev hurtig revet op, og en ung Pige styrtede ind. Hendes delige, sorte Haar slagrede vildt om hendes Hoved, — Angst og Skræk stod præget i hvert et Træk, Klæderne vare forrevne og hang i Luser om hende, og Blodet piblede frem af flere Rifler paa hendes Arme og Fødder.

Uden at tøve, styrtede hun hen til Kapitainen, kastede sig paa Knæ for ham og raabte:

„Beskyt mig, Herre, beskyt mig!“

Kapitainen rynkede Panden.

„Atter en Voldshandling af de usle Englændere!“ mumlede han, „hvortænge vil man dog blive ved at tilføle sin Ære og plette sit Flag!“

Dg idet han tilføiede:

„Reis dig, mit Barn, jeg skal beskytte dig!“ traf han sin Sabel og løstede hende op.

Mac brummede en Ed og stillede sig ved hans Side.

Karmen og Støien udenfor vedblev, og de to Skotter saa gennem Vinduerne de bekjendte, røde Uniformer blandede imellem de tilslende Hinduers hvide Rapper.

„De Uforsigtige!“ hvistede Kapitainen, „de vide, at hele Landet gjærer af en hemmelig, ulmende Bevægelse og tage dog ikke i Betænkning at gjøre Forbittrelsen endnu større.“

„Forklar mig!“ tilføiede han og vendte sig imod den skjælvende Pige, som holdt hans Aars omslynget med frampagtig Styrke, „hvorfors har man forfulgt og mishandlet dig?“

En mørk, brændende Rødme foer over den unge Piges Ansigt, men hun svarede ikke.

„Ah!“ mumlede Kapitainen, medens et usigeligt Udtryk af Foragt krusede hans Læber, man befatter sig altsaa med at ville krænke Ustyldigheden; man fornærmer værgeløse Kvinder!“

Han kastede et Blik paa den unge Pige og bemærkede hendes usædvanlige, næsten blændende Skjønhed.

„Et smukt Bytte for de raa Herrer!“ vedblev han bittert „og man er nødt til at tjene sammen med slige Uslinge.“

Idetsamme foer Døren, som Bærten havde lukket op, og en tre, fire Soldater, anført af en ung Officer, stormende ind, medens en Høb af deres Kammerater fyldte Døraabningen og Vinduerne.

Ved at se den unge Kapitain staa med draget Sabel foran den unge, skjælvende Pige, standsede de; men kun et Dieblif.

Hilsende militairist paa Kapitainen traadte Officeren nærmere og sagde med et Smil, som havde noget haanligt ved sig:

„Det gjør mig ondt, at jeg maa berøve Hr. Kapitainen Deres smukke Protegè, men Forholdene fordre det; og naar Hr. Kapitainen har hørt Grunden til at jeg forlanger denne Pige udleveret, antager jeg, at De vil opgive Deres fjendtlige Holdning og give mig Haanden som god Kammerat!“

Den skotske Kapitain rørte sig ikke af Pletten.

„Efter alt at dømme“ sagde han roligt „har denne Pige Ret til at fordre min Beskyttelse; hun er neppe en Forbryderstø, og jeg ved ikke, at der eksisterer nogen Lov, som giver bevæbnede Mænd Ret til at mishandle og fornærme en svag, uskyldig Pige.“

Officeren for Rødkjolerne blev purpurrod.

„Hr. Kapitan!“ sagde han „jeg haaber De er ndrer, at De taler til en Officer af Hds. brittiske Majestæts Armé.“

„Desværre, det er saaledes!“ svarede Kapitainen, „Gds. brittiske Majestæts Soldater ligne alt andet end en civiliseret Nations; de handle hensynsløst imod de Indfødte og fremtvinge ved deres raas og skamløse Optræden en Bevægelse, som kan blive langt farligere, end Nogen tror! Men, desuagtet!“ tilføjede han med et Smil, „er jeg meget villig til at overgive denne Pige til Dem, dersom De seer Dem istand til at anføre de Grunde, som har berettiget Dem til at angribe og lægge Haand paa hende.“

Disseeren svarede ikke strax; han blev øiensynlig forvirret over dette bestemte Præg og Kapitainens ligesaa bestemte Holdning.

Den stotste Kapitain vendte ikke Mindene fra ham; han kjendte sine Folk tilbunds og antog, som ogsaa var fuldkomment rigtigt, at den unge Officer var en af disse Spradebasser, som havde tilkjøbt sig et Officerspatent for sin Faders Penge eller for en Del af Arven efter en afdød Tante.

Disse unge Mennesker udmærkede sig ved en Naahed uden Lige, og det er ikke formeget at sige, at den væsentlige Grund til Oprøret skyldtes dem; men her, som overalt, troede den stolte Kræmmernation at have ubestridelig Ret til at gjøre hvad den vilde og træde andre Nationers medfødte Skikke under Fødder.

„Naa, Hr. Lieutnant!“ sagde Kapitainen „jeg beder Dem sige mig Grunden, hvorfor De begjærer denne unge Pige udleveret, eller, dersom De maaske har en eller anden Grund til ikke at udtale det, da

at fremvise den skriftlige Ordre fra den Overstbefalende, som enhver Officer skal være i Besiddelse af, naar han vil bemægtige sig en bestemt Person! Hr. Lieutenant, jeg venter paa at De behager at oplyse mig herom!"

Den unge Officer bed Læberne tilbøds ved dette Forlangende og tilkastede Kapitainen et forbitret Blik.

"Jeg har Formodning om, at denne Pige staar i Forbindelse med Thuggerne:" sagde han omsider "og jeg befaler derfor mine Folk at gribe hende."

"Og hvorpaa støtter De denne Formodning?"

"Hun bærer en Lotusblomst i sit Haar!" vedblev Officieren "behag selv at se, Hr. Kapitain!"

Kapitainen saae paa den unge Pige og bemærkede virkelig en prægtig Lotus, som var halvt skjult under de sorte, silkebløde Lokker.

"Og en ung Pige, som, for at forhøje sin Skønhed, tillader sig denne lille, uskyldige Forfængelighed, er altsaa et Medlem af denne blodige Sect?" sagde han smilende.

Officieren tav.

"Man ved imidlertid, at Lotusblomsten er et Tegn mellem Thuggerne:" indvendte han kort efter "og der var desuden noget saa mistænkeligt ved hendes Optræden, at jeg fandt mig foranlediget til at lade hende gribe."

"De har handlet meget overilet, Hr. Lieutenant!" svarede Kapitainen strengt og stak igjen Sablen i

Skeden „og det vil blive et stort Spørgsmaal om den Oberstkommanderende, for hvem jeg vil indberette Sagen, giver Dem Medhold; indtil da forbliver denne Pige under min Beskyttelse.“

„Tak, Herre, Tak!“ raabte den unge Pige og reiste sig op „De ser for god og mandig ud; jeg troer Dem istand til at kunne forsvare den stakkels Aschinta mod alle disse Mænd; Tak fordi De frelste min Ære og mit Liv.“

Hun lagde Eftertryk paa Ordet „Ære“ og tilfæstede med det samme Officieren et saa frygteligt Blik, at den unge Herre foer sammen og traadte et Skridt tilbage.

Hendes Bevægelse var saa voldsom, at hun ikke bemærkede, hvorledes et visstent, sammenrullet Palmesblad faldt ned fra hendes Bryst og rullede henad Gulvet. Først da hun saa Officieren gaa hurtig henimod det, bemærkede hun det og hurtigere end Tanken satte hun sin lille Fod paa det, just som Officieren bukkede sig for at tage det op.

„Der ser De, Kapitain!“ raabte han „hun tabte et Blad eller Papis, hvad det nu var; det indeholder formodentlig en eller anden Oplysning om hendes Forhold.“

Aschinta tog hurtig Foden bort og Bladet op.

„Her er det, Herre!“ sagde hun roligt og gav Kapitainen det „Aschinta har ingen Hemmeligheder for Dem, som har frelst hende.“

Kapitainen foldede det ud.

Han saa imidlertid kun nogle Streger hist og her, som naturligvis havde deres bestemte Betydning. Som vi vide, var det Navnet paa den Person, som Thuggerne havde indviet til Døden og som Aschinta havde svoret en frygtelig Ed paa at vilde lokke i Bandens Magt.

„Jeg forstaar ikke hvad dine Streger betyde!“ sagde han og gav hende Bladet tilbage „maaske det er din Elfers Navn.“

Aschinta fæstede sine store Dine bebreidende paa ham.

„Aschinta har ingen Elfer!“ sagde hun „hun er som den vildfarne Fugl uden Hjem og uden Rede, det, som disse Streger betyde, er ingen Elfers Navn.“

Kapitainen rynkede Panden.

„Aschinta overbringer maaske et eller andet hemmeligt Bud til de misfornøiede Sepoyregimenter!“ sagde han.

Den unge Pige greb hans Haand.

„Sahib *)“ sagde hun „Aschinta sværger ved den hellige Flods Bænde, at Bladet kun indeholder et Navn og intet Andet; og hun siger, at dette Navn ikke har Noget med Oprør at gjøre.“

„Jeg vil tro Dig!“ svarede Kapitainen „og hvorledes lyder dette Navn!“

Den unge Pige syntes at betænke sig.

---

*) Herre.

„Du vil le ad mig, Sahib!“ sagde hun med en forunderlig blød Stemme „og Du vil kalde mig en Bantro, naar jeg siger Dig, at dette Blad er en Amulet, som en Fakir har givet mig, og som beskytter Den, som bærer det, mod alle Farer. Du saa det jo nylig selv; det førte mig til Dig, Herre, da hine Mænd efterstræbte mig og det gav Dig Kraft til at forsvare mig.“

Kapitainen smilede.

Han var nu overbevist om, at han havde et Exempel paa Hinduens blinde, barnlige Tro for sig, og vendte sig mod Officeren.

„Nu, Hr. Lieutnant!“ sagde han „hvor mange Grunde vil De nu anføre til Forsvar for Deres Handlemaade?“

Officeren havde imidlertid vundet sin Fatning tilbage.

„Jeg ved ikke!“ sagde han „med hvilket Ret Hr. Kapitainen i Grunden indblandet sig i vore Sager; jeg har nu min Mening om Sagen og den holder jeg ved.“

„Det vil med andre Ord sige, at De mistvivler om Rigtigheden af hvad jeg har anført!“ svarede Kapitainen „jeg er fuldkommen til Deres Tjeneste, Hr. Lieutnant.“

Officeren buffede. Soldaterne trængte sig nysgjerrige tættere sammen; der var al Udsigt til en Duel imellem to Officerer.

Mac rettede sin Kæmpefigur i Beiret og maalte

Rødtjolerne med Dinene, som om han vilde gjøre et løst Overflag over sine Modstandere.

„Fr. Kapitainen skal ikke vente forgjæves!“ sagde Officeren og fremtog et Kort af sin Tegnebog.

Kapitainen modtog det med et Buk.

„Ah!“ udbrød han med et Smil, „jeg har den Ære at se den unge Lord Edmund Cannaught, der eier betydelige Indigopplantager i Omegnen af Delhi.“

Officeren bukkede.

„Jeg kunde ganske vist have ønsket at vort Befjendtskab var blevet indledet paa en anden Maade, Fr. Lieutenant,“ vedblev han, „men det vilde være en Fornærmelse imod Dem nu at træde tilbage! her er mit Kort, og De behager at bestemme Dagen, Timen og Stedet.“

Han greb ned paa Brystet og fremtog et lille, firkligt Kort, som han med et Smil gav Officeren.

Denne kastede et Blik paa det og bukkede høfligt.

„Det er mig en Ære!“ sagde han med en næsten usikker Stemme, „at skulde duellere med den tapreste Officer i de høifotske Regimenter; det vil ikke blive en Skam at falde for Kapitain Edward Dudley's Haand.“

Aschinta havde hørt ethvert Ord og udstødte et svingrende Skrig.

„Kapitain Edward Dudley!“ raabte hun, „hedder Du saadan, Sahib?“

„Ja!“ svarede Kapitainen, „kender Du mig?“

„Nei,“ svarede hun sørgmodig, „jeg har aldrig

set dig før! Aschinta har dig at takke for sit Liv, og hun vilde gjerne være taknemmelig.

„Bil Du maaske duellere istedetfor mig!“ loe Kapitainen, „Du vilde blive dræbt, Aschinta.“

Den unge Pige svarede ikke; hun stirrede forfærdet hen for sig og knugede Palmembladet i sin Haand.

Hun kunde læse Navnet paa den Ulykkelige hun skulde lokke i Døden. Chefen havde ridset Stregerne altfor tydeligt; der stod:

Kapitain Edvard Dudley.

og det var ham, som havde frelst hende, som nu vilde vove sit Liv fordi han vilde forsvare sin Mening til Fordel for de underkuede Indfødte.

Og en Ting endnu; Lynet slaar ikke hurtigere ned end Kjærligheden hos disse brændende Landes hyppige Børn. Det at elske kommer som Stormen, uimodstaaelig, knusende Alt, trodsende alle Hindringer. Hun havde kun set ham denne ene Gang; hendes tindrende Dine havde ikke forladt hans smukke, mandige Ansigt; hun elskede ham allerede i samme Øieblik, hun elskede ham med den pludselige, voldsomme Kjærligheds hele vanvittige Styrke, og — det var ham hun skulde lokke i Døden, det var hans Navn, som stod paa det visne Palmesblad! —

Syvende Kapitel.

Tafiren.

De to Officerer, som ved dette Sammenstød af Omstændigheder havde besluttet at lade Vaabnene afgjøre Trætten, bukkede endnu en Gang høfligt for hinanden og trak sig tilbage; Officeren for Rødfjølterne til sine Folk, og den skotske Kapitein til sin Ben og Vaabenbroder, Mac Claire.

Man var blevet enig om at Duellen skulde være paa Pistoler og finde Sted umiddelbart kort efter Samtalen.

Mac gned sig tilfreds i Hænderne ved at høre dette.

„Det er ogsaa det Bedste at faa det afgjort i en Fart,“ sagde han, „vi har ikke megen Tid at give bort, og jeg haaber, at Kapiteinen fortsætter Reisen, naar denne unge Spradebasse har faaet en Kugle i Livet!“

„Det kunde gjerne være, at Du denne Gang forregnede dig, Mac!“ smilede Kapiteinen, „den unge

Herre skal, efter hvad jeg har hørt, være en hypperlig Skytte."

Skotten betragtede sin Kapitain med en forbausset Mine.

"Med Tilladelse, Kapitain!" sagde han endelig, "jeg troede, at Kapitain Dudley var den bedste Skytte i Indien!"

"Jeg tror, jeg er det," svarede Kapitainen, "men Færdigheden gjælder ikke altid i Dueller; for det første kommer det an paa, hvem der skyder først, og for det Andet er det en egen Sag saadan uden videre at sigte paa en Landsmand, som under andre Omstændigheder maaske vilde have været min bedste Ven!"

Mac knepfede ærgerlig med Fingrene.

"Den dunhagede Hr. Lieutenant er den Udfordrede og har altsaa det første Skud!" sagde han.

Kapitainen nikkede.

"Fanden staa i det!" brummede Mac, "sæt, han gaar hen og træffer, hvad saa?"

Kapitainen trak paa Skulderen.

"Er Mac Claire bleven bange?" sagde han.

"Bange!" raabte Skotten, "for Fanden, Kapitain, det var et stygt Ord, men jeg tænker kun paa, at dersom han skulde gaa hen og skyde Dem, bliver jeg nødt til at skyde ham bagefter, og han vil maaske som Officer og Lord undslaa sig for at duellere med en Menigmand som jeg."

Aschinta havde hørt og forstaaet ethvert Ord.

Hun betragtede Kapitainen med et brændende Blik og knugede Haanden imod Brystet.

„Han er saa smuk!“ mumlede hun, „Aschinta elsker ham, Aschinta vil ikke, at han skal dø — endnu!“ tilføiede hun gysende.

„Sahib vil kæmpe med Rødkjolen for min Skyld!“ sagde hun høit og nærmede sig med Hænderne foldede over Brystet, „hvorfors vil Du det! Aschinta er en stakkels Hindupige, uden Slægt og Venner, hun maa finde sig i at blive krænket og haanet.“

Hendes Stemme havde en saa blød Klang, at Kapitainen blev dybt grebet deraf.

„Bed Gud!“ mumlede han, „denne Pige er god og uskyldig, nu vel!“ tilføiede han høit, „jeg vil duellere tildels for din Skyld, men ogsaa for at forsvare min Mening. Jeg taaler ikke at Landets egne Børn, altsaa de retmæssige Eiere af disse mægtige Egne, haanes af Fremmede!“

Den unge Piges Dine udtrykte en umaadelig Glæde, men næsten i samme Nu blev hendes Ansigt overtrukket med et Udtryk af Sorg og Fortvivlelse.

„Hvad fattes dig?“ spurgte Kapitainen.

„Tror Sahib Kapitainen, at Aschinta er en Sutha?“ sagde hun og fæstede sine store, spillende Dine paa ham.

„Jeg tror det ikke!“ svarede han, „men selv om Du virkelig var en Sutha og udsendt for at lokke Ulykkelige i Thuggernes Magt, ja selv om det var mig Du skulde lokke, saa vilde jeg dog forsvare dig imod al Vold, fordi man ved at krænke og fornærme dig tillige krænker de Rettigheder, der tilhøre Landets Børn.“

„Altsaa ikke for min Skyld alene?“ spurgte hun. Kapitainen betænkte sig et Dieblif.

„Jo, Aschinta!“ sagde han venligt, „jo, jeg vil forsvare dig for din egen Skyld!“

Den unge Piges Ansigt undergik en paafaldende Forandring. Dinene fik en beshynderlig Glands, Læberne aabnede sig og ligesom sugede Luften til sig, og Stemmen truede med at svigte hende, da hun hvissede:

„Han vil vove sit Liv for min Skyld — og jeg maa — jeg maa . . .“

Og uden at tilføie mere, gik hun hurtig henimod Døren, som endnu holdtes besat af de engelske Soldater.

Disse vilde spærre hende Veien, men veg instinkmæssig til Side for det flammende, straalende Blik fra hendes Dine.

„Hun staar under den fordømte Skottes Beskyttelse!“ sagde en Sergent, „der forbliver hun indtil vor Lieutenant har jaget ham en Kugle gjennem Hovedet; saa tilhører hun os, Kammerater, og saa . . .“

Han sagde ikke mere, men opslug en raa Latter, som blev bevaaret af Soldaterne.

„Plads for hende, Folk, lad den fortviede Hex passere!“ tilføjede han høit, „men pas paa hende, at hun ikke smutter fra os; siden, naar hun er vor, skal vi have vore Løier med hende.“

Soldaterne gik til Side, og Aschinta gik stolt ud imellem dem, som en fangen Dronning, der bevarer sin Værdighed ligeoverfor sine Vogtere.

Kapitainen saa efter hende og vendte sig mod Mac.

„En besynderlig Pige,“ sagde han, „lagde Du Mærke til den Bevægelse hun kom i, da jeg forsikkrede hende om at jeg vilde duellere for hendes Skyld?“

Mac lo smørgt og strøg sig om sit mærke, frusede Skjæg.

„Hun synes Fandens godt om Dem, Kapitain!“ sagde han, „jeg kjender til Pigebørnene skal jeg sige Dem, og især til disse indfødte; de hader værre end Djævelen, men de elsker som Engle.“

Kapitainen lo ad denne Forsikring og vendte sig om mod en Soldat, som meldte ham, at Lieutenant, Lord Cannaught, stod til hans Tjeneste.

Kapitainen tog sine Pistoler og gik ud, fulgt af Mac.

Den ærlige Karl saa alt andet end fornøjet ud; havde hans Herre havt det første Skud, vilde han med største No have tændt sin Pibe, medens Duellen stod paa; nu var det imidlertid en anden Sag; den fremmede Officer havde det første Skud, som den Udfordrede, og han skulde være en meget duelig Skytte; der var al Udsigt til, at den brave Kapitain vilde faa en Kugle i Livet.

Udenfor havde man gjort Alt klart til Duellen. Pladsen var et hundrede Skridt til venstre for Landeveien imellem en Mængde prægtige Kaktus, Gardenier og duftende Pandaner. Et uhyre Nagafesartree med mægtige, mørkegrønne Blade sænkede sine armtykke Grene udover hele Pladsen og hindrede de brændende Solstraaler i at trænge igjennem, og rundt om til

alle Sider stod høitstammede Bregner og alenhøit Græs ligesom en eviggrøn Mur.

Selve Pladsen var næsten nogen, som havde sin Grund deri, at man benyttede den som Holdeplads for de mindre Karavaner, der drog til det Indre af Landet.

Kapitainen nikkede bifaldende.

„Det kan ikke være bedre!“ sagde han, „det er altid ubehageligt at styde med Solen i Dinene, og det vilde være blevet Tilfældet med En af os.“

Den unge Lieutenant bukkede noget forlegen; en saa ligegyldig Bemærkning kort forud for en Kamp paa Liv og Død, lød næsten spottende.

„Jeg antager,“ sagde han, „at vore Folk tjene som Vidner ved denne Kamp.“

„Naturligvis!“ svarede Kapitainen, „Mac bliver paa min Side; De, Sir, har Deres Soldater.“

„Afstanden fem og tyve Skridt?“ sagde Lieutenanten.

„Rigtigt, paa den Afstand feiler man ikke!“ svarede Kapitainen.

Begge Duellanterne traadte tilside, medens Mac og Sergenten afmaalte Skridtene.

De optog næsten hele Pladsens Længde, og Lieutenanten stillede sig strax tæt ved Stammen af det store Nagafesartree.

Omkring Foden af dette voxede et tæt Krat af Bregner og Daphneplanter, hvis brede Blade indhyllede den mægtige Stamme i et Halvmørke indtil tre Fod fra Jorden.

Hadde Lieutenanten set næriere til, vilde han have opdaget to funklende Dine, som fulgte hans Bevægelse fra de tætte Blade, og Omridset af et menneskeligt Legeme, der knugede sig tæt ned til Stammen, som om det frygtede for at blive set.

„Færdig!“ sagde begge Sekundanterne og traadte til Side, „Afstanden er fuldkommen nøiagtig de fem og Tyve Skridt.“

„Jeg er parat!“ sagde Kapitainen og lagde Armene over Kors paa Brystet, „De, min Herre, er den Udfordrede og har altsaa det første Skud; behag at skyde.“

Et forunderligt, skadefro Smil fløi over den unge Officers Ansigt; det saa næsten ud som om han glædede sig til at dræbe sin Modstander.

Han vilde lige til at hæve Pistolen, da han hørte en Stemme hviffe bag ham:

„Lady Edith Cowson er den smukkeste Dame i Delhi og hun synes meget godt om den raske Kapitain, Edward Dudley!“

En sagte, dæmpet Haanlatter fulgte ovenpaa disse Ord, og Bladene om Træet bevægede sig næsten umærkeligt.

Officeren vendte sig hurtigt om, men saa Intet, uden de mørke Daphneblade og den næsten sorte Træstamme.

De fremsførte Ord havde imidlertid en besynderlig Virkning paa den unge Mand.

Hans Pande blev purpurrød, medens en konvulsiv Trækning gik gjennem hans Legeme.

Han fæstede sine Dine, som med Et tindrede af Had og Brede, paa Kapitainen, der stod ganske rolig; hans Læber trak sig sammen, og hans Haand hævede sig hurtig med Pistolen, uden den mindste Rysten.

„Han er altsaa virkelig bleven foretrukket af hende!“ mumlede han, „tak, hvem Du end er, som har sagt mig det; Kapitain Edward Dudley skal aldrig komme til at eie Lady Lowson.“

Han bøiede Fingeren om Aftrækkeren for at af-
fjyre det dræbende Skud, men gjorde idetsamme en hurtig Bevægelse til Siden; Skuddet gik af, og Kuglen peb henover Kapitainens Hoved.

Idetsamme skreg en klar, gjennemtrængende Stemme:

„En Cobra! en Cobra!“*)

Alles Dine vendte sig hurtig i Retning af det store Nagafesjartræ, fra hvis Nærhe Stemmen syntes at komme, og man saa nu virkelig en ualmindelig stor Cobra skyde sig hurtig henimod den unge Officer, som, næsten lammet af Skræk, blev staaende som fastnaglet til Stedet.

„Dræb den, dræb den!“ skreg Soldaterne og gjorde nogle Skridt henimod den; men Cobraen er et farligt Dyr; den mindste Hindring bringer den i Raseri, og den uddeler da lynsnare Bid til alle Sider.

Den frygtelige Slanges Gift er altfor godt kjendt,

*) *Copra capella*, det naturvidenskabelige Navn paa Brillislangen.

til at man ønsker at komme i Berørelse med den, og Soldaterne standsede derfor ogsaa efter at have gjort nogle faa Skridt, og lagde Bøssen til Rinden.

Men ingen af dem skjød.

Brilleflangen havde reist sig næsten lodret paa Halen og bevægede Hovedet frem og tilbage med en lynsnar Hurtighed, som den altid gjør kort før den bider.

Det var en Umulighed at træffe den, og desuden befandt den sig imellem Soldaterne og Officeren, som derved blev udsat for alle Kuglerne.

Den uhyggelige Gæst gled umærkeligt tættere ind paa Officeren, som fuldstændig havde tabt Besindelsen og nu standsede bleg og skjælvende ved det høie, omgivende Græs.

Slangen lagde i samme Øjeblik sit Hoved ned mod Jorden og trak sig med det samme saa tæt sammen, at den næsten lignede en Kugle. Man kjendte denne Manøvre; den gjorde det for at kunne slynge sit giftige Hoved imod sit Offer med desto større Kraft.

„Nu er det min Tour!“ raabte Kaptainen, „har De Mod, saa bliv staaende.“

Officeren vendte sit blege Ansigt imod ham i samme Øjeblik som Kaptainen skjød.

Et tordnende Hurra rungede fra Soldaterne. Kuglen havde gjennemboret Uhyrets Hoved, just som det blev slynget frem for at bibringe hans Modstander det dræbende Bid.

Næsten samtidig traadte en Fakir frem fra Bu-

skadset om Træet, medens en ung Pige hurtigt flygtede i modsat Retning fra de store Bregneblade, hvorfra Brillenslangen var kommet.

Hendes Ansigtstræk vare fordreiede af Smerte, og Blodet piblede frem af et Saar paa Haanden.

„Den bed mig, da jeg greb den og slyngede den ind paa den aabne Plads!“ hvisttede hun, „jeg maa finde Slangeplantens Blade, ellers maa Ashinta dø.“

Og hurtig som en Hind smuttede hun ind i Tjeningen med Djnene fæstede paa Jorden, der overalt bugnede af Planter og spraglede Blomster.

Hun havde vel tilbagelagt et Par hundrede Skridt, da hun pludselig standsede og rykkede en bredbladet Plante op af Jorden.

„Her er den!“ mumlede hun hæst, „Brillenslangen vil ikke dræbe mig denne Gang.“

Med næsten frampagtig Hurtighed rev hun flere Blade af den klare, halvt gjennemsigtige Stamme og tyggede dem.

Derpaa lagde hun dem paa det saarede Sted, som havde antaget en hvirv, brændende Farve, og lagde sig rolig ned, medens hun med det samme puttede et lille Stykke af Plantens Stængel i Munden.

„Det var paa høje Tid“, sagde hun, „et Minut til, og Giften var gaaet i Blodet; men ligemeget, jeg brød mig ikke om at dø, jeg fulgte jo ham; den Anden blev forfærdet ved at se en af vore Slanger, — han fejlede ham; o, det er meget godt; nu kan Sahib dræbe ham, naar han vil, og Sahib vil elske mig, naar jeg fortæller ham, at den stakkels Hindupige

havde Mod til at gribe Giftslangen og kaste den ind paa Pladsen; han vil elske Aschinta, og saa . . ."

Hun udstødte et vildt Skrig.

„Dg saa“, tilføjede hun, „saa skal jeg bagefter overgive ham til vor hellige Sekt, for at den kan tage hans Liv; o, det er skrækkeligt.“

Saa vel Smerterne i Saaret som hendes opgivende Sindstilstand gjorde hende næsten affindig; hun rejste sig op og for påany afsted, som om hun vilde fly det Sted, hvor hendes Kjærlighed var, uvidende om, at han kun var frelst for senere med desto større Sikkerhed at føres i Døden.

„Jeg skal forraade ham, jeg skal bringe ham til Offerpladsen!“ stønnede hun og standsede, „og jeg elsker ham, højere end jeg elsker min Guddom, den hellige Kali; jeg elsker ham, og jeg vil myrde hele Verden, om han bød mig det; men jeg skal, jeg skal, — Kali har kaldt mig, hun har udset mig til sin Sutha, jeg maa adlyde, jeg maa, jeg maa.“

Hun betragtede sin saarede Haand; Bladene vare fra grønne blevne kulforte; Giften var truffet ind i dem med det allerede angrebne Blod.

Hun rev dem af og lagde andre paa, medens hun betragtede dem med spændt Opmærksomhed.

De skiftede ikke Farve, men forblev grønne og friske, Aschinta smilede tilfreds og tog ogsaa dem af. Derpaa vadsfede hun Haanden i noget Vand, hun fandt i Bianblomstens Bæger, og begav sig rolig paa Tilbagevejen, som om Intet var passeret.

Hun naaede Pladsen knapt ti Minuter efter at

hun havde forlædt Bregnekraattet for at tilintetgøre Virkningerne af Corabens Bid.

Soldaterne stod om den dræbte Slange og beundrede den forbavsende Sikkerhed, hvormed Ruglen havde gjenneboret dens lille, spidse Hoved, og de talte høit om den skotske Kaptains Udelmodighed i samme Øjeblik, som Intet havde kunnet hindre ham i at dræbe sin Modstander eller overgive ham til den farlige Slanges dræbende Bid.

„For Fanden!“ raabte Sergeanten, „en rask Karl alligevel, den Koptain Dudley; jeg skulde ikke have noget imod at tjene i hans Regiment.“

I det samme gik Aschinta fordi dem; hun havde samme stolte Holdning og samme foragtelige Smil som tidligere.

„Der gaar hun!“ mumlede Sergeanten, „vi fik hende ikke den Gang; ved St. Patrik, min Skytsengel, en fjøn Tøs; hun kan ikke være andet bekendt end være Kaptainen taknemmelig.“

Soldaterne lo og lagde ikke Mærke til det frygtelige Udtryk af dødeligt Had, som funkede i den unge Piges Øjne.

Der var imidlertid endnu en Person, som havde fulgt det Hele med en forbavset Mine; det var Fakiren, der saa pludselig var traadt frem paa Scenen.

Hans forunderligt flammende Øjne skinnede som Gløder i deres mørke Hulninger, men det var ogsaa det Eneste, som tydede paa Liv i dette brøn cefarvede Ansigt.

Med en slavisk Ydmyghed holdt han sig endnu

i Nærheden af det store Nagasekartræ, idet hans Dine afvejlende foer fra den dræbte Slange til de to Officerer, som nu underholdt sig venligt med hinanden, efterat den unge Løitnant, som Gjengjæld for den udbviste Edelmødighed, havde gjort Kaptainen en formel Undskyldning.

„Jeg begriber ikke, hvorledes det er gaaet til“, mumlede han og betragtede Bustadset om Træet, „det ligger ikke i Brilleflangens Natur at være den Angribende; den maa være bleven tirret og ligesom kastet ind paa Kamppladsen. Men hvem kan have Interesse af at frelse Kaptainen“.

Det var i samme Øjeblik at Aschinta traadte frem og gik forbi Soldaterne.

Fasiren fulgte hende med Dinene og foer pludselig sammen.

Han havde bemærket det glødende, straalende Blik, som den smukke Pige sendte Kaptainen, idet hun ydmyg gik forbi ham for at gaa ind i Stationsbygningen.

„Ah!“ mumlede han med et affkyldigt Smil, „den smukke Aschinta staar i Begreb med at bryde sin Ed; hun vil frelse ham, i Stedet for at dræbe ham eller lade ham dræbe! hun elsker ham!“

Han knugede Haanden om en Flig af sin lasede, brune Kappe og indtog igjen samme ydmyge, næsten bedende Stilling.

„Jeg haaber“, sagde i det samme Kaptainen med et Smil, „at intet Fjendskab for Fremtiden vil forstyrre vort gode Forhold, min kjære Lord; det vilde

gjøre mig ondt, om vi nogenfinde oftere skulde staa som Fjender lige over for hinanden med Vaaben i Hænderne."

Den unge Officer bukkede høfligt, men med et utvetydigt Anstrøg af Kulde.

"Hr. Kaptain", sagde han, "jeg skal fortælle min Fader, at De har skjænknet hans Søn Livet, hvor De var i Deres fuldkomne Ret til at berøve ham det; hvad denne omflakkende Skjønhed angaar", tilføjede han med et Smil, "da kan jeg forsikre Hr. Kaptainen om, at hun ikke oftere skal blive Marsag til en Kamp mellem os. Naar jeg ankommer til mit Bestemmelsessted, vil jeg naturligvis indgive min Melding om det Passerede og med det samme udtale min Mening om hende; hun vil da rimeligvis blive taget i Forvaring; indtil da er hun naturligvis aldeles under Deres Varetægt."

Kaptainen lo.

"Jeg troer paa min Vre, at De endnu ærgrer Dem over min Indblanding i denne Sag?" sagde han, Løjtnanten bukkede.

"Hr. Kaptain", sagde han, "denne Sag er glemt imellem os; jeg haaber vi ville forblive Venner for Fremtiden."

Han rakte ham Haanden, som Kaptainen greb og trykkede.

"Bravo!" raabte han, "saaledes bør det være; et Pigebarn, tilmed saadan en lille Indfødt, bør ikke adfille to Europæer."

Han vendte sig om og mødte Fakirens funklende Dine.

„Hvad nu!“ sagde han, „hvad vil Du?“

Fakiren hilste ydmygt ved at lægge Hænderne over Brystet.

„Sahib Kapitain:“ sagde han „Lady Lowson sender Dig sin Hilsen.“

Lord Cannaught gjorde en heftig Bevægelse, medens samtidig en brændende Rødme overfor hans Ansigt; han havde gjenkjendt den Stemme, som havde tilhviſket ham de hemmelighedsfulde Ord, da han stod med Pistolen i Haanden ligeoverfor sin Modstander og Medbeiler.

Det lod næsten til, at Forholdet imellem Kapitainen og Ladyen var meget intimt siden hun sendte ham en Hilsen!

Kapitain Dudley rødmede som et Barn; et lykkeligt Smil for over hans Ansigt, og hans Stemme var ikke fri for en vis Skælven, da han hurtig sagde:

Er det virkelig Sandhed, Fakir; sender Lady Edith mig sin Hilsen?“

„Sandhed, Sahib!“ svarede Fakiren „jeg kommer fra Delhi; den skønne Dame gav mig ti Rupier for at bringe Sahib et Bud og en Hilsen.“

Kapitainen vendte sit glade Ansigt imod den unge Lord, som stod der bleg og med et mørkt, næsten truende Blik.

„Min kjære Lord!“ sagde han, uden at bemærke den unge Officeers Udseende „dersom De vidste, hvor

dette Bud glæder mig, vilde De let kunde forstaa hvor lykkelig jeg er bleven. Den smukke Lady Lowson har været min Drøm i mange Dage, og nu, min Ven, nu sender hun denne Mand med en Hilsen til mig; hvorfor troer De hun gjør det?"

Officeren tvang sig til at smile.

„Nu!" svarede han temmelig roligt, „den smukke Lady elsker vel den tappre Kapitain Dudley."

„Tys!" hviskede Kapitainen, „disse Ord indeholde formegen Lykke til at de bør siges høit; o, min Ven, selv om vi i dette Dieblit stod ligeoverfor hinanden, som før, med de dræbende Skud i Hænderne, var jeg dog altfor lykkelig til at kunne berøve endog en Fugl Livet, langt mindre en Fjende!"

„Gid det var saa, at vi stod ligeoverfor hinanden!" mumlede den Anden, „ved Gud, Du skulde blive paa Pletten som en Hund!" derpaa tilføjede han høit:

„Det glæder mig, at jeg ikke fik Leilighed til at berøve Lady Lowson Den, som hun efter al Sandsynlighed foretrækker for alle Andre."

Kapitainen var altfor optaget af sin Lykke, til at bemærke den kolde Tone, hvori disse Ord bleve sagte; han vendte sig smilende imod Fakiren og lagde tyve Rupier i hans Haand.

„Tag dette, min Brave!" sagde han, „I gode Bramatilbedere ere blinde for Kjærligheden; I vide ikke, hvad et Ord er værd."

„Kjærligheden giver Binger!" tilføjede han liv-

Den stotste Kapitain, eller Sepoybruden. 8.

ligt og vendte sig paany mod Officeren, „jeg bryder strax op til Delhi; er De reisefærdig, min kjære Lord, saa kunne vi følges ad. Det er ingen Skade at være mandstærke i disse Tider; det ulner og gjærer overalt i hele Landet, og man kan ikke vide, naar Stormen bryder løs!“

Lord Cannought traf paa Skuldrene.

„Indbildning!“ svarede han, „Billeder, som kun spørge i Kujoners Hoved; denne fordømte, indfødte Befolkning er altfor bange for vore Pidske, til at turde kny; men dersom Hr. Kapitainen er bange!“ tilføjede han med en sagte Latter, „saa kan jeg meget godt overlade Dem saamange Folk, at De i al Sikkerhed kan naa hen til den Dame, som har forelsket sig i Hr. Kapitainens Højskotteuniform!“

„Bravo!“ hvistede Fakiren, „de Ord blive besvarede med en ny Udfordring, og jeg skal da sørge for, at hverken Slanger eller Tigre bringer Dem til at styde forbi.“

Kapitainen stod som lynslagen.

Hvad kunde være Grunden til en saadan Fornærmelse?

„Hr. Lord,“ sagde han med sammenbidte Tænder, „naar jeg har vundet Lady Lowsons Haand, skal jeg have den Fornøielse for Alvor at tugte Deres Uforskammethed, indtil da, — Farvel!“

Han gik uden at hilse, fulgt af Mac Claire, som havde den største Lyst til at slaa den unge, uforkammede Officer til Jorden med et eneste Næveslag.

„Den Hallunk!“ mumlede han, „han burde kysse

min Kapitain, som skjænkede ham Livet, istedetfor at tage det, som han havde Ret til; naa, vi træffes vel en anden Gang!"

Han skyndte sig efter Kapitainen, som gik hurtig til, blussende af Brede.

I næste Dieblik sad de paa Ryggen af Hestene og sprængte afsted i Galop, trods den umaadelige Hede og den stikkende Sol.

De slog ind paa den lige, brede Vei, som førte Nord paa ind imellem Bjergene, der viste sig langt borte som uhyre Kolosser af Sølv, spillende i alle Farver, belyste af Solen.

En Person fulgte efter dem med hurtige, lydløse Skridt.

Det var Aschinta.

„Jeg skal bringe ham i Døden!“ mumlede hun, „men han skal først vide, at jeg elsker ham høiere end jeg elsker mine Fædres hellige Guder; det samme Tørflæde, som omslynge ham, skal omslynge mig; jeg vil dø i samme Mandedræt som han; jeg skal suge hans Dødsfulk med mine Læber, Aschinta vil ikke leve, naar han er død; jeg elsker ham, jeg elsker ham!“

De sidste Ord streg hun næsten ud, og foer afsted som en Pil, idet hun slog ind paa en Sidevei eller snarere en bred Vei, som løb langs Veien imellem det tætte Buskads, der stedse blev mere uigjennemtrængeligt og vildsomt.

Tigeren og Løven boede derinde; men det brød hun sig ikke om, hun var selv en Løvinde,

og Kjærligheden, vild og ustyrlig, som kun hos disse Solens Børn, drev hende frem, trods alle Farer i den uhyggelige Dschungel.

Attende Kapitel.

Blancu.

Fakiren fulgte de to Ryttere med Dinene, indtil de forsvandt bag nogle, med Palmer bevoxede, Høie, og vendte sig derpaa imod Lord Cannaught, der stod mørk og med sammenbidte Tænder, ret en Typus paa Had og Brede.

„Hvor den smukke Lady Lowson vil blive lykkelig ved at gjense Kapitain Dudley!“ sagde han; „nu, den tappre Sahib er ganske vist ogsaa en smuk Mand, som nok kan forrykke Hovedet paa en ung Pige!“

Et lurende Blik ledsagede disse Ord, men den unge Officer forandrede ikke en Mine; han vedblev at stirre i Retning af de to Skotter, hvis spraglede Uniform endnu var tydelig at se imellem Træerne.

„Den smukke Lady har nok havt en Veiler til foruden den lykkelige Sahib Kapitain!“ vedblev Fakiren, „men han har neppe været i Besiddelse af de Egenstaber, som kunne vække Gjenfølelse hos den unge Dame! stakkels Nar, her i Indien anses det for vanærende at blive stødt bort af Den, man elsker.“

„Ti, fordømte Hund!“ raabte Officieren, „jeg bryder mig kun lidt om hvad der er vanærende eller ikke vanærende i Eders Land! ti og pak dig, før jeg befaler mine Folk at gribe dig og tildele dig et halvhundredede Stokkeslag.“

„Hvis den forsmaaede Elsker har noget Mod og lidt Være!“ vedblev Fakiren, idet han ligesom ikke hørte den unge Officers Trudsel, „saa vil han læge sit Hjertes Kval med den søde Hævn; han vil ikke tildele, at den skjønne Lady favner nogen Anden end ham.“

„Ti, ti!“ raabte Officieren og puffede ham saa voldsomt for Brystet, at den lange, lasede Fakirkappe gled lidt tilside.

Indenfor skintede man et bredt, gult Bælte med de Ord: Deus et ego, Jesuiternes Mærke.

„Styr Deres Hidsighed, Lord Cannaught!“ sagde Fakiren og samlede igjen Dragten sammen, „det kunde være at den var i Stånd til at skade Dem og rive Dem Lykken af Hænderne, just som der var bedst Udsigt til at vinde den.“

Disse Ord bleve sagte, ikke som før paa hindostansk, men paa rent Engelsk.

„Hvad, — hvem er Du?“ spurgte Officieren overrasket, „og hvad betyder denne Forklædning?“

„Tal ikke saa høit, min kjære Lord!“ smilede Fakiren, „man bør tale sagte i disse Tider!“

„Men!“ indvendte Officieren i en langt høfligere Tone, „jeg forstaaer ikke . . .“

„De vil snart komme til at forstaa mig!“ svarede Fakiren, „men jeg beder Dem, min kjære Lord, lad som om De taler om ligegyldige Ting og behold Deres tidligere, overlegne Sprog ligeoverfor mig. De maa ikke glemme, at De er Englænder og jeg er Indfødt; der forberedes store Begivenheder, og disse for-dømte Hunde ere blevne mistænktsomme; se blot en-gang til Siden og De vil se, at man lægger Mærke til mig!“

Lord Cannaught bemærkede virkelig, at Stedets indfødte Befolkning samlede sig i Grupper og betragtede den falske Fakir med truende Bine.

At udgive sig for Fakir og ikke at være det, vilde være det samme som at indvie sig selv til Døden, dersom det blev opdaget.

Lorden fulgte strax Raadet og truede ad Fakiren med sin Ridepidst.

„Gaa, Hund,“ sagde han bydende, „vælt dig om i Dyndet af dine Floder, men kom ikke i min Nærhed.“

Fakiren bøiede ydmygt sit Hoved.

„Sahib!“ sagde han, „Du befaler og jeg adlyder! den store Budha bevare dig og den store Dronning, som hersker over disse Lande.“

Han lagde Hænderne over Brystet og gik langsomt forbi ham, idet han hvisttede:

„I Aften ved det store Figentræ, De ser derhenne bag Stationen; det gjælder Deres Fremtids Lykke.“

Officeren hørte det tydeligt, men forandrede ikke sin stolte Holdning; han bøiede ikke engang Hovedet, da Fakirens magre Skikkelse gled ham forbi, men blev staaende, seende efter to Punkter, som hurtigt forsvandt i Horizonten.

Det var Kapitain Dudley og hans tro Mac.

Fakiren gik lige henimod Hinduerne, som noget tvivlraadige og langsomt gjorde Plads for ham, idet deres Dine hvilede gjennemborende paa hans bronze-farvede Ansigt, som om de vilde udforske enhver af hans Tanker.

„Hvad talte Du om med den hundsfke Vantro?“ spurgte en gammel Hindu og greb Fligen af hans Kappe, „og hvorfor brugte Du ei dine Fædres Sprog, istedetfor dette fordømte Tungemaal, som tales af vore Undertrykkere?“

Hans Dine hvilede med det samme truende og mistænksomt paa Fakirens brune Ansigt.

„Og hvor kan min Broder spørge derom!“ svarede denne roligt, „ved han ikke, at den store Dag nærmer sig, og at Budhas Børn bør være snilde som vore Slanger. Denne Fehringhe er indviet til Døden, jeg vilde kun lokke ham til at give sig den selv.“

„Tegnet!“ svarede Hinduen.

Fakiren greb ind under sin lasede Kappe og fremtog en Lotusblomst.

Den gamle Mand betragtede den et Dieblit med stor Opmærksomhed.

Derpaa nikkede han tilfreds og bøiede sig ydmygt.

„Tilgiv os, hellige Fakir,“ sagde han, „men hvad der skal komme, bør kun Indiens Børn vide; vore Undertrykkere have allerede fattet Mistanke og udsendt deres Spioner, for at udforske vore Planer, og da Du fornylig talte de Fremmedes Sprog, troede vi, at Du var En af disse, som kom for at forraade vore Planer for Feringheerne.“

Et lynsnart, umærkeligt Smil foer over Fakirens Ansigt.

Uden at sige videre, vilde han gaa, men den gamle Hindu var endnu ikke færdig med sin Mistanke.

„Da hin engelske Hund,“ sagde han, „stødte dig for Brystet med sin smudsige Haand, fløi din hellige Kappe tilside, og vore Dine saa da et Bælte med en fremmed Inscription, som ikke tilhører din Tro, — vis os det!“

Fakirens Ansigt forblev fuldkomment roligt; uden at forandre en Mine slog han sin Kappe tilside, og vendte Brystet imod de forsamlede Hinduere.

Disse havde knapt kastet et Blik paa hans brune, indvendige Burnus, før de veg tilbage, skjælvende, ligesom grebne af en hemmelig Skræk.

Paa det brede, gule Bælte stod nemlig tre forunderlige Tegn, som uden Tvivl maatte have en skrækkelig Betydning.

„Thugs, Gorue!“ mumlede Flere, „hellige Kali, giv os vort Liv!“

Den gamle Hindu, som havde været Den, der stærkest havde lagt sin Mistanke for Dagen, kastede sig plat ned paa Jorden og kysede hans Fod.

„Tilgiv os, hellige Fakir!“ bad han, „I Kalis hellige Tilbedere kan ikke være Forrædere; — vi tilstoppe vore Øren og tilhulle vore Øine, vi have intet hørt og intet set.“

„Tro en anden Gang uden Tvivl og Mistanke!“ svarede Fakiren, „I vide nu hvem jeg er og hvad jeg er; et Bink af mig bringer Eder Døden eller Livet, ligesom jeg vil, og I vide, at jeg er istand til at sætte min og Guddommens Villie igjennem; reis dig, gamle Mutu og vær i Delhi Dagen før Timen er kommet; jeg faar maaske Brug for dig!“

Den gamle Hindu reiste sig og stod ydmyg foran ham.

„Et endnu!“ vedblev Fakiren, „Du ved de hellige og hemmelige Tegn, som betegne Frihed og Hævn; jeg overdrager dig et vigtigt Hverv. I det hellige Delhi bor En af hin forbandede Slægt, en Feringhe ved Navn Welseight; Kali fordrer hans Liv til Festen den 12. Marts; Du maa bringe Gudinden hans afsjælede Legeme til den Tid, hverken før eller senere; hvad han eier er dit; Kali belønner sine Børn!“

Hinduen skjælvede og trykkede Hænderne fast imod hinanden.

„Jeg er gammel!“ svarede han, „min Haand ryster, og mit Syn er svagt.“

„Ethvert Middel staar til din Raadighed!“ svarede Fakiren, „naar blot Du udslukker hans Liv.“

Et Smil foer over den gamle Hindus Ansigt.

„Man gav mig Afsted som Buthot!“ mumlede han, „fordi man tvivlede om min Sikkerhed; Du giver mig Livet tilbage ved paany at indvie mig til den sande Tros velsignede Gjerning! hellige Fakir, hve Gurue, han skal dø!“

Fakiren nikkede tilfreds og gik stolt og rolig videre, idet han udbredte Hænderne velsignende over de forsamlede Hinduer, som ikke uden Gysen modtog Velsignelsen fra den frygtelige Thug, hvis mindste Bink var tilstrækkeligt til at indvie dem til Døden.

„Det var ham, den Første blandt Thuggerne!“ hvisttede den Gamle og saa efter ham, „hans Navn kjender Ingen, men Indiens Kvælere ligesaa Himalaya til Decans sydligste Spids adlyde ham; jeg saa de tre hellige Tegn paa hans Bælte og jeg maa adlyde ham; han har nævnt mig Navnet og udtalt Dødsdommen; hans Villie skal ske.“

Og uden at tage Afsted med sine Venner begyndte Oldingen den lange, farefulde Rejse til Delhi, for at bringe Kali et Offer.

Han slog ind paa samme Vej som Aschinta og forsvandt snart i Dschunglen.

Omtrent fem hundrede Skridt fra Stationen stod et mægtigt Figentræ, ene, som en Skildvagt, der skulde vaage over de prægtige Raktus og Gardenier, der i tusindvis hævede deres pralende, prægtige Blomstrebægre imod Himlen.

Træet havde en betydelig Høide, og dets løvrige Krone dannede et Tag, som ingenlunde var at foragte, naar Solen skinnede.

Om Aftenen skede man derimod dets Nærhed; dels fordi det da blev omsværmert af Milioner besværlige Insekter, som sugede Sødme af dets Frugter, dels fordi Tigreren et Par Gange havde valgt det til Skjulested, hvorfra den som et Lyn kastede sig over den Uforsigtige, som fjernede sig fra Stationen, naar Mørket var faldet paa.

Fakiren kjendte formodentlig ikke disse Ubehageligheder eller brød sig ikke om dem, da han indbød Lord Cannaught til en Sammenkomst under dets Grene, tilmed da Mørket var faldet paa.

Officeren vidste heller ikke Noget deraf, og begav sig rolig henimod det, som om han kun foretog en Spadseretur i den kjølige Aftenluft.

To ladte og spændte Rytterpistoler, som førte vægtige Rugler, sad imidlertid i hans Bælte, parat til at udslynge Død og Odelæggelse imod hvilken som helst Fjende, og en prægtig Dolk af malahist Arbejde stak frem fra den uldne Buruns, som han, ligesom de Indsødte, havde kastet over Skuldrene, for at hindre den pludselige, isnende Nattekuldes skadelige Virkning.

Den unge Mand var ingenslunde nogen Kujon, han var snarere dumdriftig, og man forsikkrede, at han flere Gange havde indladt sig i Kamp med Kongetigern og heldig besejret den.

„Hust paa, at Mørket er faldet!“ havde den mørke Hindu, som forestod Stationen, sagt til ham, men Officieren var gaaet videre henimod Figentræet, uden tilsyneladende at bekymre sig videre om Advarslen.

Han havde imidlertid hørt den og holdt sine Vaaben rede, idet hans Dine foer forud for ham og udspedede Omgivelserne, som maaske skjulte en eller anden farlig Fjende.

Han saa imidlertid kun Fakirens høie Stikkelse, lænet op til Figentræets Stamme, saa stille og ubevægelig som en Stenfigur.

„Hvad mon den Person kan have at sige mig, og hvem mon han egentlig er!“ mumlede han og gik lige henimod Træet, som nu kun var en Snæs Skridt borte.

Fakiren saa ham komme, men rørte sig ikke af Stedet; det saa næsten ud som om han sov.

„Hvad vil Du mig, Fakir?“ spurgte Lorden og standsede foran ham, „det maa være noget meget Hemmeligt og meget Alvorligt, siden Du vælger Mørket og et Sted som dette, der ikke bliver besøgt af Nogen!“

„Undtagen af Tigern!“ svarede Fakiren, uden at røre sig af Stedet, „og netop derfor har jeg valgt det; her kunne vi uforstyrrede tale med hinanden; her vil Ingen komme og afbryde os.“

„Godt, tal, hvad har Du at sige mig?“ svarede Jorden, „men skynd dig, min Tid er knap.“

Fakiren syntes at overveie, hvad han vilde sige, thi det varede nogle Diebliske, inden han sagde:

„De elsker Lady Lowson, Lord Cannaught.“

Den unge Mand traadte et Skridt tilbage, og havde det ikke været saa mørkt, vilde man have set hans Ansigt overtræffes med en brændende Rødme.

„Du maa være meget godt underrettet, siden Du ved det!“ svarede han med en tvungen Latter, „jeg pleier ellers ikke at betro mine Hemmeligheder til Nogen.“

„Ikke engang til Lady Lowson selv!“ svarede Fakiren.

„Uforstammede, hvad siger Du!“ skreg den unge Officer og lagde Haanden paa Pistolen, „har Lady Lowson . . . .?“

„Selv fortalt det!“ afbrød Fakiren ham roligt, „hvorfor ikke! der er intet saa morsomt som at fortælle sine Veninder om en forsmaaet Elskers naragtige Fortvivlelse.“

Officeren udstødte et Skrig.

Denne Spot var for grov.

Han foer som et Lyn ind paa Fakiren og greb ham i Struben.

„Hund, fordømte Hund!“ skreg han, „har den stolte Lady sendt dig, for ovenikjøbet at forhaane mig, saa er det en farlig Spøg.“

Han vilde forstærke sit voldsomme Greb, men følte sig idetsamme slaaet til Jorden som et Barn.

Fakiren havde grebet ham om Livet med sine senestærke Arme, løftet ham op og fastet ham ned ved Foden af Træet.

„Lord Cannaught!“ sagde han roligt, „man bør aldrig indlade sig i Kamp med sin Overmand.“

Den unge Mand reiste sig, fortunlet, næsten bedøvet af det voldsomme Slag.

Hans Dine funkede uhyggeligt, Læberne dirrede; det var aabenbart, at et nyt Udbrud af Bredde var nærforestaaende.

„Rolig, min Kjære!“ sagde Fakiren, som igjen havde indtaget sin magelige Stilling ved Træet, „De har al deres No nødvendig for at frelse Deres Fremtids Lykke, som virkelig er alvorlig truet; og dersom De vil høre mig blot et Minut eller to, vil De erfare, at jeg aldeles ikke overdriver Sagen.“

Disse Ord bleve sagde med en saa overlegen No og Alvor, at den unge, hidtige Mand studsede og tog Haanden bort fra den malayiske Dolk.

„Du er en besynderlig Person!“ sagde han, „Du trodser, skjøndt Du ser, at jeg er istand til at jage dig en Kugle gennem Hovedet, før Du er istand til at gjøre en Bevægelse.“

Fakiren loe haanligt.

„Gjem før Deres Kugle til ham, der nu kommer!“ sagde han, „han er maaske mere farlig end jeg.“

En langtrukken, svag Brølen lod sig høre i samme Dieblit.

Officeren trak sig uvilkaarlig tilbage og lagde begge Hænderne paa Pistolerne.

„Tigeren!“ sagde han.

„Ja!“ svarede Fakiren roligt og uden at forandre sin Stilling, „det lader til, at den kommer; hvad jeg imidlertid har at sige Dem, min kjære Sir, er altfor vigtigt til at en Ubetydelighed som en Tiger bør forstyrre os; behag at tage Plads ved Foden af Træet, Græsset er blødt, og Mosquitoerne søge ikke saa langt ned; vi kunne da i al Ro tale med hinanden.“

Og uden at vente paa Svar satte han sig rolig ved Træets Fod, medens et hæst, truende Brøl lød fra det omgivende Raktuskrat.

„Den er alt andet end galant!“ loe han, „den ligner alle de andre Konger, den vil have Alt for sig alene.“

Trods sit personlige Mod kunde den unge Officer dog ikke tilbageholde en let Gysen, da han hørte det nære, uhyggelige Brøl og saa Fakiren rolig sætte sig ved Træet, ubevæbnet, et uundgaaeligt og let Bytte for det vilde Dyr.

Han gik derfor endnu et Par Stridt tilbage og trak begge sine Pistoler frem.

„Jeg synes dog!“ sagde han med noget usikker Stemme, „at det er vor Pligt at værgе os, naar der er Fare paa Færde.“

„Fare, hvilken Fare, min fortræffelige Sir?“ spurgte Fakiren.

Officeren betragtede ham forundret og pegede hen imellem to vældige Raktusplanter, hvor et uhyre Hoved viste sig med et Par funklende Dine.

„Ah, Tigreren!“ svarede Fakiren og reiste sig hurtigt, „De er virkelig altfor opmærksom imod det dumme Dyr, min kjære Lord; det maa jo ligefrem smigre den, at Mennesket er bange for den! nu vel, jeg vil jage den bort, som man gjør ved de store, glubste Hunde, naar de bliver for nærgaaende.“

Den unge Officer kunde ikke tilbageholde et Skrig af Skræk og Beundring, da han saa Fakiren gaa lige hen imod Kaktusblomsterne, hvorfra det store Hoved endnu stak frem.

Den klare Maane oplyste dem Begge tydeligt, og han saa nu det næsten Utolige.

Da Fakiren var kommet det vilde Dyr paa ti Fod nær, standsede han og blev staaende ubevægelig som en Billedstøtte.

Der hengik et Minut, hvori de to Modstandere hver for sig beholdt deres uforandrede Stilling.

De stod saa roligt som Figurerne paa et Maleri.

Kun Dinene mødte hinandens Blik, og her kunde Tigreren ikke staa sig.

Den begyndte at se til Siderne, ligesom for at opdage et Smuthul i Tide; det mægtige Legeme trak sig langsomt tilbage, medens Fakiren traadte ligesaa langsomt frem, og endelig vendte den om med et hæst, klagende Brøl og styrtede afsted gennem Kaktusplanterne i rasende Spring.

Fakiren blev staaende et Dieblik ganske roligt, derpaa vendte han langsomt tilbage til Træet.

„Nu kan vi tale uforstyrrede!“ sagde han med et Smil, „sæt Dem, Sir, De har Intet at frygte for.“

Og idet han indbød den unge Mand til at tage Plads ved sin Side, satte han sig paany ved Figentræets Fod.

Lord Cannaught kunde ikke tilbageholde et Udbrud af Overraskelse, da han langsomt satte sig ved den besynderlige Mand's Side.

Han kunde ikke skjule for sig selv, at alt hans Mod var afmægtigt ligeoverfor et Menneſte, som jeg den bengalske Tiger paa Flugt alene ved at forblive ſtaaende rolig.

„Nu, Fakir!“ ſagde han, „hvad har Du ſaa at ſige mig!“

Fakiren kastede et langt, gjennemtrængende Blik omkring ſig, for at overbevise ſig om, at Ingen lurede, ſom han forreſten neppe havde at befrygte, eſterat Tigreren havde aſlagt ſit Beſøg, og vendte ſig derpaa mod den unge Officer.

„Jeg er fuldstændig vidende om Deres Kjærlighed til Lady Lowſon, og om den latter Deres miſlykkede Frieri har vaakt i Delhi!“

Ordenen gjorde en heftig Bevægelse.

„Rolig, blot rolig!“ ſmilede Fakiren, „jeg er jo netop kommet, for at hjælpe Dem og enten give Dem den ſtolte Lady til Gemalinde eller bringe Dem Hævn!“

„Ah, ſaaledes!“

„Ja, hvis De vil følge mit Raad, og jeg giver det gjerne, eſtersom jeg hader ſaaavel Kapitain Dudley ſom diſſe Lowſoner!“

„Nu vel, jeg vil ikke skjule for dig, at ogsaa jeg Den ſtotte Kapitain, eller Sepoybruden.

hader Kapitain Dudley og at jeg vil komme til at hade Lady Lowson, fra den Stund hun tilstaar for Alle, at hun elsker denne forløbne Skotte."

"Bravo!" mumlede Fakiren, „jaa komme vi nok overens."

Der indtraadte en lille Pause, under hvilken man kunde høre Guldbillerne og Mosquitoerne surre om Træets Blade.

Det var aabenbart, at Fakiren ventede paa, at den unge Englænder skulde tale først, thi han lænede Ryggen tilbage mod Træet og luffede Dinene.

Lord Cannought forstod ham og spurgte:

"Og nu, Fakir, hvad er jaa din Mening! hørte Du ikke selv vor sidste Samtale; og tror Du ikke, at den oplæste Kapitain vil opsjøge mig og forsøge paa at dræbe mig!"

"De maa ikke dræbe ham, min kjære Sir!" svarede Fakiren, „De maa afflaa hans Udfordring!"

"Kajser Du, Fakir!" raabte Officieren forbauset, „det vilde være det samme som om jeg var en Kujon!"

"De vil dog afflaa hans Udfordring!" vedblev Fakiren roligt, „naar De hører, at Kapitain Dudley er — æreløs!"

"Æreløs!" raabte den Anden, „hvad siger Du, Fakir, er virkelig Kapitain Dudley æreløs?"

"Hvad vil De kalde en Tyv?" svarede Fakiren.

Den unge Officer følte alt Blodet strømme til Hjertet; var Kapitainen virkelig en Tyv, kunde Lady Lowson umulig sticente ham sit Hjerte; og hvem var da vel nærmere end han!"

„Og hvad har han . . . ?“ stammede han.

„Stjaalet!“ tilsvarede Fakiren, „aa, en ren Baga-
tel! kun en Pafke Banknoter, til et Beløb af Tusind
Pund, tilhørende en vis Pater Antonio, der er Hoved-
Missionair og Reformator i Bombay!“

„Jeg har hørt den værdige Prælat omtale!“
svarede den Anden, „men hvorledes er det gaaet til?“

„Meget simpelt!“ svarede Fakiren, „Kapitain
Dudley kom fra Bombay og havde under sit Op-
hold der Station i Missionsbygningen, da hans Penge-
midler ikke tillod ham at tage til et af Stadens Ho-
teller. — Man havde forglemt Skotternes medfødt
Tyvenatur og tillod baade ham og hans Ledfager at
gaa ud og ind; kort før Afreisen savnede man Pengene,
og Kapitainens ængstelige Hast for at komme afsted
bestyrkede Mistanken.“

„Men Bevijet?“ indvendte den Anden.

„Ligger bag paa Lænden af hans Hest,“ svarede
Fakiren, „hans Badsæl har et hemmeligt Gjemme, i
det findes de stjaalne Banknoter, indsvøbte i et Brev
til Missionæren Antonio. Man vilde skaarne Nati-
onens Ære ved at fortie hele Sagen og blot henvende
sig til Tyven alene, men Kapitainen er reist hele
Veien med en saadan Hast, at jeg, der er udsendt af
Missionselskabet og som i al Hemmelighed udbreder
den eneste saliggjørende Kirkes velsignede Lærdomme,
ikke har kunnet indhente ham, uagtet man havde stillet
alle Befordringsmidler til min Raadighed; desuden,
hvad vilde jeg egentlig ogsaa kunne udrette imod en
af Hds. brittiske Majestæts hidtil mest ansjete Officerer!

man vilde uden Lov og Dom have givet mig Bastonade eller stillet mig i Gadestokken, naar jeg fremkom med en saa alvorlig Beskyldning; jeg takkede derfor Forsynet, som har ladet mig træffe den ædle Lord Cannaught, i hvis Haand jeg overgiver Fuldmagten til at lade Kapitain Edward Dudley af andet Høiskotteregiment gribe og arrestere for Tyveri af tusind Pund Sterling!"

Han greb ind paa Brystet og fremtog et stort, med det engelske Gouvernements Segl forsynet Dokument.

Det var en lovformelig Arrestordre imod Kapitain Edward Dudley.

Underskrifterne vare fuldkommen i Orden, kun var den Plads tom, hvor Udøverens Navn skulde staa.

Der stod kun:

„Herved bemyndiger det engelske Gouvernement i Bombay . . . . . til at lade Kapitain Edward Dudley af andet Høiskotteregiment gribe og stille for en Krigsret, for at dømmes og straffes som Tyv af Tusind Pund Sterling, bemeldte Kapitain Edward Dudley har berøvet det forenede fransk-engelske Missions-selskab i Bombay . . . o. s. v.“

„Missions-selskabet!“ vedblev Fakiren, „vil føle sig stolt ved at overgive Udøvelsen af denne Arrestordre til en Mand af Rang og Navn, og dersom De, Sahib, indvilliger deri, vil jeg strax udfylde den tomme Plads med Deres Navn?“

„Ja — javist!“ raabte den unge Officer, som

følte en feberagtig Glæde ved at blive overdraget det affhyelige Hverv.

„Jeg er en praktisk Mand!“ smilede Fakiren og tog Pen og Blæk frem af sit Bælte, „jeg fører altid Skrivematerialer med mig; opdagede de gode Indfødte det, vilde det koste mig Livet.“

Ved Maanens Skin udfyldte han den tomme Plads med Lord Cannaughts Navn, og den unge Officer modtog nu af hans Haand et frygteligt Baaben imod sin begunstigede, lykkelige Medbeiler.

„Endnu i denne Nat afrejser jeg til Delhi!“ sagde han, „min Mission er desuden til Ende, og man er maasse endog urolig for min Udebliven.“

Han gjorde en Bevægelse, som om han vilde gaa. Fakiren standsede ham.

„Om nu det Hele var en Løgn!“ sagde han roligt.

Lord Cannaught foer sammen.

Var det Tilfældet, vilde det blive ham, som blev brændemærket.

„En Løgn!“ mumlede han, „det vil jeg da ikke haabe!“

Fakiren loe høit.

„De er af mine Folk, Lord Cannaught!“ sagde han, „men vær De kun ganske rolig; de stjaalne Penge findes virkelig i Kapitain Dudleys Badsæk, og under alle Omstændigheder vil den fromme Pater Antonio være at træffe i Missionsbygningen og neppe nægte Dem al Assistance i denne Sag; og nu Farvel, Sir, De bør rejse saa hurtig, at De kan indtræffe

ved Deklarationen af Forlovelsen imellem denne fornemme Thy og den smukke Lady Lowson, og jeg tvivler neppe paa, at den skønne, unge Pige vil vide at belønne Den, som saa betids befriede hende fra et Liv sammen med en Forbryder."

Den unge Mand svarede med et tilfreds Nik og gjemte det kostbare Dokument indenfor sin Uniformsfrakke.

"Har Du mere at sige mig, værdige Fakir?" sagde han.

"Nei, Sahib Officer!"

"Nu vel, saa sig mig idetmindste dit Navn, at jeg kan vide at belønne dig, naar jeg har vundet min Lykke!"

"Vor Tro forbyder os at modtage Gaver eller Belønninger til os selv!" svarede Fakiren, "men vil Du, Sahib, engang imellem glæde dig over at have truffet Den, som har vist dig den Afgrund, der viser sig for din Tilbedtes Fod, saa tænk paa Fakiren Ebna."

"Jeg skal ikke glemme Fakiren Ebna!" svarede den unge Mand, "og har Pater Antonio nogen Indflydelse, da skal jeg ikke glemme at anbefale dig til ham."

Et umærkeligt Smil foer over Fakirens bronze-farvede Ansigt.

"Jeg ønsker kun at blive i Deres Erindring, Sahib," svarede Fakiren, "Jesus og Budha ledsage og beskytte Dem!"

Han havde reist sig op og udstrakte Hænderne over ham.

Lord Cannaught hilste paa Militairvis ved at lægge Bagen af Haanden til Kaffjetsfyggen og gik hurtig tilbage til Stationsbygningen, hvor Alle var i fuld Virksomhed med at gjøre Alt istand til Afreise.

„Hurtig, Folk!“ befalede han, „Natten er kjølig og bør benyttes til Afreise. Vi marchere til Delhi, hvor General Graves samler Forstærkninger til sig, for i paakommende Tilfælde at kunne tugte de urolige Hoveder, som søge at ophidsse Befolkningen til Uafald. Derfor, flinkt, Folk, flinkt, tøve vi for længe, komme Høiskotteregimenterne os i Forkjøbet og optage vore gode Kvarterer.“

„De fordømte Skjortesoldater!“ brummede Soldaterne, „de faar nøies med Markerne, bedre er de heller ikke vant.“

Man ser, at den usle Aand, som altid har karakteriseret den engelske Officersstand, var trængt igjennem lige ned til de lejede Dagdrivere, som man kaldte Hds. brittiske Majestæts Soldater.

Kort efter marcherede Soldaterne afsted, og Stationen stod igjen ene og forladt midt i den maanedklare Nat.

Kun Hinduerne vare vaagne; de samlede sig atter i Grupper og stirrede efter de bortmarcherende Soldater med vilde, ophidsede Miner og tindrende, hævn-glødende Blik.

Hævnens og Gjengjældens Dag nærmede sig.

Fakiren forblev endnu nogle faa Minuter staaende ved det store Figentræ.

Derpaa gik han ligesaa rolig som han var kommet tilbage til Stationsbygningen, forbi Hinduerne, som bøiede sig dybt for ham, og traadte ind i den store, kjølige Gjæstestue.

Den kaffebrune Vært reiste sig hurtigt, da han saa ham træde ind.

„Hvad ønsker min Broder?“ spurgte han.

„De hurtigste Heste til Delhi!“ svarede Fakiren, „her er Guld; Kali betaler.“

Ved at høre Kvælernes frygtelige Guddom nævne, skjælvede Værten og skød hurtig Pengene tilbage.

„Du skal faa de hurtigste Heste, Indien eier, og den bedste luffede Vogn, hellige Fakir!“ sagde han, „de ville flyve afsted paa din Befaling.“

„Jeg venter dem,“ sagde Fakiren og satte sig paa den flettede Bastmaatte med forslagte Ben, „jeg maa bort i denne Time.“

Værten forsvandt som et Lyn, for at besørge den hellige Mands Befaling, og Fakiren var ene.

„Alt gaar jo fortræffeligt!“ mumlede han, „Banknoterne skal vi nok faa anbragte i denne fordsømte Kapitains Badkjæf; saa vil hun støde ham fra sig, — Achinta vil da faa Veilighed til at lægge sin gode Billie for Dagen! Lord Cannaught bliver alligevel foragtet af den stolte Lady, og saa . . .! o, jeg kan ikke sige Andet, end jeg har Lykken med mig!“

Han var hensunken i Bøn, da Værten kort efter

fom tilbage med Underretning om, at Bognen holdt forspændt.

Fakiren reiste sig, uddelte Betsignelsen og lod sig lede hen til den gammeldags, luffede Bogn, hvor han tog Plads bag de lange, tætte Sillegardiner, som tjente istedet for Vinduer.

En haanlig, spottende Latter lød fra Bognen, da den rullede affted med ham.

Han lo, den værdige Mand, og tog en lille Flaske frem af sin Lomme.

Nogle Draaber, som han heldte i sin hule Haand og hvormed han gned Ansigtet, havde en overraskende Virkning.

Den mørkebrune Farve forsvandt, og ved det klare Maanestjn gjenkjendte man tydeligt Pater Antonios uhyggelige Ansigtstræt og blege, sammenbidte Læber.

„De skal Alle gaa tilgrunde!“ mumlede han og satte sig tilbage i Bognen, „jeg vil feire.“

Han luffede Dinene og sov roligt ind, ubekymret om de Farer, som en Reise gjennem Indiens Fastland frembyder ved Nattetid.

Niende Kapitel.

Det andet Offer.

Omtrent fjorten Dage efter det sidst Fortalte standsede en fattig klædt Mand udenfor Delhis hellige Porte.

Med et vemodigt Blik saa han henover den store, vidtudsstrakte By, hvis Historie strækker sig tilbage i Oldtiden, Tusinder af Aar, og som fortæller os, at Delhi engang var de mægtige Stormogulers prægtige Residens, og at den, endun langt længer tilbage, var Sædet for de indiske Folkeslags Kultur og blodige, rædselsvækkende Guddyrkelse.

Ingen By i det uhyre Asien kan maale sig i Berømmelse med Delhi; det stolte Babylon, det prægtige Ninive, det paradisiske skønne Ekbatana og mange andre ere, om ikke sporløst forsvundne, saa dog forvandlede til uhyggelige, ørkenlignende Pletter med Rester af straalende Paladser, mer eller mindre begravede under den gule Ørkensand eller bevogede med Kristus-tjørnens spidse Blade.

Der, hvor for mange Aarhundreder siden de seirige Perser bragte den da kjendte Verden til at skjælve, hvor den mægtige Kyros knuste Alt under sin vældige Haand, der sværmer nu Beduinen eller Nomaden om, flygtende for Samuns brændende Pust og for den frygtelige Sandstorm; han har intet egentligt Hjem, og ingen Fred; han, Efterkommeren af Oldtidens mægtige Folkeslag maa tigge andre Nationer om at beskytte ham imod omflakkende røveriske, Folkestammer, som kalde Landene lige fra det kaspiske Hav til Indus for sine.

Det er gaaet ham som de prægtige Verdensbyer, kun Mindet er tilbage, Storheden er forbi.

Men Delhi!

Delhi har tildels bevaret sin Storhed; den rettroende Hindu betragte den med hellig Ærefrygt og mindes, at den engang, før Englænderne toge Landet, var Stormogulens Sæde, hvorfra han udstrakte sit Scepter over uhyre Landstrækninger.

Djummas hellige Bandede strømme forbi dens Bambushytter og straalende Paladser; den taus Bramin har indviet hver Draabe i den vældige Flod, og ve Den, som spotter over det gule, plumrede Bandede! trods et fremmed Herredømmes Beskyttelse vil han dog komme til at betale sin Spot med sit Liv!

Thi Floden er hellig, hellig som de skjællede Krokodiller, der boldtre sig imellem Sivene langs dens Bredder, og et Bad i dens Bandede giver den angrende Synder Haabet og Kraften tilbage; han er som gjenfødt, naar han, efterat være undgaaet Krokodillens

Tænder, stiger op af de gule Bølger og med en ubeskrivelig Værdighed kaster sin uldne Burnus om sig.

Dschumma er Nøglen til Delhis Hellighed; bad dig i dens Bænde, velsign dens Krokodiller, og Du vil da synes det samme som Hinduen; Du vil, som han, anse Delhi for Jordens første Stad, som den Port, Du nødvendigvis maa passere, for at kunne vandre videre efter Døden fra Himmel til Himmel, indtil Du naar Fuldkommenhedens Tilstand.

Den gamle Hindu, som træet og tilsløret standsede ved Delhis Porte, tænkte maasse noget Lignende.

Det vemodige Blik syntes at udtrykke en brændende, hemmelig, haabløs Længsel, og hans Læber dirrede, da han saa de rødfjolede Skildvagter ved Portene og mumlede:

„Hellige Delhi i de Vantroes Magt! de besudle din Storhed og de krænke dine Guder! Knus dem, mægtige Budha, som Orkanen knuser og ødelægger.“

Og som virkelig at den Guddom han havde anraabt havde bønhørt ham, rettede han sin krumbøiede Stiftelse i Beiret; hans Øie tindrede som Ild, hans Mund fik et bestemt, villiefast Udtryk, og med faste Skridt gik han henimod den engelske Skildvagt, som bevogtede Indgangen til det hellige Delhi gennem Kalkuttaporten.

Porten var lukket ifølge General Graves Befaling, en Forholdsregel den gamle, hærdede Soldat ansaa for rigtig, men som i høi Grad havde forbitret Hinduerne, som heri saa en Forhaanelse af Vedas hellige Ord:

„Aldgangen til de Retteendes Gudehus skal være uhindret af Staal og Sværd.“

Dg Delhi var de Retteendes Gudehus.

Den gamle Hindu traadte tæt hen til Porten, foran hvilken Soldaten spadserede frem og tilbage med Geværret i Arm.

„Hvad vil Du?“ raabte han barsk, da Hinduen uden at belymre sig om ham, rask gik ind i Porten.

Hinduene svarede ikke, men standsede.

„Naa, svar!“ vedblev Soldaten, „hvad vil Du fordsæmte Hund i Gouvernørens By?“

Disse, ligesaa vel som de foregaaende Ord, blev sagt paa Engelsk.

Hinduene rystede paa Hovedet, som Tegn paa at han ikke forstod ham, og begyndte igjen at gaa frem.

„For Satan!“ raabte Soldaten og greb ham voldsomt i Haaret, „stands, gamle Slynge, og lad mig underrette dig om, at Aldgangen ikke er fri. Det er den høistkommanderende Generals Befaling, at Enhver, som træder indenfor disse Volde, skal legitimere sig først. Altsaa Du forbliver her, indtil jeg har faaet dit Orde at vide.“

Taget i Oldingens Haar havde været voldsomt og smertede ham meget; men han forandrede ikke en Mine, han vendte sig blot rolig om mod den brutale Englænder, og sagde paa daarligt Engelsk.

„Sahib Soldat, jeg har Orde til Lord Welseight.“

„Den gamle, affledigede Oberst!“ brummede Soldaten, „hvem sender dig?“

„Spørg ham selv!“ svarede Hinduen koldt, „jeg er kun sendt af En, der er mægtigere baade end Du og jeg.“

„Hvorfor sagde Du ikke det strax, Hund af en Hindu!“ brummede Soldaten og slap ham, „det er ganske rigtigt; Vorden venter et Bud fra Hyderabad; er Du derfra?“

„Ja!“

„Saa gaa!“ vedblev Soldaten og puffede ham i Ryggen med Geværkolben, „skynd dig, I ere saa smudsige, I Hunde, at Luften opfyldes af Stank hvor I komme frem! Gaa!“

Den Gamle skyndte sig afsted med sammenbidte Læber og et ubeskriveligt Udtryk af rasende Had i de sorte, stikkende Øine.

Gaderne vare næsten tomme.

Luften var tung og kvælende, og Stemningen i den store Stad ligesom den, truende og mørk.

Af og til marscherede stærke Patrouiller gjennem Gaderne, men overalt var der fuldkomment roligt, og de patrouillerende Soldater bleve endog flere Steder trakterede med Sorbet og Palmevin af de tilsyneladende fredelige Indbyggere.

Officererne kom derfor snart til den beroligende Overbevisning, at det paatænkte Oprør kun var et tomt Opspind, som var opstaaet i enkelte Kujoners Hjerne.

Og hvorledes turde vel ogsaa den forpinte, foragtede Hindu vove at reise sig mod de mægtige Frem-

mede! hvorledes turde han vel kny under den humane Englænders tunge Jernhæl!

Man nøiedes derfor med at lade enkelte mistænkelige, forresten ustyldige Individer, pidste tilblods, og Patrouillerne traf for sidste Gang gennem Byen, hin Aften, som den gamle Hindu kom til Delhi for at opspørge Lord Welseight.

Han fortsatte derfor sin Bei uforstyrret og standsede først foran en med uhyre Luxus og Pragt udstyret Bygning, der laa som et Jæ-Pallads midt i en vidunderlig deilig Have.

Den blanke Maane, som nu havde afløst Solen, skinnede paa de hvide Marmorsøjler, der bar en Slags Veranda, som gik rundt om Bygningens fire Sider.

Ude paa denne, under det endnu udspændte Solsejl sad flere Personer, Herrer og Damer, i en livlig Samtale, nydende en kjølede, vanilleduftende Drik af fine, persiske Kopper.

Lord Welseight boede her og havde netop Selskab den Aften.

Man kom for at beundre hans Smag og for at lykønske ham.

Han var nemlig, efter hvad man havde erfaret, en af Arvingerne til den uhyre Sum af et Tusinde, sex Hundrede Millioner Rupier, der henlaa til Udbetaling i Banken i Kalkutta i det følgende Aar . . . 1858. Man vidste, at der kun var syv Arvinger, hvilket altsaa blev over to Hundrede Millioner Rupier til Hver, en ganske respektabel Sum at arve.

Lorden havde allerede indsendt sine Legitimations-Papirer til en Advokat i Kalkutta og agtede selv at reise til denne By og bosætte sig der.

Ved denne Foranstaltning var han ved Haanden, saafremt der skulde reise sig uformodede Hindringer ved Arvens Udbetaling.

Vi sige „uformodede“, thi Sagen var i sig selv fuldkommen klar.

Det vil sige, den var en ligefrem Arvesag, hvortil der efter gjentagne Bekjendtgjørelser i tre Aar havde meldt sig syv Arvinger.

Vi kjende disse og vide, at den ædle Lord var iblandt dem.

Man ventede derfor kun paa Forsaldsdagen, da den uhyre Sum skulde deles imellem de syv Personer, og Jesuitercollegiet i Bombay for stedse miste en umaaelig Sum i Rente.

Lord Welseight var hovedrig i Forveien; denne Tilvært i hans Formue vilde gjøre ham til Nabob.

Dg hvad mere var, han var ugift og vilde komme til at nyde sine Gulddynger alene.

Han var imidlertid endnu rast og rørig, trods sine tredsindstyve Aar, og tilmed en Verdensmand, som ikke bekyndede sig stort om at øse Guld ud med begge Hænder, naar blot han erhvervede sig Kjendskab til Livet i alle dets Skikkelser.

Som Officer havde han derfor allerede flakket om og studeret Livet med utrættelig Flid, nu vilde han fordoble denne og blive en stor Menneskekjender.

Fri og uafhængig som han var, kunde han med

Bethed tilfredsstillte denne Lyft, og naar man betragtede den ranke, gamle Herre med det joviale Udtryk i Ansigtet som han sad der paa Verandaen, omgivet af spøgende og leende Venner og Bekjendte, kunde man forsikre sig selv om, at han baade besad Kraft, Villie og Lune til at sætte sin Beslutning igjennem.

Hinduen saa tydeligt det lystige Selskab fra Stedet, hvor han stod, skjult under nogle vældige Jasminbuske; han lyttede til Støien og Latteren og klemte sig ind imod det forghyldte Gitter, som omgav Haven; thi i samme Dieblif hørte han en kraftig Stemme sige:

„Til Haven, mine Damer og Herrer, til Haven; Natten er himmelsk skøn, og Luften er kjølig! kom mine Damer, jeg er endnu Kavaler nok til at kunne indbilde Verden, at jeg ikke er tredsindstve Ar.“

Det var Bærten, Lord Welseight, som talte og som blev adlydt under almindelig Jubel.

Vel var Luften kjølig paa Verandaen, men nede i Haven var der ligefrem fortryllende.

Maaenen skinnede imellem Bustenes Blade og gav dem fantastiske Former; indhyllede i en svag Taage lignede de mægtige Palmer slumrende Kæmper fra Eventyrernes Land og rundt om herskede en Fred, saa dyb, saa stille, at man kunde høre Mosquitoerne surre og den svage Klappren af Guldbillernes Binger.

Hinduen betænkte sig et Dieblif.

Derpaa greb han fat i det øverste af Gitter-

Den stotste Kapitein, eller Sepoybruden. 10.

værket ved at stige op paa en Tverstang og svang sig over med en Ingling's Smidighed og Styrke.

I næste Dieblif stod han indenfor og smuttede hurtig ind under de vældige Raktusblomster, hvis blodrøde Blomster saa ganske blege ud i Maanelshjet.

„Kali befaler og jeg adlyder!“ mumlede han og greb ind paa Brystet, „mine Venner maa være i Nærheden, — den Udvalgte skal dø!“

Han havde frentaget et gult Tørflæde, og snoede det flere Gange om sin høire Haand, saadan, at en temmelig lang Ende blev fri.

„Jeg er parat!“ mumlede han, „min Haand er sikker som for fyrgeogthve Nar siden.“

Han krøb endnu længere ind under Raktusblomsten, thi i samme Dieblif kom Selstabet henimod Stedet.

Den gamle Lord gif i Spidsen med en overordentlig smuk Dame under Armen.

Den smukke Dame var Lady Edith Lowson, som vi vide, en af Arvingerne til Skatten.

„Fordømt!“ mumlede Hinduen, „han er ikke ene!“

Og han bed Tænderne sammen i afmægtigt Raseri.

Lord Welseight standsede udfor Stedet, hvor Hinduen laa.

De Andre af Selstabet fulgte tæt efter og standsede paa samme Sted.

„Intet kan dog sammenlignes ved vore Nætter her i Indien!“ sagde Lorden, „kjlige, vidunderlig skjønne og opfyldte af en berusende Blomsterdust;

naar jeg tænker paa Londons Taage, er jeg ikke langt fra at beklage mine Landsmænd."

"Og Deres Herlighed agter ikke at vende tilbage til Taagelandet!" smilede Lady Lowson, "er der Intet eller Ingen, som venter Dem."

"Nei, min smukke Lady; jeg er ene, uden Familie og uden Venner."

"Jy, Hr. Lord!"

"Misforstaa mig ikke!" svarede Lorden, "Venner har jeg mange af, men her i Indien, ikke der hvor jeg næsten er fremmed. Jeg har opholdt mig her i Indien i halvtredstindstyve Aar og er bleven Indfødt med det samme."

De Andre af Selskabet havde omringet de to Personer.

Det var en Umulighed at gjøre det dødbringende Raft med det gule Siffetørklæde.

Hinduen vilde det roligt af Haanden og gjemte det indenfor sin lasede Kappe.

"Jeg elsker ogsaa dette glødende Land!" sagde den unge Dame, "og jeg ønsker aldrig at forlade det."

"Hellerikke hvis man tilbød Dem et Hjem i det stolte, minderige Skotland!" loe Lorden dæmpet.

Den unge Dame blev blussende rød.

"Deres Herlighed spørger!" sagde hun, "hvorfor skulde jeg netop vælge Skotland fremfor andre Lande?"

Lorden bøjede sig ned over hende og hviffede nogle Ord til hende.

Ladyen blev forvirret og slog ham let over Armen med sin Bifte.

„Deres Herlighed tager fejl!“ sagde hun, „jeg har ikke set Kapitain Dudley siden sidste Hindufest, hvor han kommanderede sine Stotter.“

„Ja, ja, ja, ja!“ loe den gamle Herre, „min Alder tillader mig at spørge; kun Et ved jeg, at Kapitain Dudley er Tapperheden, Retskaffenheden og Bravheden selv.“

Den unge Dame greb hans Haand.

„Ja!“ sagde hun inderligt, „det er han, den brave Kapitain; og jeg . . .“

Hun holdt inde og saa ned for sig.

„Lad os gaa videre!“ sagde hun, „Luften er mere kjelig end jeg troede, og en Feber er let at erhverve sig i dette skjønne Land.“

Lorden bukkede og gik videre.

Idet samme kom en prægtig gul Dogge springende ham imøde og gjæde af Glæde, da den saa ham.

„Ah, King!“ raabte Lorden, „er Du ogsaa kommet ud for at indsuge den svale Natteluft; fy, fy, Du tilføler mig med dine Kjærtegn.“

Hunden, som havde reist sig paa Bagbenene og slikkede ham i Ansigtet, forstod hvad han sagde, men i samme Dieblit spidsede den Øren, bevægede Snuden frem og tilbage, ligesom om den vindede Noget og forandrede sin glade Gjøen til en truende Knurren.

„Hvad nu!“ udbrød Lorden, „Du opfører dig jo som om Du stod midt i Dschunglen og sporede Nærheden af en Tiger! vær rolig, gamle Dreng, her i Byen har vi ikke andre Tigere end de vagabonderende Hinduer.“

King syntes imidlertid ikke at bryde sig om denne Forsikring; dens truende Knurren tiltog, og med stive, strittende Øren og lige ud staaende Hale gik den hen imod Raktusplanterne, hvis Kroner vare i en næsten umærkelig Bevægelse.

„Kald den tilbage, Deres Herlighed!“ sagde En af Selskabet, „det kan være at en Brilleslange har fundet Veien til Haven og i saa Tilfælde er Hunden fortabt.“

„Nei!“ svarede Lorden, „det er ingen Slange; King er altfor klog til ikke strax at kunne mærke en saadan; nei, enten er det en anden Hund, og af dem findes her jo, som vi vide, mange herreløse, eller ogsaa er det et Menneſke.“

Hans Paaſtand viſte sig at være fuldkommen rigtig.

Den store Dogge satte i et Spring over Raktusplanten i ſamme Dieblik ſom en Mand reifte sig op og ſprang ud paa den gruslagte Gang.

Det var Hinduen.

Lord Welseight gik henimod ham.

„Hvad vil Du her i min Have og ved denne Tid?“ ſagde han, „og hvorledes er Du kommet ind?“

Hinduen pegede paa Hunden, ſom holdt faſt i hans Kappe med ſine ſtærke Tænder.

„Kald din Hund bort fra mig, Sahib!“ ſagde han med ſkjælvende Stemme, „den vil bide mig — og jeg er uſkyldig.“

„King!“ befalede Lorden, „kom her, gamle Kar, den Mand ſer ikke farlig ud.“

Det var hellerikke Tilfældet; den gamle Mand stod der med rystende Knæ og bedende Dine.

Hunden adlød knurrende, men vedblev at holde Die med den Fremmede.

„Naa, hvad vil Du og hvorledes er Du kommet ind?“ gjentog Lorden, „siger Du Sandhed, vil jeg intet Ondt tilføie dig, men lyber Du, overgiver jeg dig til Nat-Patrouillen.“

„Af, Sahib!“ svarede Hinduen paa rent Engelsk, „det var netop for at undgaa den, at jeg med Anvendelsen af alle mine Kræfter klattede over Gitteret og skjulte mig her, da jeg idetsamme saa det høie Herstab komme.“

„Hvad har Du da gjort, siden Du frygter for Patrouillen!“ vedblev Lorden.

„Hvad jeg har gjort!“ gjentog Hinduen, og hans Dine udsendte et hadefuldt Lyn, „hvad jeg har gjort! ikke mere end hvad alle de Andre af min Slægt har gjort; mishaget Feringheerne og klaget naar man slog os, bedt om Naade, naar man plyndrede vort fattige Hjem og baaret de tunge Lænker i mange, mange Aar.“

„Buds Hunden paa den næsvise Karl!“ raabte en ung Herre af Selfsabet, „lad ham gaa samme Vej, som de andre af hans brune Landsmænd.“

Lord Welseight rynkede Panden, medens Hinduen sendte den unge Tyrann et frygteligt Blik.

„Jeg kan ikke følge Deres Raad, min Herre!“ sagde han, „Manden har tildels Ret; han og hans Landsmænd have desværre megen Grund til Klage!“

Han vendte sig paany imod Hinduen.

„Du er altsaa ingen Forbryder, som har Grund til at frygte Patrouillen!“ sagde han.

Den Fremmede rystede paa Hovedet og vedblev:

„Jeg flygtede kun, da Patrouillen kom forbi, fordi jeg er fattig klædt og ved af Erfaring, at De Herrer Soldater drive Spot med vor Fattigdom og haane vor Trældom. Havde man set mig, havde man sikkerlig slået mig med og uden Lom og Dom kastet mig i et eller andet af de forfærdelige, gyselige Fængsler.“

„Stakkels Mand!“ mumlede Lady Lowson og greb i Lommen, „han er Fremmed i sit eget Land.“

Hun gik hen til ham og lagde et Guldstykke i hans Haand.

Den Fremmede sendte hende et forunderligt stirrende Blik, ligesom om han vilde indprænte sig hendes Træk i sin Erindring og takkede ydmygt for Gaven.

Han havde tydeligt hørt hvad hun havde sagt.

„Nu, saa slemt er det vel hellerikke!“ svarede Lord Welseight, „mine Landsmænd forstaa at skjelne imellem Ret og Uret.“

„De have altid Ret, vi altid Uret!“ svarede Hinduen.

„Godt, godt!“ afbrød Lorden ham, „denne Gang gjør Du dem Uret! se her, tag denne Pung og gaa, — Matten falder paa, og Du maa have Herberge til din Hvile!“

Han kastede sin Pung i hans udstrakte Haand og klappede høit i Hænderne.

To, rigt galonnerede Tjenere kom tilshyne paa Terrassen udenfor Vinduerne og ilede strax ned i Haven.

„Luf Gitterdøren op for denne Mand!“ sagde Lorden, „og ledsag ham et Stykke ned ad Gaden; han har forvildet sig herind, og maa se at faa Tag over Hovedet i Nat.“

De to Tjenere, som Begge vare Indspødtte, lagde Hænderne paa Brystet, tog den Fremmede imellem sig og førte ham til Gitterdøren, som de aabnede for ham.

Den Fremmede gik langsomt ud af den med foldede Hænder, som en angrende Forbryder, der føres til Dommen og Straffen.

Da han var kommet udenfor, standsede han et Dieblif og saa imod Himlen.

„Der er endnu to Timer til den 12te Marts!“ mumlede han, „Kali skal faa sit Offer.“

„Skynd dig, Gamle!“ sagde den ene Tjener, „om lidt kommer den sidste Patrouille forbi; ve dig, om hine fordømte Feringheer se dit brune Ansigt; Bidsten vil da hudflette din Ryg, medens de le ad dine Skrig; skynd dig, Gamle, skynd dig, tæt herved ligger Herberget „Dronningen af England,“ det er En af Bore, som har det; der har Du Intet at frygte.“

Han lagde et vift Udtryk paa „Bore“ og gik hurtig tilbage med sin Kammerat for at lukke Gitterdøren.

Hinduen saa efter dem og stod nogle Dieblifke stille.

Derpaa dreiede han pludseligt til Venstre, gik langsmed en Hæk af Roser og Jasminer, som strakte sig et langt Stykke bagud imod Floden og standsede først, da han var naaet til en smal Gyde, som syntes at være fuldstændig uddød.

Det var de Indfødtes fornemste Gade, Cavendish-Beien, som den hed, og lige for Enden af den saa man tydeligt Bagsiden af Lord Welseights Palads.

Hinduen loe.

„Man kan komme ind ad mange Veie!“ mumlede han, og jeg skal ind.“

Han gik langsomt ned ad Gaden og naaede kort efter det tidligere omtalte forghyldte Gitter, som omgav Paladset paa alle fire Sider.

Uden at tøve svang han sig over det ligesaa behændigt som før og stod igjen i Haven, kun med den Forandring, at det var paa den modsatte Side.

Han hørte en Hund gjø.

„Ah!“ mumlede han, „den er den Eneste jeg frygter; Tjenerne ere af Bore!“

Han trak en lille, fin Dolk frem af Ermet og satte sig tavs paa Hug under de tætte Myrtebuske, som indhyllede den Del af Haven i fuldstændigt Mørke.

Kort efter gjæde Hunden paany, langt høiere og nærmere.

„Det forbandede Dyr har mærket min Nær-værelse!“ mumlede han, „nu vel, lad den komme.“

Den kom virkelig ogsaa med Snuden ned imod Borden og med Halen svingende til begge Sider.

Han hørte det tydeligt, men blev roligt siddende med sin spidse Kniv fremstrakt i den høire Haand.

Doggen knurrede høit, dens runde Dine havde set og gjenkjendt ham trods Mørket, og i et eneste Spring satte den gjennem Myrtebusken og greb ham i Skulderen.

Idetsamme blinkede den spidse Kniv gjennem Mørket og borede sig lynsnart ned bag dens høire Bortblad lige til Skaftet.

Doggen slap sit Greb og styrtede om.

„Nu kommer Touren til dens Herre!“ mumlede Hinduen og reiste sig, „han har kun en Time tilbage at leve i.“

Tiende Kapitel.

Guset uden Indgang.

Selskabet var vendt tilbage; Enhver til sit, og Borden havde begivet sig til Ro, det vil sige, han havde kastet sig paa en Hængesøie, som hang ned fra Loftet, hvori den var fastgjort ved stærke Reb.

Lusten inde i Værelserne var kvalm og trykkende, uagtet Vinduerne stode aabne og tilfod Matteløsheden at strømme ind gennem de fintflettede Saloufier af forgyldt Staaltraad.

Soveværelset var beliggende paa første Sal og som en Modsetning til Huset's øvrige glimrende Udstyrelse, meget tarveligt møbleret.

Den gode Lord elskede ikke Luxus for sin egen Skyld, det var kun for at overraske sine Gæster; han selv var som Soldat vant til Tarvelighed og meget faa Befvemmeligheder.

Vi maa derfor ikke undre os over, at Millionærens Soveværelse kun indeholdt den omtalte Hængeskæbe, en Stol og et Marmorbækken, der tillige fungerede som Fontaine, naar Beboeren ønskede at forfriske sig ved et Bad.

Der var ikke engang et Speil.

Den gamle Soldat brugte ikke en saadan Gjenstand, og det maa vi sige, at desuagtet var Ingen bedre friseret end han.

„Det er kun en Bane med det Speileri!“ sagde han, „gamle Aldam gjorde sit Toilette ved Rilden og friserede sig ved at stryge sine fem Fingre gennem Haaret; nu, han var ganske vist ingen Modeherre, men var dog den Eneste og bedst friserede paa sin Tid.“

Hans eneste Speil var en Stump af et helt, som havde fulgt ham i Felten og var bleven knust af en Kugle; som en Grindring bevarede han et lille

Stykke, hvori han til Nød kun skintede sine graa-
sprængte Knebelsbarter, men neppe mere.

Efterat Gæsterne havde forladt ham, var han
gaaet til sit Soveværelse, for at nyde en kort Hvile,
forinden han, som han pleiede, besteg sin Hest og red
en Tour i Dagbrydningen.

Han pleiede da at aflægge et Besøg i Bagten,
for at faa Nyhederne fra den forløbne Nat at vide,
eller han besøgte de nære Rismarker, for at se om
Tigeren havde været i Nærheden.

Resten af Dagen anvendte han saa til geologiske
og naturvidenskabelige Studeringer, og det engelske,
videnskabelige Selskab i London havde ham at takke
for flere værdifulde Oplysninger.

Den store, gule Dogge ledsagede ham da altid
og sprang stedse foran Hesten, høit gjæende, naar han
nærmede sig Bagten, men forsigtig og speidende til
alle Sider, naar man befandt sig udfør de farlige
Bambusskove og Rismarker.

Ratten tilbragte Doggen enten i Haven eller i
den aabentstaaende Forstue, og vagtsom som den var,
tillod den ingen mistænkelig Person at nærme sig;
den soer da med høi Gjæen mod Gitteret og bort-
stræmmede snart Den eller dem, som muligvis havde
Ondt i Sinde.

Vorden vidste, at det ulmede blandt den farvede
Befolkning, ja han var endog temmelig sikker paa, at
det vilde komme til Voldsomheder, men en Ovrump-
ling frygtede han ikke; den tro King vilde advare ham
tiide, at hans Palads kunde hvilket Dieblif det skulde

være forvandles til en lille, isoleret Fæstning, som ikke blev saa meget let at indtage.

Endstjøndt han derfor hos sig selv ikke troede et Ord af den gamle Hindues Fortælling, var han dog fuldkommen rolig.

King vilde nok vide at holde ham i tilbørlig Afstand, saafremt han dristede sig til nok en Gang at forsøge et Indbrud, hvad han antog var hans Hensigt.

Det var nemlig bekjendt over hele Byen, at han var meget rig, boede ene og kun havde to Tjenere til sin Oppartning; om de tyvagtige Hinduer derfor skulde finde paa at bestjæle ham, fandt han i sig selv meget naturligt.

Men, som sagt, Hunden vilde advare ham i Tide, og to sejløbede Revolvere hang altid ladte paa Bæggen.

Der var altsaa ingen Fare.

Klokken nærmede sig Midnat. Udenfor var der stille, og Maanen skinnede saa klar og blank, som den kun kan gjennem de rene Luftlag i disse deilige Lande.

Paa Gaderne i den vidtudsstrakte By var fuldkomment stille; næsten som i en Grav. Den fornemme, herskesyge Englænder sov bag sine Balousier, den forfuede, trælbundne Hindu paa sin simple Bastmaatte.

Ikke en Vind rørte sig, kun en hvidlig, kæmpemæssig Sky af Sanddamp hævede sig lodret af de umaadelig udstrakte Enge, som omgav Delhi imod Nord og Ost, langs med Dschummas jøbegrøede Bredder.

Ikke engang de vilde Dyr lod deres Stemme høre; men de vare ogsaa adskillige Mile borte i Skovene, som først der toge deres Begyndelse og strakte sig imod Nord mod det hjergrige Garwhal eller imod Syd henimod Agra og den store indiske Orken, den brændende hede Thur.

Alt hvilede til den næste Dags ny Anstrengelser og Solhede; man sov, og man sov trygt, man vidste, hvor forfærdelig Dagen er, og at man burde være fuldtrøstet til at modstaa dens udmattende Varme.

Lord Welseight laa i Hængeskøien, som blev sat i en gængende Bevægelse ved den mindste Smule, men det var ham umuligt at falde i nogen fast Søvn.

Han vendte og kastede sig, aabnede af og til Dinene, saa Maanens Straaler spille gjennem Staaltraads-Balousiet og forsøgte paany at falde i Søvn.

Omjæder lykkedes det. Han lukkede Dinene fast i, hans regelmæssige Aandedrag vidnede noksom om, at han endelig sov.

Da var det pludseligt, som om en Sky tilhyllede

Maanen; Jaloufiet blev formørket, og de klare Straa-
ler trængte ikke igjennem Staaltraadens Aabninger.

Det var ligesom en kæmpemæssig Flaggermus
hadde klamret sig fast til Vinduet med udspændte
Binger.

Den Sovende saa det ikke, han trak sit Veir ro-
ligt og med et bestemt Mellemrum, som man altid
pleier, naar man sover fast.

Flaggermusfiguren i Vinduet strakte lydløst en
af sine lange, magre Arme gjennem den Aabning, som
var imellem Jaloufiet og dette, og skjød det lempelig
til Side.

I samme Dieblif sprang han ned i Soveværelset
saa let, saa smidigt, at det var umuligt at høre den
mindste Lyd.

Maanen oplyste ham fuldkommen; dens Straa-
ler faldt paa et brunligt Ansigt, der var helt for-
dreiet af Kæseri og Bildhed. Dinene tindrede i Ho-
vedet, og Læben mumlede en Bøn eller en Hyldest til
den blodige Kali.

Han listede sig nærmere, medens han tog
det gule Silketørflæde frem fra den lasede Kappe
og viklede det to Gange om den høire Haand.

Det var Døden, som nærmede sig, saa sikker og
frygtelig, som den i Virkeligheden er.

Ibetsamme lød et langtrukket, klagende Hyl nede
fra Haven.

Det var som om et levende Væsen vred sig i
Dødskrampe.

„Hunden!“ mumlede Hinduen, „det var dens sidste Hyl!“

„King!“ raabte den Sovende og reiste sig pludseligt overende i Sengen, „hvad gjør man dig!“

Dg hurtig som Lynet sprang han ud af Hængeløien og kom til at staa ligeoverfor, næsten Ansigt til Ansigt, med den brune, uhyggelige Mand.

„Ah saaledes!“ raabte han og fløi henimod Væggen, hvor Revolverne hang ladte, „det er dig igjen — dig!“

Han havde gjenkjendt den Fremmede, som han havde truffet i Haven og hvem han havde givet sin Pung.

At gribe Revolveren, sigte og trykke af, var kun et Diebligs Bærk, men Hinduen bukkede sig, Kuglen fløi ind i Vinduesfærmen og i samme Dieblig følte han ligesom en Fernring om sin Hals.

Det var det fugtige, tunge Silketørklæde.

Han kastede sig tilbage for at blive fri, men den gyfelige Morder var en erfaren Mand; med et Spring var han inde paa Livet af ham, slog endnu et Kast om Halsen og rykkede til af al Magt.

Udstødende en rullende Lyd tumlede Offeret næsegrus om paa Gulvet; Armene bevægede sig vildt og krampagtigt; endnu nogle hurtige, voldsomme Bevægelser, saa laa han stille; Læberne vare blaa, Dinene stive og glandsløse; Lord Welseight var død.

Ibetsamme slog Kloffen tolv.

Besuitens Ordre var usigtig udført. Den ny Dag begyndte, og Dagen var den 12te Marts 1857.

Hinduen bøjede sig ned over ham og betragtede ham med Opmærksomhed.

„Hellige Kali!“ mumlede han, „modtag dit Offer; jeg har fulgt din Befaling; tillad mig kun at tage et Minde om min Gjerning.“

Han bukkede sig ned og tog en kostbar Diamant-ring af den Dræbtes Finger.

„Disse Englændere!“ mumlede han med et hæst, dømpet Latter, „tage vore Diamanter, vort Guld, ja Brødet af vor Mund; vi ville tage det tilbage og vi ville tage deres Liv med detsamme.“

Han skjulte Ringen paa Brystet og svang sig igjen op i Vinduet.

Trods sin Alder var han hurtig og smidig som et Egern.

Han lod sig glide ned ad Træemmerne, som vare tæt bevoxede med Fersken og Vindrue, og stod kort efter paany i Haven.

„Denne Gang lader jeg mig ikke følge ud af hans Tjenere!“ mumlede han, „de sove, og deres Herre vil aldrig oplukke sine Dine mere.“

Han ilede hurtig henimod Myrthebusten, forbi den dræbte Dogge og svang sig over Gitteret.

I næste Minut gik han roligt gjennem den lange Ghyde, de Indsødtes Gade, og standsede først ved en fuldstændig isoleret, firkantet Bygning, der laa et godt Stykke fra Enden af selve Gaden, omgivet af mørke Cypresser og Palmer.

Det var et mærkeligt Hus, det samme.

Det havde hverken Vinduer eller Døre; Taget var fladt og bevoxet med Mos og Slyngplanter, og vældige Stenmasser, som laa spredte hist og her i Bygningens umiddelbare Nærhed, bar umiskjendelige Spor af, engang i sin Tid at have hørt til denne.

Man vidste meget godt denne Bygnings Historie; den var meget gammel, maaste femhundrede Aar, og havde engang tjent som Tempel for Landets hedenffe Guddomme.

Englænderne havde forbudt Brugen af den og befalet, at Guddommen ikke maatte dyrkes; de kom i dets Sted med deres Salmebøger, som Ingen af de Indfødte kunde læse, og med deres Bidske, som skulde indprænte dem den sande, fromme Kristendom.

Templet forfaldt derfor efterhaanden; dets prægtige Kuppel styrtede ned for Typhonens Magt; den brede, velvedligholdte Vei, som engang blev befærdet af den troende, fromme Hindu, blev efterhaanden bevoxet med Ukrudt og den vilde Tjørn; Mærkerne af den lette Sandal bleve udslettede; Stormen og Drakonen førte Sandet med sig og ophobede det rundt om de endnu skinnende hvide Marmorvægge, og de prægtige, spulmende Roser, de vildtvorende, straalende Raktus, de duftende Refedatrær, Alt forsvandt for den ny Tro, som kom med Ild og Sværd, indsvøbt i engelske, honningsøde Løfter.

Paa vor Fortællings Tid, i Begyndelsen af Aaret 1857, var Templet en Ruin, som man endog flere Gange havde truet med at bryde ned, for at anvende de solide Marmorblokke til en eller anden Rigmands

Palads, og det skyldtes kun Lord Welseights energiske Forestillinger, at man afstod fra at bringe denne Vandalisme til Udførelse.

Der var imidlertid en Mærkelighed ved Ruinen, som vi ikke ville forbigaa.

Den havde hverken Vinduer eller Indgange. Paa en eneste Nat vare disse blevet tilmurede eller tildækkede med solide Marmorblokke, uden at man vidste af hvem.

Det var ligesom man vilde begrave Guddommen for steds og udslette dens sidste Spor.

Englænderne brød sig ikke herom, men skrev denne natlige Gjerning paa nogle fanatiske Hinduers Regning; Hinduerne betragtede Bygningen forundret, derpaa stak de Hovederne sammen, som om de havde gjort en eller anden vigtig Opdagelse, og i flere Uger efter valfartede hundrede Tusinder til det tilmurede, forladte Tempel.

Det var ved dette at den gamle Thug standsede første Gang, efter at have bragt Kali det forlangte Offer.

Han satte sig paa en omsthyrtet Marmorstøile, med Dinene fæstede paa den gamle Bygning og med Haanden om Grebet paa sin spidse Kniv.

Eggen var nemlig ingenlunde sikker hverken for omstreifede Bagabonder eller for vilde Dyr.

Baade den engelske, deserterede Soldat og Tigeren bovede sig i Nærheden af Staden i Haab om Bytte. Der var derfor god Grund til at være forsigtig.

Saaledes sad han et Kvarter, da han pludselig reiste sig og gik henimod Templet.

Han styrede sine Skridt henimod et Sted paa sammes Bæg, foran hvilket et mægtigt Krat af Tjørn og Bregner stod sammenfiltrede ind i hinanden.

Gjennem de mørke Blade og Tjørnens knudrede Grene blinkede et lille Lys i en Høide af to Fod fra Jorden, ligesom en Stjerne gennem en Abning i en fort Sky, og det var dette Lys, som havde bragt den gamle Hindu til at reise sig og hurtig gaa henimod det.

Han lod næsten til at være ventet, thi en dæmpet Stemme spurgte:

„Hvem boer her?“

„Bramah og Budha!“ svarede den Gamle.

„Hvem boer her ikke?“ vedblev samme Stemme.

„Korset!“

„Hvad vil Du her?“

„Dina, Dina!“ mumlede Hinduen og trængte gennem Tjørnet.

„Du er velkommen!“ sagde Stemmen, „følg med og Du skal se dem, som seire og hævne!“

Hinduen nikkede taos og bukkede sig ned, næsten til Jorden, for ikke at blive flaaet i Ansigtet af de tornede Grene, som opfyldte Stedet.

Han maatte have været her før, thi han betænkte sig ikke paa hvilken Vej han skulde gaa.

Efterat have gjort nogle faa Skridt, vel en halv Snes Stykker til Venstre, dreiede han pludseligt af

til Høire, stedse følgende Lyset, som bevægede sig frem foran ham.

Han fulgte nu langs med Bygningens østre Side og standsede først, da han naaede en tilsyneladende tilfældig Fordybning i Vorden, men som i Virkeligheden var en gammel Vandcisterne.

Her forsvandt Lyset pludseligt, og den gamle Mand befandt sig i et fuldstændigt Mørke.

Dette affrækkede ham dog ikke.

„Mine Brødre ere forsigtige!“ sagde han, „meget forsigtige; de hente de Troende paa samme Sted hvor jeg sad og viste dem Veien til Friheden! Hellige Solgud, jeg indvier dig mit Liv.“

Med disse Ord steg han ned i Cisternen ad en bred Marmortrappe, som nu var bedækket af Sand og Grus og befandt sig strax efter i en lang, af flere flammende Fakler oplyst, hvælvet Gang.

„Hellige Guddom!“ mumlede han, „saaledes maa dine Børn snige sig som Thyve for at dyrke dit Bæsen og tilbede dig; men ogsaa for at lægge Planer til Stormogulens Indsættelse i sine frarannede Kettigheder.“

Og som om dette allerede var sket, rettede han stolt sin sammenskrumpede Figur i Veiret, og gik hurtigt gennem den lange Gang, lige til den stærke Dør af Cedertæ, som lukkede for den.

Han aabnede den uden at banke paa og traadte ind.

Han befandt sig nu i en umaadelig stor Sal, glimrende oplyst af en uhyre Mængde farvede Lam-

per, som hang ned fra Loftet og svingede frem og tilbage i grønne Silkesnore.

Vinduer behøvedes ikke. Lyset fra disse Lamper vare stærkt som Sollyset.

I Salens bageste Ende var opreist en Trone af Fløiel, stærkt broderet med Guld, og paa denne sad en høi, krigerst Figur, en overordentlig smuk Mand med ravnsort Haar og funklende Dine. Fra Midten af den hvide Turban af indist Silke, glimrede en prægtig Fjær af Perler og Diamanter, og den vide, folderige Kappe, som faldt ned over hans Skuldre, var flere Steder ligesom oversaaet med Diamanter.

Et prægtigt Sværd med et juvelbesat Greb hang ved hans Side, og to smukt indlagte Pistoler stak i hans guldbroderede Bælte.

Der var en Høihed og Stolthed udbredt over hele hans Bæsen, som fyldte Enhver med Agtelse og Ærbødighed.

Denne Mand var Nena Sahib eller Saib, som var bestemt til at spille en saa vigtig Rolle i Historien, og som nær havde vristet det indiske Scepter ud af den engelske Dronnings Haand.

Rundtom ham, overalt i hele Salen, bølgede et Hav af Turbaner; overalt lynede mørke, tindrende Dine, overalt blinkede dragne, frumme Sabler, og da den gamle Hindu traadte ind, lød et dæmpet, men enstemmigt:

„Sahib, Sahib, Herre i Indien!“

Nena Saib reiste sig halvt fra Tronen, hilste, men lagde advarende Fingeren paa Læben.

„Stille, Troende!“ sagde han, „stille, I Sønner af Stormogulens evige Rige; Timen kommer stedse nærmere, men Alt er endnu ikke i Orden; vi mangle endnu flere af vore Sepoy-Regimenter*); naar de have svoret til Stormogulen, vil Hævnens Dag oprinde!“

„Leve Nena Sahib, leve Herskeren!“ lød det igjen gennem Salen, „han og ingen Anden!“

Nena hilste igjen og steg ned ad Tronen, for at begive sig hen til en Gruppe rigklædte Hinduer, som stod noget til Siden i Salens Baggrund og hviskede sagte sammen.

Det var Rajaher og Officerer af flere forskellige, indiske Regimenter.

I Nætternes Stille kom de sammen her, for at lægge Raad op om at tilintetgjøre de Fremmedes Herredømme og give Tronen tilbage til Stormogulen.

Da de saa ham komme, bøjede de sig dybt og lagde Hænderne paa deres Bryst og Bænde.

„Sahib, Herre!“ sagde de, „befal over os, tag vort Liv og Blod og vi ville give dig det.“

„Dagen nærmer sig, mine Brødre og Venner!“ sagde Nena Saib, „snart skal Budhas hellige Lære herske over de Fremmedes blege Kvinde-Tro; vore Floders rensende Bænde skal tvætte vor undertvungne Guddoms Børn! Dina, Dina! Hævn over de Fremmede! Dina, Dina!“*)

„Dina, Dina!“ sfingrede det vildt gennem den

*) Indføde Soldater.

**) Oprørernes Raab.

uhyre Gal, „Forbandelse over vore Undertrykkere, Hævn over vore Bødler.“

Dinene lynede, Sablerne blinkede; det var et Menneſkehavs Bølger, ſom hævede ſig, vrede, frygtelige og truende.

Nena Saib alene var rolig; han hørte det undertrykte Hævnsſrig og ſaa de vilde, truende Blikke, og i ſamme Nu var det ſom om han ſaa Stormogulens erobrede Trone i ſine Hænder, ſom om han havde indtaget ſine Forfædres høie Blads ſom Herſker over et Hundrede og thye Millioner Hinduer.

„Tegnet, giv os Tegnet!“ raabte flere Stemmer, „giv os de Troendes Tegn, ſom ſkal bringe os Frihed og angive os Befrielsens Time.“

Nena Saib hørte det og vendte langſom tilbage til ſin Trone.

„I forlange et Tegn!“ ſagde han med høi Røſt, „og jeg vil give Eder et. Bort Tegn ſkal være Lotusblomſten; dens Stilk ſkal være afbrudt tæt under Bægeret og et af dens Blade afrevet. Dagen efter at den viſes Eder, er Befrielsens Dag, I følge da de hellige Fakirer, de ville føre Eder til Frihed og Hævn.“

Han greb op i ſin Turban og afrev den prægtige Lotusblomſt, ſom en Hindupige knælende havde givet ham, brød dens Stilk over, afrev et Blad og kaſtede den ud iblandt Mængden, idet han ſagde:

„Enhver Lotus ſom denne er vort hellige Tegn; den vil angive Dagen.“

Den ſtore, prægtige Blomſt faldt i en Hindus Turban og gif hurtig fra Haand til Haand.

Ingen mælede et Ord; Enhver vilde blot se, hvorledes Tegnet saa ud for aldrig at glemme det.

I flere Minuter herskede en fuldstændig Tavshed; man kunde høre en Flues Summen i det store Rum; kun de stirrende Blikke og de mørke, tankefulde Ansigter vidnede om, at noget Alvorligt foregik.

Den, der sidst modtog Blomsten, var den Fremmede, som endnu stod omtrent ved Indgangen.

Uagtet han havde anstrængt sig af al Magt for at komme frem i Salen, havde det dog ikke været ham muligt.

Mængden veg ikke til Side for hans Albustød; Enhver beholdt sin Plads; det gik her som overalt, hvor der er Noget at se og høre, tilmed noget Usædvanligt, man havde tilkjæmpet sig Pladsen og man vilde beholde den.

„Kali give sin Velsignelse til Hævnens Gjerning!“
 streg han med skingrende Stemme, „jeg hilser dig, Mena Saib, som vort Fædrelands Befrier og vor Vres Hævner.“

Alle vendte sig om ved Lyden af denne Stemme og Udraabet: En Thug, en Thug! lød dæmpet gennem Salen.

Selv Mena Saib var bleven opmærksom ved disse Ord, som udtaltes med en Stemme, der skjælvede af Raseri og undertrykt Harm, og gav Tegnet til at man skulde føre Oldingen frem for ham.

Den Gamle smilede, da han hørte denne Befaling blive givet og gik hurtigt frem gennem Mængden, som nu gjorde Plads for ham.

Nena Saib betragtede ham alvorligt, næsten strengt, da han endelig saa ham knæle foran Tronen med Ansigtet trykket ned imod Gulvet.

„Reis dig!“ befalede han.

Thuggen adlød, men beholdt sin ydmyge, bøiede Stilling.

„Du tilbeder Kali!“ spurgte Nena Saib videre.

„Ja, Sahib!“

„Mig synes Du alt er for gammel dertil.“

„Jeg troede det selv!“ svarede Thuggen, „men en Fakir bragte mig Gudindens Befaling og jeg maatte adlyde.“

„Og hvem gjaldt denne Befaling?“

„En Fordømt, en Fremmed!“

„Hans Navn!“

„Welseight, en fornem Feringhe.“

Et smerteligt Udtryk foer over Nena Saibs Ansigt, og hans Stemme lød blød og bevæget, da han sagde:

„Det var den Eneste, hvis Liv jeg vilde have fkaanet.“

Thuggen svarede ikke, men tilkastede ham et ængsteligt Blik.

„Og hvad hed den Fakir, som gav dig denne Befaling?“ spurgte Nena Saib videre.

„Jeg hørte hans Navn udtale af Andre!“ svarede Thuggen, „han kaldte sig Ebna.“

„Ebna!“ raabte Nena Saib, „tal, Thug, hvor er han, er han her?“

„Ja!“ svarede en Stemme fra Salens Baggrund.

Og idetsamme saa man en fattigklædt Fakir arbejde sig frem gennem Mængden, som hastig veg til Side, for at han kunne komme hen til Tronen, hvad hans Hensigt sikkert var.

Vi kjende ham strax igjen; det var den samme Mand, som havde givet Lord Cannaught Arrestordren imod Kapitain Dudley og som senere havde forvandlet sig til Pateren Antonio.

Det var ham; Manden, som havde ordnet den frygtelige Dødsliste og som nu havde mærket Lord Welseighths Navn med et Kors, ligesom han havde gjort ved Lilas.

Han var igjen den brune, ydmyge Fakir med det alvorlige Ansigt og de langsomme, afmaalte Skridt.

Da han standsede udfor Nena Saib, som havde reist sig og var gaaet ham et Par Skridt imøde, havde han slaaet sin Kappe tilside, og indenfor viste sig den hemmelighedsfulde, indiske Indskrift paa det brede Bælte.

Enhver, som kjendte lidt til Thuggernes gyselige Sekt, vilde strax kunne se, at disse Tegn tolkede noget Hemmeligt, Uforstaaeligt, som maatte fylde med Rædsel og Gyfen.

Og saa man næiere til, opdagede man en blodrød Blomst, som var slynget om en hvid Lotus og som prydede Fakirens venstre Bryst ligesom et Orden.

Den var den øverste Thugs Tegn; et Tegn for Manden uden Navn, ligesaa hemmelig som Frimurernes Overhoved i de mere civiliserede Dele af Jorden.

Fakiren var altsaa Gorue, og hvad mere var, han var den øverste af alle Goruer; den Mand, som bød og befalede i Liv og Død.

Nena Saib betragtede ham længe alvorligt, som om han vilde udgrandske hvad der boede indenfor de mørke, bronzefarvede Træf.

„Hvorfor har Du givet Befaling til at ofre en brav Mand, den eneste Brave af dem Alle, til din Gudinde?“ spurgte han omsider.

„Den hellige Gudinde forlangte hans Liv for at indlemme hans Sjæl blandt sine Ypperste!“ svarede Fakiren.

„Det er et ligefremt Mord!“ raabte Nena Saib „et Mord paa en værgeløs Mand, som jeg vilde straffe, dersom jeg i dette Dieblik havde Magten.“

Fakiren trak paa Skulderen.

Nena Saib tilkastede ham et strengt Blik.

„Du er den øverste Thug!“ sagde han, „giv mig det hellige Tegn.“

Fakiren studsede; det var øiensynligt, at han ikke havde ventet dette Spørgsmaal.

Han pegede tavs paa sit Bælte og paa den hvide og røde Blomst paa sit Bryst.

„Tegnet!“ befalede Nena Saib, „Tegnet!“

Fakiren blev endnu mere forlegen; det var aabenbart, at der maatte eksistere et Tegn, som han ikke kjendte.

„Du er ikke Thug, Sahib!“ sagde han omsider, „Du kjender ikke vort Tegn.“

Nena Saib greb han voldsomt i Skulderen, „det

er dig, som ikke er Thug!" raabte han med tordnende Stemme, „tal, hvem er Du og med hvilken Ret befaler Du over Thuggerne.“

Fakiren snoede sig fra ham og rettede sig som en Staaifjeder, der springer tilbage i sin Stilling, efterat være bøiet sammen.

Hans smaa Dine sprudede Blod og lyste med en fosforisk Glands, ligesom Ratten, naar den faar Die paa sit Bytte.

„Vogt dig, Nena, Fyrste af Delhi!" raabte han, „Kjærligheden til hin forbandede Englænder gjør dig blind for Troens sande Børn og væbner din Tunge med Spottens Ord; vogt dig, at ikke Kali vender sig fra dig og gjør dig til sin Fjende, thi da, Nena Saib, da vil Stormogulens Krone rives fra din Pande i samme Nu dine tro Mænd har sat den paa dit Hoved. Thuggens hellige Tegnet kan ei nævnes for nogen levende Sjæl, kun Gudindens hellige Billed tør høre det udtale, ingen Anden.“

„Hvis Du forresten tvivler!" fortsatte han i en rolig, næsten ydmyg Tone, „jaa se her.“

Han stødte Nena til Side og sprang op paa Tronens nederste Trin.

„Kalis Tilhængere!" raabte han, „Goruen fra den hellige Lund byder Eder komme.“

Og uden at man vidste hvorfra trængte nogle smudsige Mænd sig gjennem Mængden, vel et halvt-hundrede i Tallet, og stillede sig om Fakiren.

„Hvem er jeg?" spurgte denne.

„Goruen fra den hellige Lund!“ svarede de Alle, „vor Herster, Gudindens Stolthed.“

Ingen kunde tvivle om, at disse Mænd virkelig vare Ihugger; dertil saa de altfor uhyggelige ud.

Ibetsamme trængte en ung Hindu sig gennem Mængden.

Det var en overordentlig smuk Mand i en prægtig, malerisk Dragt.

„Djalma, min tappre Djalma!“ raabte Nena Saib, „velkommen til Delhi, til de Forfulgtes hemmelige Hjem.“

Vi kjende den unge Inder; det var han, som dræbte Tigeren og frelste Vila.

„Skulde jeg vel udeblive, naar mine Brødre vente!“ svarede han og omfavnede Nena Saib, „den hellige Ilds Gud bevare og velsigne dig, Nena.“

Han trykkede ham fast til sig og kyskede hans Bænde.

„Og hvorfra kommer den tappre Djalma?“ spurgte Nena Saib, „hvilken Lust har han sidst indaandet?“

„De store Skove ved Bombay skjulte mig en lang Tid!“ svarede den unge Raja, „saa huffedes jeg Dagen og drog hid i smaa Dagsrejser.“

„Djalma er forsigtig!“ smilede Nena Saib.

„Vi vare to i Følge!“ svarede Djalma, „og Beiene vare flette gennem Dschunglen og over Bjergerne. Jeg var desuden, som Du ved, en fredløs Mand og maatte være forsigtig.“

„Og din Ledfager?“ spurgte Nena Saib.

Djalma svarede ikke, men kastede et Blik paa Fakiren og hans uhyggelige Vagt.

„Hvad vil disse Slyngler her?“ spurgte han.

Nena trak paa Skulderen.

„De have indviet sig til Frihedens Sag!“ svarede han.

„Vi trænge ikke til Snigmordere!“ raabte Djalma, „hort med Paffet.“

Dg for at give sine Ord større Eftertryk, greb han den nærmeste Thug i Natten og kyiede ham tilbage fra Tronens Fod.

„Nena Saib modtager ikke Jeres Hjælp!“ raabte han, „Thuggen bør ikke taales i hæderlige Mænds Nærhed. Bort, bort, Alle, Djalma befaler.“

De smudsige, uhyggelige Mænd trak sig langsomt tilbage, idet de tilfastede Fakiren et spørgende Blik.

„Gaa, mine Børn!“ sagde han roligt, „den unge, hidige Djalma vil kun have hæderlige Mænd om sin og Nena Saibs Person, og Thuggen vender derfor tilbage til sine Skove! gaa, Goruen befaler.“

Dg med et Blik, som syntes at gjennembore den driftige, unge Mand, gik han langsomt forbi ham, idet han hvistede:

„Bogt dig, Djalma, om søie Tid vil Thuggen finde dig!“

Djalma trak haanligt paa Skulderen og vendte sig mod Nena Saib, som ikke lagde Skjul paa at hans Bens bestemte Sprog havde behaget ham.

„Lad os kjæmpe som Mænd!“ sagde han, „lad

os kjæmpe aabent og ærligt, og Seiren vil følge os; jeg affkjer disse Snigmordere, men jeg frygter dem ikke."

Thuggen er ligesaa hadet som han er frygtet, og Forsamlingen besvarede derfor den unge Krigers Udtalelse med et bifaldende Raab.

Dette var knapt hendøet, før den Mand, som havde Post ved den hemmelige Indgang, hurtig nærmede sig.

"Sahib!" jagde han og bøiede sig dybt, "mine Øren have opfanget Lyden af bevæbnede Mænds Skridt! Du har befalet mig at underrette Eder derom!"

"Saa affted Alle!" befalede Nena Saib, "I kjende nu Tegnet; fire og tyve Timer efter at I se Lotusblomsten pryde Sepoyernes Felthuer slaar Befrielsens Dag! Farvel, Indiens hellige Guddom beskytte og beffjærme Eder Alle."

Som en af Oldtidens Offerpræster udstrakte han veljignende Hænderne over dem, og i næste Dieblit, før man egentlig saa hvorledes det var muligt, var den mægtige Sal tom.

Der var kun tre Personer tilstede

Nena Saib, Djalma og — den gamle Thug, Lord Welseights uhyggelige Morder.

Han havde trykket sig tæt op til en af de mægtige Piller, som bar det høie Loft.

Det var ikke muligt at opdage ham i Halvmørket, som opfyldte Salen; thi ligesom efter en usynlig Magts Befalig sluffedes det ene Lys efter det andet; kun den store Lyskrone udsendte endnu et Hæved af Straaler fra sine talrige Lys.

Thuggen slog sin pjaltede Kappe tæt om sig og bødte sig saameget frem, at han kunde høre hvad de to Mænd talte om.

„Hvem er den Fakir?“ hørte han Djalma sige, „og hvorledes kommer han i min tappre Broders og Herres Raad?“

„Som en Tiger listede han sig frem og som en feig Hund løb han sin Vej!“ svarede Nena Saib, „han kom kun fordi En af hans Hjælpere berettede mig at han havde myrdet den gamle Lord Welseight, den eneste Brave af dem Alle.“

„Myrdet! han!“ raabte Djalma bevæget.

„Ja, kjendte Du ham?“

„Ja, gjennem Lady Lowson, som jeg har den Ære at kjende som en ung, elskværdig Dame!“ svarede Djalma, „stakkels gamle Herre.“

„Jeg har isørigt Mistanke til den Fakir!“ begyndte Nena Saib efter et Ophold, „og kommer jeg til Magten, vil jeg lade ham gribe og hans Forhold undersøge; indtil da, Djalma, maa Du lade ham uespionere ved dine Mænd, og skulde min Mistanke bekræftige sig, da gribe ham, hvad enten jeg til den Tid er hans Overherre eller ei.“

„Din Billie skal blive efterkommet!“ svarede Djalma, „han skal ikke undslippe mig; thi . . .“

Han standsede pludselig og greb sin Ven i Armen.

„Hør!“ hviskede han, „man har fundet Indgangen; man kommer.“

Der løb virkelig listende Trin i Salens mod-
Den skotske Kapitein, eller Sepoybruden. 12.

fatte Ende, og de to Mænd følte tydelig en kjølig Luftstrømning, som gjennem en aabentstaaende Dør.

Ibetjamme sluffedes Kronen i Loftet, og den store Sal var nu indhyllet i et fuldstændigt Mørke.

„Kom!“ hvistede Nena Saib og greb Djalmas Haand, „denne Bei kjender Ingen uden jeg og Du.“

Han trak ham hurtig med sig forbi Pillen, bag hvilken Thuggen stod sammenbøiet og lyttende.

Derpaa gjorde han pludselig tre Skridt tilhøire bag om Thronen.

Her brændte en lille Lampe, som var fastgjort til en Dør, og som kun sparsomt oplyste Stedet i en tre, fire Skridts Omkreds.

„Kom!“ hvistede Nena Saib, „her er Veien til Friheden.“

Han aabnede Døren og traadte ind i en snever, fugtig, bælmørk Gang, som, i en Længde af henved tyve Alen, førte dem midt op imellem nogle Bregner, der voxede imellem umaadelige Masser af nedstyrtede Marmorblokke.

Over dem blinkede Himlens utallige Stjerner, og Nattevinden juste stødvis henover dem.

„Kom!“ sagde Nena Saib, „jeg har Herberge for os Begge!“

De gik hurtig bort gjennem de omstyrtede Marmorblokke og forsvandt i Mørket.

Men Ingen af dem lagde Mærke til den gamle Thug, som var fulgt dem i Hælene og steg frem ad samme hemmelighedsfulde Nedgang imellem Bregnerne.

„Den hellige Gornue, den fromme Fakir vil gjøre

mig til Kapitain i en Troup, for hvad jeg nu kan fortælle ham!" mumlede han, „jeg vil søge ham op og advare ham i Tide.“

Og trods sin høie Alder ilede han afsted gennem Krattet, uden at bekymre sig om Raktusplantens spidse Torne.

Men inde i den mørke Sal ravede flere engelske Soldater om i Blinde.

„Gid Fanden annamme den fordamte Hund af en Fakir!" raabte En af dem, „her er jo ikke en levende Moers Sjæl! men vent, vent I Hedningepaf; gamle England taaler ikke at man spotter dets Sønner.“

Og støiende og bandende tumlede de raa Stridsmænd ind gennem den forraadte Indgang.

Ellevte Kapitel.

I Delhi.

Dagen efter Hinduernes hemmelige Sammenkomst i det gamle Tempel, standsede to Ryttere i en lille Rund omtrent femten Mil fra Delhi.

Det var den tappre Kapitain Dudley og hans tro Ven og Undergivne, Høiskotten Mac Claire.

De vare Begge bedækkede med Støv og fuldstændig brune i Ansigterne af den stegende Solhede.

Hestene saa ogsaa udmattede og medtagne ud; de stakkels Dyr havde tilbagelagt mange Mil i den tropiske Hede, og Foderet havde været sparsomt nok undervejs.

Det var derfor med et vist Velbehag, at saavel Rytterne som Hestene endelig befandt sig i Skyggen af de mægtige Lattan- og Talipottræer, der dannede et uigjennemtrængeligt Tag for Solstraalerne.

„Se saa, min Ven!“ sagde Kapitainen og strakte sig magelig i det bløde, mosblandede Græs, „nu er vore Lidelser snart forbi; kun femten Mil tilbage, og vi har naaet Maalet.“

„Vi melde os vel strax til Generalen?“ spurgte Mac og fremtog Bananer og en Flaske med Sorbet.

„Min Orlov tillader mig at forblive fri Mand endnu en Maanedstid!“ svarede Kapitainen, „og det kan da være, at jeg er lykkeligere end nu!“

Han betragtede Mac med et tilfreds Smil og tændte en Cigaret, denne næsten uundværlige Ledfager i disse dunstrige Egne.

Mac besvarede hans Smil med et lignende.

Den tro Tjener vidste hvad han mente; Kapitainen havde ofte talt til ham om sin Kjærlighed til Lady Lowson.

„Ja, ja!“ mumlede han halvhøit, „Alt kunde være meget godt, naar blot Kapitainen saa vilde blive i Tjenesten; men det er sagtens Deres Hensigt at vende tilbage til Skotland, naar . . .“

„Naar jeg har ægtet Lady Lowson, mener Du?“ fortsatte Kapitainen, „ja, det vil jeg ikke nægte, skjøndt Landet her er velsignet smukt, er Opholdet dog altid truet; Hds. Majestæts Soldater og de af Regeringen indsatte Embedsmænd gjøre Alt muligt for at befordre det Oprør, som tidligt eller sent vil komme, og tro mig, min brave Mac, det vil blive frygteligt; de Indfødte vilde være som Tigre, der ere slupne ud af deres Fjerner; de vilde brænde, skjænde og myrde; det vil blive frygteligt!“

Mac rystede tvivlende paa Hovedet og rakte sin Herre Sorbetten og Bananerne.

„De stakkels Indfødte er Slaver!“ sagde han, „de løbe som Hunde for en eneste Rødfjole.“

„Tro ikke det,“ svarede Kapitainen, „overvurder aldrig et Menneskes Taalmodighed! Slaven kan mishandles saa længe, at han tilsidst, overvældet af Lidelse og Smerte, sprænger sine Lænker, og da: de hans Herrer, de hans Tyranner.“

„Har Du ikke bemærket!“ vedblev han efter en Pause, „denne besynderlige, ligegyldige Tavshed, denne frybende Lydighed, som enhver Hindu lægger for Dagen i de Fremmedes Nærværelse. Han taaler enhver Mishandling, enhver Uretfærdighed; han kender ikke, naar vore Skatteopkrævere berøbe ham den sidste Skilling han eier, men netop i denne Tavshed ligger Faren, eller rettere den retfærdige Hævn. Man venter kun til man tror sig stærk nok; til de indfødte Regimenter ere vundne for Sagen, saa bryder det ud som

Lavaen fra Vulkanen, og vil, som denne, begrave Tusinders Be og Vel under sig."

Mac havde hørt efter med spændt Opmærksomhed, men havde altfor megen Tillid til de uhyre Hjælpekilder, som stod til Englændernes Raadighed.

At Alt hvad Kapiteinen sagde senere vilde slaa til med alle sine Gjæligheder kunde han ikke fatte.

Mac var Stok-Militair, født til Soldat, og Soldat fra sit tiende Aar; han troede kun paa Rationers og Rislers Overmagt; en sønderknusende Mennefsbølges Vælde kjendte han ikke.

Han vilde imidlertid ikke modsig sin Kapitein og tav med en Mine, som kunde betyde hvad det skulde være.

Solen brændte umaadeligt, og Kjøligheden under Træerne indbød derfor til at nyde Hvilen endnu en Stund.

Det var desuden Kapiteinens Bestemmelse først at indtræffe til Delhi om Aftenen.

Det var nødvendigt at hvile ordentlig ud, før han afslagde Lady Lowson et Besøg; han kunde jo ikke blive for smuk i hendes Dine.

„Lad os jove et Par Timers Tid, Mac!“ sagde han, „vi ere her i fuldkommen Sikkerhed; de vilde Dyr trænge lige saa fuldt til Hvile som vi, og desuden befinde vi os i et opdyrket Land, her er ingen Fare! se vore Heste foregaa os allerede med et godt Exempel.“

De trætte Dyr havde virkelig lagt sig paa Siden og sov.

„Som Kapitainen befaler!“ sagde Mac, „Hvilen skader aldrig!“

Han lagde sig i ærbødig Afstand fra sin Forefatte, hyllede Kappen om sig og faldt snart i Søvn ligesom sin Herre.

En god halv Time efter vaslede det i Krattet; nogle Grene bleve forsigtigt trykkede tilside, og et Ansigt kom til Synne i den derved frembragte Abning.

Det var ungt og meget smukt.

Vi kjende det ved første Diekast.

Det var Aschinta.

Den unge Pige havde, hvor utroligt det end lyder, trodsset alle Farer og var tilfods fulgt sit Offer gjennem det uhyre Land.

Paa en Veilængde af fire Hundrede og Firsindstyve Mil havde hun saa at sige ikke tabt ham af Synne.

Mange Gange havde hun, som nu, nærmet sig hans Leie, naar han sov; mættet sine Dine ved Synet af sin Sjæls Elskede og var atter forbundet som et Lyn i Krattet eller i Sivet, naar han gjorde en Bevægelse, som tydede paa, at han maasse vaagnede.

Vilde Frugter og muddret Vand havde været hendes Næring; hendes Klæder vare Pjalter, sønderrevne af Torne og Kviste, men hendes Holdning var stolt, lige vidunderlig smuk som tidligere.

Hun elskede ham med hele sin fyrige Sjæls Kraft; hun vilde opoffre Livet for ham, men hun vilde dog først holde sin vilde Tro: naar hun havde overgivet ham til Morderne, vilde hun bagefter kaste sig i den mud-

drede Djhumma, for enten at døe imellem deres Sivnet eller lade Livet imellem Krokodillens Kjæber.

Hvad brød hun sig derom; men først skulde han vide, at hun elskede ham saa usigeligt, han skulde besvare hendes brændende Kjærlighed, og kunde hun da bringe sin blodige Tro et større Offer end det Kjæreste hun eiede i den hele Verden!

Stakkels Aschinta; vild og grusom er din Tro; et Billed paa en uoplyst Sjæls Wildfarelser; en Hedningetro, som dog tror sig at være den bedste af al Guddom.

Det var første Gang hun elskede; hun havde aldrig tidligere følt den uhyre Magt, som hedder Kjærlighed, hun vidste ikke at den fornægter Alt undtagen den Gjenstand den har kaaret som Kilden til sin Tilværelse og Vedbliven.

Han vidste af Intet; han anede ikke, at hun fulgte ham som en lydige Hund; havde han blot en eneste Gang ret set hendes brændende Blik, hendes halvtåabne, drømmende Læber, havde han kun for et Dieblit set hendes Skjælven, naar han nærmede sig, vilde han maaske have forstaaet hende; men hans Tanker vare langt borte, hos en Anden, hos den blege Pige med det gule Haar, en Datter af det fjerne, kolde, uvenlige Land, — og langt fra den mørke, halvvilde Pige med det brændende, lidenskabelige Blik, der betragtede ham, naar han sov og som gjennemtrængte de store Bregnebuskadsfer og de mørke Akasier, for betids at skimte Faren og advare ham, maaske med Fare for sit eget Liv.

Staffels *Aschinta*, hun var glemt; naar han igjen saa hende, vilde han maaske tilkaste hende en *Almisse*.

Men alt dette tænkte hun ikke; hun tænkte kun paa en fortværig *Vykke* og en evig *Tilintetgjørelse*.

„Hvor jeg elsker ham!“ mumlede hun og bøiede sig ned over ham, „hvor han er smuk, og hvor han maa være god! og han vil ogsaa komme til at elske mig, derom er jeg overbevist! hvem har endnu kunnet modstaa *Aschinta*!“ tilføiede hun og rettede sin smidige, stolte *Skikkelse*, „*Aschinta*, *Suthaen*, som lokker med et *Smil* og et *Blik*! — *Ingen*, *Ingen*! de have Alle fulgt mig! jeg har overgivet dem til *Mændene* med det gule *Silketørklæde* og leet ad deres *Skrig*! — o, *Ingen* kan modstaa *Aschinta*.“

Hun foer pludselig med *Haanden* imod *Brystet* og lyttede.

Det forekom hende, som om den *Sovende* havde udtalt en *Kvindes* Navn.

Det forekom hende, som om han havde hvisket: *Edith*.

Kjærligheden er som en *Fugl* med tusinde *Dine*; naar man siger, den er blind, da siger man en *Umandhed*; tvertimod, den ser Alt, hører Alt, mærker sig Alt! og dette lille ubetydelige Ord var nok til at vække alle *Skinshgens* grusomme *Plager* i hendes *Bryst*.

„*Edith*, *Edith*!“ mumlede hun, „hvem er *Edith*! det Navn tilhører en *Kvinde* af hans egen *Slægt*, men hvor findes hun? elsker han hende? er det derfor, at han ikke forstaar *Ilden* i mine *Blikke*? o, — o, — hvorfor har han sagt dette Navn?“

„Jeg har lært!“ vedblev hun med skjælvende, hvissende Stemme, „at Den man har kjærest, aldrig forlader vore Tanker; selv i Drømme træder hans Billed frem for vor Sjæl; det er derfor jeg altid ser ham i mine Drømme og hvisper hans Navn, naar jeg sover. Og nu udtalte han en Kvindes Navn! en Kvindes! o, hvor mit Hjerte banker, hvor min Haand ryster! det maa være hende, han elsker, hende, hende!“

Hun bøiede sig ned over ham og betragtede ham med Dine, som brændte af Kjærlighed, men tillige af et uudslukkeligt, dødeligt Had mod den Kvinde, hvis Navn han havde udtalt og som hun ikke kjendte.

„Jeg vil opsøge hende!“ vedblev hun efter en Pause, „jeg vil finde hende, om jeg saa skal søge hele Indien igjennem, og saa, saa . .“

Hun gjorde en vild, heftig Bevægelse med Haanden og afrev en tør Kvist, som hang ned fra et Talipot-Træ.

„Hvad er det?“ raabte Mac og sprang op.

Heldigvis for Aschinta saa han til den modsatte Side, og Aschinta fik Tid til hurtig som et Lyn at smutte bag nogle tætte Bregner.

„Hvad nu?“ spurgte Kapitainen, som var bleven vækket ved Macs Udraab.

„Jeg ved, min Tro, ikke, Sir!“ svarede Stotten og reiste sig, „men det forekom mig, som om jeg hørte Lyden af en Gren, der knækkede over.“

Kapitainen loe.

„Det maa være denne!“ sagde han, „den ligger tværs over min Kappe og maa være faldet ned fra Træet.“

„Den kan ikke falde ned af sig selv!“ bemærkede Mac, filosofisk og reiste sig, „enhver Ting har sin Marsag.“

Kapitainen fandt det meget naturligt, at en visser Gren falder ned, og blev liggende, for, om muligt, at fornø Sønnen; men Mac var ikke tilfreds med denne Forklaring og begyndte paa egen Haand en lille Ronde omkring Stedet, uden imidlertid at opdage det Mindste.

Hadde han nøiere gennemført Bregnekrattet, vilde han have set Aschinta staa derinde, ubevægelig som en Statue og med Foden parat til en pilsnar Flugt.

Men han var altfor forsigtig til at vove sig ind imellem de grønne Busse; der holdt Najaen*) af at ligge sammenrullet i Dybden af et Blad eller i Kollen af et Blomsterbæger, og Mac vidste, at den trods sin mikroskopiske Størrelse ingenlunde er at spøge med.

Han nøiedes derfor med at kigge derind, men han saa Intet; Buskadsjet var altfor tæt til at han kunde se derigennem.

Resultatet var derfor, at den gode Skotte Intet opdagede og ærgerlig lagde sig til Hvile igjen, overbevist om, at hans Herre dog havde Ret, naar han paaastod, at Grenen ganske simpelt var faldet ned fra Træet.

---

*) En lille Slange af Dykkelse som en Silketraad og meget giftig.

Alt Græsset bar tydelige Indtryk af Fodspor tæt ved Kapitainens Hoved lagde han ikke Mærke til.

Den hemmelighedsfulde Stilhed som omgav dem, og de varme, berusende Pust, som engang imellem tvang sig gennem Lunden, dyskede dem snart i Søvn igjen, og en halv Time efter snorkede Mac Claire af Hjertens Lyst i fem Fods Afstand fra sin Ven og Foresatte.

Aschinta havde fulgt Alt med Dinene, men blev rolig staaende indtil hun saa at Mac sov trygt; saa forlod hun sit Skjul og forsvandt gennem Bustadset for at fortsætte Veien til Delhi og saaledes naa Staden samtidig med sin Elskede og sit Offer.

Hun fulgte en vel vedligeholdt Markvei, der løb i en Afstand af hundrede Fod fra den brede Chaussé, som førte til Stormogulernes hellige By.

Den brændende Solhede generede hende ikke; hun var jo født og opdraget i disse glødende Egne.

Omtrent to Timer efter vaagnede Kapitainen og sprang hurtig op.

Solen nærmede sig sin Nedgang, og den skarpe Nattefulde, som altid indfinder sig næsten samtidig med den sidste Solstraales Forsvinden, begyndte allerede at melde sit Komme ved de tre hurtigt paa hinanden følgende Pust, som med ustandselig Kraft flyve fra de høiere liggende Egne nedover de glødende, varmeopfyldte lavere Landestreg.

„Mørket falder paa, Mac!“ sagde han, „vi maa afsted; lade vi Hestene strække ud, kan vi naa Delhi i Løbet af fire Timer.“

Skotten nikkede tilfreds; han var, naar Alt kom til Alt, hjertelig kjed af det anstrengende Ridt gjennem det paa store Strækninger vilde og tildels, idetmindste for Fremmede, ukjendte Land.

Det var derfor med et vist Velbehag, at han sadlede begge Hestene, som imidlertid havde græsset og druffet af den lille Bæk, der snoede sig gjennem Kratstoven, og knap fem Minutter efter sad begge Rytterne i Sadelen for at begynde det sidste Ridt ad den brede, banede Chaussé.

Kapitainen rykkede i sin Badsæk, som var spændt bag paa Hesten, og som indeholdt nogle faa Reiseklæder tilligemed hans Pæs.

„Jeg har surret den forsvarlig, Sir!“ sagde Mac, „den bliver hvor den er.“

„Godt!“ svarede Kapitainen, „saa afsted.“

De to Ryttere gav Hestene Tøilerne og sprængte muntert henad Veien.

Aftenen var kjølig, næsten kold; ret et passende Veir til en hurtig Bevægelse; og Hestene, som havde udhvilet, galopperede derfor livligt afsted, prustende og af og til bortvistende de besværlige Fluer og andre Insekter, som sværmede om i millionvis.

Som Kapitainen havde ment, naaede de Delhi efter fire Timers skarpt Ridt og standsede ved den gamle berømte Kalkuttaport, for at erhverve Tilladelse til at ride gjennem samme.

Idetsamme Skildvagten raabte sit: Pæsfer! og gjorde Honneur med sit Gevær, gif en gammel Fakir ogsaa gjennem Porten.

Han vendte sit blege, gulbrune Ansigt mod Kapiteinen, og et beshynderligt Smil fløi over hans Læber, da han saa hvem det var.

„Saa De ham, Sir?“ spurgte Mac og red tæt op til sin Herre.

„Hvem?“

„Ham, Fakiren, som netop gif forbi!“

„Nei, min brave Ven, „hvad Mærkeligt var der ved ham?“ spurgte Dudley.

„Jeg vil løbe Spidsrod gjennem et halvt Regiment, om ikke det var den samme visne, tørre Slyngel vi saa, da Kapiteinen skjød Brillleslangen istedetfor den unge, opblæste Officer.“

„Umuligt!“ svarede Kapiteinen, „den gode Fakir saa ikke ud til at kunne løbe mange Mil saa svag og ussel som han var; Du tager feil, Mac! forresten lod denne Fakir til at være en stikkelig Mand.“

„Jeg holder ikke af hans Ansigt!“ mumlede Stotten, „det er baade ondt og nedrigt.“

Kapiteinen svarede ikke, men red hurtig op ad den brede Gade for at naa Herberge, „Dronningen af England“, hvor der var Staldrum til Hestene, indtil han den næste Dags Morgen kunde saa dem installerede i Kasernen, hvilket var meget vanskeligt paa denne Tid paa Grund af Omstændighederne.

Herberget var altid aabent; Værten var en kristnet Hindu, som gjorde Alt for Penge, ja, som endog, det fortalte man idetmindste, havde antaget de Fremmedes Lære for en Betaling af ti Pund Sterling.

En stor Del af Delhis Garnison søgte der, og

Kapitain Dudley var derfor sikker paa at blive modtaget med aabne Arme.

De to Ryttere red forbi Lord Welseights herreløse Bolig, forbi Sideveien, som førte ned til Hinduernes hemmelige Forsamlingssted og standsede endelig ved en mægtig Bygning med, hvad der var sjældent, tilskoddede Vinduer og veltilstængede Døre.

„Kan Du se, Mac!“ sagde Kapitainen, „den gode Vært er bleven forsigtig; han holder sin Bolig vel tillukket!“

„Han er maaske gaaet til No!“ bemærkede Mac.

„Nei, han frygter Bevægelsen!“ svarede Kapitainen, „og kommer den, vil den koste ham Livet; husk paa, han er en Renegat.“

Han sprang af og slog med Knappen af sin Ridepidst paa Stalddøren.

Den aabnedes strax, og en smudsig Hindu, der fungerede som Staldkarl, figgede halvt nysgjerrig, halvt ængstelig ud paa de Reisende.

Da han imidlertid saa, at det var engelske Soldater, forandrede pludselig hans mistroiske Mine og med en ydmyg, næsten krybende Gestus tog han begge Hestene ved Tømmerne og trak dem ind i den store, mørke Stald, der syntes stor nok til at kunne rumme en hel Escadron.

Den smudsige, skummelt udseende Karl kastede et hurtigt Blik paa Opsadlingen og dvælede et Dieblik ved Badsjækken, som laa bag Sadlen, fastholdt ved denne af to Remme.

„Pas Hestene og ikke Bagagen!“ mumlede Mac,

som fandt denne Mønstring af Bagagen temmelig næsvis.

Hinduen bødede ydmygt Hovedet, men et Blif fuldt af Had og Trods lignede fra hans Dine.

Kapitainen gif hurtig ad den kjendte Bei op til den ligeoverfor liggende Længde, hvor Herberget be- fandt sig.

Bærten maatte uden Tvivl have set ham komme, thi han modtog ham smilende i Døren.

„Velkommen, velkommen, Hr. Kapitain!“ raabte han ham imøde, „og Himlen være lovet, at De er vel undsluppet alle Bengalens fordømte Tigre og Slanger!“

„Og Hinduernes Dolke!“ tilføiede Kapitainen.

„Hvorledes, Sahib Kapitain, har De været i Fare?“ spurgte Bærten forbausset.

„Nei, ikke saaledes at forstaa!“ loe Kapitainen, „men om jeg havde været det, var det ikke saa underligt; det gjærer og ulmer i hele Indien, og mangen sleben Dolk findes skjult under den folderige Kappe.“

Bærten trak paa Skuldrene.

„Indbildning, Sahib Kapitain, Indbildning!“ loe han, „mine Landsmænd er altfor dumme og altfor feige til at rejse sig mod Englænderne; en Haandfuld af Eders uimodstaaelige Soldater er nok til at jage dem fra hinanden. De ligne Schakalen, naar Løven kommer.“

Han loe endnu høiere og hentede en Flaske Sorbet og friskbagte Maiskager, som han satte for sin Gæst.

„Spis og drik, Sahib Kapitain!“ sagde han, „og tænk ikke paa Oprør eller Sligt; før vil Delhi styrte sammen end at de feige Hunde vove at bjæffe.“

Idetsamme kom Mac med Kapitainens Bagage.

„Min Ven!“ sagde Bærten, „min fortræffelige Ven; tør jeg bede dig om at bringe Kapitainens Badsæk op paa Bærelset her lige over vort Hoved. Det er mit bedste Gæsteværelse og kun forbeholdt Officerer af Hds. Majestæts Dronningens Arme; Døren staar altid aaben, Vinduerne ere forsynede med Staaltraadsgitter, og Sengen er saa let og kjølig, som om den var af Luft og Skyer; bring Kapitainens Bagage derhen, min fortræffelige Ven og glæd dig senere ved et Glas Kryddervin fra Malukkerne, en Gudedrik, som kun er til for saadanne prægtige Fyre som Du og dine Lige.“

Mac kastede et spørgende Blik paa sin Kapitain.

Denne nikkede, og den kæmpehøie Skotte betraadte ikke uden Fare, den skrøbelige Trappe, som knagede under ham, da han gik op ad den til det ligeover dem liggende Værelse.

Kapitainen tømte Sorbetten, men følte desuagtet en forunderlig, brændende Tørst, som bevægede ham til at forlange Vin og Vand forinden han gik til Ro.

„J befaler, og jeg adlyder!“ smilede Bærten, „jeg kjender ingen større Være end at beværte den tappre Kapitain Dudley.“

Han løb efter det Forlangte og vendte i Døren til sit Forraadskammer paa en Person, som netop traadte ind fra samme.

Den skotske Kapitain, eller Sepoybruden.

„Klodrian!“ raabte han høit, „se dig for!“ men med det samme hvistede han sagte:

„I Bærelset her lige oven over; den lange Mac er der oppe, vent til han er kommet ned.“

Personen svarede ikke, men smuttede ud som en Stygge.

Kapitainen hørte ikke eller bemærkede ikke den Fremmede; han havde Andet at tænke paa.

Han tænkte paa Edith Lowson.

Tolvte Kapitel.

hvad der foregik i Herberget „Dronningen af England.“

Herberget „Dronningen af England“, var egentlig en gammel Kasernebygning, som den engelske Garnison havde forladt, for at flytte ind i den smukke ny grundmurede Bygning, der stødte op til Arsenalet og som bar Navnet: Kasernen Kellah, en lille Fæstning for sig selv.

Umiddelbart op til Arsenalet og Kasernen Kellah stødte Krudtmagasinet, der rummede en uhyre Mængde Krudt, ligesom ogsaa Arsenalet var forsynet med Vaaben for hundrede Tusinde Mand.

Kasernen Kellah forsvarede saa at sige begge disse vigtige Punkter, der vilde bringe Delhis Fald med sig, dersom de nogensinde kom i Fjendehænder.

Den var derfor med sine Marketenderier og øvrige Bekvemmeligheder, Troppernes Hjem, men den gamle Kaserne, som nu var forvandlet til et Herberg og som oveniføjet havde faaet et pompøst Navn, vedblev alligevel at udøve en magist Tiltrækning paa de gode Soldater.

Drikkevarerne vare tildels gode, og i et Land som Indien, hvor man færdes under en glødende Solhede, ere gode Drikkevarer unægtelig af stor Betydning.

Det rummede endvidere flere, store og vel monterede Bærelser, som især bleve afbenyttede af Garnisonens Officerer, der her tømte deres Sorbet og spillede Vyr, et indisk Spil med tre Elfenbenskugler, uden i mindste Maade at blive forstyrrede af Uvedkommende.

Den snu Bært kjendte sine Folk.

For Hinduerne, som besøgte hans Restauration, havde han altid fortrinlige Ris- og Maiskager med Sauce af syltede Snegle, krydret med Vanille, og for Englænderne en Rostbeaf, saa god som den nogensinde er bleven serveret i Gammel-England.

Champagne i Is, Sorbet, Bangh*), Vanille-punch og mange andre Drikkevarer fyldte Hinduens Binkjælder, og mangen Officer var ved Morgentid tumlet beruset hjem fra „Dronningen“, som man i Almindelighed kaldte Herberget, efterladende sine Guldstykker paa Bærtens Bord.

Kapitain Dudley havde flere Gange besøgt Herberget, skjønt hans Regiment ikke laa i Byen dengang og vidste god Bested med Betjeningen.

Han var derfor sikker paa at finde en god Seng og god Forpleining, indtil han den næste Dag, fuldstændig restitueret, kunde aflægge Lady Lowson sit Besøg.

Den Person, som Bærten var rendt paa i Døren, var en Hindu, saa brun som nogen, et Særtjende for Beboerne af Halvoen Decan, som begyndte at udfolde sig i en Afstand af henved fem hundrede Mil.

Det var en en saa stor Sjældenhed at se denne Stamme af de Indsødte, at man næsten betragtede Enhver, som hørte til den, med en Nysgjerrighed, som

*) En berusende Drik, som frembringes ved at skænke kogende Vand paa indist Hamp.

ellers vilde være tilgivelig lige over for Folk fra langt fjernere liggende Lande men, Kapitainen, der ellers var en skarp Jagttager, var altfor optaget af sine Tanker til at han lagde Mærke til Personens yderste uhyggelige Udseende og urolige, speidende Blik.

Han lagde ikke engang Mærke til, at han tog Plads lige overfor ham, en Driftighed af en Indfødt, som en engelsk Officer ellers ikke taaler, ja, som i og for sig vilde være mindre passende af en Europæer.

Bærten studsede ogsaa da han saa det, men et Blik paa Hinduen beroligede ham, og med ydmyge, høflige Blik satte han Vin i Is og Vand hen for Officeren, idet han smilende bemærkede:

„Jeg tror knap den findes bedre i Gouvernørens Vinkjælder i Kalkutta.“

Dudley greb Flasken og skjænkede Glasset fuldt.

„Din Sorbet maa være faltholdig!“ sagde han, „jeg lider af en uudslukkelig Tørst.“

„Nei, Sahib!“ svarede Hinduen, „Sorbetten feiler Intet; det er den anstrængende Rejse i den stegende Solhede, som bringer Eder til at tørste; Støvet sidder i Halsen og Lungerne, og nu, da Svedporerne have aabnet sig, strømmer Legemets fugtige Dunster ud og forlange at restitueres ved ny.“

„Du taler som en Mediciner!“ loe Kapitainen, „det behøver Du ikke; thi selv uden din Løstale over Vinens Fortræffelighed, vilde jeg have tømt dette Glas.“

Med disse Ord tømte han det store, fyldte Glas lige til Bunden, uden at blande det, som Skik var, med en eneste Draabe Vand.

Den muntre Vært loe.

„Min Tro!“ raabte han, „den tappre Kapitein Dudley spigter ikke sit Renomé; den Første til at slaas, den Første til at erhverve sig Damernes Gunst og den Første til at tømme et Glas af min bedste Vin!“

Kapiteinen svarede ikke, men greb sig til Hovedet.

Han følte en brændende, stikkende Smerte fare igjennem det og en voldsom Banken af Blodet i Tindingerne.

„Hvad er det for en fordomt Vin Du har givet mig, Ismuél!“ sagde han, „det er jo den rene, skjære Gift.“

„Gift, Sahib, Gift!“ raabte Værten, „I spøger; det er Drue, den rene, skjære Drue; men I blandede den ikke med Vand, og uden dette er den meget stærk.“

Idetsamme kom Mac ned fra Bærelset og gik strax hen til Kapiteinen.

„Alt er i Orden, Kapitein!“ sagde han.

Kapiteinen greb sig til Panden og samlede ved en voldsom Anstrengelse sine Tanker.

„Tak, min Ven!“ sagde han, „men sørg nu for dig selv; lad Ismuél give dig, hvad Du trænger til paa min Regning.“

Mac førte Haanden til Huen med et tilfreds Smil.

Den ærlige Karl var i Virkeligheden fuldstændig blottet for Penge og ovenikjøbet baade sulten og tørstig.

„Naar Du er færdig med dit Maaltid, vil Du træffe mig paa mit Bærelse!“ vedblev Kapiteinen med noget usikker Stemme, „jeg er træt og gaar til Hvile.“

Mac førte igjen Haanden til Huen og fulgte Bærten, som smilende forfikkrede ham om, at han vilde komme til at leve som en Radja paa Kapitainens Beføstning.

Derpaa tog han ham venstfabelig under Armen, eller rettere, paa Grund af sin Gjæsts Størrelse, under Haandleddet og førte ham ind i et Sideværelse, hvor Militaire af lavere Rang pleiede at komme.

Mac sliffede sig om Munden; han vidste fra tidligere Dage, at Ismuels Kjøffen pleiede at være vel forsynet.

Han var neppe ude af Døren, før Kapitainens Hoved sank ned paa Bordet, Dinene luffede sig og i mindre end i Løbet af et Minut sov han saa trygt, at selv et Kanonstuds ikke vilde kunne have vækket ham.

Den skumle Person, som sad ligeoverfor, reiste sig og bød sig over ham.

„Han sover!“ sagde han ganske høit, „Ismuel forstaar sine Ting; ved alle Indiens Guder, det var ogsaa et drabeligt Glas, det skal slaa den stærkeste Mand i Gulvet. Nu, det angaar ikke mig, mit Hverv med denne Mand kommer fiden! nu har jeg Andet at gjøre.“

Dg uden at bekymre sig det Mindste om at den Sovende muligt kunde vaagne, steg han hurtig op ad Trappen, som førte til det ovenover liggende Værelse.

Snapt to Minutter efter kom han tilbage med en mørkladen Gjenstand.

Det var Kapitainens Badsæk.

„Den fromme Pater Antonio eller Fakiren Ebna ønsker den, og har betalt mig for at bringe den!“ mumlede han, „hvorfor skulde jeg saa ikke tjene Pengene!“

Og uden engang at vende sig om mod den Sovende, gik han hurtigt forbi ham, aabnede Døren og traadte udenfor.

Da han saa tilveirs, blinkede ligesom en lille Stjerne fra Vinduene i Kapitainens Bærelse.

„Alt gaar godt!“ mumlede han, „og Ismael vil saa Erstatning.“

Den lille Stjerne fra Vinduet blev større og større, og efter saa Minutters Forløb kunde man ikke være i Tvivl om, hvad den betød.

Det var Bærelset, som brændte; Ilden slog allerede sine røde Tunger gennem Jalousierne i Vinduet.

Hinduen gik hurtigt videre og forsvandt i Staldbygningen med sit Bytte.

Imidlertid sad Mac foran et mægtigt Fad med stegt Kjød og fornægtede ikke sin ypperlige Appetit.

Det ene solide Kjødstykke forsvandt efter det andet, og Skotten svor idelig paa, at den gulbrune Vært burde have Tittel af „Delhis første Kok“, en Kompliment

ment, som Ismuel besvarede ved at fylde den tilfredse Gjæsts Glas med en ypperlig Vin.

Mac Claire var ikke den Mand, som lod noget halvtudført; han tømte derfor baade det Glas og en tre, fire andre, som den gjæstfri Vært skænkede for ham paa Sahib Kapitainens Regning.

Omjæder var Kæmpen mæt og tørrede sit tykke Overskjæg med den fine Serviet af indisk Stof, som aldrig tør mangle paa nogensteds Restoration i Indien, hvad enten Gjæsterne ere Honoratiores eller Folk af lavere Stænder.

„Dg nu til No!“ sagde han, „Kapitainen maa vistnok have lagt sig for længe siden!“

Ismuel aabnede Døren og kiggede ind i den store Gjæstestue, hvor Kapitainen sad med Hovedet sunket ned paa Brystet og trygt sovende.

„Sahib Kapitainen sidder endnu ved Vinen!“ sagde han, „vi kunne tømme et Glas til, Sahib Soldat!“

Mac følte sig smigret.

„Sahib“ Soldat var næsten altfor megen Vre.

„Lad gaa, Ismuel!“ sagde han, „men kun et Glas; man maa være ædru, naar man skal mælde sig for Sahib Kapitainen.“

Bærten smilede og hentede en Flaske, hvis Prop var forsynet med grønt Lak.

„God Vin, ved Wischnu og alle de andre Guder!“ sagde han, „ret passende for tappre Mænd og brave Soldater; jeg tør love for, at den sidste Stormogul ei havde den bedre, — velsignet være hans Minde.“

Han bankede Raffet af og skjænkede paany i det tomme Glas.

Mac tørrede sig tilfreds om Munden.

„Vinen giver altid Humør!“ sagde han, og man kan nok trænge til det i disse Tider, hvor man ikke ved om man er kjøbt eller solgt.“

„Hvad mener Sahib Soldat?“ spurgte Bærtten.

„For Fandens, min brave Ismael!“ svarede Mac, „det lader til at dine Landsmænd have Ondt isinde!“

Hinduen foer sammen og tilkastede Soldaten et ængsteligt, forskende Blik.

„Hvad siger Du!“ hviskede han, „skulde mine fordums Landsmænd, — ja, for som kristen Mand siger jeg „fordums“ — skulde de virkelig tænke paa saadan Daarstab!“

„Man taler om det!“ svarede Mac og tog sig en ordentlig Slurk af Glasset.

„Taler om det!“ vedblev Bærtten, „taler om det; ja, Du mener vel, Sahib Soldat, at de brave Englændere tale om alt Andet end det.“

„Kan gjerne være de Andre gjør det!“ loe Skotten, „men min Kapitain er fornuftigere; han siger, at han har useilbarlige Beviser for, at Oprøret vil udbryde i den nærmeste Tid.“

Den skumle, lurende Bært foer sammen.

Det var tydeligt at se, at disse Ord i høi Grad foruroligede ham.

„Sahib Kapitainen er en meget tapper og forsigtig Mand!“ sagde han, „altsfor forsigtig; han tager feil, naar han tror paa Oprør blandt mine fordums

Landsmænd; de have det altfor godt under Feringheernes milde, omsorgsfulde Herredømme til at de skulde tragte efter nogen Forandring. Men drik, Sahib Soldat," vedblev han lystigt, „Pøkker bryde sig om Fremtiden; Skjæbnen har tilladt os at leve i Nutiden og det ville vi! paa Dronningen af Englands Sundhed."

Han nippede til sit Glas, medens Mac paany tømte sit i et eneste Drag.

Idetsamme trængte et svagt Lysffjær ind gjennem det eneste Vindu, der var anbragt i den Del af Væggen, som vendte ud imod den forbiløbende Gade.

Bærten bemærkede det strax, men blev roligt staaende foran sin Gæst, som endelig belavede sig paa at gaa ind til Kapitain.

Lysffjæret blev stærkere og flammede uroligt som et Lys, der er udsat for et Vindpust.

Det var Ilden fra det ved Siden af og en Etage høiere beliggende Bærelse, som nu havde banet sig en Vej gjennem Balousterne og greb fat i Husets Tag.

„Faringhea er en dygtig Karl!" mumlede Bærten, „han har udrettet sin farlige Komission."

„Naa!" sagde Mac, „nu maa det Maaltid være endt; Kapitainen er sikkert fjed af at vente; jeg vil med din Tilladelse gaa ind til ham og høre hans nærmere Ordre med Hensyn til Natten. God Nat, Ven Ismael, Du er den prægtigste Vært i hele Delhi, og havde jeg Noget at sige, skulde jeg gjøre dig til Regimentets Marketender; tro mig, den Fortjeneste er god! Skotterne drikke godt og betale ærligt, langt ær-

ligere end de fordømte Hunde af Englændere, som kun gaa ud paa at rapse og stjæle, hvor de kan komme afsted dermed. Godnat, Ismael."

Han vilde reise sig, men Benene nægtede ham sin Tjeneste. De var tunge som Bly og ligesom naglede til Gulvet.

"Ei, din Skjælm!" raabte han og truede af Ismael, som stod for ham og betragtede ham med et haansligt Smil, „Du har givet mig formeget at drikke! naa, jeg maa derind."

„Det bliver neppe i denne Nat, fordømte Skotte!" loe Hinduen, „og hvad værre er, jeg frygter for at Du aldrig faar Brug for dine Ben. Kan Du se, hvor smukt det brænder!" vedblev han og pegede imod Vinduet, der nu var fuldkomment oplyst, „det er Ilden fra din Kapitains Bærelse, som flammer saa rart; den hellige Buddha vil nok sørge for at han bliver stegt ligesom Du, naar Ilden naar dig. Ingen af Eder faar da Velighed til at bekjæmpe det Oprør, som I taler om, og som i Virkeligheden ogsaa forberedes."

Mac udstødte et rasende Brøl og slog i Bordet, men nægtede ikke at røre sig af Stedet.

„Bliv kun siddende!" loe Hinduen, „om faa Minutter vil Ilden have omspændt hele Bygningen og Du vil blive stegt som en Fugl med Hud og Fjær; jeg kan med saamegen desto større No fortælle dig om vore Planer, saasom jeg er aldeles vis paa, at Du er redningsløst fortabt. Hører Du, hvor Ilden knittrer, ser Du Gnisternerne flyve forbi! ha, ha, ha, det

bliver et høitideligt Dieblik for dig, naar Guerne bryde gennem den gamle tørre Træmur og varme din Ryg! God Nat, eller rettere Farvel, Mac Claire, baade Du og din Kapitain er altfor godt underrettede om vore Planer til at I bør leve en eneste Time længere. — Farvel!”

Han gik henimod Døren, der idetsamme aabnedes af den samme smudsige Person, som havde bemægtiget sig Kapitainens Badsæk.

„Nu, Faringhea?” spurgte han.

„Alt i Orden, Ismuel!” svarede denne, „Sagerne ere i god Behold!”

Han pegede med det samme paa Mac, som gjorde fortvivlede Anstrengelser for at reise sig.

„Ah!” sagde han, „en Gjæst.”

„Ja, en Gjæst, som synes saa godt om Op- holdet herinde, at han vil blive her til Taget styrter sammen over Hovedet paa ham,” loe Ismuel, „naa lad ham blive siddende; Enhver har sin Smag og sine Fornøielser.”

„Hvor er Sahib Kapitainen?”

„Han sover med Hovedet støttet mod Bordet!” svarede den Anden, „Ilden maa allerede have naaet ham.”

„Lad ham brænde, lad dem Alle brænde, de forbandede Folk fra det fjerne Land!” raabte Ismuel, „Død og Fordærvelse over hele deres Nation.”

Idetsamme aabnedes Døren og en høi, fortflædt Mand i en Missionspræsts lange Kjole viste sig.

„Frels Kapitein Dudley!“ jagde han med rolig Stemme, „hans Time er endnu ikke kommen.“

Faringhea bøiede sig helt ned mod Gulvet.

„Som I befaler, mægtige Gorue!“ svarede han, „han skal være i Sikkerhed, før Faren truer ham.“

Dg uden at spille et Ord styrtede han ind i Sideværrelset, greb den Sovende i sine Arme, løftede ham op og løb hurtig samme Vej tilbage med ham.

I næste Minut var Kapiteinen udenfor den brændende Bygning, men fuldkommen uden Bevidsthed; han sov som før, en tung, fast Søvn.

Den Fremmede, som havde en saa stor Magt over Hinduen og som var bencevnt „Gorue“, kastede et ligegyldigt Blik paa Claire, der stirrede vildt hen for sig, og forgjæves anstrengte sig for at reise sig.

„Kom saa, Ismuel!“ jagde han roligt, „lad den lange Nar blive siddende; han er en altfor ubetydelig Person til at man skalde endog kun forsøge paa at befri ham; kom saa, Ismuel.“

Han vendte sig ligegyldig om og gik, fulgt af Værten, som seende raabte:

„Fortæl nu dine Kammerater, hvad Hinduerne har i Sindel! skalde det blive dig for varmt, staar der Vin paa Bordet; Du skal ikke bryde dig om at den er blandet med Bangh; Du kan dog ikke komme til at sidde fastere i Sadlen end Du gjør!“

Han gik, medens Mac udstødte et rasende Strig af Forbittrelse og endnu engang forsøgte at reise sig.

Det var forgjæves.

Hans Ben vare tunge som Blylodder og aldeles ubevægelige; og Armene hang slappe ned ad Siderne.

Han var fuldstændig lam.

Giften havde gjort sin Virkning; den havde for en Tid hæmmet hans Styrke og Bevægelighed, medens hans Tanker derimod vare aldeles upaavirkede og klare.

Om man havde budt ham Alverdens Guld, vilde han ikke have kunnet flyttet sig en Tomme fra sin Plads.

Han begreb at baade han og hans Herre vare Offre for en eller anden skjændig Plan, og at denne rimeligvis stod i Forbindelse med Oprøret.

Man havde derfor Fordel af at skaffe dem tilside.

Rigtignok var Maaden man valgte temmelig voldsom, men Hinduerne havde mange Mars Uret og Bold at hævne; at de betalte med lige Mønt var derfor ikke til at undre sig over.

Han havde set at man havde haaret Kapitainen forbi ham og ført ham bort, men hvorhen og i hvilken Hensigt?

Vist ikke for strax at myrde ham.

Han havde intet Skrig hørt, og En, som myrdes, udstøder dog gjerne et saadant i selve Dødsøieblikket.

Man vilde formodentlig først presse en eller anden Tilstaaelse ud af ham og da gjemme ham for bestandig i en eller anden Grav.

Hvad ham selv angik, da kunde han ikke godt tage feil af sin Skjæbne.

Ilden, som fandt en letfængelig Næring i det tørre Træværk, hvoraf en stor Del af Bygningen bestod, vilde naa ham og gribe ham i sine røde Arme uden han kunde gjøre en Bevægelse.

Den vilde svide hans Haar og hans Stjæg, uden at han mægtede at løfte Haanden; hans Dine vilde springe i hans Hoved, Blodet vilde syde i hans Arter, han vilde blive levende brændt!

Det var en frygtelig Tanke, som kunde gjøre ham affindig.

Han saae mod Vinduet, som nu var fuldstændig oplyst af Flammerne.

„Man vil snart have bemærket Ilden!“ tænkte han, „og komme mig til Hjælp, jeg vil raabe og man vil høre mig!“

Han aabnede Læberne, men det var ham ikke muligt at frembringe en eneste Lyd. Struben var som sammensnøret og brændte som Ild.

I sin Forvirring havde han ikke bemærket dette før.

„D!“ tænkte han, „hvad er dette! hvorfor kan jeg ikke engang udstøde et Raab om Hjælp!“

Han forsøgte igjen, idet han slybte sine Lunger med Luft, men forgjæves.

Ikke en Lyd fremkom over de tørre, ligesom visnede Læber.

Den skræffelige, hemmelighedsfulde Gift havde nu udstrakt sine Virkninger over hans Tunge.

Den var lam, ligesom hans Arme og Ben; han kunde ikke engang raabe om Hjælp.

Dg nu, netop nu kom Ilden.

Den brød sig en ny Vej gennem Trævæggen og snoede sig som Slangar langs med Bambusstokkene, der vare flettede sammen ligesom et Gitter for Væggene, formodentlig for at hindre Krybet i at trænge ind i Stuerne.

I Løbet af faa Minutter vilde den naa ham og gribe fat i hans Klæder.

Dg da? . . . .

Mac følte en isnende Gysen fare igjennem sig og betragtede de røde, hvislende Luer med Dine, som truede med at springe ud af deres Huler.

Udenfor lød Støi og Tummel.

Man havde opdaget Ilden og kom nu for at hjælpe.

„Maaffe man vil trænge herind!“ tænkte Mac, „man vil da se mig og redde mig fra den frygtelige Død.“

Han hørte tydelig den tunge Rumlen af Sprøiterne og Larmen af mange, befalende Stemmer.

„Det er Garnisonens Sprøite!“ tænkte han, „og det er flinke Folk, som betjene den. Jesus, Marie, om fem Minutter har Ilden naaet mine Klæder!“

Dg han forsøgte igjen at udstøde et Skrig, men forgjæves.

Kun en brændende, hed Luft foer hen over de tørre, visnede Læber.

Dg Ildbølgerne væltede ham nærmere og nærmere, hvislende og indhyllede i en kvælende Røg.

Den skotske Kapitain, eller Sepoybruden.

Han mærkede allerede en stærk Hede og en stikende Sviden i Ansigtet.

Ilden havde grebet fat i Gardinerne, som løb hele Stuen rundt ligesom en Garnering.

De brændende Tøistumper faldt ned over ham, nedad hans Skuldre og Ryg.

Udenfor steg Forvirringen med hvert Dieblif.

Sprøiterne vilde ikke arbejde; Slangerne vare flere Steder skaarne halvt over, og Vandet strømmede ud af disse store Abninger.

„Forræderi!“ raabte Soldaterne, som vare ilte til, „det har de fordømte brune Hunde gjort! lad det brænde tilligemed den gamle Kjeltring af Vært; han har længe trængt til at blive renset baade paa Sjæl og Legeme.“

Maes Ansigt udtrykte den frygteligste Rædsel.

Ilden havde naaet ham.

Den greb allerede fat i hans Klæder.

Han var fortabt, han maatte brænde levende.

Da aabnedes en lille Dør i Væggen ligeoverfor ham, og en ung Pige styrtede ind.

Hun saae sig forvildet om; hendes Dine udtrykte den største Rædsel og Fortvivlelse.

„Sahib, Sahib!“ skreg hun, „hvor er Du?“

Maes kjendte hende strax. Det var Aschinta, Pigen, som hans Kapitain havde frelst fra de raa Soldater og for hvis Skyld han havde udsat sig for en Duels Farer.

„Sahib, Sahib, mine Dines Bys!“ raabte den unge Pige, „tal, tal!“

„Ah!“ vedblev hun, da hun idetsamme fik Die paa Mac, som sad der ubevægelig som en Stenstøtte og med allerede antændte Klæder, „Du — Du — sig mig hvor er Sahib Kapitain?“

Mac kunde, som vi vide, ikke svare.

„O, o!“ raabte Uchinta, „saaledes, saaledes, man har givet dig af den giftige Bangh at drikke — o, — de onde Mennesker, de vil dræbe Sahib Kapitainen.“

Og idet hun styrtede henimod Mac, greb hun ham i Skulderen og rykkede ham med al sin Magt bort fra den brændende Bælg.

Mac tumlede tversover det skrøbelige Bord, som knustes under Bægten af hans Legeme, og faldt næsegrus paa Gulvet.

Uchinta rev den brændende Plaid af ham og slæbte ham endnu længere bort fra Ilden.

„Sahib, hvor 'er Sahib?“ spurgte hun med en Stemme, som skjælvende af Angst, „tal, Mand, tal — hvor er Sahib Kapitainen?“

Mac saae paa hende, men svarede ikke.

„O!“ raabte hun, „Du kan ikke tale, Du har faaet meget, meget Gift, — vent — vent!“

Og uden at bryde sig om Ilden, som nu havde omspændt hele Stuen og forvandlet den til et Ildhav, styrtede hun modigt gennem Røgen og de brændende Dele og henimod det store, flodsede Skab, der fungerede som Buffet.

Med skjælvende Haand rev hun de smaa Døre op, som lukkede for de forffjellige Drikkevarer, og greb en lille Flaske, der indeholdt nogle brune Draaber.

Det var Saften af det laurbærbladede Figentræes*) Frugter, selv en Gift, men en virksom Modgift ligeover for Bangh'n.

Enhver Hindu havde den altid enten hos sig eller i sit Hjem, for at kunne standse de farlige Følger af Nydelsen af formegen Bangh.

Aschinta heldte Flaskens Indhold i Macs aabne Mund.

Virningen var pludselig og frygtelig.

Kæmpen udstødte et skingrende Skrig og sprang op som en Staalstjeder, der, efterat have været bøiet, springer tilbage i sin naturlige Stilling.

Han saae sig forfærdet og forvildet om og greb sig til Hovedet, som for at samle sine Tanker.

„Hvor er Sahib Kapitainen?“ spurgte Aschinta, „hvor, hvor?“

Mac svarede ikke strax; han var øienhjuligt endnu ikke kommet fuldkomment til sig selv.

„Svar, svar!“ raabte Aschinta, „hører Du ikke Alden knitre og brage rundt om os! tal, Mand, hvor er Sahib Kapitainen?“

„Frelst!“ svarede Mac, „frelst! nu huffer jeg det; en Mand, en af dine Folk, gif forbi mig, bærende ham over sin Skulder, — det var medens Ismael var herinde; han bragte ham udenfor, tror jeg, — videre ved jeg ikke.“

„Kom, kom!“ raabte Aschinta, „vi maa bort herfra, før . . .“

*) *Rhus laurifolia*.

Hun fik ikke talt ud.

Ovenover dem lød et tordnende Brag.

Det var Loftet, som styrtede ned og knuste Alt under sig.

Mac greb instinktsmæssig den unge Pige om Livet og løftede hende op paa sin Arm.

Han havde fuldkomment gjenbundet sine Kræfter og Brugen af sin Forstand.

„Du har frelst mig, nu frelser jeg dig!“ sagde han, „jeg bærer dig ud gennem Ilden, om jeg saa skal steges halvt med det samme.“

Han saa tilveirs og sprang hurtig til Side.

Det nedstyrtede Loft thyngede altfor meget paa Loftet nedenunder dette, til at det kunde holde længer.

Røg et Brag lød, og indhyllet i en Støvsky af Røg styrtede nu en Del af Stueloftet ned og fyldte Stuen med brændende Bjælkestumper.

Veien ud var spærret.

Ashinta udstødte et Skrig, og Mac blev pludselig ligesaa betænkelig som han før havde været tillidsfuld.

„For Pokker!“ mumlede han, „vi maa over disse brændende Træstumper.“

Og uden at tøve længere trængte han modigt ind i dette Hav af Ild og Røg, idet han knugede Ashintas Ansigt mod sit Bryst og lukkede sine Dine.

Det rasende Element gjorde Modstand, men Mac vilde frelse Den, som havde frelst ham.

Mac vilde ikke brændes dengang.

Med et voldsomt Spark slyngede han en brændende Bjælke en halv Snes Skridt tilside, befriede

den lille Dør, gjennem hvilken Aschinta var kommen, for det forfullede, halvbrændte Tømmer og forsvandt gjennem den med sin næsten bevidstløse Byrde i samme Dieblit, som Løftet styrte ned med et bedøvende Skraal.

Fra den sammenstyrtede, brændende Bygning, steg en mægtig Flammesvøile lodret tilveirs og oplyste den forsamlede Folkemængde og de omliggende Bygninger.

Ikke en Bind rørte sig, Huset brændte som et Lys i en Stue; der var ingen Fare for de omliggende Bygninger.

Ikke engang Staldbygningen var udsat for Fare, skjøndt den laa meget nær.

Noget til Side, et halvhundrede Skridt fra Stedet, stod en i Jesuiterkappe indhyllet Mand.

Han betragtede Ilden med synlig Tilfredshed.

„Et Skridt nærmere!“ mumlede han, „Kapitain Dudley har mistet sin tro Vagt; han vil nu være let at angribe og beseire!“

Han trykkede Hatten dybere ned over Øinene og gik henimod Staldbygningen.

Da han var traadt ind i denne, nærmede han sig en opsadlet Hest, som urolig og snøstende stod i sin Baas med Hovedet halvt vendt imod en Mand, der sov trygt paa et Knippe Straa.

Den Indtrædende standsede et Dieblit ud for ham og betragtede ham.

„Smorgen vil Du være brændemærket, Kapitain

Dudley!" sagde han, „din Elskede vil vende sig fra dig med Afsky, Du vil blive kastet i et af vore Fængsler. Aschinta vil besøge dig, og Thuggerne vil gjøre Resten."

Han vendte ham Ryggen og gik hen til det ædle Dyr, som ikke vendte Hovedet fra sin Herre.

Han klappede og hjærtagnede det, og aabnede behændigt Randslen, der, som før, igjen var snøret fast til Sadlen.

„Nu er Du vanæret i Verdens Dine!" mumlede han og stak en lille Pafke ind i Badsjæffens nederste Rum, „hvem vil nu sige, at Kapitain Dudley ikke er en Tyv!"

Han snørede igjen Badsjæffen sammen, kastede et haanligt Blik paa den Sovende og gik.

Da han var kommet udenfor, fulgte han Veien, som førte til den store Missionsbygning, der laa tæt ved Rabulgaden, indhyllet i Mørket.

Da han naaede den, blev han standsjet af en Person, som traadte frem fra Bygningen.

Det var en Militair, indhyllet i en Kappe.

„Ah, er det Dem, min kjære Lord!" sagde han, „De er præcis!"

„Ja, fromme Fader, og De har formodentlig været detsamme."

„Alt er besørget!" svarede den Tilstalte, „Kapitain Dudley vil i Morgen befinde sig under Laas og Luffe som en vanæret Mand, naar De aabner hans Badsjæl, og!" tilføiede han smilende: „Lady Lowson

bliver nødt til at stænte sin Haand til den Mand, som derved redder hendes Navn og Ære!"

Officeren trykkede tavs hans Haand, og Begge traadte sammen ind i Missionsbygningen.

Trettende Kapitel.

Arreststationen.

Det var langt op paa Dagen, da Edvard Dudley vaagnede.

Han sprang hurtig op fra Straaleiet og saae sig forbausset om.

„Drømmer jeg!“ raabte han, „eller er jeg virkelig vaagen! hvordan er jeg kommet her, og hvor er Mac?“

Han opdagede nu sin Hest og studsede.

„Hvorfor mon Mac ikke har sadlet den af!“ mumlede han, „det arme Dyr maa jo lide ved at staa med fuld Oppakning.“

„Mac!“ raabte han, „Mac Claire, kom for Pokker, vi have jo vet forlænge i Nat.“

Han greb sig til Hovedet.

Det brændte endnu lidt, og han følte af og til en stikkende Smerte bag Ørerne.

„Ah, nu huster jeg det!“ hvistede han, „det var den fordømte Vin og den Skjælm af Ismuel; men, jeg var jo i Stuen derinde, da jeg fik den at drikke, og nu er jeg her i Stalden, henslængt paa et Knippe Straa! for Pokker, hvad er hændet?“

Han aabnede Døren og traadte ud.

„Hvad betynder det!“ raabte han, da han saae den mørke, endnu rygende Brandtomt, „Herberget er nedbrændt; man har fundet mig sovende derinde og bragt mig i Sikkerhed; det har min brave Mac gjort; men hvor er han dog henne? Mac, Mac!

Han raabte meget høit, men Ingen svarede.

„Hele Sagen er mig endnu en Gaade!“ sagde han, „jeg har ikke druffet mere end sædvanligt og blev dog aldeles fortumlet! for en Ulykke, det lader til, at man har havt mig til Bedste, men hvorfor?“

Han gav sig til at spadserere rundt om de rygende Ruiner, som endnu udsendte tætte, kvælende Røgskyer.

Med Undtagelse af en smudsigt udseende Person, som, forsynet med en lang Stang, ragede ind i den dampende Bunk, var der Ingen tilstede.

Kapitainen gik henimod denne Person.

„Naar afbrændte dette Sted?“ spurgte han.

„I Nat, Sahib!“ svarede Manden roligt og vedblev at rage i Bunken.

„Og hvorledes opkom Ilden?“

Manden rystede paa Hovedet.

„Det ved Ingen!“ svarede han.

„Nu vel, men der var en engelsk Officer og en Soldat, som overnattede der, hvor er de?“ vedblev Kapitainen.

„Officieren blev med meget Besvær flæbt ud af det brændende Hus!“ svarede Manden, „og bragt i Sikkerhed.“

„Og den Anden, Soldaten!“ raabte Kapitainen, medens Sveden sprang ham ud af Panden, „tal, min gode Mand, hvad blev der af Soldaten?“

„Han brændte inde!“ svarede Manden ligegyldigt, „og Bygningen begravede ham under sig, da den styrtede sammen.“

Kapitainen udstødte et frygteligt Skrig.

„Mac, Mac, min trofaste Ven!“ raabte han, „skulde Du dø en saa frygtelig Død; nei, nei, det er ikke muligt, Du maa have bemærket Ilden, og Du var stærk nok til at bane dig en Udgang.“

„Den Soldat I taler om, Sahib!“ vedblev Manden, „havde beruset sig i Bangh; det var ham en Umulighed at røre sig af Stedet; baade han og Bærten, Renegaten Ismael blev derinde; man kunde se dem vride sig i Dødskampen og forsvinde under de brændende, nedstyrtende Bjælker.“

Kapitainen foer med Haanden over Dinene og bortvidsfede to store, tunge Taarer.

Han vidste ikke hvorfor, men han følte sig saa uhyggelig tilmode og saa ene; det var ham i dette Dieblit som en ny og forfærdelig Ulykke hang ham over Hovedet.

„Min brave Mand!“ vedblev han, da han var bleven nogenlunde Herre over sin Bevægelse, „søg at finde denne Soldats Lig, jeg skal betale dig for din Umage.“

„Og Bærten, Hinduen, skal han ikke findes!“ svarede Manden, „eller er han en saadan Hund, at hans Legeme kan blive upaaagtet hvor det er?“

Han fæstede sine sorte, stikkende Dine paa Kapiteinen og sendte ham et hadesfuldt Blik.

„Den forulykkede Soldat var min Ven og tilhørte saa at sige mig!“ svarede Kapiteinen roligt, „det er derfor rimeligt, at jeg drager Omjorg for ham efter hans Død; jeg vil ikke have, at hans Legeme skal blive til Føde for Gribbene eller Eders halvilde Hunde. Hvad den Anden, Ismael, denne Religionsfornægter, angaar, saa vedkommer han ikke mig; og Du vil vel neppe forlange, at jeg skal betale dig for at opfylde dine Pligter ligeoverfor dine egne Landsmænd.“

Hinduen slog Dinene mod Jorden.

„Sahib Kapiteinen kan befale over mig!“ svarede han med en paafaldende Overgang i Stemmen, som nu lød ydmyg og næsten bedende, „I Sønner af det store, fjerne, mægtige Rige have nu engang Magten, og vi ville bøie os for Eder.“

Han lagde Hænderne korsvis over Brystet, idet han sænkede sin lange Stang ligesom en Landse.

„Se her!“ svarede Kapiteinen og tog sin Pung frem, „her er ti Rupier; det er dine, naar Du rydder til Side og trækker den Forulykkede frem.“

Hinduen greb Pengene i sin smudsige, udstrakte

Haand, men ved denne Bevægelse gled hans Kappe lidt tilside, og Kapitainen saae Snippen af et gult Silketørklæde, som var slynget om hans Liv.

„Naa, skynd dig, Thug!“ sagde han roligt, „gør ialtfald hvad Du kan og jeg er tilfreds.“

Manden foer sammen og trak hurtig Kappen tæt om sig.

Navnet „Thug“ havde ingen god Klang; man vilde helst skjule det saalænge som muligt.

„I feiler, Sahib Kapitain!“ sagde han, „jeg er ingen Thug.“

„Ti!“ befalede Kapitainen, „jeg ved hvad jeg har set; naa, det angaar ikke mig, hvad Du er; opfyld min Begjæring og jeg søier fem Rupier til.“

Med disse Ord gif han uden at oppebie hans Svar.

Manden saa efter ham.

„Jo, jeg angaar netop dig, stolte Fremmede!“ mumlede han, „det er mig, som skal bringe dit kolde Legeme til den hellige Guddom, naar Aschinta har loffet dig ved søde Ord og berusende Blik.“

Han vedblev at følge ham med Dinene til han forsvandt i Stalden.

„Ismael er i Sikkerhed,“ loe han, og „Fanden skulde anstrenge sig for at trække denne Feringhé frem af Afledningen; lad ham ligge, og gid alt Indiens giftige Kryb boe i hans forfullede Legeme.“

Han kastede Stangen fra sig og gif hurtig bort fra Brandstedet.

„Den Mægtige venter!“ mumlede han, „jeg maa adlyde.“

Han gik tværs over Gaden og forsvandt i den Labyrinth af Huse, som udbredte sig til begge Sider. Brandtomten var igjen øde.

I Delhi brød man sig ikke saa nøie om en nedbrændt Bygning; vilde Eieren bygge den op igjen, stod det ham frit ham, vilde eller kunde han ikke, blev den liggende et Aar og tilhørte da med mulige Rester og Jordareal Regeringen.

Det var derfor naturligt, at de mange Forbigaaende ikke skjænkede den rygende Tomt den mindste Opmærksomhed.

Omtrent en god Time herefter ved en Officer langsomt gennem Rabulgaden og gjorde omsider Holdt udenfor en, med prægtige Haver omgiven, fortryllende Villa.

Denne tilhørte den smukke Lady Lowson som en Arv efter hendes afdøde Fader.

Officieren steg af Hesten og trak i den forgyldte Knap, som sad i Marmorpillen ved Indfjørslen til Villaen.

De to Porte, som spærrede denne, aabnedes strax efter af en lille, statelig udstafferet Hindudreng, som med et bredt, godmodigt Grin ønskede Sahib Kapitainen velkommen til Delhi.

Kapitainen kneb ham i Øret.

„Altid samme muntre Knægt, lille Nubuk!“ sagde han, „og en god Hufommelse har Du, siden Du kjendte mig trods mit brune Ansigt.“

„O, Sahib Kapitain meget god at husse!“ svarede Hindudrengen, „Sahib Kapitainen har saadanne venlige Dine og er meget god mod stakkels Hiudu; derfor har ogsaa Nubuks Herskerinde, Gud velsigne hende, — sagt . . .“

Han tav pludselig og saae imod Vinduet, hvor en ung Dame netop kom tilshyne.

„Naa, hvad har din Herskerinde sagt?“ vedblev Kapitainen.

„Ikke Noget, har glemt det!“ svarede Drengen undvigende, „nu skal jeg melde Sahib Kapitainen.“

„Tag min Hest med!“ sagde Kapitainen.

„Men hvor er den høie Soldat?“ spurgte Drengen forundret, „hidt af Tiger, stukket af Slange?“

„Mac er død!“ svarede Kapitainen, medens en Skj overfoer hans Ansigt, „min Ven er gaaet til den store, hvide Gud.“

„Jeg holdt meget af ham!“ jukkede Drengen og tog Hesten ved Tømmen, „nu skal jeg melde Sahib Kapitainen.“

Han traf afsted med Hesten, medens Kapitain

Dudley gik op ad den brede, gruslagte Gang, som førte lige til den prægtige Marmortrappe.

Han kjendte Huset fra gammel Tid.

Han havde ofte overværet Lady Lowsons smaa, uskyldige Fester og var bleven præsenteret for hende af sin mangeaarige Ven Lord Welseight.

At se Lady Lowson uden at komme til at elske og beundre hende, var en Umulighed, og det varede derfor ikke længe, før vor Helt var dødelig forelsket i hende.

Og da hun tiltrak Alle, var han ikke den Eneste, som sukede efter den Lykke at turde falde hende: sin.

Blandt de unge Officerer af Garnisonen, som ligeledes var blevet indførte af Lord Welseight, var ogsaa den unge, adels stolte Fændrik, Lord Canaught, hvis Bekjendtskab vi allerede har gjort tidligere.

Ligesom Kapitain Dudley var han ogsaa bleven rasende indtaget i den blændende skønne Lady og tvivlede ikke paa, at han vilde blive foretrukket for den jævne, skotske Kapitain, der intet Adelsvaaben havde at fremvise og ingen adelige Forsædre at prale af.

Han havde derimod begge Dele og undlod ikke at slaa herpaa, hvergang Tilfældet bragte ham sammen med Kapitainen.

Han fattede derfor et dødeligt Had til denne, da han pludseligt opdagede, at den smukke Lady øiensynligt foretrak hans Rival, den jævne Skotte.

Han betragtede det som en ligefrem Fornærmelse mod sin Nation og besluttede at bekæmpe sin Modstander med alle Vaaben og paa alle Maader.

Ved Hjælp af sin Anseelse og maaste ogsaa ved al tage sin Tilflugt til Bestikkelser, lykkedes det ham at faa Kapitainen fjernet og sendt syd paa, for at sondere Stemningen iblandt de Indsødte; en Komission, der ingenlunde var farefri, tilmed da man kun medgav ham en eneste Mand som Ledfager.

Rigtignok var denne Mand den uforlignelige Mac Claire, men han var dog kun een og kunde let tvinges til at værne om sig selv og ikke om sin Kapitain.

Lady Lowson blegnede, da hun hørte dette, og fandt snart Ophavsmanden.

Hun lod spænde for sin Vogn og kjørte ved Aftentid til den høistkommanderende General, den gamle John Graves.

I glødende Farver udmalede hun de Farer Kapitainen og hans Ledfager var udsat for og udvirkede hurtigt Befaling til Lord Canaught om uførtøvet at følge efter og slutte sig til Kapitainen med et Kompagni udsøgte Folk.

Ladhyen modtog den skrevne Befaling af Generalens egen Haand og præsenterede Lord Canaught den, da han den følgende Dag indfandt sig for at begynde sit Frieri paany.

„Jeg er vis paa, min kjære Lord!“ sagde hun smilende, „at denne Befaling fra Generalen er Dem velkommen. De vil derved faa Leilighed til at vise Dem som en tro Ven og Kammerat.“

Lord Canaught stod som synslagen; Befalingen lød paa: uførtøvet Afmarch, — og idet han rasende fram-

mede Papiret sammen, hilste han med et koldt Blik og forlod den stedse smilende Lady.

Vi ved hvorledes han udførte denne Befaling.

Opholdt af Skinshge og Had søgte han stedse at holde sig i saa lang en Afstand fra Kapitainen som muligt, og da han tilsidst ikke kunde undgaa at træffe sammen med ham, var han, som vi have set, næsten fremmed for ham og endte med at ægge ham til en ligefrem Duel, hvori han haabede at blive Seirherre.

Vi vide, at han tvertimod blev den Tabende.

Fakirens eller rettere Paterens nedrige Forslag kom ham derfor vel tilpas, og han var vendt tilbage med en saadan Hurtighed, at han drog ind ad samme Port som Kapitainen og dennes Ledfager en god halv Time efter disse.

Saaledes stode Sagerne, da Kapitain Dudley begav sig til Lady Lowson.

Vi forlod vor Helt paa Marmortrappen, som førte op til den smukke Veranda, der var ligesom forvandet til et Hav af Blomster.

En berusende Duft steg ham imøde, da han med bankende Hjerte steg op ad de sidste Trin, og han følte sig forlegen som en ung Pige, da han satte Fødderne paa det kostbare Gulv af Mosaik og Marmor, som bredte sig for ham som en blank, poleret Flade.

Han, en af Hærens tappreste Mænd, var bange for en ung Pige.

Han havde knapt gjort et Par Skridt, førend en

Dør aabnede sig ligeoverfor ham, og Lady Edith Lowson traadte ind.

Hun var deilig, fortryllende.

Det lyse Haar faldt i sin rige Fylde frit ned over hendes Hals og Skuldre, og Dinene, saa milde og klare, straaede af Glæde og inderlig Tilfredshed, da hun saae den unge Kapiteain staa for sig.

„Velkommen, velkommen tilbage, Kapiteain Dudley!“ sagde hun og rakte begge sine Hænder ud imod ham. „Gud være lovet, at De er sluppet uskadt fra den vistnok farlige Rejse; jeg — vi Alle!“ rettede hun, „har været meget ængstelige for Dem.“

Kapiteainen kysede de smaa, hvide Hænder, som rakktes imod ham og svarede smilende:

„Rejsen omtrent alene er ganske vist ikke farefri, men hvorledes skulde nogen Fare kunne ramme mig, naar saamange Venner har fulgt mig i Tankerne; og havde jeg vidst, at De Lady Edith havde været ængstelig for mig, da . . .“

Han tav og betragtede hende fjærligt.

Edith svarede ikke, men smilede glad.

„Og nu, da De er vendt tilbage!“ sagde hun, „op søger De mig for at befri mig for min Frygt, ikke sandt?“

Disse Ord vare saa naive, saa betegnende for den unge Piges aabne Karakter, at de ikke kunde støde.

„Ja, jeg kommer først til Dem, Lady Lowson, for at befri Dem for Deres Frygt og for at takke Dem for Deres venlige Deltagelse.“

„Kom nærmere, Kapiteain Dudley!“ vedblev hun

efter en lille Pause, „fortæl mig om Deres Reise; om Stemningen blandt de Indfødtte, om de smukke Damer i Bombay, og om Alt, som kan interessere en nysgjerrig Pige.“

Hun traf ham med sig ind i Villaens prægtige Sal, hvori hun pleiede at holde sine smaa Selstaber.

„Se saa!“ sagde hun og satte sig ved Binduet, „fortæl saa!“

Kapitainen tog Plads ligeoverfor hende og fortalte om sin Reise, idet han stedse søgte at gjøre Færerne saa ubetydelige som muligt, og hun, den unge Pige, hørte efter, idet hun af og til klappede i Hænderne af Glæde, naar den flinke Kapitain omtalte et eller andet Eventyr fra hine, dengang kun lidet kjendte Lande.

„Nu, og Damerne i Bombay?“ spurgte omsider Ladyen, „er de meget smukke?“

„Jeg saae ikke meget til dem?“ svarede Kapitainen, „min meste Tid tilbragte jeg blandt Missions-selskabets Medlemmer. De brave, utrættelige Missionærer ønskede Oplysning om Forholdene i Landets Indre, og jeg holdt det da for en Pligt at meddele dem, hvad jeg havde erfaret, navnlig med Hensyn til Gudedyrkelsen.“

„Uden at man berøvede de stakkels Indfødtte den mindste Del af deres Friheder, vilde det være gavnligt om man omvendte dem fra deres vilde, blodige Tro!“ bemærkede Lady Rowson.

„Ja!“ svarede Kapitainen, „og efter hvad jeg har erfaret, driver Missions-selskabets Overhoved, den vær-

dige Pater Antonio, med megen Iver og Kraft paa dette Værk. Han skal allerede have omvendt henvend tusinde af disse forvildede Sjæle og begiver sig ofte paa lange og farefulde Reiser for at tjene sin Gud."

"Det er smukt gjort!" bemærkede den unge Dame "og er det den Pater Antonio, som en Tidlang forrettede Gudstjenesten paa afdøde Sir Faidherbes Gods, skal det være en herlig, retscaffen Mand."

"Det er netop den samme!"

"Saa vil Kristendommen ogsaa vinde Seir over Hedenskab!" svarede hun, "Pater Antonio lader sig ikke standse af Nogetsomhelst, naar det gjælder om at fremme Religionen."

De fortsatte endnu et Par Timer Samtalen, uden at Kapitain Dudley havde havt Mod til at sige, hvor inderligt han elskede den unge Pige.

Det var allerede langt ud paa Eftermiddagen, da han reiste sig.

Han havde fortalt hende Meget; hun havde grædt, da han talte om Macs frygtelige Død; men han havde ikke talt et eneste Ord om sin Kjærlighed.

Han turde ikke.

Hun var af høi, adelig Stand, han var en Mand af borgerlig Herkomst.

Hun var uhyre rig og ovenikjøbet en af de otte Arvinger til Skatten i Kalkutta; han var fattig og havde kun sin Kapitains Gage at leve af, og den var ikke stor.

At han selv var berettiget til en Arvpart i den

samme Skat som hun, havde han ikke den mindste Anelse om.

Han havde aldrig fulgt sit Slægtskab tilbage Ved for Ved; han var omtrent lige glad hvem han stammede fra, blot det var fra stræbsomme, retskafne Folk.

Hans Fader boede i Skotland, hvor han eiede en af disse gamle, mægtige Stenbygninger, som i Kampene imellem Englænderne og Skotterne tjente som Fæstninger.

En gammel, halvt forfalden Borg med Ringmure og sumpige Grave, omgivet af skyhøie, granbevorede Bjerge, men med næsten ufrugtbare, stenede Forder og magre Græsgange.

Dette var Alt hvad den fattige Kapitein kunde vente at arve i Tiden, og var det en Bolig for en Dame som Edith Lowson, der havde fem hundrede Tusinde Pund at trække Renter af om Aaret?

Nei, nei, han vilde blive til Latter, dersom han vovede at tilstaa sin Kjærlighed.

At hun agtede ham, vidste han; men det maatte Alle gjøre, som kjendte hans ærlige, aabne Karakter og retskafne Handlemaade, men om hun elskede ham og vilde dele hans Fattigdom med ham var en anden Sag, som han temmeligt sjfket turde besvare med et Nei!

Han anstillede disse Betragtninger, medens han stod for hende med blussende Kinder og bankende Hjerte.

Han var vendt tilbage før Tiden, da han hin Dag havde mødt sin Medbeiler, den unge, adelige Fændrif.

Han havde læst Had og Skinsyge i hans Blik og strax begrebet hvorfra det stammede.

Den unge Officer havde sagt, at hun havde forelsket sig i hans Høiskotteuniform; det var ogsaa det Eneste han eiede, men bag den slog hans ærlige, brave Hjerter.

Og nu, nu stod han over for hende og kunde ikke faa et eneste Ord over sine Læber.

Han havde pludseligt set den uhyre Kloft, som var imellem den borgerligfødtte, stotske Kapitejn og den adelige Lady, som talte Medlemmer af Overhuset i sin Familie.

Nei, det var bedre, at han igjen besteg sin Hest og red hen til sin General for at melde sig til Tjeneste; der blev maaske snart Brug for kraftige Arme og bestemte Mænd, og der vidste han, at man ikke vilde spare ham med et Nei.

Da hun saae han vilde gaa, blev hun bleg, hun vidste ikke selv hvorfor.

„Allerede, Hr. Kapitejn!“ sagde hun, „jeg troede De vilde have beviist mig den Ære at ledsage mig paa min sædvanlige Spadsferetour, naar Solen er gaaet ned.“

Vi maa erindre, at den fornemme Verden valgte den kjølige Aftentime til Promenade. Dagen var altfor brændende hed.

„Hvad vilde man vel sige dertil, Lady Lowson!“ svarede han langsomt, „De, en Dame af høi Rang og jeg en simpel Høiskotte — Officer uden saameget som Klagen af et adeligt Navn.“

„Hvad man vilde sige?“ gjentog hun langsomt og fæstede sine smukke Dine paa ham, „man kunde vel ikke sige andet end at Edith Lowson gif ved en ærlig, brav Wands Side!“

Hun rakte ham Haanden.

„Edith, kjære, velsignede Edith!“ raabte han, „tør Edward Dudley sige hvad hans Hjerte føler, tør han betro Dem en Hemmelighed, som han ikke længer er i Stand til at bevare.“

„Ja!“ svarede hun, „Kapitain Dudley har alene Ret dertil.“

Kapitainen sank paa Kne.

„Edith!“ stammede han, „jeg elsker Dem, jeg tør sige det nu, da De giver mig Tilladelse dertil; De kan befale mig at gaa, jeg tør jo hellerikke fordre at De, en af Englands mest fremragende Damer, skulde besvare min Kjærlighed, men De kan ogsaa! . . .“

Han tav og saae hende ængsteligt ind i Dinene.

„Men Edith Lowson kan ogsaa sige: jeg elsker dig, Edward Dudley, og jeg vil aldrig tilhøre nogen Anden end dig.“

Edward Dudley sprang op og sluttede hende i sine Arme.

„Nu!“ hviskede han, „nu ved jeg først hvor skjænt Livet er, — Edith, velsignede, elskede Edith.“

Dg to Læber mødtes til det første inderlige Kys.

„Hvor jeg er stolt af dig, min Elskede!“ sagde Edith, „jeg er elsket af den tappreste Officer i den brittiske Armé; hvor jeg er stolt af dig!“

Dg hun klyngede sig til ham og stirrede beun-

drende paa ham som for at indprente sig ethvert af hans Træk.

Dudley sluttede hende i sine Arme.

„Intet skal adskille os, min Elskede!“ hviskede han, „jeg skal gjøre mig værdig til din Kjærlighed.“

En haanlig, spottende Latter svarede ham fra Indgangen til Salen.

Dudley vendte sig hurtig om; Lady Edith udstødte et Skrig af Skræk og Brede.

I Døren stod en Officer og bagved ham to Soldater med skuldret Gevær.

Officeren var Lord Canaught.

„Uforstammede!“ raabte Dudley, som nu lod sin Brede frit Løb, „hvor tør De vove at træde uanmeldt herind i en Dames Værelse.“

Dg afbryde en øm tète á tète!“ afbrød Lorden ham med en haanlig Latter; „o, min gode Kapitain, det tør jeg meget godt, da jeg kommer paa Embeds-
vegne.“

„Gaa, gaa!“ raabte Kapitainen, „gaa fordømte Nar, før jeg kaster dig ned ad Trapperne!“

Den unge Officer trak roligt paa Skuldrene og tog et stort Dokument frem af sin Brystlomme.

„Kapitain Edward Dudley!“ sagde han med isnende Kulde, „i Kraft af dette Dokument arrestere jeg Dem som Thy.“

Dette var formeget.

Et frygteligt Slag i Ansigtet var Svar paa disse Ord.

Lord Canaught tumlede et Par Skridt tilbage i

sine Soldaters Arme. Edith udstødte et Skrig og sank halvt bevidstløs om paa en Stol.

„Thv!“ skreg Kapitainen, „vover Du at kalde mig Thv?“

Den unge Fændrik tørrede Blodet af Ansigtet og vendte sig mod Soldaterne.

Hans Ansigt var askeblegt med Undtagelse af den høire Kind, der blusfede som en Rose.

„Soldater!“ raabte han, „griber denne Arrestant; jeg befaler i Hds. Majestæet Dronningens Navn.“

Soldaterne skred frem; Kapitainen trak blank.

„Et Skridt endnu og I er dødsens!“ raabte han.

„Grib ham!“ befalede Lord Canaught.

Men Kapitain Dudley var bekendt for sin Behændighed, Styrke og forbausende Fægtfærdighed, og Soldaterne tøvede med at udføre Officerens Befaling.

Lady Edith var imidlertid kommet til Besindelse igjen og reiste sig langsomt.

„Lord Canaught!“ sagde hun, „med hvilken Ret trænger De ind i min private Leilighed, og hvor tør De rette en saa nedrig Bestyldning imod min Forlovede og tilkommende Gemal, Kapitain Edward Dudley?“

Hun fæstede sine Bine, som tindrede af Brede og Foragt paa ham, som imidlertid forblev fuldkommen rolig.

„Lady Rowson!“ svarede han med et dybt Buf, „jeg skulde aldrig have vovet at betræde en Dames Beboelsesleilighed, tilmed i et Dieblisk som dette, hvis ikke jeg havde modtaget mine bestemte Ordre; og hvad

den Beshyldning De omtaler imod Deres tilkommende Gemal angaar, da lyder den ligefrem paa Tyveri af en ret anselig Sum kontante Penge!"

Den stolte Dame blegnede let og fæstede sine Dine paa Kapitainen.

"Tyveri!" skreg denne, "Tyveri; hvem tør rette en saa nedrig Beshyldning mod mig?"

"Jeg!" svarede en rolig Stemme, og Pater Antonio traadte langsomt ind med stolt Holdning og med et Ansigt saa ubevægeligt som om det var hugget i Marmor.

"Pater Antonio, Missionæren fra Bombay!" raabte Kapitainen.

"Ham selv!" svarede Jesuitten, "jeg har foretaget denne lange og besværlige Reise her til, for at anmode Dem om at give os tilbage hvad vort er, Hr. Kapitain!"

"Men er I da Allesammen gale!" raabte Dudley, "hvad har jeg taget, sig det, og hvor er det?"

"De har den sidste Nat De besøgte os taget en Sum af Tusinde Pund Sterling, som henlaa i Missionsselskabets Kasse!" svarede Pateren.

"Er De forrykt!" raabte Dudley, "hvad skulde jeg med Deres Penge?"

Pater Antonio trak paa Skulderen.

"At man er temmelig overbevist om, at De er Thyen, Hr. Kapitain!" vedblev Pateren, "fremgaar af Arrestordrens Ord; behag at høre dem."

Han tog Papiret ud af Lord Canaughts Haand og læste med høi Stemme:

„Herved bemyndiger det engelske Gouvernement
 „i Bombay Fændrik, Lord Canaught, til at lade
 „Kapitain Edward Dudley af andet Højskotteregiment
 „gribe og stille for en Krigsret for at dømmes
 „og straffes som Thy af Tusind Pund Sterling,
 „bemeldte Kapitain Edward Dudley har berøvet
 „det forenede franskt-engelske Missionselskab i
 „Bombay.“

Undertegnet

Sir Kaleight Home,

Statsretssekretair og Dommer i Bombay.

Et mægtigt Segl med Staden Bombays Vaaben
 prægede under Dokumentet.

„Hvad siger De nu, Kapitain Dudley!“ sagde
 Pateren, „den Ordre kan ikke misforstaas!“

„Jeg siger, at det er Løgn fra Ende til anden!“
 raabte denne, „Oppsind for at bringe mig i Forlegen-
 hed og maasse høste Gavn deraf; bevis, at jeg virkelig
 er en Thy, hvad vist vil falde Eder temmeligt van-
 skeligt, fromme Hr. Pater, og jeg vil tilgive Eder
 Eders altfor store Tjenstiver.“

Pateren smilede umærkeligt.

„I fordrer Bevis, Kapitain?“ svarede han.

„For Pokker, er det maasse for meget forlangt?“

„Ingenlunde! hvor er Eders Hest I red paa,
 da I afslagde os et Besøg i Bombay?“

„I Stalden!“ svarede Kapitainen.

„Og den har samme Oppakning som dengang?“
 vedblev Pateren.

„For Fanden, ja!“

„Bring Kapitainens Badsæt, som ligger bag Sadelen!“ befalede Pateren den ene Soldat.

Denne gik hurtigt, men en anden, som stod udenfor, indtog strax hans Plads.

Kapitainen bemærkede det og sagde leende.

„Man skulde virkelig tro, at denne infame Komedie var Alvor.“

Ingen svarede, men et flygtigt Smil foer henover de to Sammensvornes Læber, da Lady Lowson traadte hen til Kapitainen, lagde sin Arm om hans Hals og sagde:

„Jeg begriber ikke hvorfor Du, min tilkommende Gemal, ikke hugger hine Elendige ned, som vove at plette dit Navn og skjænde din Ære.“

„Edith!“ svarede Kapitainen, „jeg er Soldat, og ihvorvel Lord Canaught er den største Usling jeg kender, er han dog her som befuldmægtiget Repræsentrant for Hds. Majestæts Gouvernør i Bombay! jeg maa finde mig i denne uværdige Behandling; at hugge disse Elendige ned og tiltvinge mig fri Bortgang vil Den ikke gjøre, som har en rolig Sambittighed.“

„Du har Ret, min Edward!“ svarede Lady Lowson, „lad os oppebie Udfaldet af denne Fornærmelse.“

Kort efter kom Soldaten med Badsæffen.

„Er det Deres, Hr. Kapitain?“ spurgte Pateren.

„Ja!“

„Bil De efterse, om Laasen har været aabnet!“ vedblev han.

Kapitainen hvædede sig over den.

„Laasen har ikke været aabnet!“ sagde han.

„Er De saa god at aabne den, Kapitain?“

Dudley loe.

„Er det i denne at jeg skulde have skjult mine Tyvekoster?“ spurgte han og maalte de to Mænd med et foragteligt Blik, „saa maa De være bedre underrettet end jeg!“

Han aabnede den og traadte tilside.

„Behag at undersøge den!“ sagde han.

Fateren bukkede sig ned og udtømte dens Indhold paa Gulvet.

Der var ingen Penge.

„Nu?“ spurgte Kapitainen med dirrende Læber, „nu kommer nok Touren til mig.“

„Endnu ikke!“ smilede Fateren, „endnu ikke! De har vel, som alle Gentlemen, et hemmeligt Rum i Deres Badsæ?“

Kapitain Dudley blev synlig forvirret, men fattede sig hurtigt.

„Ganske vist er der et saakaldet hemmeligt Rum i min Badsæ“, sagde han, „men dertil har ingen Anden Udgang end jeg selv.“

„Da maa vi dog undersøge det, Hr. Kapitain!“ svarede Jesuitten roligt, „og da De, som De paastaar, ikke har begaaet det tilsigtede Tyveri, behøver De jo ikke at frygte Noget.“

„Det gjør jeg hellerikke!“ svarede Kapitainen, „men i dette Rum ligger mine aldeles private Papirer og Breve; og jeg kan ikke tillade, at de udsættes for Uvedkommendes Blikke.“

„Det er altid en Grund til at blive fri for en nærmere Undersøgelse!“ bemærkede Lord Canaught.

Kapitainen besvarede denne Bemærkning med et foragteligt Blik.

„Jeg er overbevist om, at min tilkommende Gemals Vandel er saa hæderlig!“ sagde nu Lady Lowson, „at hans private Papirer forblive ubesete, og i dette Tilfælde vil han neppe nægte Tilladelse til at man efterser det hemmelige Rum, for at hans Ufsydighed kan blive bevist. Senere er jeg overbevist om, at han ikke vil undlade at tage en passende Hævn over Ophavsmændene til alle disse Nedrigheder.“

„Lady Lowson kan være overbevist om, at en retscaffen Mand's private Papirer ville blive respekterede!“ svarede Lord Canaught med et høfligt But; „men kun ogsaa en retscaffen Mand.“

Ladhyen svarede ikke paa denne uforstammede Bemærkning, men vendte sig imod Kapitainen, der stod der, bleg og med sammenbidte Læber.

„Kapitain Dudley!“ sagde hun, „lad disse Mænd undersøge vort hemmelige Gjemmer; vi har Intet at skjule for dem.“

Kapitainen trykkede hende til sig.

„Edith!“ sagde han, „det er for din Skyld at jeg ikke ønsker det; huster Du det lille Brev Du engang skrev til mig; det første og eneste jeg nogensinde har modtaget fra dig; det ligger der, og jeg vil nødig have, at det skulde udsættes for disse to Mænds uforstammede Blik.“

„Vor Tid kommer ogsaa!“ svarede hun, „og man vil vel dog respektere Brevhemmeligheden.“

„Under alle Omstændigheder vil dette Brev blive respekteret!“ svarede Pateren, „men Ketten maa have sin Gang, og jeg vilde tage mig det uendeligt nær, dersom jeg lod Kapitainen arrestere uden Grund.“

„Er Pengene ikke i dette Rum, som flere Vidner har udsøgt, er Kapitainen naturligvis fri, og Ingen skal være ivrigere end jeg til at skaffe ham al teenfelig Uresopreisning!“

„Nu vel, paa det Ord aabner jeg det lille hemmelige Rum!“ sagde Kapitain Dudley og tog en lille Nøgle frem af sin Brystlomme.

„Vil De først overbevise Dem om, Hr. Kapitain!“ sagde Pateren høfligt, „at ogsaa denne Laas er urørt!“

„Hvorfor?“ spurgte Kapitainen.

„Man kunde jo senere paastaa, at En havde kjendt til Laasen, aabnet den og lagt Pengene i Rummet, for at styrte Dem i Ulykke, Hr. Kapitain!“ bemærkede Pateren.

„Umuligt!“ svarede Kapitainen, „den Laas, som lukker for dette Rum er enestaaende i sit Slags; den kan kun jeg alene aabne.“

Et lynsnart Smil foer over Paterens Læber, da han saae den Anklagede bukke sig ned og stille Nøglen i Laasen.

Det gav to smaa Smæk, og den var aaben.

„Værjaa god, behag at se efter!“ sagde Kapitainen og traadte tilside.

Pateren greb ned i Rummet.

Kort efter traf han en lille Palle frem.

Man saae strax, at det var engelske Banknoter.

„Nu! vil De endnu nægte Deres Gjerning, Kapitain Dudley?“ sagde han og holdt Pengene i Veiret, „her er de stjaalne tusinde Pund?“

Lady Lowson udstødte et Skrig og stirrede forfærdet paa Kapitainen, som stod der, blegere end en Død og med vidtopspilede Dine.

„Det er et skjændigt Fif for at styrte mig!“ raabte han, „man har lagt disse Penge i min Badsæk, for at kunne, af en eller anden Grund, bemægtige sig min Person.“

„Undskyld!“ loe Vateren, „men det forekommer mig som om Hr. Kapitainen for kort Tid siden netop paastod, at Laasen var enestaaende i sit Slags og kun kunde aabnes af Kapitainen selv!“

Kapitainen svarede ikke.

Han var som tilintetgjort; hans Tanker forvirredes, og det var med Nød og Neppe at han kunde holde sig opreist.

Han kunde ikke skjule for sig selv, at det var en yderst farlig Sag man havde paaført ham, og at det vilde falde ham meget vanskeligt at bevise sin Uskyldighed.

Vateren talte imidlertid Pengene.

„Ja!“ sagde han, „det er de samme Banknoter, jeg gjenfjender dem paa enkelte Mærker, ligesom jeg ogsaa heldigvis har opskrevet Nummerne paa dem.“

„Det er disse!“ vedblev han og tog en Strimmel Papir frem af Lommen, „Himlen bevare mig fra at

gjøre Nogen ulykkelig uden Grund, men se selv, naadige Lady."

Han lagde Sedlen og Banknoterne for hende.

Et eneste Blik var nok til at overbevise hende om, at Pateren havde fuldkommen Ret.

Numrene stemmede alle.

"Og nu!" sagde han, "er mit pinlige Hverv til Ende; hvad der videre skal foretages med Kapitainen, maa den ædle Lord der vide."

Han bukkede for den unge Officer, som gav sine Soldater et Vink.

De nærmede sig Kapitainen, en fra hver Side.

"Kapitain Edward Dudley!" sagde han med en Stemme, som dirrede af Spot, "Deres Sabel!"

Kapitainen, som for kort Tid siden var bleg som Døden, blev pludselig blussende rød.

"Min Sabel!" sagde han, "hvortil?"

"En Arrestant bør ikke bære Vaaben!" svarede den unge Officer, "og fra dette Dieblik er Du min Arrestant, Kapitain af andet Høiskotterregiment, Edward Dudley."

Fangen, som han nu var, vendte sine Dine mod Edith, der sad stum og ubevægelig med Dinene stift fæstede paa den smale Papirsstrimmel, som gjengav de stjaalne Banknoters Numere med en frygtelig Nøiagtighed.

Hun saae slet ikke paa ham; hun tænkte.

Kapitainen sukkede dybt og spændte sin Sabel af.

"Lord Canaught!" sagde han med hæst Stemme, Den stoiske Kapitain, eller Sepoybruden.

„jeg giver dig mit Bærg, som jeg altid har baaret med Uret; naar jeg faar det tilbage, skal det gjenrebore dit Hjerte.“

Han kastede Sablen for hans Fødder og vendte sig mod Edith.

„Lady Lowson!“ sagde han med fast Stemme, „jeg giver Dem Deres Ord tilbage; De kan ikke være en Thyss Brud; men naar jeg vender ren og pletfri tilbage fra denne skjændige Betskyldning, vil da Edith Lowson igjen være min for Gud og Mennesker!“

„Ja, Kapitain Dudley!“ svarede hun bevæget, „gør man Dem Uret, hvad jeg vil haabe, da skal aldrig nogen Anden end De eie min Haand; endnn har De mit Hjerte og min Agtelse, endnu til De har modbevist den frygtelige Anklage, som er reist imod Dem.“

Han rakte hende Haanden, men hun trak sig sky tilbage.

Kapitainen greb sig til Panden og vendte sig hurtig om.

Var denne Vægning ved at give hende Haanden allerede et Tegn paa at hun tvivlede om hans Ufskyldighed?

To store Taarer funkede i hans Dine, men han lod som Intet og vendte sig mod Fændriksen, der havde ladet en af Soldaterne tage Sablen op.

„Jeg er til Deres Tjeneste!“ sagde han, „giv Deres Soldater Befaling til at føre mig bort.“

Edith hørte disse Ord og styrtede henimod ham. Hun omfavnede ham og trykkede et brændende Kys paa hans Læber.

„Jeg vil tro paa din Uskyldighed, Edward,“ sagde hun, „og jeg vil bede den gode Gud hjælpe os med at faa den bevist!“

„Tak, Edith, Tak!“ raabte Kapitainen og knugede hende til sig, „jeg tilsværger dig, at min Uskyldighed skal blive bevist.“

Han slap hende og vendte sig stolt mod Soldaterne.

„March!“ befalede han, „behag at føre mig til mit Fængsel.“

Og med høit løftet Pande og et foragteligt Smil om Læben til sin Dødsfjende, skred han stolt forbi Pateren og ud af Døren for at vandre til en af de Huler, som man vovede at kalde en civiliseret Nations Fængsler.

Edith saae ham gaa med faste Skridt gjennem Haven.

Han vendte sig om tilkastede hende et Kys og et Smil.

„Han er uskyldig!“ mumlede hun, „kun den Uskyldige kan smile saaledes.“

„Han er uskyldig!“ svarede en Stemme bag hende. Hun vendte sig hurtig om og mødte Paterens blege, haanlige Ansigt.

„Beviserne er her!“ sagde han og pegede paa Badsækken og Pengene, som han endnu holdt i Haanden.

Hun svarede ikke, men pegede bydende paa Døren.

„Ah, saaledes, min Smukke!“ hvistede han med et modbydeligt Smil, „man viser mig Døren! det behøver man ikke, jeg skjøtter ikke om at være Vidne til Deres Sorg; men De burde dog ikke være saa tilbøielig til at lægge Deres uvillige Sindelag for Dagen, tro mig, jeg er bedre at have til Ven end til Fjende! kun jeg alene kan frelse Kapitain Dudley.“

„Gaa!“ sagde hun bydende, „gaa, giftige Snog! hvad Grund Du end har til din Handlemaade ved jeg ikke, men Du er Ophavsmanden til denne skjændige og veludsørte Plan, det ved og det føler jeg. Gaa, før jeg kalder Folk til og lader dig kaste ned ad Trappen.“

Et Lyn funklede i Missionærens Dine ved disse Ord, men forsvandt i samme Nu.

Han klappede blot to Gange i Hænderne og saae mod Døren.

To lurvetklædte Personer traadte ind gjennem denne og nærmede sig ærbødigt.

„Faringhea, Tumba!“ befalede han, „tag denne Badsæk og følg mig.“

De to Mænd kastede et langt, forstende Blik paa Edith, ligesom for at mærke sig hendes Udseende og tog Badsækken imellem sig.

Med et høfligt Bukt forlod Pateren Salen tilligemed sine uhyggelige Følgesvende.

Edith bemærkede det knapt.

Da hun kort efter saae hun var ene, sank hun

grædende paa Kæde, og aldrig har nogen Bøn været inderligere end den hun opsendte til Gud om et eneste lille Eys i det Mærke, som nu var spredt over hendes Sjæl.

Trettende Kapitel.

Mac Claires Gændelser.

Som vi vide, lykkedes det Mac, bærende den næsten bevidstløse Pige, at slippe ud af det brændende Hus, faa Diebliffe førend det styrtede sammen, indhyllede i Røg og Flamme.

Den brave Høiskotte løb med sin lette Byrde saa hurtigt Benene kunde bære ham og standsede først ved Floden, som dorst og døsig rullede sine Bølger imod Roierne eller rettere Dphalingsstederne for Hinduernes Baade.

Her standsede han og satte Michinta varjont ned paa Jorden.

Stedet, hvor de stod, blev fuldstændigt opløst af Alden fra den brændende Bygning; man maatte tydelig kunde se dem.

„Ikke her, ikke her!“ hviskede Aschinta, „kom, Sahib Soldat; her er megen Fare; o, jeg ved Meget, Aschinta ved Alt; kom, kom i Skjul, ellers vil de komme og dræbe dig!“

„Men Kapitainen?“ spurgte Mac, „Kapitainen?“

„Du sagde jo selv han blev frelst!“ raabte Aschinta og greb ham i Armen, medens en frygtelig Angst afspejlede sig i hendes Ansigt.

„Ja vist, ja vist, han blev frelst!“ svarede Mac, „nu huster jeg det; en af dine Landsmænd gif forbi mig, bærende ham paa sine Skuldre!“

„Er Du vis derpaa?“ vedblev den unge Pige.

„Ja, det var mig netop paafaldende, at man frelst ham og lod mig blive fiddende!“ svarede Mac, „især da Ismael havde svoret at lade os Begge brænde, eftersom vi vidste altfor god Betsked om Hinduernes Planer.“

„Men hvorfor befalede Sahib Kapitainen dig ikke at følge med?“ spurgte hun.

„Han sov!“ mumlede Mac, „sov, ligesom om han var beruset!“

Aschinta trak Veiret dybt.

Hendes Dine funkede, hendes Næseboer udvidede sig som Lovinden, naar den mærker Faren.

„Seg maa vide, hvor han er!“ hviskede hun halvt-høit, „man vil tilføie ham Dndt, det mærker jeg, — Aschinta vil frelse ham!“

„Skjul dig her saalænge!“ vedblev hun, „rør dig ikke af Stedet; ser og kjender man dig, vil man dræbe

dig; jeg vil komme til dig, naar jeg har faaet at vide hvad der er blevet af Sahib Kapitainen."

Og førend Mac fik Tid til at fremkomme med nogen Indvending, foer hun afsted med Bindens Hurtighed og forsvandt i Mørket.

"Man skulde da for Pokker vel ikke allerede begynde paa Oprøret!" tænkte Mac, „saa bliver der ikke en levende Sjæl af Garnisonen tilbage. Og min kjære, velsignede Kapitain! skal han være udsat for Fare, naar Mac Claire maaske kan forhindre det! nei, nei, ind i Bremsereden om jeg saa skal lade Livet."

Han gjorde nogle Skridt fremad, men standsede ligesaa hurtigt.

Hans øvede Øie lod ham skimte Omridset af to Personer, som nærmede sig Stedet hvor han stod.

Bagefter dem kom Flere, vist en Snøs Mand.

Mac vendte om og smuttede hurtigt ind under en stor Baad, som var halet i Land og laa med Rjolen i Veiret.

De to Mænd standsede netop ved denne Baad.

„Saa!" sagde den Ene, „det var saavidt; „hvad nu?"

„Taalmodighed, min Ven, Taalmodighed!" svarede den Anden, „vi maa vente til Befalingen udgaar fra Mena-Sahib. Det er nemlig Sepoiregimenterne som tøbe; de Karle hænge endnu ved deres engelske Officerer!"

Mac havde sin Nød med at dæmpe et Brøl af Brede.

Han havde paa Stemmen gjenkjendt den svigagtige Ismstel, Bærten fra den nedbrændte Bygning.

„Men nu Officeren, som jeg frelst paa Goruens Befaling!“ vedblev den Anden, „hvorfor snørede vi ikke hans Strube til med detsamme.“

„Ei, ei, der er en Gorue, som er med i Spillet,“ tænkte Mac, „vi have altsaa Fjender af en hel anden Karakter.“

„Goruens Befaling er hellig!“ svarede den Første, „og Du ved at en Thug ikke engang har Ret til at spørge om Grundene.“

Den Anden svarede ikke.

„Naa!“ vedblev han lidt efter, „Du er da sikker paa, at hans Ledfager, den fordømte Skotte blev der med detsamme?“

„Jeg saae Huset styrte sammen over ham.“

„Godt, og Uchinta?“

„Ja, her stikker Hemmeligheden med den hellige Gorues Befalinger!“ svarede Ismuel, „og det er en stor Hemmelighed, den samme; saa vidt jeg ved, er Kapitainen, uden at vide det, Arving til en uhyre Skat, og det er denne, som den hellige Gorue har bedre Brug for end ham; det er altsaa forstaaeligt at han ønsker at besidde hans Person, indtil han har faaet de forønskede Oplysninger af ham; naar det er færdigt, vil han blive overgivet til Thuggerne.“

Mac spidsede Øren under denne Samtale; han hørte hvert et Ord.

„Det begynder at dages for mig!“ tænkte han, „bliv ved, gamle Ven!“

„Og det er derfor Aschinta følger ham i Hælene!“ bemærkede den Anden.

„Aschinta er vor ypperste Sutha!“ svarede Ismuel, „hun opgiver aldrig det udpegede Offer; og jeg vil lade mig levende brænde, om ikke hun lokker den smukke Kapitain midt ind imellem alle vore Silkeklæder, om han saa var omgivet af et helt Regiment Soldater.“

„Vi have ikke faaet hans Dødsdag at vide!“ svarede den Anden, „Goruen er altfor hemmelighedsfuld ligeover for sine Folk.“

„Kapitainen vil være død inden 11te Mai!“ svarede Ismuel, mere ved jeg ikke.“

„Og vor Part?“ spurgte den Anden.

„Bed jeg hellerikke!“ svarede Ismuel, „men den vil uden Tvivl blive betydelig; husk paa at Goruen tillige er Formand for det forenede fransk-engelske Missionselskab i Bombay.“

Det var lige paa Rippet, at et Skrig var undsluppet Mac.

„Pater Antonio!“ mumlede han, „nu forstaar jeg hvorfor dette Menneske gjorde et saa uhyggeligt Indtryk paa Kapitainen.“

„Som saadan,“ vedblev Ismuel, „raader han over betydelige Pengemidler og kan fylde sine Lommer saameget han lyfter; der er Penge nok at tage af.“

Han holdt pludseligt inde og lyttede.

Mac havde gjort en ufrivillig Bevægelse; kun en ubetydelig Støi, men en Hindu har skarpe Øren.

„Hvad var det?“ sagde han, „det forekommer mig som vi ikke er ene!“

De andre Personer, som havde overværet de to Nænds Samtale i al Stilhed, traadte nærmere og lyttede.

„Det har været en Krokodille, som har boltret sig derude i Floden!“ bemærkede En.

„Maasse!“ svarede Ismael, „endstjøndt det er sjældent de vove sig saa nær; men hvad det end har været, er det bedst vi sætte over Floden og fortsætte vor Rejse. Goruen er ikke at spørge med, og hvilke Planer han end har, vedkommer det Ingen af os; vi faar vore Penge, og dermed Basta.“

„Ismael taler som en Feringhe!“ bemærkede den Anden, „og han har Ret; han er altfor snu til ikke at vide hvad han siger og gjør!“

„J kan altid stole paa mig!“ svarede Renegaten, „om jeg end ti Gange affværger min Tro og bliver en Kristenhund, er jeg dog saa god en Gærhes*) som Nogen og hader Alle, som tro paa den korsfæstede Gud. Derfor ville vi ogsaa, naar Signalet er givet, more os med at korsfæste disse Hunde af Kristne paa vore Porte og Døre**).“

En bifaldende Mumlen gik gjennem Tilhørerne.

„Nu, Brødre, affted!“ befalede Renegaten, „her ligger en Lanche***), der er stor nok til at rumme os Alle.“

*) Fanatist Musselmand.

***) Dette skete virkelig senere.

****) Stor, bred Baad.

Han slog paa Baaden, under hvilken Mac laa, lyttende efter med spændt Opmærksomhed.

„Men!“ indvendte en af Mændene, „vi kunne ikke bringe den tilbage.“

„Og hvad saa!“ loe Ismael, der tydeligt nok stod i Spidsen for Banden, „han vil vel vægre sig ved at laane sin Eiendom til Gudinden Kalis Børn; Diemeddet er helligt, vi bryder os ikke om Midlet. Endnu inden denne Maanedes Udgang maa vi have udført Goruens Befaling og selv skaffe os Midler til at naa vort Bestemmelsessted. Hvad enten Baaden tilhører en Troende eller en Kristen, saa tage vi den. Hurtig, Alle, tag fat! vi kæmpe den om og skyde den ned i Floden.“

„Mac hørte hvert Ord og kunde ikke skjule for sig selv, at hans Liv svævede i Fare.

At det var en Bande af de blodtørstige Thugger, som han havde hørt saameget om, men som han heldigvis endnu ikke havde været i Berørelse med, tvivlede han ikke om, og han var fuldkommen overbevist om, at han uden Naade vilde blive dræbt, dersom det, trods hans uhyre Styrke, dag lykkedes dem at overmande ham.

Han vilde imidlertid forsøge det Yderste.

Han greb fat i to af de brede Bernbøiler, som var bestemte til at holde Aarene, naar man roede, og klyngede sig med al sin Vægt til dem, medens han samtidig holdt den ned mod Jorden.

Baaden blev paa den Maade meget tungere at løfte.

De sex Mand, som skulde kœntre den om, kunde derfor ikke faa den ud af Stedet.

„Tag Flere fat!“ befalede Ismuel, „den sidder naturligvis et eller andet Sted fast i Dyndet!“

En fem, sex Mænd ilede til, og Baaden kom snart i en ghygende Bevægelse.

„Nu kommer den!“ bemærkede Ismuel.

Trods sin Styrke begreb Mac, at det i Rængden vilde være ham en Umulighed at modstaa Mændenes forenede Anstrængelser.

Han beredte sig derfor paa en hurtig Flugt.

Planen var snart lagt.

Naar Baaden endelig blev vippet om paa Kjælen, vilde han springe op som en Staalesseder, slaa de Nærmeste til Jorden og flygte ind til Staden, hvor Garnisonen øieblikkelig vilde hjælpe ham med at gribe disse farlige, menneskelige Uhyrer.

Han havde desuden hørt altfor meget til ikke strax at underrette Autoriteterne derom.

Det havde jo rigtignok været bedre om de tog en anden Ranche; man kunde da sætte efter dem og erfare hvad det var for en rimeligvis ny Forbrydelse de skulde udføre esler Gorumens Befaling; men det lod til at Ismuel var en meget bestemt Mand; han havde nu engang besluttet at benytte denne Baad, og han vilde have den kœntret om.

„Nu!“ tænkte Mac, „lad dem faa faa dem; men det vil gaa ud over de Nærmeste af de gode Gentleman!“

Han slap; og Baaden fløi over Kant med en saadan Hurtighed, at en fem, sex Mand rullede om.

Idetsamme, og hurtig som et Lyn, sprang Mac op; greb de to Nærmeste, som spærrede ham Veien, løstede dem op som to Duffer og slyngede dem bagved sit Hoved, udover Slæbestedet og ned i Floden.

Et Skrig af Skræk og Raseri besvarede denne flinke Kampmaade, og de Andre forsøgte nu at standse ham, just som han vilde flygte henad Veien, der førte ind til Byen.

„Grib ham, dræb ham!“ hylede Ismael, „undslipper han, er vi fortabte; han har hørt Alt.“

Dg for at give sine Ord større Vægt, styrtede han sig selv imod den kæmpestore Skotte og greb fat i hans Bælte; idet han samtidigt førte to lynsnare Stød med en lille Dolk imod hans Bryst.

Mac bar en Læderkollert indenfor sin skotske Trøje, en Nødvendighed for dem, som færdes ude og vilde undgaa de giftige Insekters Stik; den var haard som Jern, og Dolken prælede af imod den.

Mac greb ham i Halsen og rev ham løs fra Bæltet, ligesom Elefanten gjør ved Tigeren, naar den er uforsigtig nok til at springe op paa dens Ryg i Nærheden af den frygtelige Snabel.

„Fordømte Thug!“ raabte han, „vil Du myrde mig?“

Dg Thuggen fløi med detsamme som en Projektil gennem Luften og rullede ned ad Slæbestedet til de to Andre.

„Blads!“ brølede Kæmpen, „Blads, eller jeg dræber Jer Alle!“

Han havde ventet at alene denne Trudsel var nok, men Mac kjendte ikke Thuggerne.

Som edsvorne Medlemmer af det frygtelige Forbund vare de udholdende Modstandere.

De vidste, at de vare uden Naade hjemfaldne til Døden, dersom de engelske Domstole fik fat i dem.

Den fordømte Feringhe havde hørt Alt, medens han laa under Baaden, han maatte dø, eller idetmindste forhindres i at undslippe. Hvad man da senere agtede at gjøre med ham, maatte Gorumen bestemme.

Naar Mac derfor troede, at de vilde stynde sig med at gjøre Plads, tog han feil.

Ivertimod, uden at udstøde et Skrig eller Raab, kastede de Tiloversblevne sig med ustyrligt Raaseri over ham.

Strikken med de to Rugler kom frem, og man bestræbte sig nu for at tildele ham det bedøvende Slag i Nakken med den ene Kugle.

Der begyndte en vild, frygtelig Kamp, som kun blev afbrudt af de Kæmpendes Pusten og Stønnen, naar de afløste hinanden for at samle Kræfter til et fornøjet Angreb.

Mac derimod havde ingen Hvile; han maatte uafbrudt kæmpe med de to Partier, som angreb ham skiftevis.

Han havde allerede modtaget et voldsomt Slag af den tunge Blykugle, som forarsagede ham heftige Smerter.

Han kunde ikke skjule for sig selv, at han befandt sig i en frygtelig Fare, og at denne tog til istedetfor at tage af.

Han begyndte samtidig at mærke, at hans Kræfter toge af. En saa ulige Kamp uden Ophør maatte udmatte selv den Stærkeste.

Han forsøgte flere Gange paa at flygte, men naar han lynsnart vendte sig om, mødte han den anden Afdeling, som modtog ham med de frygtelige Rugler, medens de Andre da strax angreb ham i Ryggen.

„Min stakkels Herre!“ mumlede han, „Du mister vist nu din trofaste Ven!“

Det var som om denne Tanke paany opildrede hans Kræfter; han kastede sig med rasende Kraft imod sine Angribere, istedetfor at oppebie dem; greb En af dem i sine Arme, og et vildt Skrig, efterfulgt af en dump Dødsrallen tydede paa, at Kampen denne Gang havde taget fat for Alvor.

Hadde han blot havt sine Vaaben hos sig, vilde han have tilintetgjort dem Alle; men Mac var vaabenløs; hans hele Armatur havde Ismael høfligt skilt ham af med, da han havde betraadt Herberget.

Dette Skrig standsede for et Dieblik Angribernes Boldsomhed.

Det gik med dem, ligesom med Ulvene; de standse ogsaa, naar de ser en Kammerat tumle hylende og døende om i Sneen.

Men de lignede ogsaa Ulvene i en anden Retning.

De bleve forsigtige som disse og angreb kun, hvergang Modstanderen blottede sig.

Mac havde derfor ingen Fordel af at han havde givet dem et Bevis paa hvad han formaede; de traf sig vel tilbage udenfor hans Nækkevidde, men de gif ikke.

„Jeg er fortabt!“ tænkte Mac, „redningsløst fortabt!“

Blådselig tænkte han paa Aschinta; han havde reddet hende, ligesom hun havde reddet ham; hvis hun kom, kunde han endnu frelses.

Han havde vel hørt, at hun var en Sutha, en af de foragtelige Skabninger, som lokke de Dødsdømte i Thuggernes Magt, men der bestod allerede et Ven- skab imellem ham og hende; hun vilde maaske gjøre sin Indflydelse gjældende naar hun kom.

Han søgte derfor at gennemtrænge Mørket, som omgav ham, for, om muligt, at opdage hende, men han saa kun de tætte Raktusblomster og de store Pal- mer, hvis Kroner kastede Skygger henover Jorden.

Den unge Pige kom ikke.

Mac vovede endnu et fortvivlet Angreb for at bryde igjennem; hans Hænder blødte, hans Ansigt var fuldt af Rifter og Slag af Ruglen, hans hele Legeme skjælvede af Anstrængelse og Udmattelse, men han maatte gjøre et sidste Forsøg.

Han vendte sig derfor hurtig om og sprang frem.

Det lykkedes ham at gribe to af de Nærmeste, som han siebliffelig kastede til Jorden med en frygtelig Kraft, men idetsamme følte han en voldsom Smerte i Nakken; hans Hals blev snoret sammen ligesom af

en Læderrem; han udstrakte Armene; det blev rødt for hans Dine; han vilde skribe, men kunde ikke; han begyndte at vagle frem og tilbage og tumlede endelig bevidstløs om paa Jorden.

Som en Flok Ulve kastede Thuggerne sig over ham.

En satte allerede sit Knæ paa hans Bryst for at stramme den smalle Læderrem, der var snæret om hans Hals ved at gribe fat i den ene Kugle og trække til, da en bydende Stemme sagde:

„Fred for den Kristenhund; hans Time er endnu ikke kommen. Goruen befaler.“

Thuggen, som havde grebet Læderremmen, slap den strax og vendte sig om.

I Skyggen af en Palme stod en høi Mand med Hatten trykket ned over Dinene.

Nogle underlige Skriftegn af Guldblik lyste fra hans Bælte.

Denne Mand var Goruen.

Hans Befaling er hellig, og Mac var idetmindste denne Gang frelst.

Læderremmen blev øieblikkelig taget af Halsen, og Luften kunde igjen strømme ind.

Bevidstheden var imidlertid borte.

Mac mærkede ikke at man bandt hans Arme og Ben, stak ham en Knebel i Munden og lagde ham paa Bunden af den store Baad, som man havde sat i Vandet.

Ismael, der var kommet sig af sit Fald, tog Den stotste Kapitain, eller Sepoybruden.

Plads ved Koret, der bestod af et fladt Brædt, de andre greb Aarene, og den store Langhe forsvandt lyd- løst paa den mørke Flod.

Goruen saae efter den; derpaa hviiede han sig ligegyldig ned over Eigene af sine døde Thugger og vendte langsom tilbage, idet han tilfreds gned sig i Hænderne og mumlede:

„Var jeg saa sikker paa at komme i Himlen som paa at jeg nu skal tilintetgjøre Capitain Edward Dudley!“

Han standsede og vendte sig om imod Floden, hvor et sort Punkt gled henover Bølgerne.

Det var Baaden, som havde naaet den stærke Strøm i Midten og som nu foer afsted som en Pil.

„Jeg forstaar kun ikke, hvorledes denne dumme Karl er undsluppet Ilden!“ tilsviiede han langsomt, „naa, det kan ogsaa være temmelig ligegyldigt; han er nu i gode Hænder; et Vink af mig, og han har ophørt at leve!“

Og uden at bekymre sig mere om de Døde, som laa der som et Bytte for de omstreifende Schakaler og vilde Hunde, gif han hurtigt ind til Byen og forsvandt i Missionssejlskabets graa Stenbygning.

Baaden, som rummede Mac og hans Bevogtere, foer imidlertid assistet i en rivende Fart.

Strømmen var overordentlig stærk, men ensformet og uden Afbrydelser, saa man ikke behøvede at bruge Rorene; kun Ismael, som sad til Kors, var den Eneste, det egentlig kom an paa, og af den Maade han styrede paa kunde man strax se, at han var vant til at bruge det firkantede Brædt, som traadte istedetfor Ror, paa den bedste Maade.

Af og til kastede han et hadefuldt Blik paa den endnu stedse bevidstløse Fange, som laa paa Bunden i Baaden; men ikke et Ord kom over hans Læber; han var, ligesom Kammeraterne, fuldkommen tavst.

Maanen oplyste den brede, store Flod og skinnede ofte paa Krokodilerne, som boltrede sig i Dyndet mellem Sivene, langs Flodbredden.

De skjællede Uhyrer sloges eller legede derude; man kunde tydeligt høre Slagene af deres Haler paa Modstandernes pandsrede Legemer.

Engang imellem, og oftere, jo længere man kom ned ad Floden, tørnede de mod Baaden og strakte deres vældige Hoveder op over Vandfladen for at se, hvad egentlig den store mørke Gjenstand, som flød henover Vandforpen, indeholdt.

De Seilende brød sig imidlertid ikke det Mindste herom; de kjendte Krokodilen og vidste, at den var for dum til at vælte Baaden, hvad den forresten nok var istand til.

De næiedes derfor med at give en eller anden, der var mere næsvis end de andre, et Slag med

Naren over Snuden, og brød sig kun lidt om dens rasende Bevægelser udenom Baaden.

Flodbredden paa begge Sider var vidunderlig deilig.

Mørke Skove af Palmer, Cypresser og Kastanietræer lagde ligesom en Ramme om den glatte, glindsende Vandflade, og saae man Landskabet i Fugleperspektiv, vilde Dschumma ligne en uhyre Slange af smeltet Sølv, der snoede sig frem imellem Haver af Skove, Blomster og frodigt Græs.

Mændene i Baaden brød sig imidlertid ikke det Mindste om Landskabets Ynde; tvertimod samlede de al deres Opmærksomhed paa at speide langt forud, ligesom om de ventede Noget.

Og dette lod ikke længe vente paa sig.

Et stort, sort Punkt spærrede dem Veien.

Det lignede en uhyre Fugl, som ghyngede op og ned paa Floden.

Det var Strømsfibet «the Matador», der paa engang gjorde Tjeneste som Fyrskib og Observationspost.

Det engelsk-ostindiske Handelskompagni havde placeret det her, tæt ved Sammenløbet af Dschumma og dens Biflod Chumbuf.

Alle Skibe, som kom indefra Landet, maatte passere det, og alle Skibe havde næsten Smuglergods ombord.

Det engelsk-ostindiske Kompagni inddrog uhyre Summer i Told paa Dschumma og Ganges, forsaavidt Skibene ikke løsfede ud forinden de naaede Sammen-

løbet, thi da gik Varerne sønden om, over Land til Kalkutta og vare toldfri.

The Matador laa der derfor ligesom en tro Hund; Ingen kunde komme forbi den, uden at blive jete, og lystrede man ikke dens Opfordring til at lægge bi, havde den langtrækkende Kanoner ombord, som kunde styde den uforfigtige Seiler, der ikke respekterede Opfordringen, i sænk.

Uagtet at Baaden kun var aaben, uden Dæk eller synlig Vast, turde man dog ikke seile forbi, og Mændene traf derfor deres Forberedelser.

Mac blev fuldstændig tildækket med Klæder og Fiskegarn, som man havde fundet i et Rum i Agterstavnens; Mændene traf deres Raftaner af og sad i Stjortearmer eller med blottede Arme, ligesom Fiskere, og da the Matador endelig var saa nær, at man tydeligt kunde se Bagten paa Dækket, dreiede Ismael med megen Behændighed Baaden, der nu flød langsomt hen til Siden af Krigsstibet, paa hvis Dæk en uniformet Mand strax viste sig.

„Hvem er I?“ raabte han paa Engelsk, „hvorfra og hvortil og hvilke Varer har I ombord?“

„Fiskere fra Delhi, Sir!“ svarede Ismael paa godt Engelsk, „vi gaa til Sammenløbet for at fange Stiltaer.*)

„Stiltaer!“ loe Manden paa Skibet, „det er en daarlig Tid at fange dem paa! der er vist ikke et sandt Ord i hvad I siger; sur Lanchen fast ved Faldrebs-

*) En lille, meget fin Art Makrel.

trappen, og Fanden annamme Jer med Hud og Haar, dersom I har Kontrabande ombord."

„Kom selv og se, Sir!" svarede Ismuel, „gid vi maa gaa tilbunds som Vandrotter, om vi har andet end vore Næt ombord."

„Det har jeg ogsaa ifinde!" svarede Manden fra Skibet, „Holloi, Jan, der forude, ræk mig en Haand, jeg er svimmel."

Ismuel smilede tilfreds.

Af den Andens lallende Stemme begreb han strax, at den gode Sir havde tømt flere Glas Grog end han kunde taale.

„Vel Sir!" svarede en Stemme forude, og en Mand gav Kapitainen en Haand, da han halvveis tumlede ned ad Faldrebstrappen.

Da han satte Foden i Baaden, rejste Alle sig op fra Døfterne og tog Huerne af.

„Det kan jeg lide!" raabte Kapitainen og kastede et Blik omkrig sig, „Respekt for Hds. Majestæts Officerer! Føi!" tilføiede han og satte sin Fod paa Fiskegarnet, som laa over den bevidstløse Mac, „jeg tror Fanden annamme mig hellerikke, at I har Andet ombord, end jeres egne fordømte Kjæltringeanfigter! løst engang det Garn tilside og lad os se, hvad der ligger under det."

Ismuel skyndte sig med at rydde det tilside og pegede rolig paa Brædderne, som viste sig.

„Der kan Kapitainen selv se!" sagde han, „ikke andet end disse Brædder!"

Han tav og betragtede den berusede Kapitain med et noget uroligt Blik.

Forlangte han, at ogsaa Brædderne skulde tages bort, vilde Mac uundgaaelig blive synlig, og han kunde da være aldeles sikker paa at blive taget ved Vingebenet tilligemed sine Kammerater.

Heldigvis for ham var Kapitainen i godt Humør og ikke saa nøieseende som ellers.

„Naa!“ brummede han, „fattigere Ladning end en tom Baad kan Ingen have; seil Pokker i Vold og fang Stiltaer saamange I kan; naar I kommer tilbage, kan I hive et Par Stykker ombord til mig; jeg kan godt lide dem!“

Han tog skjodesløst til Raskjetten og kravlede igjen med megen Besvær ombord i sit eget Skib.

Ismael lod sig ikke dette sige to Gange.

I et Dieblis var Baaden løs, og gled nu hurtigt langs Siden af the Matador ud i Strømmen, hvor den kort efter forsvandt.

Den pludselige, fornyede og ghygende Bevægelse, og maaste ogsaa selve Standsningen ved Skibet, vælede Mac af sin Bevidstløshed, i samme Dieblis, som man befriede ham for Brædderne og Garnet.

Han saae sig forundret omkring, men opdagede ikke andet end Baadens mørke Side og den blaa Nattehimmel over sig.

Hans Tanker vare endnu saa forvirrede, at han ikke kunde begribe Noget eller fatte endog kun en klar Ide.

Først da Ismael, som havde set, at han var

kommet til sig selv, bøiede sit Ansigt ned over ham, begyndte det at klares for ham.

Lidt efter lidt vendte hans Tanker tilbage, og han erindrede sig nu Alt, ligesom han skjulte sig under Baaden, indtil han tabte Bevidstheden.

Den voldsomme Smerte han følte i Nakken lod ham ikke i Tvivl om Grunden til hans Bevidsthed, og da han ovenikøbet følte at han var kneblet og bundet, kunde der ikke længer være nogen Tvivl om, at han var overmandet og befandt sig i Thuggernes Magt.

Han følte en brændende, forfærdelig Tørst, som affpeilede sig i det bedende Blik han sendte Ismael; men Renegaten enten forstod det ikke, eller lod som han ikke forstod det, thi han vendte sig rolig imod sine Kammerater, og gjorde dem opmærksom paa, at Landingen snart vilde foregaa.

„Og ham der?“ spurgte En af dem og pegede paa Mac.

„Ham tage vi naturligvis med!“ svarede Ismael, „Goruen har sagt: Fred for denne Mand, men han har ikke sagt: Frihed, og saalænge dette ikke er sagt, beholde vi ham.“

„Men Rejsen er lang og besværlig!“ indvendte den Anden.

„Vi søge at naa Godaverry's Kilder, og følge da Floden i en anden Ranche!“ svarede Ismael, „den Maade er den behageligste at reise paa, og den man lægger mindst Mærke til; og der er altid Plads for

det lange dødsindviede Offer paa Bunden af Baaden!" tilføiede han haanligt.

Mac hørte hvert et Ord og begreb, at han idetmindste foreløbig var i Sikkerhed; det vil sige for saavidt man da kunde tale om Sikkerhed i saadan en Bande topmaalte Kjeltringers Nærværelse.

Banden formindskede øiensynligt sin Fart.

Det var ligesom Noget standsede dens lette Flugt gjennem Bølgerne og hæmmede dens Løb.

Det var Chumbukfloden, som omtrent fire Mil syd for udmundede i den større Dschumma.

De to Floders forenede Bande dannede en voldsom Brænding, som tordnende sprøitede sit Skum i Beiret.

Man kunde se det i Maanelshjet; Bølgerne taar-nede sig op og lignede hvide Kæmper, som brødes med hverandre derude paa Floden.

Det var farligt at lægge bi og lande, og de mangfoldige Bragstumper, som laa spredte inde imellem Sivene, vidnede om, at de to forenede Floder ikke vare at spøge med.

Bore Rejsende vidste det, thi uden Komando og ligesom efter en fælles stiltiende Overenskomst greb Alle til Aarene, medens Ismael klyngede sig over det firkantede Brædt, der agerede Kor og tvang det helt Bagbord, hvorved Baaden skød frem i en ny Retning, midt imellem to taarnhøie Hvirvler eller snarere Brændinger, der svøbte to mægtige, enkeltstaaende Klipper ind i et skummende Slør.

Mændene halede stærkt ind paa Karene, og naaede snart den skummende Brænding.

Et Dieblif syntes det som om den skulde opsluge den lette Baad, men denne smuttede som en Bil imellem Vandene og borede kort efter sin Stavn ind i de uundgaaelige Sivmasser, som pryde næsten alle indiske Flodbredder.

Uden at tale sprang Mændene i Land og gjorde Baaden fast ved en stor Sten, som laa paa Bredden skjult af Siv og Vandplanter.

Det var en Umulighed at opdage den, ligesom eiheller Nogen vilde falde paa, at man havde bovet at lande midt imellem to Brændinger.

Mac hørte dem gaa frem og tilbage paa Flodbredden, som om de enten søgte Noget eller ventede Nogen, og det var næsten Morgen, da omsider fire Mand igjen gif ombord, løstede ham op og slæbte ham i Land paa Flodbredden, hvor de lagde ham imellem nogle kæmpehøie Bregner.

Mac betydede dem ved et Blik, at de skulde tage Aneblen af Munden paa ham, og efterat have confereret med Ismael, var endelig En saa menneffelig, at han befriede ham for det fugtige, kvælende Klæde.

Det var den første Lettelse, og den var ikke ringe.

„Kammerat!“ sagde han og vendte sig mod Thuggen, „Du kan være glad ved, at Du var Den, som befriede Mac Claire for den fordsømte Sut; jeg skal ikke glemme dig, naar jeg engang faar den Fornøielse at slaa hele det øvrige ærede Selskab ihjel.“

„Det kommer Du næppe til, Mac Claire!“

svarede Ismael, som var traadt nærmere, „vi have vel endnu ingen Befaling til at sno Silkekædet om din Hals, men den vil komme, og saa kommer Du forfælde med din pralende Trudsel.“

„Det vilde være en ligefrem Uretfærdighed imod dig, fordømte Hund og Forræder!“ svarede Mac, „og jeg er ogsaa temmelig overbevist om, at Jeres Formand, den værdige Jesuit og Gorue, vil skaane mit Liv, især da jeg kjender lidt til disse Smaating, som neppe Noget af Jer eller Jeres Sekt vil holde for ligegyldige, eftersom de angaar Jeres Smuthul og helligste Tempel.“

Disse Ord fyldte hele Banden med en synlig Uro.

De vidste at Alle, selv en stor Del af deres Landsmænd, hadede og forfulgte dem, og kjendte man, som Fangen syntes at mene, Noget til deres hidtil hemmelige Smuthul, kunde det en skjøn Dag let hænde, at man indfandt sig og besørgede hele Banden for Retten.

„Se, se!“ loe omsider Ismael, „vor kristne Ven har Hemmeligheder; vær ubekymret, Mac Claire, vi har Midler til at vriste dem fra sig, om Du end gjør dig nok saamegen Umage for at bevare dem.“

Har tilkastede ham et hadefuldt, hoverende Blif og fjernede sig tilligemed de Andre paa To nær, som passede paa Mac.

Det var næsten en latterlig Forsigtighed, eftersom baade Arm og Ben vare forsvarligt bundne paa Fangen.

Omtrent en Time efter kom hele Troppen til-

bage, og Ismael gav strax Signal til Opbrud, efterat han endelig, paa Macs indstændige Bønner, havde tilstaaet ham en Slurk Vand af den smudsige Flod.

Derefter bleve hans Ben løste, og han kunde nu igjen bevæge sig lidt frem og tilbage, skjøndt han følte stærke Smerter af de snørende Baand.

Armene derimod forblev bundne.

De gode Mænd havde altfor megen Respekt for at komme i Berørelse med dem, til at de skulde til-lade at han igjen blev, skjønt vaabenløs, dog gjort til en saa frygtelig Modstander.

De maatte imidlertid ikke have meget Mod i Livet, thi de vare pludselig blevet bevæbnede med Dolke og Skydevaaben og lignede saa fuldstændigt en Bande Røvere, at en engelsk Dyrighedsperson ikke vilde have betænkt sig paa, uden Forhør eller Dom, at flynge dem op Allesammen.

Mac kunde ikke skjule for sig selv, at han befandt sig i et udsøgt og farligt Selskab.

„March!“ befalede Ismael, der uden Tvivl indtog en overordnet Rang i Selskabet, „til Arbeide.“

Mac fik et venstabeligt Puf i Ryggen og et voldsomt Slag af en tyk Bambusstok over Nakken og gik nu frem mellem fire Mænd, to for og to bag, alle bevæbnede til Tænderne.

Ikke et Ord blev talt, og naar Fangen engang imellem vovede at sige Noget, fik han det alvorlige, høflige Raad ikke at sige et Muk, hvis ikke han vilde føle en Dolkespids imellem sine Ribben.

Som Følge heraf tav han stille og travede videre med sine uhyggelige Ledfagere.

„Jeg er fortabt!“ tænkte han, „kunde jeg blot faa mine Arme fri.“

Han prøvede at sprænge Baandene ved pludseligt at fjerne Hænderne fra hinanden.

Men han udstødte et smerteligt Skrig.

De seige Bastbaand, som vare fabrikerede af Talipottræets yngste Grene, skjar kun tættere ind i Rjødets.

De to Mænd, som gik bag ham, loe, og den Ene gav ham et drøit Slag med Bambusstoffen.

„Vi forstaa bedre at binde vort Slagtekvæg!“ sagde han, „men forresten, slaa dig til Taals; Du vil snart blive løst for at offres til Gudinden; Befalingen vil snart komme, og har Du blot været i vor Magt i et Maanestifte, behøve vi ikke engang at oppebie den; vi have da Ket til at gjøre med dig, hvad vi vil.“

Det var langtfra nogen behagelig Meddelelse for Mac, som ikke øinede Udsigt til nogen Frelse, hvis man ikke pludselig løb lige i Armene paa et af de temmelig talrige flyvende Korps, som Regjeringen udsendte med smaa Mellemrum hele Aaret rundt.

Man vilde da befri ham og hænge hele Banden i de nærmeste Trær.

Men det lod til at hans Bødler tænkte det samme; thi de undgik med den største Omhyggelighed enhver banet og nogenlunde befolknet Wei, og sneg sig i dets Sted hurtigt frem gjennem det tætte, farlige Krat,

som stod i Forbindelse med de uhyre Urskove længere imod Syd.

Om Natten tændte de ikke engang Ild, men sov i Stovene, uden at bryde sig om de vilde Dyrs Brølen, der blev hyppigere, efter som man trængte frem mod de vildsomme Egne.

Omstider efter fjorten Dages uafbrudt March naaede man en stor Flod, ved hvilken man standsede.

Mac var imidlertid bleven befriet for sine Baand; Stafren havde grædt for dem og givet saa synlige Tegn paa Udmattelse, at man ikke behøvede at være bange for at han skulde løbe sin Vej.

Til Løn herfor havde han fortalt Ismael, at den engelske Regering var kommet under Veir med, hvor Thuggerne havde deres Hovedtempel og at en anselig Troppstyrke var under Anmarch for at overrumple hele Selskabet.

Den Eneste eller rettere de Eneste, som en Nat havde opdaget det, var Capitain Dudley og ham selv, og det kunde jo altsaa ikke nytte den udsendte Styrke Noget, da begge disse Personer var fraværende og ikke kunde vise Vej.

Ismael havde da gnedet sig tilfreds i Hænderne og havde til Løn for denne Oprigtighed tilladt Mac for Fremtiden at gaa uden de frygtelige Baand.

At der ikke var et eneste Ord sandt af hele Fortællingen er Læseren neppe i Tvivl om.

Men Mac vandt derved.

Hans Hænder bleve fri, og hvad hans Udmattelse angik, var den fuldstændig fingeret.

Ivertimod, den haardsjøre Skotte vilde have optaget Kampen med dem Alle, dersom de blot ikke havde været bevæbnede og han fuldstændig ubevæbnet.

Han vedblev imidlertid at spille sin Rolle saa naturligt, at Ismael tilsidst betragtede ham med Foragt.

„Disse Feringheer!“ sagde han, „kunne Intet taale; de ere som Børn i Sammenligning med Budhas Børn; de ere Vindpust, som forgaa for aldrig at vende tilbage.“

Mac hørte det og sendte ham et ynkeligt Blik, fuld af Smerte og Frygt.

Men Thuggen loe.

Han var fuldkommen overbevist om, at Macs Modstandskraft var brudt.

Stønnende kastede han sig ned ved Flodbredden, og maatte bæres ombord i den Baad, de Reisende hurtigt fandt, skjult paa et bestemt Sted imellem Sivene og Klørene paa Flodbredden.

Det var knapt at han kunde taale Baadens gnygende Bevægelse, og flere af Thuggerne stenete derfor for, at kaste ham overbord til Krokodillerne, som fandtes i Tusindvis.

„Vi ville offre ham til Kali i en Bonfire*!“ svarede Ismael.

Mac gjøs.

Han havde hørt tale om denne skrækkelige Dødsmaade, som simpelthen bestod i, at Offeret blev le-

*) Egtl. Glædesblus. Er ellers et levende Brændoffer.

vende brændt, bundet til et Baal af tørrede Maistræer og Sulferrør.

Han vidste, at de grusomme, halvvilde, fanatiske Mænd vilde holde Ord.

Han maatte altsaa se at undkomme ved Flugt, men hvorledes?

De passede paa som før, selv om de, paa Grund af hans foregivne Svaghed, ikke anvendte samme Strængthed som før.

Uf deres Samtaler, som gjerne førtes, naar han lod som han sov, havde han erfaret, at de stod i Begreb med at begaa en ny Skurkestreg, som paa en eller anden Maade stod i Forbindelse med Kapitain Dudley.

Det var ogsaa om en Arvesag det her dreiede sig om som det syntes, om den samme.

Der var En, som skulde myrdes, men hvem? Differet maatte mødes paa Floden, saaledes hørte han dem sige; Planen maatte altsaa være lagt i Forveien; Differet maatte være loffet til at følge den Bei, paa hvilket det uundgaaeligt maatte støde sammen med sine Mordere.

Og naar saa dette Mord var begaaet, vilde man ikke tøve med at gjøre det af med ham.

Alle disse Tanker foer igjennem hans Hoved, medens han halvt sad, halvt laa i Baaden, som skjød afsted med Strømmen.

Solen brændte frygteligt og truede med at presse Blodet frem af hans Næse og Mund. Rundtom var dødsstille; selv Krokodilerne laa dorste og søvnige i

Dyndet imellem Sivene; ikke et Vindpust bragte den mindste Kjølighed; Alt var som i en glødende Døn.

Henimod Aften forandrede pludselig Baadens Besætning Coursen.

Der viste sig en vis feberagtig Virksomhed imellem dem, og Mac lagde Mærke til, at Ismuel flere Gange fatte en Riffert for Diet og saae ned ad den brede Flod.

„Mon det skulde være en engelst Kanonbaad, som er saa venlig at komme dem imøde!“ tænkte han, „saa skal jeg dog gjøre mig den Fornøielse at kaste de fleste af disse Herrer ombord i den.“

Men Mac tog fejl.

Det Ismuel saae efter var en smuk, lille Seiler, som krydsede Floden op for smaa Seil og en Mængde Arer.

„Der har vi hende!“ sagde Ismuel og gned sig i Hænderne, „Goruen er en dygtig Mand, han regner godt; i Morgen har vi den 3die April.“

Mac maatte uden Tvivl have lagt altfor megen Opmærksomhed i sit Ansigt for Dagen, thi Ismuel befalede pludseligt to af Mændene at give ham en Knebel i Munden og binde hans Arme bag paa Ryggen.

„Hvad der nu skal foregaa, angaar ikke dig, Mac Claire!“ sagde han, „og da Du maasse kunde saa ifinde at blande dig i vore Sager, maa Du undskyldes at jeg foreløbig gjør dig uskadelig. Senere,“ tilføiede han med et vildt Blik, „skal Du saa Lov til at synge

Den stotste Kapitain, eller Sepoybruden.

og sfrige saameget Du vil, naar Du er inviteret til Bonfiren."

Mac maatte spille sin Rolle til Ende og lod sig sagtnodig binde og kneble.

De to Mænd lagde ham derpaa ned i Bunden af Baaden og tildækkede ham med Siv, som de tog fra Flodbredden, hvilken de nu var saa nær, at Sivene paa samme fuldstændig skjulte deres Baad.

„Her ville vi vente!“ sagde Ismuel, „naar Natten kommer, komme vi med.“

De uhyggelige Personer nikkede til Tegn paa at de vare enige med ham, og i næste Dieblit laa Alle sladt udstrakte i Baaden, medens den lille Seiler gled dem forbi i neppe hundrede Skridts Afstand.

Det var klart, at den søgte en passende Ankerplads for Natten.

Lidt efter lød en svag Raslen imellem Sivene.

Det var Seileren, som lod sit Anker glide ned.

„Saa!“ mumlede Ismuel, „om en Time sover Alle ombord, saa kommer vi, Kammerater.“

Mac sled rasende i sine Baand. Han havde hørt og forstaaet Alt.

Man vilde overrumple Seileren og rimeligvis myrde Besætningen.

Og af enkelte Ord, som lød over ham, hørte han, at det var Landsmænd, man vilde myrde.

Men hvormeget han end, trodsende de skjærende Smerter, sled i sine Baand, holdt de dog.

Han var en Fange, saa godt bundet, som om det var med Lænker.

Fjortende Kapitel.

Paa Floden.

Vi vilde gaa ombord paa den lille Seiler, som laa næsten flods op til Flodbredden med Ankeret nede i Dyndet og Seilene strøgne.

Det var et vidunderlig deiligt Skib det samme; en af disse Vhst-Fachter, som kun bygges i England og i Almindelighed eies af rige Englændere.

Rigningen var en Skonnerts, men Alt var saa fint og saa spinkelt, ligesom ogsaa selve Skonnerten var saa lille, at man strax vilde regne den for en stor Vhstbaad; stor nok til at have en elegant og bekvem Rahyt og for lille til at modstaa en rasende Typhon.

Som den laa der imellem Sivene, lignede den et svømmende Feslot, maaske et Hjem for Havfruer; thi saavel Master, som Vanter, Mærs og Ræer, funkede hvert af tusinde orientalske Lamper, der spaaede frem og tilbage i den lette, næsten umærkelige Brise, som stødbvis kom op imod Strømmen.

Rælingen var ligeledes forsynet med Vanter, og Skjæret fra de mangfoldige Vhst faldt udover Bredden og skjar Krokodillerne, som nysgjerrigt havde nærmet sig, i Dinene.

Men gjennem Sivene, hen til Baaden, som laa knapt to hundrede Skridt til Siden, kunde det ikke naa. Der var der et uhyggeligt Mærke, som kun blev gjennemkrydset af Vygtemændene*), naar de kom flyvende henover Hovederne paa de lyttende, skumle Personer i Baaden, eller af de store lysende Orme, som krøb opad Sivrørene, ligesom funklende Guldfriber.

Fra Baaden kunde man tydeligt se Illuminationen ombord i den lille Skonnert og høre en kraftig Stemme, som sang en engelsk Sømandsvisse.

Det var en høi, stærkt bygget Mand, som fordrev Tiden paa denne Maade, idet han af og til stoppede og tændte sin stumpede, fortglindsende Rødpibe.

Siddende omtrent midtskibs paa en indisk Kørstol sang han fire gamle Sange, og nikkede af og til til fem andre Sømand, der sad i en Halvkreds om ham og hørte til.

De vare alle ens klædte.

Hvide Benklæder og blaa Skjorter af meget fint Uld. Om Livet bar de et Skjært af rød Silke; og Hæftet af en Dolk, som var synlig hos Enhver af dem, tydede paa, at Skonnertens Besætning ogsaa kunde forsvare sig, naar det kneb.

De hvide, meget bredstyggede Hatte vare ombundne med et blaat Baand, hvorpaa stod med store Bogstaver: Lila.

*) En Slags Bille.

Saaledes hed ogsaa den smukke Skonnert.

Den eiedes af Wylady Faidherbe, som efter nogen- lunde at have forvundet Sorgen over Tabet af sin eneste Datter; havde besluttet at begive sig til Kalkutta, for at være tilstede i rette Tid, naar den store Arvesag kom for.

Sir Kaleight Home, Dommeren i Bombay, havde givet hende dette Raad.

Det vilde adsprede hende, sagde han, at se Indiens London med sine ni hundrede Tusinde Indbyggere og al sin orientalske Pragt.

Hun lod sig endelig overtale, forlod sin betydelige Eiendom i Nærheden af Bombay og begav sig paa Vei til Kalkutta.

Veien var uhyre lang og trættende, men Wylady havde tro og hengivne Folk og ypperlige Heste, og da det engelsk-ostindiske Kompagni med en Bekostning af over en halv Million Pund Sterling, havde anlagt brede Veie og Jernbaner gjennem Landet, foretrak hun Reisen over Land istedetfor den ubehagelige Søreise sønden om Halsøen, der sjelden endte uden alvorlige Storme og rasende Orkaner.

Hendes Formue var umaadelig stor, saa de temmelig betydelige Omkostninger vare for Intet at regne, og da hun omsider naaede til Byen Darotsz, hvor hun ogsaa havde en Eiendom, bestemte hun sig til at foretage Reisen videre opad Floden Nerbudda, som udmundede her.

Den lille Lyft-Skonnert Vila laa her; hendes afdøde Gemal afbenyttede den ofte, naar han foretog

sine videnskabelige Reiser til det Indre af det uhyre Land; den laa stedsse klar til Afseiling med sin Besætning af sex Mand, og Mylady gif derfor ombord med hele sin Bagage, Heste og Vogn iberegnet.

Dagen efter lettede den og stod op efter; en langsom Seilads, estersom man havde Strømmen mod sig men behagelig paa Grund af den eiendommelige Kjælighed, som er karakteristisk for denne Flod.

Der var desuden en anden Grund til at vælge denne Route.

Hun vilde nemlig derved faa Seilighed til at besøge sin Gemals Grav.

Han sov derinde i Landet under to mægtige Palmetræer, og Regeringen havde reist ham et prægtigt Mindesmærke som Videnskabsmand og Menneſke.

Paa en af sine farlige Undersøgelſes-Reiser var han nemlig en Aften gaaet iland for at mærke sig et bestemt Punkt paa Flodbredden, da pludselig en uhyre Tiger greb ham og slæbte ham med sig.

Da han ikke kom tilbage, anede man Uraad; man gif iland og fandt snart hans afgnavede Ben et Par hundrede Skridt inde i Krattet.

Hans tro Tjenere og Benner begravede ham der og vendte tilbage for at meddele Mylady den skrækkelige Sandhed.

Hvert Aar foretog hun senere den lange besværlige Reise til det Sted, hvor Tigreren dræbte hendes Mand, og hun vilde ikke forsømme denne Pligt denne Gang.

Skonnerten laa netop paa samme Sted som dengang, da han mistede Livet paa hin frygtelige Maade.

For at hædre hans Minde havde den illumineret fra Dækket til Toppen, og Mylady traf netop sine Forberedelser til, trods Skovens vilde Dyr, at besøge hans Grav ved Nattetid.

Der kunde neppe være nogen Fare. Tigeren, saavel som ethvert andet Dyr, frygter Ilden; en brændende Fyrrespaan er nok til at holde den i tilbørlig Afstand, og den vilde vel neppe vove at angribe hende, naar hun, omringet af sex bevæbnede, og med blussende Fakler forsynede Mænd, gik de Par Hundrede Skridt ind i Skoven.

Og kom den, hvad saa?

Hadde hun ikke mistet Egtefælle og Barn! kunde Livet egentlig have noget Tillokkende for hende, der elskede dem saa høit?

Sorgen havde givet hende denne besynderlige Lyst til at udfordre og trodse Faren og til at bukke under uden en eneste Klage.

Det var altsaa afgjort, hun vilde endnu denne Nat besøge Graven.

Den laa nogle saa hundrede Skridt inde under de to Palmer, og det var netop her, at Baaden oppebiede den.

Hvorledes det var gaaet til, vidste man ikke, men man vidste at hun vilde ankomme til Stedet den 2den April om Aftenen.

Ismael havde derfor Ret, naar han sagde, at Gornen regnede godt.

Han havde befalet ham at oppebie Skonnerten der, og Tiden passede med en gyselig Nøiagtighed.

Inden ret længe vilde Gjerningen være fulgbragt.

Mylady Faidherbe stod inde i den glimrende, pragtfulde Kahyt, beredt til at gaa iland.

Hun havde forandret sig meget fra første Gang vi saae hende.

Bel var hun endnu meget smuk, men det var en uhyggelig, spøgelseagtig Skjønhed, saa klar og gjennemfigtig.

Det var som om man læste Døden bag disse hvide Kinder, disse blege Læber.

„Min Elskede!“ hviskede hun, „det er sidste Gang jeg besøger din Grav; jeg føler det altfor godt; inden et Aar er gaaet, har vi fundet hinanden igjen; ja, vi have da fundet hverandre alle Tre.“

Hun sukkede dybt og aabnede Kahytsdøren.

Sømanden havde netop endt sin Sang og røget sin Pipe ud; hans Kammerater reiste sig og vilde forlade Stedet, da de idetsamme saae den blege, alvorlige Hersterinde.

„Mylady!“ hviskede de, „Mylady!“

Og Hattene fløi af som paa et fælles Komandoord.

Manden, som havde sunget, sprang op fra Rørstolen og hilste ærbødigt.

„Nu, mine Venner!“ sagde hun og gik frem paa Dækket, „har I nu Mod og Lyft til at hilse paa Eders Herres Grav?“

„Som Mhylady befaler!“ svarede Mændene.

„Godt, saa hent Eders Vaaben og tænd Faklerne — og,“ tilspøiede hun med fast Stemme, „ingen Skaanfæl mod nogen Tiger.“

Mændene nikkede og forsvandt i Rummet nedeunder for at bevæbne sig.

Kun Sangeren blev tilbage, staaende foran Mhylady med sin Hat i Haanden.

„Tilgiv, Mhylady!“ sagde han ærbødigt, „men hvorfor vil Mhylady udsætte sig for de frygtelige Farer ved Flodbredden. Der vrimler af Uhyrer, og det er dog Enhvers Pligt ikke at udsætte sig for Døden, naar man kan undgaa det.“

Mhylady Faidherbe smilede svagt.

„Er Harry Dunwall bange?“ spurgte hun.

Var det Dag, vilde man have set Rødmens farve Sømandens Kinder.

„Ikke for mig selv!“ svarede han, „dertil er Harry Dunwall for modig og for ene; men for Eder, Mhylady, I udsætter Eders Liv for store Farer, som kunde undgaaes, naar vi opholdt os her i Morgen over! Mhylady kunde da ved Dagen besøge Graven, som maasse ogsaa trænger til lidt Eftersyn, og om Dagen er her ingen Fare.“

„Jeg tror Dem,“ svarede Mhylady Faidherbe, „jeg

ved De er en modig Mand; men De kjender ikke den mægtige Drivfjeder, som hedder Længsel og som driver mig hen til det Sted, som gjemmer hans Levninger. — Og se!" vedblev hun og pegede udover Floden, „ser her ud til at være Fare! er ikke Alt saa vidunderligt stille og deiligt, ret passende til at aflægge et saadant Besøg. Se, hvor blank Maanen skinner deroppe, og Stjernerne, ligne de ikke venlige Englesvine, som se ned til os! tro mig, min brave Harry Dunwall, i dette Dieblif er her Fred overalt."

Idetsamme lød en uthdelig Støi op til dem.

Den kom fra Sivet til Bagbordside for Skibet.

„Hørte De, Mhylady!" hviskede Sømanden.

„En Krokodille maaste!" svarede hun roligt.

„Nei, det var ingen Krokodille, Mhylady!" sagde Sømanden, som pludselig var bleven opmærksom, „den Dyd tager jeg ikke fejl af; det var en Nare som skreg i Bøilen; her er Mennesker i Nærheden!"

„Saa har vi saameget desto mindre at frygte!" svarede hun, „Mennesket hjælper Mennesket i Kampen mod de vilde Dyr."

Støien var imidlertid forbi i samme Dieblif, og Alt blev igjen dødsstille. Kun engang imellem raslede Sivene, naar et Vindpust foer igjennem dem.

Kort efter kom de øvrige Sømænd tilshyne, hver bevæbnet med en Karabin og Pistoler, og hver med en blussende Fakkell i Haanden.

Harry Dunwall satte Hatten paa Hovedet.

„Nu vel, Mhylady!" sagde han, „De skal se at

De har modige Mænd om Dem; tillad mig blot at bevræbne mig.

Han snappede en Dre og stak to langløbede Pistoler i Bæltet; derpaa tændte han en Fakkell, som han modtog fra En af Mændene og gav Befaling til at skyde Landingsbroen ud.

Paa Grund af Flodens betydelige Dybde kunde man lægge næsten flods op til Land, og det, kun ti Fod lange, Brædt viste sig derfor at være tilstrækkelig langt.

Han selv gif først, derpaa Myslady, saa de Andre. „Lige frem, kun ligefrem!“ sagde hun, „jeg har ladet en Sti anlægge lige til Stedet.“

Den hyppige Vegetation havde vel for en Del ødelagt Stien, men den var dog meget tydelig at se, og det lille Selskab naaede kort efter det store hvide Marmormonument, hvorunder Sir Faidherbe hvilede.

Ingen forstyrrede dem undervejs; kun en uhyggelig Hvislen af en eller anden opskræmmet Slange bevægede dem til at ryste en Regn af Gnister ned over Stedet, hvor den lød; Tigeren, Skovens frygtelige Herre, var endnu ikke kommet; den kom først henad Morgenstunden, naar den var mæt, for at slukke sin Tørst.

Myslady knælede ned paa den brede Marmorsten og foldede sine Hænder, medens Mændene dannede en Halvkreds om hende.

Det var et forunderligt Syn at se den blege Kvinde bede ved Graven under de mægtige Palmer.

Rundtom hende var stille, og Mændene lignede Støtter med flammende Fakler, saa stille og ubevægelige stode de.

Hvad hun bad hørte Ingen uden ham med hvem hun talte, men da hun var færdig, og da hun havde kysset den hvide Marmorsten, havde hendes hele Væsen et Præg af Ro og Tilfredshed, som ingensinde før.

Hun reiste sig op og vendte sig imod Mændene.

„Det aner mig!“ sagde hun med et mat Smil, „at det er sidste Gang jeg beder ved min Gemals Grav, jeg hører ligesom en Stemme i mit Bryst, der kalder paa mig; men den lyder saa langt, saa uhyre langt borte, at den kun kan komme fra en anden Verden. Men lov mig!“ tilføjede hun alvorlig, „lov mig, at jeg da maa hvile ved hans Side, hvis det paa nogen mulig Maade lader sig gjøre; I ville da opfylde min inderligste Længsel.“

Sømcændene saae spørgende paa hverandre.

Det var en forunderlig Bøn og den syntes at være bygget paa en fuldkommen fast Vished.

„Sag disse sørgelige Tanker bort, Mhylady!“ sagde endelig Harry Dunwall, „I er endnu ung og kan glæde Eder ved Livet; men desuagtet love vi gjerne, saafremt vi ellers selv ere i Live, at opfylde Eders Begjæring, hvor sølsom den end forekommer os, og hvor vanskelig den end kan være at udføre.“

„Taf!“ svarede hun, „jeg vidste nok, at I ikke vilde afflaa min Bøn.“

Hun gav Enhver af dem Haanden, kastede endnu engang et Blik paa Graven og vendte langsomt tilbage gjennem den halvttilgroede Bei.

Harry Dunwal gik igjen i Spidsen, svingende sin Fakkell til begge Sider. De fem Mænd sluttede Rækken.

Pludselig standsede Harry og rakte Haanden advarende i Veiret.

Dette var et aftalt Tegn og betød: forsigtig.

Alle standsede og lyttede; men de hørte ikke Andet, end Bølgernes Skulpen imod Flodbredden og en frygtfuld enkelt Slanges pibende Hvislen.

„Hvad nu?“ spurgte En af Mændene i en dæmpet Tone.

Harry Dunwal pegede ud imod Floden og bøjede Hovedet i samme Retning.

Der hørtes ogsaa en usædvanlig, dæmpet Lyd.

Det var som om Nogen bevægede sig frem gennem Sivet med forsigtige, næsten uhørlige Nareslag.

„Det er en Baad!“ hviskede Harry Dunwal, „jeg har altsaa Ret; det var netop det jeg havde tænkt mig.“

Han kastede sig ned paa Jorden og pressede Dret fast imod den.

„Ja,“ sagde han kort efter, „det er en Baad; Lyden kommer fra Floden.“

„Saa har vi Intet at frygte!“ svarede Mhylady, „formodentlig er det nogle stakkels Fiskere, som ere loffede nærmere ved at opdage vor Illumination, og som nu benytte sig af vor Fraværelse til at beskue Skibet.“

Denne Forklaring var høist rimelig.

„Mhylady har Ret!“ svarede Harry Dunwal,

„der færdes mange Baade paa Floden ved Nattetid, for at ordne Garnene til næste Morgen, og hvis Mylady befaler, vilde vi begive os ombord.“

Hun nikkede, og Selskabet satte sig igjen i Bevægelse.

Kort efter naaede man Floden. Alt var fuldstændig roligt. Lamperne brændte som før, Landingsbrædtet laa paa sin Plads, og paa Dækket var ingen Fremmed at opdage.

Harry standsede paa Brædtet og saae sig forundret om.

Han var overbevist om at se en Baad; men der var ingen.

Han kiggede indunder Sivene paa begge Sider, men der var helleringen.

„Jeg forstaar ikke!“ mumlede han halvhøit, men jeg ser ingen Baad.“

„Vi har alle taget fejl, min Brave!“ svarede Mylady og gif op ad Brædtet, „ved Nattetid faar enhver Lyd en forunderlig Klang, som man da er tilbøielig til at tilskrive en ganske anden end den sande Virkning. De troede, det var en Baad, at det ikke har været den se vi nu!“

Dg hun traadte op paa Dækket, fulgt af sine tro Ledfagere.

Harry Dunwal tog en Pistol i hver Haand og foretog en Ronde.

Han vidste, at der gaves Flodrovvere paa næsten alle de indiske Floder, det kunde jo være at nogle saadanne havde sneget sig ombord, og han fortrød, at

han ikke havde været saa forsigtig, at efterlade en Mand paa Skibet, medens de Andre og han selv var fraværende.

Han saae imidlertid Ingen og stak igjen Pistolerne i Bæltet.

Mylady stod endnu paa Dækket og kastede et Blik udover den mørke Flodbred, som glemte hendes Gemals Sig.

Derpaa vendte hun sig langsom om for at gaa ned i Kahytten.

„Ønsker Mylady at vi seile videre i Nat?“ spurgte Harry Dunwal, „det luster en lille Smule, vi er maaske istand til at naa et Par Mil Floden op i hvert Glas.“

„Gjør som De vil, Harry!“ svarede hun, „De forstyrer mig ikke; jeg sover ikke alligevel.“

Ødetsamme var det, som om der lød en Kallen tæt ved dem.

„For Pokker!“ raabte Harry Dunwall og saa sig om, „var jeg overtroisk, vilde jeg sige, at det spøgede.“

Denne Gang havde Mylady selv hørt det og udbrød:

„Her er et Menneſte i Nærheden, og som det syntes i Dødsfare eller maaske døende! hørte De den besynderlige Kallen, Harry?“

Et voldsomt Pladſk i Vandet afbrød hende og blev efterfulgt af en Lyd som om man slog to Stykker haardt Træ sammen.

Harry Dunwal slog sig ærgerlig for Panden.

„Døsmær, som jeg er!“ loe han, „nu kjender jeg denne Lyd, det er Krokodilerne, som slibe Tænderne mod hinanden og sprøite Bloddyndet ud gennem Næseboerne; der har vi den uhyggelige Kallen.“

Han saae udover Kælingen og pegede paa et mægtigt, skjælet Uhyre, som halvt begravet i Sivene, hævede sit pandsrede Hoved over Vandskorpen og stirrede forbausset paa Lyset fra de mangfoldige Lamper.

Med et voldsomt Pladsk forsvandt det og blev afløst af et andet, der ligeledes betragtede Illuminationen og slog Rjæberne sammen som to Træklodse.

Mylady Faidherbe gjøs.

Det var vel at være i fuldkommen Sikkerhed ombord i Skibet, men det Uhyggelige ved et saadant Naboskab kunde alligevel ikke skjules.

Hun trak sin lette Raabe tættere om sig for at dæmpe sin Gysen, nikkede venligt til sine Ledsagere og gik langsomt ned ad den lille Mahogni-Trappe, som førte til Kahytten.

Klokken viste netop tolv paa det lille Skibsuhr, som var fastgjort til Kahyttens Styrbordside, da hun traadte indenfor.

Hun vilde netop sætte sig i den lille udpolstrede Stol, som hendes Gemal saa ofte havde siddet i, da hun forfærdet veg tilbage, henimod Døren.

Den var allerede optaget.

En skummelt udseende Person sad i den og betragtede hende med Dine, som lyste af Dødsfald.

Da han saae, at hun nærmede sig Døren, sprang

han op som et Lyn, greb hende i Haaret og traf hende baglænds hen til sig.

Den Ulykkelige vilde skrige, men kunde ikke. Ulynlige Hænder slyngede et fugtigt Klæde om hendes Hals med en saa uhyre Hurtighed og Styrke, at hun øjeblikkelig tabte Bevidstheden og tumlede tilbage.

Den skumle Person, som havde siddet i Vænestolen, greb hende om Livet og lagde hende forsigtig ned paa Gulvet, saa lydlost, at Ingen hørte den mindste Lyd.

Derpaa bøjede han sig over hende og lyttede. Hun laa ganske stille med vidtopspærrede Øjne og frampagtig knyttede Hænder.

Hun aandede ikke.

Mylady Faidherbe var død!

„Kali, guddommelige Kvinde, modtag dit Offer!“ mumlede Personen og bøjede sig tre Gange dybt ned mod Gulvet, „dine Søner tilsværge Dig fornyet Trost!“

Disse Ord bleve gjentagne af to andre Personer, der var tilstede og som ved Myladys Indtræden havde ligget skjulte under den brede Vastmaatte, som om Dagen gjorde Tjeneste som et fortrinligt Solseil paa Dækket, men som om Natten blev lagt ned i Kabytten for ikke at blive befængt med giftige Insekters Ueg.

Formanden, som vi forresten kunne præsentere som vor gamle Bekjendt Ismael, bukkede sig endnu engang ned over Livet og rev en Kjæde af hendes

Den skotske Kapitain, eller Sepoybruden.

Hals. Ved den hang en lille Medaillon, som inde-
sluttede Billedet af et Barn.

De to andre Personer tog et lille Rejsechatol af
betydelig Vægt, som stod ved Enden af den sirlige
Køje.

„Saa!“ hviskede Ismael „nu afsted; vi have ud-
ført vor Gjerning som tro Mænd; nu kommer Touren
til den Anden!“

Hans affhyelige Ansigt lyste af djævelsk Glæde,
da han sagde disse Ord.

Uslingen glædede sig til at se sin tappre Fjende
vride sig i Baalet.

De to Andre bukkede, og alle Tre forsvandt,
smidige som Slinger, uden mindste Støi, gennem
Rahytvinduet.

En lille Stige af Hamp var fastgjort til dette
og naaede ned til en Baad, som laa nedenfor.

Agterstavnen havde vel en femten Fods Højde
fra Bandspeilet, og alle Tre passerede ned ad Stigen
paa engang.

Ingen af dem havde nemlig lyst til at være i
Rahytten, dersom En af Skonnertens Besætning
muligvis fattede Mistanke til den usædvanlige Stilhed
i samme og aabnede Døren.

Det vilde omtrent være det samme, som at blive
hængt med det samme.

Feige af Naturen som alle Forbrydere, fulgte
de derfor lige efter hverandre. Stigen af indisk Hamp
var umaadelig stærk; den kunde gjerne bære den tre-
dobbelte Vægt.

Bludselig standsede Ismuel just som han greb fat med den ene Haand i det smukke Lovværk for at springe sig ned i Baaden.

Han kunde ikke dæmpe et Skrig.

Ligesom han løftede Benet for at sætte det paa en af Tosterne, gled Baaden pilsnart til Side.

Han hørte et Skrig og saa to af Mændene, som vare ombord, flyde hovedfuls ned i Vandet, hvor de strax bleve omringede af Flodens uhyggelige Beboere som trak dem ned imellem Sivene, trods deres fortvibledede Raab og rasende Modstand.

„Skotten, den fordømte Skotte!“ raabte han med skjælvende Stemme „vi maa tilbage; med Kniven i Haanden bane vi os Vej tværs over Dækket, løbe over Landingsbroen og saa . . .“

Han fuldendte ikke, men saa forfærdet tilvejs.

Han havde ogsaa Grund til at blive forskrækket. Gjennem det aabne Rahytvindue kiggede en Mand ned paa dem.

Denne Mandes Ansigt var blegt og truende, og i sin Haand holdt han en spændt Pistol, hvis Munding netop var rettet efter hans Hoved.

„Bliv hvor I er!“ sagde Manden med isnende Ro „om lidt lader jeg Jer afhente i vor egen Baad.“

Ismuel hæftede et Blik omkring sig og følte Blodet stivne i sine Aarer.

Over hans Hoved den frygtelige Hævner med den truende Pistol; under ham en Hær af skjællede Uhyrer, som blot ventede paa det Dieblik han slap Lovet og styrtede ned.

Det var i Sandhed ingen misundelsesvoerdig Stilling. Vi vilde fortælle, hvorledes denne pludselige Forandring var indtraadt.

Medens Ismael tilligemed de Andre havde roet Baaden henunder Skibet, benyttende den Tid, da Besætningen var fraværende, havde Mac uden Ophold, dækket af Larmen Mændenes Bevægelse forarsagede, skuret Baadene om sine Hænder imod Kanten af en Plank, der laa i Bunden af Baaden.

Det indiske Talepot-Træes Bast er umaadeligt stærkt, men brister først en Traad i samme, brister de alle, og vor Helt mærkede pludseligt, hvorledes han kunde tage Hænderne fra hinanden.

Det var det Samme som Livet og Friheden.

Hans første Tanke var at springe op, kaste dem udenbords hver En og raabe høit, men han stode endnu ikke ganske paa sine Kræfter. Hænderne vare opsvulmede og ømme af den voldsomme Anstrengelse.

Han blev derfor liggende aldeles rolig, beholdende samme Stilling som før og saa nu, at Baaden smuttede igjennem Sivene og løb agter om Skonnerten.

Da han saae en af Thuggerne klattre op ad Agterspeilet som en Kat og gjøre Stigen fast til det aabne Rahytvindue, begreb han strax Meningen, men en pludselig Indskriden var forfildt.

To af Mændene satte sig nemlig paa ham. Den Eine paa hans Bryst, den Anden paa hans Ben. De holdt ham nede som i en Skruestik.

„D!“ tænkte Mac „jeg var dum før; nu er det forsilde.“

Ismael betragtede ham haanligt, før han entrede opad Hampestigen.

„Gaar vor Expedition heldig af!“ hvistede han med et ondskabsfuldt Grin, „skal Du endnu i denne Nat faa Lov til at blive indviet til Bonfiren.“

Indvielsen bestod ganske simpelt i, at man berøvede det ulykkelige Offer Synet.

„Det kunde være Du dog tog fejl!“ tænkte Mac, som følte en Gysen fare gennem sig.

Der hengik omtrent en halv Time.

Han hørte Skonnertens Besætning forlade Skibet og følge Mylady iland og ved efterhaanden og umærkeligt at dreje Hovedet til Siden, kunde han ogsaa se alle komme tilbage.

Skrige kunde han ikke, paa Grund af Rneblen, men advare vilde han alligevel.

Han lod derfor hin Rallen høre, som Harry Durwall ulykkeligvis tilskrev en graadig Krokodille.

Denne Maade at advare paa havde nær kostet ham Livet; thi den Mand, som stod paa hans Bryst borede Spidsen af sin Dolk lidt ned i hans Hals og truede med at støde kraftigere til, dersom han blot en eneste Gang rørte sig af Stedet eller advarede ved noget som helst Tegn.

Mac blev strax rolig; den kolde Staalspids smertede ham i Halsen, og Uhyret blev ved at holde den i det forresten kun lille, frembragte Saar.

Den brave Soldat anede hvad der foregik i Ka-

hytten, da det ulykkelige Offer betraadte den, og da han kort efter saae de tre Mordere snige sig tilbage gjennem Vinduet med det lille Bærnskrin, nærrede han ingen Tvivl længer.

Det var i samme Øjeblik som de tre Mænd hang i Hampestigen, at Thuggen tog Dolken fra hans Strube og rejste sig op for at gjøre Plads for dem.

„Nu!“ tænkte Mac „nu er min Tid kommet.“

To frygtelige Kast, et med den ene Arm og et med Benene slyngede de to Mænd, som havde passet paa ham, ud i Floden, idet han samtidig skjød Baaden til Siden og lod den glide langs med Skonnertens Styrbordsside.

„Hjælp!“ skreg han med tordnende Stemme „man myrder nede i Kahytten!“

Harry Dunwall hørte Raabet og styrtede afsted.

Det første han saa, da han aabnede Kahytsdøren var den ulykkelige Dame, hvis Hals var omvundet med et gult Silketørklæde; det Næste det aabne Vindue.

At spænde sin Pistol og styrte hen til det var Tanke og Handling paa samme Tid.

Som vi vide kom han tidsnok.

De tre Slyngler vare fangne uden Lænker og Baand.

Hvor de end saa hen ventede Døden dem.

Mac var imidlertid entret op paa Dækket, efter endnu engang at have kastet en Mand, som vilde standse ham, hovedfuls ud mellem Sivene, og stod der

nu som en fremtryllet Ræmpe midt imellem den forfærdede Besætning.

„Til Baaben, Folk!“ raabte han „Thuggerne, Thuggerne!“

Bed at høre dette frygtelige Ord udtales greb de fem Mand til Baabnene, som de havde lagt fra sig, og styrtede henimod Kahytten.

„Nej, nej!“ raabte Mac „til Styrbordsjiden! — Baaden, Baaden!“

Og snappende en Karabin fra den Nærmeste løb han hen til Rælingen, sigtede og gav Ild.

Et hvinende Skrig og et Pladst i Vandet vidnede om at han havde truffet.

„Bliv ved, bliv ved!“ raabte han „Ingen maa undslippe! fyr, fyr.“

Mandskabet adlød, og fire Skud knaldede paany.

Nok en Mand tumlede ned til Krokodillerne, men Baaden stod hurtig ind imellem Sivene.

„For Fanden, de undslippe!“ raabte Ræmpen „fyr paa Maa og Faa!“

Mandskabet greb til Pistolerne, og Kuglerne foer ned i Retning af Baaden, der allerede var usynlig i det tætte Siv.

Imidlertid stod Harry Dunwall ved Kahyttsvinduet med sin Pistol.

Da han var overbevist om, at det var en Umulighed for dem at undslippe, sprang han hurtig hen til Kahyttdøren.

„Fir Sollen ned og læg bi agter!“ befalede han.

To af Mandstabet udførte Befalingen, medens Mac og de Andre vedligeholdte Ilden ned i Sivene.

Harry Dunwall hørte Follen smække imod Vandforpen og raabte ned til de tre Mænd.

„Spring i Follen eller jeg skjærer Hampestigen over, I ville da falde ned imellem Krokodillerne.“

Han satte sin brede, skarpe Kniv paa Stigen, parat til at udføre Trudslen.

Men idetsamme udstødte han en forbittret Ed. Baaden, som Mac og hans Kammerater troede var ved den anden Side, kom pludseligt tilsynne og for tæt om agter.

Ismael slap Stigen og lod sig falde ned i den, og næsten i samme Nu foer den henover Strømmen med den befriede Thug.

„Ned med Jer andre To!“ raabte han og skar Hampestigen over.

To frygtelige Skrig svarede ham. De to Thugger faldt saa at sige paa Ryggen af Krokodillerne, der sloges rasende om de levende Dffre og trak dem ned med sig, dybt imellem Sivene hvor de delte de blodige Stumper.

Harry Dunwall vendte sig imod den Myrdedes affjælede Legeme og tog sin Hat af:

„Stakkels Myhlady!“ sagde han „din Aelse var desværre altfor sand; det var sidste Gang Du besøgte din Egtefælles Grav!“

Da han saae op mødte han Mac Claires gigantiske Skikkelse og ærlige Ansigt.

„Sir!“ sagde han bevæget „jeg kom desværre for sent med min Advarsel; men jeg var undskyldt; jeg var selv Døden nær i de fordømte Uhyrers Bold.“

Harry Dunwall rakte ham Haanden.

„Sir!“ svarede han „hvad der er sket, var den almægtige Guds Villie; vi have Alle gjort hvad vi kunne.“

De to Mænd trykkede hinandens Hænder og vendte sig imod de tilkylende Sømmænd, som forfærdede betragtede den Døde med det gule Silketørklæde om Halsen.

„Kammerater!“ sagde Harry Dunwall „vi have lovet hende en Plads ved hendes Ægtefælles Side. Naar Dagen gryer opfylder vi dette Løfte.“

Et stunt Nik besvarede denne Opfordring og Alle forlod Kahytten, for at begive sig paa Post, dersom de tiloversblevne Thugger skulde komme tilbage.

Men der kom Ingen. Natten gik rolig hen, og den næste Dag hvilede Mylady Faidherbe i en dyb Grav ved sin Mands Side.

„Dg nu!“ raabte Harry Dunwall og strakte Haanden imod Himlen „nu aafsted til Kampen mod det Onde! Gud give os sin Bistand!“

„Vi vilde straffe og hævne!“ sagde Mac „alle gode Engle staa os bi!“

Og de syv Mænd gav hinanden Haanden paa

ikke at svigte i Kampen, men opsjøge og underkue
Ophavet til de affheligte Forbrydelser.

Mac vidste at han ikke gif feil, naar han pegede
paa Missionairen Peter Antonio.

Om Eftermiddagen lettede Skonnerten og gif
Floden opefter.

Ende paa 1ste Deel.

Den skotske Kapitein

eller

Seyonbruden.

Historisk Roman

af

Louis de Monlin.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.

E. D. Jordans Forlag.

Trykt hos A. B. Henningsen.

1880.

mirica A. Allica m.

1867

1867

1867

1867

1867

1867

1867

Første Kapitel.

Fængsel og Dom.

Det Sted, hvorhen man havde slæbt Kaptein Dudley var et skrækkeligt Opholdssted.

Det var et af disse gyselige Fængsler, som den brittiske Regering, beraabende sig paa sin Humanitet, havde ladet indrette for de ulykkelige Indfødte, naar de vovede at kny mod den hensynsløse, barbariske Behandling saavel højere som underordnede Embedsmænd lod dem føle.

Det var underjordiske, fugtige Huller, opfyldte af feberbringende, giftige Dunster, beliggende under Flo- dens Niveau; om Dagen kvælende hede, om Natten isnende kolde; ret et Fængsel efter de humane Eng- lænderes Dnske.

Her kunde den ulykkelige Indfødte jamre sig uden at hans Skrig blev hørt af andre end af den raa,

aldrig ædru Fangevogter, hvis Bidst af haarde Læderremme snart bragte de Ulykkelige til Tavshed, sommetider for stedse.

Disse Fængsler, Huler eller Huller, hvad man nu vil kalde dem, laa ved Rabulporten og stod egentlig under den daværende militaire Kontrol; men da denne havde Andet at tage Vare end at opfylde sine Pligter, bleve de besørgede og passede af civile Personer, der dog vare affedigede Underofficerer, Folk af bekjendt Brutalitæt og Raahed.

England vilde nemlig vedblive at ligne sig selv. Dens Fangevogtere paa Norfolk, i Sidney og i Indien burde repræsentere Nationen som den var.

Man havde derfor alle tre Steder sørget for infame Fangevogtere; om ikke ligefrem selv Forbrydere, saa dog Folk med den tilbørlige Raahed i Ord og Handling, Folk, som tænkte mere paa Whiskyen end paa at lindre de Ulykkeliges endeløse Kvaler, — fort sagt Folk, som passede fortræffeligt ved Siden af de Tusinder af gudelige Skrifter, som have syge Missionairer fastede ud imellem Massen, medens de tilranede sig Landets Skatte og voldtog Landets Døttre.

Honny soit qui mal y pence!

Til et af disse Fængsler havde Missionairen laadet Kapitainen bringe.

Denne kjendte dem af Omdømme og protesterede imod at føres derhen; men Pateren svarede med et

Skuldertræk, at der var ikke anden, og enhver Forbryder maatte tage til Takke med Veiligheden som den var.

Blodet foer Kapitainen til Hovedet ved at høre disse Ord; han havde den største Lyft til at slaa Slynghen lige i Ansigtet, men betvang sig.

Der maatte anvendes den største Kølighed og Fatning for at slippe bort fra den farlige Sag, som, det begreb han, var paaført ham af en eller anden Grund og af en snu og skjult Fjende.

Alt var altfor mesterligt ordnet til at han kunde tvivle om dennes Opfindsomhed og Ondskab.

Man havde skjult Pengene i hans Bagage, men hvem havde gjort det, og hvorledes var det muligt, at man havde kunnet aabne Vaasen til det lille, hemmelige Rum, hvortil kun han havde Nøglen?

Det Hele var en fortræffeligt anlagt og udført Skurkestreg, og det kunde blive vanskeligt nok at slippe fra den med Vren.

Lovene vare ubønhørlige ligeoverfor Tyveri. I Almindelighed hængte man simpelthen Forbryderne, men var denne en Officeer, var Straffen frygteligere.

Den bestod i Vrens Fortabelse, og Spidsrod gennem sine egne Soldaters Række.

Blev han overbevist, lykkedes det ham ikke at bevise sin Ufskyldighed, vilde han blive dømt saaledes.

Og da var Edith tabt for stedse.

Han var saa optaget af disse Tanker, at han ikke lagde Mærke til at man aabnede den store, jernbeslagne

Dør, som førte ind til de gyselige Rum, eller hørte Opsynsmandens raa Stemme, som befalede ham at gaa ind „og tage sine Støvler af,“ da det ikke blev tilladt nogen Forbryder at beholde Fodtøjet paa i Hds. Majestæts altfor hyggelige Fængsler.

Kapitainen hørte dette uforstammede Forlangende og gik videre ind i det mørke, stinkende Rum.

Fangevogteren greb ham voldsomt i Kraven og rykkede ham tilbage, idet han paany brølede sin Befaling.

Kapitain Dudley saa et Djeblik paa ham, løstede derpaa sin Haand og gav ham et Slag midt imellem Djnene, som strakte ham baglæns til Jorden.

„Vænterne!“ skreg han rasende og reiste sig op „han skal prøve de tungeste vi eje.“

Og idet han svang sit tunge Nøglesnippe foer han ind paa ham, dirrende af Raseri.

„Denne Fange skal have det bedste Fængsel og og behandles efter sin Stand. indtil Sagen er endt!“ sagde Pateren, som nu nærmede sig, „en Forsømmelse af denne Befaling vil have din øjeblikkelige Afsted til Følge.

Fangevogteren betragtede ham forbausset. „Wien!“ indvendte han „en Tyv . . .“

Han pegede paa Arrestordren, som Lord Rannaugt, der ikke havde kunnet nægte sig den den ondskabsfulde Glæde at ledsage Fangen, stod med i Haanden.

„Adlyd!“ svarede Jesuiten koldt „her befaler jeg.“

Fangevogteren brummede Noget om fornemme

Tyve og Undtagelser, og aabnede Døren til et bælmørkt Rum ligefor Indgangen.

„Her er det bedste og luftigste Fængsel vi har!“ sagde han „træd derind, Hr. Kapitain.“

Trods sin Selvbeherstelse gjøs det dog i vor Helt, da han traadte ind i det stinkende Rum, hvis Gulv var belagt med et fugtigt, dampende Lag Ris-halm.

Begyndte man saaledes med ham, hvorledes vilde man faa ende?

Han var knapt traadt indensfor, før den tunge Dør blev smækket i efter ham.

Han var Fange, overgivet til sin Dommers Billaarlighed.

Den eneste Vysning, det lille Rum modtog, var gennem en Aabning i Loftet; et firkantet Hul af en Alens Diameter.

Om Dagen maatte Solens lodrette, brændende Straaler falde igjennem det og fylde Rummet med en utaalelig Hede, og om Natten var det Kulden, som trængte igjennem og gjennemisnende den ulykkelige Beboer af det bedste Fængsel Hds. brittiske Maje-stæet havde ladet indrette i Indien og for — sine Underjaatter.

Fangevogteren havde forresten talt Sandhed, da han kaldte det det bedste; der var mangfoldige Andre, som ligefrem var udgravede Kjældere, igjennem hvis Vægge Dschummas Bænde sivede, og som vare sanbe Bugger for væmmelige og dødbringende Sygdomme.

Den stotste Kapitain, eller Seponbruden.

Den Ulykkelige, som betraadte dem, behøvede ingen Dom, — han var dødsdømt med det samme.

Der foregik frygtelige Ting dernede i disse gheslige Huller; man behøver blot at erindre sig Tømmerbillerne *) og de fem Bambusstænger eller rettere Stykker af Bambusstænger, som bleve bundne fast til Offerets Fingre, oversmurt med Palmeolie og antændte.

Saaledes fortalte man idetmindste, men man fortalte ja meget.

Kun Et var ubestridelig Sandhed.

Det var pestagtige Huler, opfyldte af giftige Dunster, kvælende Hede og isnende Kulde.

Vor Helt maalte sit Fængsels Dybde og Bredde.

Det var akkurat otte Fod i Kvadrat; Højden til Slughullet i Loftet var sex Fod.

Rishalmen var den eneste Bekvemmelighed; ikke et Bord, ikke en Bænk!

Og dette Fængsel var det bedste.

Fangen maalte Gulvet med korte Skridt, idet han paany gjennemgik sin Stilling i Tankerne, og kom til samme Resultat: at han pludselig stod overfor en frygtelig Fare, som det maasse kunde blive ham umuligt at undgaa.

Den skjulte Fjende var, efter hans Mening, let at finde.

Det kunde kun være Lord Konnaugt, den unge

---

*) Et oldenborglignende Insekt.

Officer, som nærede en saa rasende Videnſtab for Lady Lowſen og ſom lod ſig lede af ſin Skinſjge.

Det maatte uden Tvivl være ham, ſom havde udklæffet denne djævelſke Plan, men hvem var hans Medhjælper?

Fateren kunde det neppe være: den fromme Miſſionær var bleven ſynlig glad, da han fik ſine Penge tilbage og havde idet Hele taget ingen Fordel af Sagen.

Han anſtrængte ſig forgjæves for at finde ud af dette Virvar; han gjennemgik ſine Bekjendte, men han var elſket af dem alle; der var Ingen af dem ſom kunde have Interesſe af at faae ham æreſkjændet.

Det Hele blev ham altſaa en Gaade.

Kun Et ſtod klart for ham; det var at man virkelig havde fundet de ſkjaalne Peuge i det hemmelige Rum i hans Bædsæk, hvortil kun han alene havde Nøglen.

Hele Natten hengik med at gruble og med ſtedſe at komme tilbage til det haabløſe Reſultat: at det vilde blive uhyre ſvært at bevise ſin Uſkyldighed.

Imidlertid opgav han ikke Haabet; Edith vilde gjøre Alt, for at faa Sagen opløſt, og han havde desuden en formaaende Ven i Lord Welſeight, en Mand, hvis Ord havde uendelig meget at ſige.

Hun vilde naturligvis opſøge ham og meddele ham Sagen, og den gamle Hædersmand vilde ſnart overbevise Verden om, at en ſaadan Forbrydelse al-

drig kunde være begaaet af den braveste Officer i den engelsk-ostindiske Hær.

Ja, saaledes blev det! han maatte og han vilde blive frikjendt; det vilde jo ogsaa være noget Uørt, noget Ubekjendt, at en Kapitain havde begaaet et Tyveri; og naar han saa var fri, vilde han opsøge og dræbe sin skjulte og nedrige Fjende.

Med disse og lignende Tanker hengik Matten.

Da Morgenens gryede, bragte Fangevogteren ham en Krukke halvtfordærvet Vand og en Skive bagt Mais, hvis krybende Beboere var et Bevis paa, at det var længe siden det havde forladt Røgeriet.

Fangen stødte det fra sig med Bæmmelse og sagde:

„Er det Føde for en Officer i den brittiske Arme?“

„Det er den enhver Forbryder bliver opvartet med!“ svarede Fangevogteren med et tilfreds Grin „anden faar man ikke her!“

„Heller ikke for Betaling?“ spurgte Fangen og greb i Lommen.

„Heller ikke for Betaling!“ svarede Fangevogteren, skjændt han ellers ikke sagde Nej til at tjene Noget paa Fangernes Bekostning.

Kaptaine pegede mod Døren.

„Gaa!“ sagde han.

Fangevogteren adlød knurrende; den Fangnes Mine var bestemt, hans Stemme bydende.

Han smeldede Døren i efter sig og raslede med

Røgleknippet, og hans tunge Trin lød snart efter henad Stengulvet udenfor.

Fangen begyndte igjen sin Marsch frem og tilbage.

„Man vil vel snart forhøre mig!“ mumlede han „og jeg vil da kunne bevise min Uskyldighed; Mac vil . . .“

Han standsede og sukede dybt.

Han huffede paa, at den tro Vedfager og Ven laae forfullet under Ruinerne af det nedbrændte Hus.

Han var virkelig ene, og let at dømmes.

Det Eneste man manglede var Vidner, thi Ingen kunde bevidne om han havde begaaet en Forbrydelse han ikke havde begaaet.

Hans Rej vilde i saa Fald være ligesaa godt som den Andens, og Ketten vilde uden Tvivl komme til samme Resultat.

Modet, som næsten havde svigtet ham, vendte paany tilbage; hans Dine tindrede, og hans Holdning blev stolt og truende.

Han mærkede knapt den frygtelige, stinkende Varme, som udviklede sig i det uhyggelige Rum. Solen stod igjen brændende paa Himlen, og dens Straaler faldt paa det halvtraadne, fugtige Galm, som nu dampede ligesom en Eng ved Aftentid.

Det ghyselige Fængsels hele Uhyggelighed begyndte at vise sig.

Fangen standsede og trak Veiret dybt.

Bant til at døje de tunge, giftige Uddunstninger fra Sumpen, var en saadan Atmosphære ham ikke

fremmed; men den kunde i Almindelighed enten helt eller tildels undgaaes ved at fjerne sig fra disse Steder, hvoriind han her var tvunget til at blive, hvor han var.

„Ah!“ mumlede han „disse Dunster er frygtelige; de vilde gjøre mig affindig tilfids!“

Barmen tog til; ved Middagstid, da Solen stod højest, var den næstrn uudholdelig.

Han følte en brændende Tørst og slugte en Mundfuld af det halvtfordærvede Vand.

Det smagte imidlertid altfor ubehageligt til at han kunde bekvemme sig til at drikke mere.

„Jeg vil faa frisk Vand, naar man bringer mig i Forhør!“ tænkte han.

Han saa paa sit Uhr.

Klokken var tre; om tre Timer var det Aften.

Man vilde næppe forhøre ham den Dag, og det ængstede ham; han begyndte at komme paa den Tro, at man havde opspundet hele Historien for at faa Velighed til at lade ham forsvinde.

Man kunde da med Lethed udsprede en eller anden Løgn om hans Forsvinden, og imidlertid kunde man have udført sin Plan.

„For Fanden!“ mumlede han halv højt „jeg vil ikke finde mig deri.“

Han gif hen til Døren og slog tre høje Slag paa den med en Jernklods, som var fastgjort til en Bænk i Karmen.

Kort efter aabnedes den, og Fangevogteren viste sig.

„Hvad nu?“ snøblede han og fæstede sine store Øjne paa Kapitainen „hvad nu?“

Fangen saa strax, at den raa Karl havde beruset sig.

„Jeg ønsker at føres for Krigsretten!“ sagde han „det er imod al Lov og Ret at man ikke forhører mig!“

Fyren betragtede ham med et ondskabsfuldt Grin.

„Ja!“ sagde han „det er ikke rart at skulle tilbringe et Par Maaneder eller saadant omtrent i mit Hotel, skjøndt Gjæsteværelserne er fuldkommen svarende til Gjæsterne, men at være kjed af dem allerede, har jeg aldrig oplevet i min tro, lange Embedstid!“

„Ti!“ raabte Kapitainen „jeg forlanger at føres for Stadens Guvernør eller for General Havelock.“

„Forlanger!“ lo Fangevogteren „en Fange, tilmed En, som er arresteret for Tyveri, har Intet at forlange, ikke engang Fred; og De bliver derfor her, inden jeg faar Ordre til at aabne Døren for Dem.“

Kapitainen blev maalløs staaende; en saadan Behandling havde han ikke ventet.

Fangevogteren lukkede roligt Døren og slingrede leende henad Stenfliserne.

Aftenen og Natten kom; og med den Sidste en bidende Kulde. Det var som om de varme Dunster, der opfyldte Rummet, bleve forandrede til Sne og Is.

Maaisstraaet glindsede af Krystaller, Rummet var bleven, om muligt, endnu værdifuldere end før.

Der er nemlig Intet, der kan knuge Mennesket mere end Kulden; det er hellerikke saa underligt, den er jo Dødens Forløber.

Kapitainen svøbte sin Plaid om sig og lagde sig i en Krog af Rummet paa et Sted, hvor Halmen forekom ham bedst.

Han sov, men hvilken Søvn!

Urolig, opfyldt af vilde Drømme; snart forekom det ham, at han sad i det brændende Hus, snart at han var hos Edith og trykkede hende i sine Arme, snart for han afsted paa sin Hest, forfulgt af blodtørstige, hylende Fjender, og snart var han igjen hos Edith, som smilede saa kjærligt til ham og kyssede hans brændende Kinder.

Men naar han saa vaagnede, følte han kun Nattekulden og saa gennem Slughullet i Loftet Himlens tallose Stjerner over sit Hoved.

Han forsøgte da paany at sove, men det var ikke saa let.

En hel Hær af Insekter, Bremse og giftige Fluer, sænkede sig ned gennem Hullet, ledede ad Instinktet, og Fangen maatte skynde sig med at tilhulle sit Ansigt og sine Hænder, for at undgaa deres smertelige Bissit.

Saaledes hengik Nekten af Matten. I samme Nu som Solen sendte sine første, brændende Straaler over Palmeskovene, som omgav Delhis østlige Grændse, forsvandt de, for at boltre sig i de spillende Straaler

og blive et Kov for de umaadelige Skarer af Insektfugle, som skjød frem lig Pile gennem Luften.

Saaledes gik henved otte Dage.

Kapitainen havde næsten tabt Haabet og Modet; hans Hoved brændte som Ild, hans Ben rystede under ham, — og han spiste med Begjærlighed det affkyelige Brød og drak det væmmelige Vand.

Endelig den niende Dag, aabnedes Døren tidligt om Morgen, det vil sige Klokken elleve.

Fangevogteren, ledsaget af to Soldater og en Officer, traadte ind.

Officeren var en ung Mand af Sepoyregimenterne og, som man saa, en Gentleman.

Han betragtede Kapitainen med en Blanding af Velvillie og Medlidenhed og førte Haanden til Huen.

„Hr. Kapitejn!“ sagde han „jeg har Ordre til at føre Dem for Krigsretten.“

„Endelig!“

Og den stakkels Fange strøg sig med Haanden over Panden, som om han vilde samle sine Tanker.

„Jeg er beredt, min Herre!“ sagde han „jeg er ogsaa kjed af dette frygtelige Opholdssted, tilmed, da jeg, som De vel ved, er uskyldig i den nedrige Forbrydelse.“

Officeren svarede ikke, men tilkastede ham et Blik der kunde betyde det samme som: jeg ved ikke hvad Du er!

Fangevogteren traadte til Side og lod Eskorden passere med Fangen mellem sig.

„Han har det altfor godt, den Hund!“ mumlede han „her er altfor hyggeligt; det maa vi have forandret til han kommer igjen.“

Han slog med sit Nøglesnippe mod Stensliferne, og strax efter kom en smudsig Person vraltende gennem Gangen.

Han standsede udfor ham og tog sin Hue af. Det var en Imkis *).

„Herre!“ sagde han og tog Huen af.

„Gjør dette Bærelse rent!“ befalede Fangevogteren „tag Halmen ud og læg andet istedet. Du kan tage af den gamle Bunke, som ligger ved Floden.“

Imkissen betragtede ham forbauset.

„Herre!“ sagde han „det er raadent som Flodens Dynd, og Brilleflanger sover i det.“

Gjør som jeg siger!“ befalede Slynglen „denne Fange er stridig og ond, han maa tæmmes! tænk Dig dog han har slaaet mig til Jorden.“

Imkissen spærrede Munden op.

Den Mand, som kunde slaa Fangevogteren til Jorden, maatte være en Mand med Muskler af Staal.

„Jeg skal hente Halmen!“ sagde han „men om nu Brilleflangen . . .“

„Du kan jo pille dem bort med dine Fingre!“ loe Fangevogteren.

---

*) benaadet Forbryder.

„Den vilde da bide mig! Herre!“

„Saa lad dem blive, hvis den er der!“ svarede den Anden „Du ved, at den ikke fornærmer Nogen, naar ikke den selv fortrædiges.“

Smkissen nikkede.

„Det skal være saa:“ sagde han.

Fangevogteren slog ham tilsidst paa Skulderen og gik for at besøge nogle andre Fanger.

Den store Sal, hvori Krigsretten afholdt sit Møde, var propfuld af Mennesker, som Rygtet om den ligesaa skandaløse som heldigvis sjeldne Sag havde samlet.

En Kapitain anklaget for et simpelt Pengetyveri, det var Noget for hele Stadens Sladdere og Nyhedsgjængere.

Og Interessjen blev forhøjet ved, at den Anklagede nok var skyldig.

I detmindste talte man om, at der var uomstødelige Beviser tilstede.

Der var derfor en betydelig Del af Garnisonens Officerer tilstede, som med egne Dine og Ore vilde overbevise sig om, at de havde havt en Typ til Kammerat.

Den Overstibefalende i Delhi, General Wheeler, fungerede som Præsæs i Krigsretten, der desuden bestod af Brigadegeneral Graves, General Hawelocke, Kapitainerne Schneiß og Windy, Lieutnanterne Willoughby og Raynon, Fændrikken Lord Kannaugt og Overkonstablerne Buckley og Scully, — samt Auditøren.

Med Undtagelse af Lord Kannaugt var de Alle Hædersmænd, som have gjort sig fortjente til Enhvers Beundring og den civiliserede Verdens Agtelse.

Bag General Wheelers Stol stod den Bestjaalne, Misjionsforstanderen, Pater Antonio, og i den anden Ende af Salen, tæt ved den Anklagedes Bænk, sad en tæt tilfløret Dame, i hvem vi gjenkjende den smukke Lady Lowsen, Edward Dudleys Forlovede.

Da Alle havde indtaget deres Plads, befalede Præsæs at føre Arrestanten ind.

Han kom kort efter, gaaende mellem to Soldater, stolt, med knejsende Hoved og et tindrende Blik, ligesaa modig og uforsærdet som naar han, i Spidsen for Regimentet, kastede sig imod de vilde Bjergbeboere, som ideligt foruroligede Englændernes Nordgrændse.

Alle kjendte ham og vidste han var en Hædersmand, — men her var Talen om, at han havde begaaet en vanærende Handling, saa vanærende, at man, hvis han var skyldig, vilde udslette hans Navn af ethvert Hjerte.

Lady Lowsen følte sit Hjerte spulme af Stolthed

og Glæde. Kun Den, som var fuldkommen ustyldig, kunde træde saa frimodigt frem for sine Dommere.

Fangen standsede udfør Præses og hilste ham med militair Honneur.

Den gamle hvidhaarede General betragtede ham med et halvt velvilligt, halvt strengt Blik og befalede ved en Haandbevægelse Soldaterne at træde til Side, saa at han kom til at staa ene.

„Kapitain Edward Dudley af andet Høiskotte-regiment!“ saade han med høj Stemme „ved De hvorfor De er her og for hvilken Forbrydelse, De figtes!“

„Ja, Hr. General!“

„Tilstaaer De Dem skyldig?“ vedblev Generalen.

Det gav et Sæt i den Anklagede; alene at rette dette Spørgsmaal til ham var en Tvidlen om hans Ustyldighed; hans Kinder, som før blussede af Bevægelse, bleve næsten kridthvide, og det var næsten med Anstrengelse at han fik de Ord frem:

„Er der da Noget her, som kan tiltro mig en saa nedværdigende Handling?“

Generalen trak paa Skulderen.

„Kapitain Dudley!“ sagde han „jeg spørger i Egenstaa af Forhørsdommer, og jeg kan ikke undgaa at rette dette Spørgsmaal til Dem, for at give Dem Leilighed til at forsvare Dem ligeoverfor denne, jeg tilstaaer det, nedrige Bestyldning! svar mig altsaa: vedgaar De at have bestjaaet det fransk-engliske

Missionsfjelskabs Kasse for Tusind Pund Sterling?"

„Nej!" raabte Fangen med flammende Dine og knyttede Hænder, „nej og tusinde Gang nej!"

Generalen betragtede ham skarpt og vedblev:

„Hvorledes er da disse Penge, netop de samme, kommet og fundet i Deres Bagage, tilmed i et hemmeligt aflaaaset Rum, hvortil kun De selv havde Nøglen?"

„Man maa paa en eller anden Maade have lagt dem deri, uden mit Vidende!" svarede Fangen.

Generalen studsede og rynkede Panden.

Det var en ejendommelig, vistnok ubeføjet Beskyldning.

„Dg hvem skulde have været nedrig nok dertil!" vedblev Generalen „jeg troede ikke, at Kapitain Dudley havde Grund til at frygte Sligt!"

„Jeg har det dog alligevel!" svarede Fangen „jeg ved En, som kunde være nedrig nok dertil!"

Han fæstede sine Dine paa den unge Lord, som sad ved Generalens venstre Side, ifølge sin Stilling i Samfundet.

Lord Kannaugt smilede.

„Kapitain Dudley mener uden Tvivl mig!" sagde han og vendte sig halvt mod Generalen „nu ja, hvorfor ikke; en Mand, som har begaaet en saadan Forbrydelse, har bidt Hovedet af al Skam!"

En frygtelig Harm affspejlede sig ved disse Ord Fangens Ansigt; det blev affegraat, Djinene lynede,

og havde Stranken ikke været imellem ham og den skamløse Fornærmer, havde han grebet ham og slaaet ham til Jorden.

Han havde meget bestemt sagt: en Mand, som har begaaet en saadan Forbrydelse.

Tydeligere kunde han ikke tale; det vidnede om at han allerede havde fældet sin Dom.

Lady Lowson, som hidtil havde forholdt sig rolig, reiste sig ved disse Ord og gik henimod Stranken.

Skildvagterne søgte at hindre, men et Birk af Generalen gav hende fri Passage.

„Lady Lowson!“ sagde den gamle Kriger „og reiste sig „det er imod alle Love, at en Tilhører nærmer sig Dommerne eller den Anklagede.“

„Jeg ved det, Hr. General!“ svarede hun „men min Forlovede, Kapitain Dudley, den formentlige Tyv af Tusind Pund Sterling, skal ikke staa uden Forsvarere ligeoverfor en Mand, som ham der.“

Hun pegede paa Lord Rannaught, som blev synlig forlegen ved denne uventede Indblanding i Sagen..

„Lord Ronnaught!“ sagde hun og vendte sig mod Krigsrettens øvrige Medlemmer „har Grund til at hade Kapitain Dudley; han har nemlig, samtidig med denne, bejlet til min Haand, ja, hvad mere er, han udvirkede endog en Befaling, som fjernede hans Medbejler for en Tid. Jeg saa heri et Bevis paa en jammerlig, feig Karakter og gav ham mit ubetingede Nej; en Mand som Lord Rannaught bliver aldrig værdig til engang at løse Lady Lowsons Skobaand;

hun gysede alene ved at høre hans Stemme, og hun skynder sig bort, for ikke at indaande Luften i hans Nærhed. Jeg paastaar at Kapitan Dudley har Ret, naar han siger, at der findes En, som kunde være nedrig nok til at benytte dette Middel til at fjerne ham for steds; ja, jeg gaaer videre, jeg paastaar, at han har ordnet hele Sagen forud, baade ham og hans Medvidere, hvem disse saa ere."

"Tak, Edith, søde Elskede Edith!" raabte Kapiteinen og trykkede hende til sig, før Noget kunde forhindre det „selv om man frakjender mig Ære og Rang, vil jeg dog aldrig blive æreløs i dine Øjne!"

„Nej aldrig!" svarede hun „aldrig!"

„Hellerikke naar man bevise, at den Anklagede virkelig er Tyven?" spurgte en rolig, skjærende Stemme bag Generalen.

„Hvad siger I, Peter Antonio?" spurgte Generalen heftigt, kan I virkelig bevise, at Kapitan Dudley er Udøveren af Tyveriet?"

„Jeg havde besluttet at overlade Sagen til de ærede Dommeres Tvivl!" svarede Pateren „thi uden Bevis kunde han ikke dømmes; men da man beskylder den ædle Lord for at handle efter en overlagt Plan sammen med Andre, og da man dermed kun kan mene mig, vil jeg, hvor inderlig ondt det gjør mig, frigjøre os Begge for denne usande Beskyldning."

Disse Ord, som bleve fremførte i en fuldkommen rolig Tone og med et Udtryk af Medlidenhed, gjorde en frygtelig Virkning saavel paa Krigsrettens

Medlemmer som fornemmelig paa Fangen og Lady Lowson.

De øvrige, talrige Tilhørere gav deres Overraskelse tilfjende ved Larm og Støj.

Lord Konnaught tilsendte Lady Lowson et hoverende Blik og satte sig magelig tilbage i Stolen, medens hans Læber dog dirrede af Raseri over den modige Piges bestemte Udtalelser.

Han læste desuden mangt et Smil paa flere Ansigter, da hans mislykkede Frieri blev bekjendt.

Men Alt dette vilde blive hævnnet, glimrende hævnnet.

Generalen trommede med Fingrene paa Bordet, som en Mand, der har været udsat for en stor Uregelse. Det var tydeligt at se, at han ikke havde Noget imod at den brave Kapitein blev frikjendt.

„Kom jaa med Deres Beviser, ærværdige Hr. Fater!“ sagde han kort „men hurtigt, den Slags Sager bør man ikke opsætte.“

Faterne vendte sig om med et Blik for Præsidenten og vinkede.

Og gjennem Tilhørerne trængte sig to, som Missionærer klædte, Mænd, Begge iførte lange, sorte Kapper og bredskjagede Hætte.

De standsede udfor Skranken, hilste ydmygt og lagde Hænderne over Brystet.

„Behag at spørge disse Brødre fra Missions-

selskabet i Bombay om hvad de har set, Hr. Gene-

Den skotske Kapitein, eller Sepoybruden.

ral!" sagde Pateren „og De vil maaske faa Grund til at dømme Kapitain Dudley for Tyveri."

Generalen betragtede dem med et gjennemtrængende Blik.

Det var aabenbart, at de to Vidner ikke behagede ham. Skjøndt iførte Missionssekselskabets præstelige Dragt, lignede de dog langt mere to Landevejsrøvere end Forkyndere af Kristendommen.

De saa skumle og uhyggelige ud; deres Dine lygte af Skadefryd og Ondskab.

„Er disse to Tyve Deres Vidner, Pater Antonio?" spurgte han „de se snarere ud som et Par Vagabonder end som Folk, paa hvis Vidnesbyrd man kan stole."

Pateren rynkede Panden.

Denne Bemærkning behagede ham ikke.

„Paa Udseende kommer det ikke an, Hr. General!" svarede han ydmyg „Herren vælger sit Ords Forkyndere efter Hjertet og ej efter Klædningen; og netop disse to Mænd, som før tilbad Indiens hedenske Guddomme, men som nu ere Kristne, have i høj Grad gjort sig fortjent til Agtelse ved deres ulastelige og pletfri Vandel. De ere desuden begge Djenvidner til Forbrydelsen, og ere derfor fulgte med mig fra Bombay, for at træde til, naar det behøves."

Forsamlingen iagttog en dyb Tavshed ved disse Ord. Alles Øjne vendte sig mod Fangen, som var bleven bleg og stirrede næsten forvirret hen for sig.

„Hvad vilde disse to Mænd bevidne, og hvad havde de set?“

Han vendte sit blege Ansigt imod dem og saa denne stift i Øjnene.

„Fortæl, hvad I vide:“ sagde Generalen langsomt og saa med et medlidende Blik paa Kapitainen, hvis pludselige Blegghed var ham paafaldende.

„Ja, lad dem fremkomme med deres Løgne!“ mumlede Fangen „og troer man dem, er jeg fortabt!“

„Det troer jeg med!“ hviskede Lord Rannaught med et Smil og satte sig tilbage i Stolen.

Den Ene af Vidnerne forklarede nu, hvorledes han en Nat havde havt Vagt i Missionsbygningen og da henad Morgenstunden set en bevæbnet Mand, i hvem han tydeligt gjenkjendte Kapitainen, snige sig ind i Pater Antonios private Kontor, som var beliggende i Bygningens højre Fløj, og nærme sig det store Skab, hvori Selskabets Papirer og Vengemidler opbevaredes.

Da han strax begreb, at han her havde en Tyv for sig, og da han ikke følte sig stærk nok til ene at binde an med ham, havde han tilkaldt sin Missionsbroder, som netop kom for at afløse ham, og Begge saa nu i Forening, at Tyven aabnede Skabet, hvis Nøgle sad i, og udtog en Pakke Banknoter, som han hurtigt skjulte indensfor sin Uniformsfrakke, idet han med det samme sagde halvthøjt.

„Lady Lowson skal ikke have en Tigger til Mand.“

Lampen, som hang under Loftet og som altid brændte om Natten, oplyste fuldkomment hans Ansigtstræk og Dragt, og de gjenkjendte øjeblikkelig den stotfke Kapitajn, som, ledsaget af sin Opvarter, havde besøgt Missionsanstalten flere Gange.

De trykkede sig tæt ind til det store Bogskab, der næsten skjulte hele Bagvæggen i Salen og lod ham passere forbi.

Lampen oplyste endnu en Gang tydeligt hans Ansigt, da han gik forbi dem, holdende en spændt Pistol i Haanden, for i paakommende Tilfælde at bane sig Vej.

Da han kom udenfor besteg han strax sin Hest, som hans Oppasser havde holdt saalænge, og Begge fjernede sig fra Stedet i Galop."

Bidnet tav og sænkede Blikket imod Gulvet.

Kapitajnen var frygtelig bleg; han skjælvede over hele Legemet, og kun Soldaterne, som omringede ham, hindrede ham i at kaste sig over Løgneren og slaa ham til Jorden.

Det andet Bidne forklarede det samme; han havde ligeledes tydeligt set Tyvens Ansigt.

Der indtraadte et Djebligs Tavshed, under hvilken man tydeligt hørte en Kvinde græde.

Det var Lady Lowson, som nu begyndte at tvivle.

"Tør I bekræfte denne Forklaring med Eders Saligheds Ed?" spurgte Generalen de to Mænd.

"Ja, Hr. General!"

„Og I ville kunne kjende den Mand, som stjal de tusind Pund!“ vedblev han.

„Ja Hr. General?“

„Nu vel, saa sig mig da, er han her tilstede?“

„Ja, Hr. General!“

„Vis mig ham!“

De to Mænd vendte sig hurtigt om mod Fangen og strakte Hænderne ud imod ham.

„Det er ham!“ sagde de Begge paa engang „det er han, som hin Nat stjal de Tusinde Pund!“

Kapitajnen udstødte et rasende Skrig.

Ingen svarede ham; Alle betragtede ham med Afsty, blandet med Medlidenhed.

„Ja!“ vedblev han „jeg sværger for den evige Gud, at disse Vidner ere falske; at de ere kjøbt for undergrave min Lykke og berøbe mig min Ære: jeg sværger det ved den evige Gud.“

Den Ulykkelige saa sig forvildet om og hævede Øjnene mod Himlen.

„Aflæg Eder!“ befalede Generalen de to Mænd, hvis I ellers tør, og gjør I Uret mod denne Mand, da tilgive Gud Eder, thi Menneskene kunne det ikke.“

De to Mænd lagde Haanden paa den store Bibel, som laa paa et Bord foran Stranken og afslagde Eder.

„Det er en falsk Ed!“ skreg Fangen „en uhyre Løgn fra Ende til anden; jeg forlanger flere Vidner.“

Store Sveddraaber perlede paa hans Pande;

hans Læber vare kridhvvide, og han borede Neglene ind i sine Hænder.

„To er nok, flere forlanger Ketten ikke, Edward Dudley!“ svarede Generalen „vi er tilfredse dermed, De maa ogsaa være det.“

Disse Ord bleve sagte med en isnende Kulde, en bidende Haarhed.

„Du forlanger flere Vidner, min Søn!“ sagde Fateren og reiste sig. „Ulykkelige, lad ei flere bekræfte din Misgjerning: vid, fortabte Søn, at det tredie Vidne staar her; ogsaa jeg saa Dig stjæle af Herrens indviede Skat; jeg var ogsaa tilstede bag de store Silkeforhæng, uden at Nogen vidste det; jeg frygtede dine Mordvaaben, derfor traadte jeg ei til, men jeg saa Dig skjule Pengene paa dit Bryst, saasandt hjælpe mig Gud.“

Han lagde Haanden paa Krusifixet, som hang om hans Hals.

Disse Ord fra en saa anset Geistligs Mund gjorde Udslaget.

Alle saa nu i ham den forhærdede, forstøffede Forbryder og sendte ham haanlige, foragtelige Blik.

Den Ulykkelige stod der, bleg som en Dødning med sænkent Hoved.

„Gud har forladt mig!“ mumlede han „jeg er fortabt.“

Han vendte sig om mod Edith og udstrakte Haanden mod hende, men hun trak sig strax tilbage, som om hun var bange for ham.

„Edith!“ stammede han „Edith, troer Du disse Mænds Ord?“

Hun saa forvildet paa ham, greb sig til Hovedet og styrtede ud af Salen.

Hun var bleven overbevist! hendes Elskede, hendes Stolthed var en — Tyv.

Lord Rannaught saa efter hende og gned Hænderne imod hinanden.

„Nu bliver det os to!“ mumlede han „nu enten din Kjærlighed eller dit Liv.“

Fangen saa hende ile bort og begreb, at hun var tabt for ham.

Et bittert, smerteligt Udtryk foer over hans Ansigt; han havde ikke ventet, at hun vilde tro disse Mænd.

Nu kunde Alt være ham det Samme, hans halve Sjæl havde forladt ham.

Krigsretten var en Jury eller havde i alt Fald Konstitution som denne. Medlemmerne reiste sig derfor, for at konferere i et tilstødende Bærelse, medens Fangen blev ført bort saalænge.

Efter en halv Times Raadslagning vendte den tilbage, og Fangen blev igjen ført frem.

Der herskede en aandeløs Tavshed i den store Sal, da Generalen, Rettens Præsæs, omsider reiste sig.

„Kapitain af andet Højstotterregiment, Edward Dudley!“ sagde han med fast Stemme „den samlede Krigsret har, trods din Nægtelse, kjendt Dig skyldig i Tyveri og dømmer Dig derfor til Vrens Fortabelse

og Udseeltelse af den brittiske Hær. Spidsroden, som de fleste Medlemmer stemmede for skulde fuldbyrdes i sin hele Strengthed, vil blive forandret til tre Slag paa din blottede Ryg af Regimentets Profos." Før forhenværende Kapitain Dudley tilbage til Fængslet."

Det fortnede for den Ulykkelige Dine ved at høre denne frygtelige Dom; han mærkede ikke at Soldaterne rev ham bort med sig, og hørte ikke de haanlige Tilraab fra de forsamlede Tilhørere.

Sønderknust, fortvivlet vaklede han mod Udgangen.

"Alt er tabt, Alt, Alt!" jukkede han „min Gud, min Gud, hjælp mig!"

"Mod, Alt er bundet!" hviskede en Stemme til ham „Mod, Mod!"

Han standsede og saa sig forbauset om.

Men han saa kun en ung Mand af bleg, næsten sygelig Hudfarve, som netop gik ham forbi med sænket Hoved.

Da han var kommet nogle Skridt forbi ham, vendte han sig om og smilede til ham.

Der laa en Verden af Salighed og Haab i dette Smil.

Fangen trak Beiret dybt.

"Jeg vil haabe!" mumlede han „denne Mand kommer fra Gud!"

Og uden Modstand lod han sig føre tilbage til det ghjelige Fængsel med det giftige Straaleje og den kvælende Hede.

Andet Kapitel.

Fare — Flugt — Frelse.

Fangevogteren modtog ham ved Indgangen med et ondskabsfuldt Grin. Af Fangens nedslaaede Mine begreb han strax, at Dømmen var gaaet ham imod, og at han altsaa havde en almindelig domsfældt Forbryder for sig.

Med andre Ord; han havde et nyt Offer, paa hvilket han kunde udtømme al sin Nedrigheid, al sin Ondskab.

„Du gjør Dig intet Begreb om, min Ven!“ sagde han „hvor det glæder mig at gjense Dig! jeg er henrykt over at skulle opvarte Dig de fire og tyve Timer, som altid hengaae førend Juryens Kjendelser blive udførte; vi skal have det rigtigt rart sammen, kan Du tro. Ha, ha, ha, velkommen tilbage, gamle Ven!“

Kapitainen hørte ikke et eneste Ord. Han tænkte paa den blege, unge Mand, som havde tilhviistet ham de besynderlige, trøstende Ord.

Han var ham saa bekendt, men hvorfra? Dette fromme Ansigt, dette Smil havde han set før, men hvor?

Han gennemgik i Tanterne alle unge Mænd af

sit Bekjendtskab, men fandt ingen iblandt dem, paa hvem den Ubekjendte passede.

„Ah!“ mumlede han halvtøvt „nu troer jeg, jeg ved hvor jeg har set ham. Det er hos hende!“

Han sukede dybt; ja det var hos hende, at han engang havde set den blege, unge Mand, men ved hvilken Veilighed huskede han ikke.

„Det er derfra han kjender mig!“ tænkte han „han veed altsaa, at jeg ikke er en Forbryder.“

Fangevogterens raa Stemme rev ham ud af disse Drømmerier.

„Naa!“ sagde han „altsaa Wrens Fortabelse og tre Slag over Nassen! ja, saadan gaar det enhver Tyvekneegt; havde jeg været Dommer, skulde Du minst have faaet Lov til at løbe Dandsen gjennem hele Regimentet.“

Fangen svarede ikke; hans Tanker vare altfor opfyldte af den unge Fremmede, til at han brød sig det Mindste om den grove Tølpers Ord.

„Naa, ind med Dig!“ vedblev Fyren „jeg er meget for god imod Dig; jeg har ladet bringe deilig frisk Halm ind i Hullet, istedetfor det gamle, mugne Straa; men det er ogsaa kun fordi Du engang har været Officer i vor Arme.“

Fangen tilfaste ham et saa frygteligt Blik, at Ukslingen uvilkaarligt holdt inde.

„Vi kommer nok ud af det, vi To!“ mumlede han og stødte Døren til Fængslet helt op „medmindre at Halmens Beboere lægge altfor megen Beslag paa dit Selskab!“

Et affkyeligt Smil fortrak hans smalle Læber, da det forekom ham som om Hjalmen bevægede sig svagt i Fængslets mørkeste Krog.

„Seg troer minsfæl, at de bliver flere om Sovekabinetet!“ mumlede han „naa, lad dem om det; jeg blander mig aldrig i Andres Sager.“

Han trak Døren til og slog den i med et høit Skrald.

Kapitainen var igjen ene i det gyselige Fængsel.

„Mod, Alt er vundet!“ sagde han og knugede Haanden mod Panden „saaledes sagde han, den blege, unge Mand; men hvorledes er det muligt at kunne vinde, naar man er berøvet for sin Være ligeoverfor Menneskene, og ligeoverfor hende!“

Han sukede dybt; af hendes Bevægelse, af den umiskjendelige Ufsky, som havde affspejlet sig i hendes Ansigt kunde han umuligt tage fejl.

Det var aabenbart, at hun havde tvivlet om hans Ufskyldighed; om det saa kun havde været et Øjeblik, var dette Øjeblik dog formeget.

Hun havde forladt ham i hans fortvilede Stilling, uden et eneste Smil, uden et trøstende Ord.

Var dette da ikke Bevis nok?

En frygtelig Angst og Modløshed bemægtigede sig ham; det kunde vel være, at det engang vilde lykkes ham at bevise sin Ufskyldighed, men først, naar han havde udstaaet den vanærende Straf, og da var det saa godt som forsilde.

Han kjendte Menneskene; han vidste, at en van-

ærende Dom altid efterlader en Blet, selv om det bagefter klart oplyses, at den har ramt en Uskyldig.

Saadanne ere engang Menneskene, og de menneskelige Domstole; de forstaa at straffe, men at give fuldstændig Erstatning hverken vil eller forstaa de.

Den uskyldig Dømte kan gaa med hvad han har faaet; hans lumpne Dommere have ikke mere med ham at bestille, de have stemplet ham, det er nok, lad saa Verden slette det ud, hvis den ellers kan!

Vor Helt kjendte sin Skjæbne.

Skulde han frelses, maatte det være før Dommens Udførelse, efter den kunde det omtrent være det samme.

I en hel Time stod han ubevægelig paa samme Blet, som et Bytte for den voldsomste Sindsbevægelse.

Han mærkede knapt den frygtelige Hede eller de stinkende Dunster, som steg op af den fugtige, raadne Halm, som den menneskekjærlige Fangevogter havde ladet hente fra Bunken dernede ved Floden.

Han tænkte og tænkte paa hende, paa Dommen og paa sig selv; han lignede et Menneske, der trues af glubende Uhyrer, hvorhen han saa vender sig.

„Nej!“ sukede han „jeg er fortabt, — fortabt!“

En sagte Larm i Halmen bragte ham til hurtig at vende Hovedet mod den Krog i Fængslet, hvorfra den kom.

Han saa tydelig de stive Straa bevæge sig og

hørte hvorledes det vedblev at rasle, ligesom af et Legeme, der forsøgte at arbejde sig op af Bunken.

„En Kammerat!“ mumlede han „en Selskabsbroder.“

Han nærmede sig Stedet, men fløj idetsamme hurtigt tilbage saa langt det lille Rum tillod det.

Han havde Ret, det var virkelig en Selskabsbroder, men en frygtelig Selskabsbroder.

Han havde opdaget et trekantet, spidst Hoved med to smaa, ondskabsfulde Øjne, som strakte sig frem af Halmen og ble vesterfulgt af en lidt over halvtredie Fod lang Krop.

En Tegning, der havde megen Lighed med et Par Brillen, laa tværs over Panden, tæt ovenfor Øjnene, og forhøjede endnu mere Hovedets Hæslighed.

Han kunde umulig tage fejl af den ny Gjæst. Det var Cobraen, Brillenslangen, et af Indiens giftigste og mest ondskabsfulde Reptiler.

Den havde ligget i Halmen, som Inktfisken havde hentet fra Flodbredden; dorst og søvrig havde den ladet sig transportere i Kurvevognen, hvoraf han havde betjent sig, og den vaagnede nu af sin Dvale, halvtkvart af de glohede Damppe, som udviklede sig ved Solstraalernes Brænden paa det vaade Straa.

Den trængte sig frem, ondskabsfuld, rasende over at være forstyrret i sin Ro af den ubehagelige, stinkende Hede.

Naar Brillenslangens Raseri vaagner, er den uhyre farlig, og, hvad der er en Kjendsgjerning, dens, i sig selv stærke Gift er da dobbelte kraftig.

Det var Døden han stod ligeoverfor, en frygtelig Død i Kæseri og Krampe.

Den mindste Bevægelse han gjorde, kunde bevirke, at Slangen stød sig henimod ham som en Pil, bed og smuttede hvisslende tilbage til Halm-dyngen.

Han blev der derfor staaende ubevægelig som en Statue med Dine stift heftede paa Uhyret, som vedblev at hvisse og rulle sig sammen.

Kaabe turde han imidlertid, naar det skete, uden at Ræberne bevægede sig synnerligt, og det gjorde han. —

To Gange udstødte han et høit Skrig, og hørte til sin Glæde Fangevogterens Skridt udenfor.

„Hvad nu?“ lød hans raa Stemme „fjeder Du Dig, gamle Ven!“

„Skynd Dem at aabne Døren!“ sagde Fangen igjennem Tænderre „her er en Cobra i Halmene.“

En spottende Latter svarede ham.

„Saa lad den blive!“ loe Fangevogteren „naar Du blot er stille, bider den Dig ikke for det Første, og aabner jeg Døren, vil den maaske fare løs paa mig; og dertil er jeg en altfor fornuftig Mand.“

Fangen hørte ham gaa, idet han raslede med Røglerne.

Endskjøndt Kapitain Dudley blev holdt for og var den tappreste Mand i den brittiske Hær, følte han dog Blodet stivne i sine Armer ved at høre disse Ord.

Hjælp udefra var ham altsaa nægtet; han var

ene ligeoverfor det farlige Dyr og fuldstændig vaabenløs.

Slangen, som havde vendt Hovedet mod Døren red at høre Fangevogterens Stemme udenfor, vendte det nu paany imod ham med de smaa, stikkende Djne stift fæstede paa ham.

Fangen rørte sig ikke af Stedet; men blev staaende med Ryggen lænet op imod Muren, ubevægelig som en Billedstøtte.

Saaledes hengik en halv Snes Minutter, da der pludselig foregik en Forandring med Slangen.

Den hvislede ikke mere, men lagde sit Hoved pladt ned og saa henimod et bestemt Punkt i Galmen, knapt halvanden Alen fra den.

Fangen bemærkede denne Stirren og saa ogsaa derhen, og blev om muligt endnu blegere.

Thi endnu nærmere ved ham, skjød nok et Hoved med den frygtelige Brilletegning op, efterfulgt af det temmelig korte Legeme.

Istedetfor en Bevogter havde han nu to; et Par af et af Jordens giftigste Dyr.

Det var Han og Hun, som han saa af den forskjellige Tegning paa deres Rygge; Hunnen havde mærket sin Mages Fraværelse og kom nu for at opsøge den.

Den Sidstankomne skjød hurtig hen til sin Mage, der igjen rullede sig tilbage i sin forrige Stilling og atter fæstede sine Djne paa vor Helt.

Dens Mage gjorde det samme, og der sad de nu, om man ellers kan bruge dette Udtryk om denne

Stilling af en Slange, som to frygtelige Fangevogtere, lurende paa den mindste uforsigtige Bevægelse, som kunde forstyrre deres uhyggelige Ro og bringe dem til at fare paa.

Fangen havde opholdt sig længe i Indien og var fortrolig med disse Dyrs Karakter.

Saalænge han ikke bevægede sig, vilde de lade ham i Fred, men naar Mørket faldt paa, bortfaldt denne stiltiende Overenskomst; de vilde da følge deres Natur og komme hen til ham, dels af Nysgjerrighed, dels for at tilfredsstille deres Hang til at bide.

Og der var højest kun to Timer af Dagen tilbage. Der gik nok en Time. Han var nærvæd at tabe Bevidstheden ved Indaandningen af de kvælende Dunster og med den Herredømmet over sit Legeme; gled blot hans Fod paa det glatte Straa, var han fortabt.

Han prøvede endnu et Par Gange at raabe om Hjælp, men Ingen hørte ham; kun engang imellem lød et eller andet Skrig fra en ligesaa uhyggelig Fange ned til ham som et Svar paa hans Raab.

Endelig begyndte Solstraalerne at antage denne besynderlige, rødgule Farve, som betegner, at den store Stjerne er ved at synke ned bag Horizzonten; og efter hvad han kunde se, var der kun en femten, højest tyve Minutter tilbage af Dagen.

Saa kom det pludselige Mørke, og saa? . . .

Han følte, at en Gysen gjennemføer ham, og at

hans Djne, som stedsse havde været fæstet paa Slangerne, ligesom tabte deres Kraft.

Solstraalerne bleve mere og mere skraa, og Uhyrerne, som længe havde holdt sig ligesaa ubevægelige som han, begyndte paany at hvisle og bevæge Hovederne frem og tilbage med en forbauende Hurtighed.

Det var klart at de var kjed af at vente længere; de vilde see sig omkring i Rummet, og ventede kun paa Mørket, som vilde udslukke den magnetiske Kraft, der udgik fra det menneskelige Blik.

Fangen kjendte sin Styrke og sin Svaghed; Mørket var det Samme som den visse Undergang.

Der kunde i det Høieste være en ti à tolv Minutter tilbage.

Han saa imod Hullet i Loftet, ligesom for at tage Afsted for stedsse med det velsignede Lys, da han pludselig følte sit Hjerte banke voldsomt.

Det forekom ham, som om to smalle Bændler bleve sænkede ned til ham, stedsse længere og længere, indtil de naaede Halmen, som laa paa Gulvet.

Han troede han drømte, men Slangernes pludselige, voldsomme Hvislen lod ham ikke i Tvivl.

Det var virkelig en smækker Nebstige, forsynet med Trin af snoede Silkesnore, som hang ned til ham.

Det gjaldt kun om at naa den, og han var frelst fra Døden og maaske for Tabet af sin Vre.

Men det var ingenlunde let at gjøre det eneste, lille Skridt, som adskilte ham fra den frelsende Stige.

Slangerne ligesom anede det; de løsnede den

Den stotiske Kapitain, eller Sepoybruden.

væmmelige Knude paa deres stramt lugtende Legemer, skjød Hovederne en halv Alen i Vejret, og beredte sig øjensynligt til at springe frem.

„Jeg vil have Giften i mig, før jeg har hævet min Fod!“ tænkte Fangen „det er forfjilde.“

Men idetsamme formørkedes Abningen pludseligt af et Legeme, som hurtigt steg ned ad Hebstigens Trin.

Det var en Indfødt; den brune, nøgne Fod vidnede derom.

I samme Nu, som den berørte Galmen, knapt fire Fod fra Slangerne, foer disse løs paa den, — men lige saa hurtigt tilbage, som om de vare ramte af et elektrisk Slag.

Hvislende rullede de sig sammen i den mørke Krog, idet de spærrede Gabet op og bevægede Hovederne lynsnart til alle Sider.

Personen, som nu stod dernede, vendte sig imod Fangen.

Det var en Pige; overordentlig smuk, med Øjne, som tindrede af Glæde.

„Frelst!“ hviskede hun, „ingen Død, ingen skjændig Straf!“

„Aschinta!“ raabte Kapitainen og greb hendes Haand, „Gud velsigne Dig.“

Hun lagde sin Haand paa hans Mund.

„Stille!“ hviskede hun med et ængsteligt Blik til Døren. „Stille, Sahib, Fjender overalt; ogsaa udenfor.“

Hun pegede paa Rebstigen, som nu næsten var usynlig, paa Grund af det pludselige Mørke.

„Stig op, Sahib!“ hviskede hun, jeg kommer strax.“

„Se først din Fod efter!“ svarede Kapitainen „Copraerne har bidt Dig i den.“

Den unge Pige rystede paa Hovedet.

„Nej!“ svarede hun, „de vove ikke at bide mig; jeg bærer den grønne Urte hos mig, og har indgnedet mine Fødder med dens Saft; de ville før krybe ind i den flammende Ild, end de vilde røre mig! lad dem blive; — i Morgen ville de dræbe ham, som vilde lade dem dræbe Dig! o, det er meget godt! de ville sno sig ud af Halsen og om hans Ben, hurtigere end Lynet, og han vil dø; det er Buddha, som straffer, fordi han mishandler hans Børn.“

Hun puffede ham lempeligt hen til Stigen, op ad hvilken han nu steg saa hurtigt han kunde.

Da han var oppe og befandt sig paa det flade Tag, fulgte hun efter.

Rebstigen, som blev fastholdt ved to Hager af Staal, blev taget op og rullet sammen, og den unge Pige betydede ham nu, at han skulde følge efter og ikke gjøre den mindste Støj.

Kapitainen nikkede og gik bag efter hende henad den langstrakte Bygnings Tag, henimod det Sted, hvor Muren endte imellem Sivene ved Floden.

Hun lagde sig plat ned og kiggede udover Muren for at se, om muligvis nogen Uvedkommende var tilstede.

Kapitainen fulgte hendes Exempel, og det var næsten en Umulighed at opdage de to Personer paa det flade Tag. Den store Lygte, som stod ved Enden af Muren, var ikke tændt endnu, den vilde ellers uundgaaeligt have belyst de to Hoveder, som stirrede ned og forsøgte at gjennemtrænge Mørket ved Klodbredden.

„Her er Ingen,“ hviskede Aschinta, „følg mig, Sahib!“

Hun viklede atter Redstigen op og lod den falde ned over Muren, idet hun fastgjorde de to Hager i Tagets yderste Rand.

„Nu,“ hviskede hun, „nu bort til Frihed og Frelse.“

Hun greb fat i Stigens Sidetov og lod sig glide ned, indtil hun følte det øverste Trin under sine Fødder.

I saa Djeblikke havde hun naaet Jorden og holdt nu Stigen stram, for at lette Fangen Redstigningen.

Kapitainen tøvede ikke et Secund.

Ligesom Aschinta lod han sig glide ned over Muren, naaede Trinet og fra dette Jorden efter saa Djeblikkets Forløb.

Hindupigen saa tilveirs og opslug en spottende Latter.

„Nu kan Du komme, naar Du vil for at hente ham!“ mumlede hun halvhøit, „jeg har frelst min Kjærlighed.“

Og idet hun greb Kapitainens Haand sagde hun:

„Kom, Sahib, følg mig til Friheden; Alt er beredt i Forvejen.“

„Kjære, gode Pige!“ svarede den Frelste og tryk-
kede hende til sig, „hvoreledes skal jeg nogensinde be-
tale Dig, at Du har frelst mig, en Fremmed, en
Feringhé, fra Bancæren?“

Hun svarede ikke, men saa paa ham.

Der laa en Verden af Videnstaa og Glæde i
dette Blik.

„Det er kun Gjengjæld fordi Du frelst min
Vre og mit Liv!“ svarede hun langsomt; „jeg stod i
din Gjæld.“

„Jeg vil gjøre Alt for at faae denne skjændige
Sag fuldstændig opklaret,“ sagde han, „og naar jeg
da atter staaer ren og uplettet for hele Verden, skal
Du aldrig forlade os.“

Hun saa spørgende paa ham.

„Ja, ja,“ tilsvarede han smilende, „vi ville Begge
elske Dig.“

Hadde han i dette Øjeblik lagt Mærke til den
unge Piges Ansigt, vilde han have seet det undergaa
en frygtelig Forandring.

Djænele skjede Lyn, Næseboerne udvidede sig,
Munden trak sig sammen; hun lignede Tigreren, som
bereder sig til Angreb.

Den Uforsigtige; han havde sagt: vi ville Begge.

Ingen kunde tage feil af dette Udtryk.

Han tænkte altsaa endnu paa den hvide Pige,
som et eneste Øjeblik havde kunnet tvivle om hans
Vre og glemme sin Kjærlighed.

Aschinta var skinsyg, rasende skinsyg; hun havde erfaret Alt; hun havde skjult overværet Retsforhandlingen og havde set hende trække sig sky tilbage, da Skinnet var fuldstændig imod ham.

Dg dette Diebliks Tvivlen om sin Elskedes Skyldfrihed kunde han tilgive hende.

Han elskede hende altsaa endnu.

Hadde det været hende, vilde hun have klynget sig til ham, da han stod for sine Dommere; hun vilde ikke et Sekund have tvivlet om, at han var uskyldig; hun vilde have fulgt ham tilbage til Fængslet, og naar han var straffet, vilde hun have skreget:

„Han er uskyldig, thi han elsker mig!“

Men hun, den Anden, hun havde vendt ham Ryggen i Farens Time; hun havde bluedes ved at elske ham.

Var det Kjærlighed? Det var snarere Foragt.

Dg nu, efterat han vidste dette, nu, da han umulig kunde have glemt, at den stolte, smukke Lady ligesom afværgende havde strakt Haanden ud mod ham, da han anraabte hendes Kjærlighed, nu talte han om, at de Begge vilde elske hende.

Aldrig! aldrig! Før vilde hun dræbe dem Begge. Staffels Aschinta!

Hun stod saaledes nogle Diebliske som et Bytte for den meest nagende Smerte; men pludselig rettede hun Hovedet stolt i Vejret.

„Han skal komme til at elske mig!“ hviskede hun til sig selv; „jeg er ung, jeg er smuk, der er Ild i

mit Bryst, som fortærer al Modstand; den blege, kolde Pige skal give tabt i Kampen imod Sydens gløvede Datter."

"Kom, Sahib!" vedblev hun høit og snoede sig ud af hans Arm, som endnu holdt hende omslynget, "kom, Vejen er lang, og Faren voxer med hver en Time; jeg har sørget for Alt; betro Dig til mig, jeg fører Dig til Frihed og Frelse."

Kapitainen kastede et langt Blik henover den store Stad, som nu lignede et Hav af Lys og farvede Lamper, og fulgte langsomt efter hende, da hun gik ned mod Floden, hvis Bølger rullede mod Sivbredderne med en underlig, mumlende Lyd.

Hun traadte helt ud imellem Rørene, følgende en smal Strimmel Jord, som skjød sig ud i Vandet og næsten var skjult af Siv.

De dumpe Pladss, som lød derude paa den mørke Vandoverflade, brød hun sig ikke om; det var kun Krokodilerne, som hørte dem komme og som nu skiftede Plads for at være nærmere.

Bed Enden af den smale Landstrimmel laae en Baad, fastholdt til en Pæl.

Ashinta løsne de Tovet fra denne og sprang i Baaden.

"Kom, Sahib." sagde hun smilende, "vi seile over Floden; Vandet efterlader intet Spor."

Kapitainen skyndte sig at følge efter og tog Plads paa en af Tosterne, idet han greb en Klare.

"Nej," sagde hun smilende, "Du maa ikke anstrenge Dig; jeg roer alene."

Hun tog Aaren fra ham og skjød Baaden ud i Floden.

Natteluften viftede om dem Begge, da de svømmede frem i den lette Baad og styrede i skraa Retning over mod den anden Bred.

Kapitainen lukkede Dinene; han var dødsstræt af Anstrengelse og af de frygtelige Timer i Brilleflangernes Selskab. Han havde ikke sovet i et Par Døgn; nu, da han var fri, krævede Naturen sin Ret.

Han begyndte at nikke med Hovedet og gled efterhaanden ned fra Toften.

Endelig sov han fast og mærkede ikke til Baadens voldsomme Bevægelser i den stride Bølgegang.

Han drømte om hende med sit Hoved liggende i Achintas Skjød.

Den unge Pige bøiede sig ned over ham; et Glimt af usigelig Lykke foer over hendes Ansigt; hun bøjede sig ned over ham og trykkede et brændende Kys paa hans Læber.

„Mirri!“ hvistfede hun, „o, Bramas hellige Guddom, velsignet være Du.“

Hun holdt op med at ro og lod Baaden drive med Strømmen.

Tredie Kapitel.

Det rette Spor.

Kort efter at Kapitain Dudley var ført tilbage til sit Fængsel, vendte ogsaa Lady Lowson tilbage til sin Bolig.

Hendes Tjener, den lille Nubuk, modtog hende med et Glædesffrig.

„Mig var saa bange,“ lo og græd han, „at de oude Mennesker havde tage gode Lady fra mig; det vilde have været slemt for stakkels Nubuk, o, meget slemt!“

Edith svarede ikke; hendes Sind var i et altfor voldsomt Oprør til at kunne lægge Mærke til den Deeltagelse, den lille Indfødte lagde for Dagen.

Hinduen sukede bedrøvet.

Stakkels Dreng, han havde troet, at han var mere værd.

Hun tilkjendegav ham blot ved at pege paa Døren, at han skulde aflaafe den.

Nubuk nikkede, og den svære Laas dreiede sig for i samme Øjeblik at forvandle det solide Hus til en lille Fæstning.

„Jeg modtager Ingen i Dag, Nubuk,“ sagde hun venligt og strøg ham over hans ravn sorte Haar, „hører Du, Ingen!“

„Mylady kan være rolig!“ lo Drengen, „Nubuk er død, naar Kloffen ringer; men jeg kan godt se, hvem der kommer alligevel.“

„Hvorledes da, Nubuk?“

Hinduen lo polidst.

„Mit har et Righul,“ sagde han triumferende.

„Et Righul?“

„Ja, naar Mylady ikke vil blive vred, skal jeg vise det.“

„Jeg er ikke vred, Nubuk; vis mig det, maaske det kan komme os til Nytte.“

Drengen løb hen til Døren og pegede paa et lille rundt Hul, som han havde boret tæt inde ved Karmen en god Fod fra Gulvet.

„Se her, Mylady!“ lo han, „herfra kan jeg se, naar de komme.“

„Hvem mener Du egentlig, og hvorfor har Du boret dette Hul?“ spurgte Edith, som nu blev opmærksom paa Drengens Svrighed.

Nubuk blinkede med Sjæene.

„D!“ mumlede han, „de skal ikke overraske os.“

„Hvem, hvem?“ spurgte Nubuk, overbevist om, at Nubuk havde en eller anden bestemt Hensigt med sit Righul.

„Jh, Mændene, Mylady!“ svarede han.

„Hvilke Mænd, Nubuk?“ spurgte hun „sig mig alt; den mindste Ubetydelighed kan maaske være af stor Betydning for mig; forrestil Dig blot, at jeg svæber i en stor Fare?“

Den lille Hindudrengs Ansigt undergik en pludselig Forandring.

De blide, barnlige Træk bleve alvorlige; han bed Læberne sammen, og hans Stemme lød dyb og mandig, da han endelig sagde:

„Lad dem vogte sig for at gjøre Mhnlady noget Ondt; jaalænge Nubuh er i Live; o, de vil komme meget daarligt derfra!“

Den lille Knekt rettede sig stolt i Vejret og lagde Haanden paa den firlige lille Dolk, som sad i hans Bælte.

Ladhyen betragtede ham forundret; hun saa, at Hindublodet aldrig fornægter sin Natur; han lignede sine Landsmænd; taknemmelig mod sine Belgjørere, ubarmhertig lige overfor sine Undertrykkere.

„Tak for din Trofskab!“ sagde hun „jeg skal ikke glemme den, men Du har endnu ikke sagt mig, hvem Du mener.“

„O, Mhnlady!“ hvisttede Drengen og traadte tilbage fra Righullet „jeg skal sige Dem det; hver Aften kommer her to Mænd, som standse udenfor Gitterporten og kigge ind i Haven; de se skumle og onde ud, skjøndt jeg ikke skulde sige saaledes om mine egne Landsmænd; endnu i Gaar Aftes var de her og gik rundt omkring hele Bygningen, som om de vilde gjøre sig noget bekendt med den; jeg fulgte dem hele Tiden gjennem mit Righul, og da jeg ikke kunde benytte det længer, steg jeg op paa Altanen og saa hvorledes de snusede om, indtil de endelig forsvandt i Mørket.“

Drengen nærmede sig atter Hullet og kiggede ud,

medens hans Hersterinde forgjæves brød sin Hjerne med at udfinde, hvem disse Personer vare og hvad de vilde.

Hun havde erfaret Lord Welseights Mord og hørte Tale om Tegn til et forestaaende Oprør, og kunde ikke frigjøre sig for den Tanke, at man muligvis udspejdede hendes Bolig, for i et belejligt Øjeblik at snige sig ind og myrde hende som man havde gjort ved Lorden.

Hun blev pludseligt revet ud af sine Gjerninger ved et dæmpet Raab af Drengen.

„Se, Mylady, se!“ hviskede han „der kommer de; det er de samme Personer, som de andre Gange; jeg kan tydeligt kjende deres Ansigter igjen.“

„Lad mig se, Nabuk!“ svarede hun „lad mig se dem!“ Nabuk krøb til Side, og Ladhyen lagde sig ned paa Knæ foran Righullet.

Hun bemærkede virkelig to Personer, som stod ved Indgangen til Haven, tæt ved Gitterporten.

De vare Begge iførte Missionssekskabets ejendommelige, halvt kirkelige Dragt og vendte de mørke Ansigter, som holdtes i Skygge af de brede Hatte, mod Husets Binduer.

Edith kvalte et Skrig.

Hun havde strax gjenkjendte dem Begge.

Det var de samme Personer, som havde aflagt Ed paa, at de havde set Kapitain Dudley stjæle Pengene hin Nat af Missionssekskabets Kasse.

„Se endnu engang rigtigt paa dem, Nabuk!“

sagde hun „men tag ikke fejl! er Du vis paa det er de samme Personer, som pleje at komme.“

„Jeg er vis derpaa!“ svarede Drengen, efterat have figget gjennem Righullet „men denne Gang ere de anderledes klædte, men det er de samme.“

„Man skulde tro, at de antog mig for fraværende!“ sagde Ladyen „de maatte jo dog kunne indse, at man vil opdage dem.“

„O, nej, Mhylady!“ svarede Drengen med et fiffige Smil „man ved i hele Delhi, at Mhylady engang for alle har befalet, for at spare Besøgende Uleiligheden, at Flaget paa vort Hus skal være nede, naar der Ingen er hjemme, og hver Gang jeg i Fra-stand har set dem komme, har jeg skyndt mig med at stryge det, førend de har bemærket det; de er da blevne i den Formening, at Mhylady var ude, og det har gjort dem dristige; denne Gang var virkelig Mhylady fraværende og derfor komme de.“

Edith betragtede den lille Diplomat og smilede tilfreds.

Det lod næsten til at hun havde fundet en Hjælper, som hverken manglede Snildhed eller Hengivenhed.

En forunderlig Tanke foer gennem hendes Hoved.

Disse to Mænd stode uden Tvivl i nøje Forbindelse med de sidste Hændelser; de maatte sikkerlig vide god Bæfied med det Hele.

Hun vilde netop til paany at udspørge Nubuf, da den store Klokke i Gitterporten lød.

„De ringer,“ sagde hun, „luk op for dem, Nubuk; de ved i Forvejen, at jeg ikke er hjemme.“

„Vil Mylady følge mit Raad, saa lukke vi ikke op,“ svarede han; „de have seet, at Flaget er nede og maa altsaa tro, at Mylady er ude; naar de altsaa ved det, ved de tillige, at man ikke vil lukke dem op! lad os da se, hvad de ville gjøre.“

„Ved Gud, min brave Dreng, Du har Ret!“ hvistfede hun „vi ville forholde os rolige.“

I det samme lød Klokken anden Gang.

Samme Tavshed!

Kort efter ringede det meget højt tredie Gang.

De to Personer bag Døren forblev stille.

Mørket havde imidlertid indfundet sig, og den store By laa indhyllet i det.

Desuagtet kunde man tydeligt se de to Mænds Bevægelser ved Porten gennem det lille Kighul.

Med Et hørttes en pibende Lyd, og Nubuk sprang i Vejret som en Fjeder.

„Ved Jesus!“ raabte han „de har aabnet Gitterdøren!“

Edith lagde Haanden paa hans Mund.

„Stille, Nubuk!“ sagde hun „de komme!“

Den lille Dreng trak sin Dolk ud af Steden og stillede sig ved Siden af Herskerinde.

„Lad Dem komme!“ sagde han med sammenbidte Tænder „Nubuk vil ramme dem før de se ham!“

„Nej, nej!“ hviskede Edith „vi maa vide hvad disse Folk vilde; vær stille, Nubuf!“

Nubuf var vant til at adlyde og stak atter Dolken i sit Bælte.

Edith saa dem komme og nærme sig selve Døren, bag hvilken hun stod.

De gik med langsomme, afmaalte og højtidelige Skridt som Missionærerne plejede, rimeligvis for at give Deres Optræden et mere geistligt Præg.

Det var tydeligt, at de ønskede at indlades Mylady Lowson overbeviste sig om at Nøglen sad indvendig, og blev rolig liggende paa Knæ ved Righullet.

Mændene havde nu naaet Hovedtrappen og standsede.

„Se nu om det er samme Folk?“ spurgte Edith og vendte sig mod Nubuf.

Drengen kiggede ud gennem Hullet.

„O, o!“ hviskede han forfærdet og sprang smidig som en Kat, langt tilbage „o, Mylady, lad os flygte; disse Mennesker ere slemme og onde; de ere Thugger, jeg saa tydeligt Fligen af et Tørklæde under den Enes Kappe.“

„Raser Du!“ hviskede Edith og følte, at hun blev bleg „jeg har set disse Mænd engang i Dag og maa, hvor skumle og uhyggelige de end se ud, dog antage dem som Kristne og Missionsbrødre, især da de bleve fremstillede i Retten som saadanne af Forstanderen for Kollegiet i Bombay.“

„Ikke sandt! ikke sandt!“ svarede Drengen ivrigt

„de tro ikke paa den hvide Gud *); nu, da de ere mig saa nær; kjender jeg dem; de ere Thugger fra Omegnen af Bombay og vare engang i Tjeneste hos en fornem engelsk Dame!“

„Lady Faidherbe!“ mumlede Edith.

„Ja, Lady Faidherbe!“ svarede Drengen „hvorfor ved jeg ikke; de begik mange Mord der i Egnen, og jeg var saa uheldig at se dem dræbe en Kvinde; de opdagede mig skjult imellem Buskene, og satte efter mig som Tigre; men Rubuk brugte sine Ben; jeg fløj som en Pil gjennem det høje Græs, stedsse med dem efter mig, indtil jeg omsider naaede en Hule, hvor jeg skjulte mig i to Døgn; thi de strejsede om efter mig for at dræbe mig; endelig vovede jeg mig ud den tredie Nat, trods Tigrene og de andre vilde Dyr; og de var borte, og Rubuk beholdt sit Liv dengang.“

Edith havde hørt denne korte Beretning med spændt Opmærksomhed.

At de to Missionærer tilhørte det frygtelige Thug-Selskab kastede et besynderligt Lys over Paterens Værdighed og ledte hendes Tanker hen paa den Slutning, af en stor, forfærdelig Misgjerning stod i Forbindelse med Kapitain Dudleys Arrestation og Domfældelse.

Men i hvilken Forbindelse stod denne ulykkelige Officer med denne, og i hvilket Forhold stod igjen de to Thugger til hele Sagen?

*) Kristus.

Lady Lovson havde en glimrende Forstand; hun følte, at hun her var paa et Spor, som maasse kunde lede til en fuldstændig Opdagelse af Kapitainens Ukyldighed, og hun takkede Gud inderligt, at han havde ladet dette falde i hendes Lod.

Hun kunde derfor ikke dele Nubufs Frygt for de uhyggelige Missionærer.

Hun ønskede kun at vide, hvorfor de kom til hendes Bolig, og hvad de vilde.

„Kom, Nubuf!“ sagde hun „følg mig; disse to Mænd have Dødt ifinde; vi maa vide, hvad de vilde, — vi skjule os!“

Nubuf skjælvede.

„De have gode Øjne!“ svarede han „de vilde finde os!“

„Er Nubuf bange?“ spurgte hun smilende.

Den lille Hindudreng betragtede hende kjerligt.

„Ikke for mig, men for Møhlady!“ svarede han.

Edith klappede hans brune Kind.

„Tak, Nubuf!“ svarede hun „sig mig først, kan man aabne Vinduet udvendig fra?“

„Ja, Møhlady!“

„De ville sandsynligvis gjøre det, naar Døren ikke aabnes for dem, naar de ringe!“ svarede hun.

Hun tog ikke fejl, thi idetsamme klingrende virkelig den lille Sølvklokke, som var besæstiget til Døren.

Den stotste Kapitain, eller Sepoybruden.

„Seer Du!“ hviskede hun „de ere forsigtige, de ville vide, om der virkelig Ingen er hjemme.“

Der hengik et Minut, saa klang Klokken anden Gang.

„Kom nu, Nubuk!“ hviskede Ladyen „nu ville vi gjøre os usynlige.“

Det var en let Sag at smutte forbi Vinduet som sad ved Siden af Døren, naar man bukkede sig en Smule, og medens de to Mænd ringede tredje Gang saa det gjensød i hele Bygningen, skyndte Lady Lowson og hendes Tjener sig forbi, og naaede det mørke Sidekabinet, som stødte op til hendes Boudoir i samme Stund, som en let Støi lod sig høre i Forstuen.

De to Personer havde løftet Vinduet af udvendig fra, som paa Grund af dets Konstruktion var meget let, og sprang nu ind igjennem den frembragte Aabning, fuldkommen skjulte af Mørket, som i en forbausende Hurtighed indhyller Stormagternes gamle, vidtudsfrakte By.

Kabinettet, hvori de to Lurende befandt sig var næsten bælmørkt, da Vinduerne altid vare tildækkede med Skodder, og man maatte have Øjne som en Mus, dersom man skulde opdage dem.

Den unge Dame var ikke det mindste bange; hun var overbevist om, at hun havde fundet en vigtig Traad, som maaske vilde føre hende til Opdagelsen af alle de skjulte Tjener, og hun bestemte sig til ikke at vige et Skridt, men fra nu af gaa tilbunds i Sagen.

Ene i Delhi var hun vant til at trodse Faren, og man maatte uvilkaarligt studse, naar man saa disse Revolvere og Pistoler, som prydede Væggene i hendes Soveværelse, og som hun forstod at haandtere med usædvanlig Dygtighed.

At aabne Døren til Boudoiret, tage to Revolvere ned fra Væggen, give Nubuk den ene og selv indtage en fuldstændig Slagstilling med den anden, var kun et Djebliks Bærk.

„Bær ikke bange!“ hvistede hun til ham „men skyd ikke, før jeg giver Signalet dertil.“

„Jeg kjender ikke til at affyre saadan en Tingest!“ svarede Nubuk „jeg foretrækker at bruge min Dolk.“

„Som Du vil, men ikke en Bevægelse, uden min Tilladelse.“

Hun greb ham i Armen og bød ham være fuldkommen stille.

Listende, snigende Trin lod sig nu høre gennem de tilstødende Bærelser.

De kom stedse nærmere og nærmere i Retning af det mørke Kabinet, hvori de to Personer befandt sig.

„Det lader virkelig til at man vil mig til Livs!“ mumlede Ladhyen „man søger øjensynligt Vejen til mit Soveværelse.“

En svag Luftstrømning foer idetsamme gennem Bærelset.

Det var Døren til samme, som blev aabnet.

Skridtene lød Dem endnu nogle faa Gange ganske tæt ved, saa hørte de pludseligt op.

„For Pokker!“ sagde endelig en Stemme paa Hinduengelsk „her er jo bælmørkt; det lader til at den smukke Lady ikke ønsker at man figger hende i Kortene.“

„Saadaanne er det altid i fornemme Huse, Faringhea!“ svarede en anden Stemme i en hæs Strubetone, „men vi skal snart gjøre saa lyst i disse Nøder, at de skal hyle af Smerte over vore Raab; Dagen nærmer sig, Broder, da Aaget skal fastes af, og paa den skal Delhi se Ting, som vil bringe de smukke fremmede Mødre til at græde.“

„Ja vist!“ svarede den Første „Dagen nærmer sig som en Storm paa Himalayas Bjerger; den vil bortvejre hele den forbandede Yngel og sprede den som den spreder Avnerne paa vore Rismarker. Men, min Broder, vi have ikke Tid til at dvæle ved de kommende Dage, det lader vi Gøruen om; vi have andet for; tænd Ild, lad os se, hvor vi er.“

De to Skjulte trykkede sig hurtigt tættere ind under den tætte Silkeportiere, som skjulte en lille Alkove i Værelsets Baggrund.

For at komme ind i Boudoirret maatte man passere denne Alkove i to Skridts Afstand.

I næste Øjeblik lød et lille Knald.

Man havde tændt en Tændstik og holdt den til Væggen i en lille Haandlampe.

Lysen fra denne faldt sparsomt om i det store

Bærelse, men var i alle Tilfælde tilstrækkelig stærkt til at vise de to Mænd Døren til Soveværelset.

Den stod aaben, Ladyen havde glemt at lukke den, da hun hentede Revolverne.

„Jeg forstaaer mig nu ikke paa diplomatisk Finesjer!“ sagde den Ene „men jeg synes det er en stor Dumhed at skaarne hende til en bestemt Dato!“

„Goruen er vis og klog!“ svarede den Anden „og vi har kun at adlyde. Men, lad os skynde os, Tiden iler og inden man aner det, kan hun komme; vil Du tage Papirerne, saa maaler jeg imidlertid Vinduets Højde paa Jorden.“

„Du har Ret, vi spille Tiden!“ svarede hans Kammerat og holdt Løgten høit i Vejret „kom:“

Da de troede sig ene, forsvandt den præstelige Værdighed aldeles; de lignede snarere to Banditter, hvad de ogsaa vare, som begik en eller anden Forbrydelse.

Smidige, lette og listende sig paa Tærerne nærmede sig Soveværelset.

Silkeportieren bevægede sig ved Lufttrykket, da de gik forbi, og Edith hævede instinktmæssig Revolveren, for at sende en Del af dens Ladning til den Første, som var nysgjerrig nok til at løfte den tilside. Nubuk knugede sin Dolk i Haanden; den lille Hindudreng blussede af Kamphjst; hans Djne lyste og han bed sine Læber sammen.

Men Mændene gik forbi og forsvandt i Sove-

værelset, uden at have den mindste Anelse om, hvad den gule Portiere skjulte.

Edith var i Tvivl om hvad hun skulde gjøre.

Det var hende en let Sag at liste sig frem af sit Skjul og skyde dem Begge ned, medens de Intet anede; men en anden Tanke holdt hende tilbage.

En indre Stemme sagde hende, at den ulykkelige Kapitain Dudley's Skjæbne stod i Forbindelse med det Hver disse Mænd udførte, og hun bestemte sig derfor hurtig til at oppebie Udfaldet.

Hun holdt Nubuk tilbage, da hun mærkede, at han var ifærd med at liste sig forbi hende for at se hvad der foregik, og lyttede med spændt Opmærksomhed.

Et svagt, fjoligt Pust underrettede hende om at man havde aabnet Vinduet, og et Smæk, som det en Nøgle giver fra sig i en god Laas, oplyste hende om, at man undersøgte hendes store engelske Chatol, hvori hun gjemte sine Penge og sine Papiere.

„Det er kun ganske almindelige Indbrudstyve!“ tænkte hun ærgerlig „jeg havde ventet mig andre.“

Hun forandrede imidlertid hurtig Mening, da hun hørte den Gne sige.

„Skade, at vi ikke tør røre disse pæne Banknoter og disse Dhynger af Guldpenge; de gamle, gulnede Papiere bringe os ingen Fordel.“

„Det er Gorumens Befaling!“ svarede den Anden

„og det angaar ikke os, hvorfor han netop ønsker disse Dokumenter.“

„Ah!“ tænkte Edith „der stikker dog altsaa noget ganske Andet under.“

„Færdig!“ meldte Manden, som var beskæftiget ved Chatollet „hvorledes gaar det Dig.“

„Rigeledes!“ svarede den Anden „Alt i Orden.“

Edith hørte, hvorledes man lukkede Laasen af.

Derpaa blev der ganske stille.

Hun havde allerede lagt sin Plan.

Den var ganske simpel. Hun vilde følge efter dem, naar de gik og lade dem paagribe af den første den bedste Patrouille hun mødte.

Man vilde da uden Tvivl nok pille Sandheden ud af dem.

Hun forblev derfor staaende, ventende paa at de skulde komme.

Men der kom Ingen, og hun bemærkede nu til sin Forbauselse at Lyset fra Lampen var forsvundet.

Hun ventede endnu i ti Minutter og gik endelig frem af sit Skjul.

Rubus fulgte hende med en Revolver i venstre Haand og Dolken i den højre.

Begge fiandsede ved Indgangen til Soveværelset og lyttede, men Alt var fuldkomment stille derinde.

Man kunde tydelig høre Stuehrets regelmæssige Dikken, et Beviis paa, at Binduct, gennem hvilket den mindste Støi var hørlig, var lukket.

Det var imidlertid nødvendigt at anvende den største Forsigtighed, og de to Personer bleve derfor staaende stille endnu i ti Minuter, men Alt forblev som før roligt.

„Besynderligt! mumlede Edith. „Kom, Nubuk, vi ville ikke være bange.“

Hun traadte rask over Tærskelen til det lille Soveværelse og blev staaende med hævet Revolver og bankende Hjerter.

„Er her Nogen?“ spurgte hun.

Intet Svar.

„Endnu engang, er her Nogen?“ spurgte hun igjen. „Jeg har en otteløbet Revolver i min Haand; min Tjener en lignende, og ved den mindste mistænkelige Lyd eller Bevægelse fyrer jeg i Retning af samme.“

Men Ingen svarede.

„Nubuk, løst Laaget,“ befalede hun; „lad os faae Lys.“

Nubuk samlede sig et Par Skridt frem til Vægstre, indtil hans Haand fandt den selvtændende Lampe, som stod paa Ladyens Natbord.

Hun løstede Laaget, og det lille Lys blev tændt i samme Nu ved Berøringen med Luften.

I næste Dieblif var den store Krone tændt, og Begge saae nu, at Soveværelset var fuldkommen tomt.

De to Banditter vare sporløst forsvundne.

Vinduet var luffet indvendig som før, og de havde ikke hørt dem paa Veien tilbage.

Edith saa paa Nubuk.

„Begriber Du dette?“ sagde hun. „Bærelset har kun en Indgang, og gennem Vinduet er de ikke gaaet, siden Krogene ere paa som tidligere.“

„De maa dog være gaaet Veien tilbage,“ svarede Drengen; „o, disse Thugger ere meget snilde og sne-dige; efter endt Gjerning ere de forsigtigere end noget andet Menneske.“

Ladhyen aabuede Chatollet og traf en Skuffe ud. Der manglede ikke en Guldmønt eller en Banknote, men derimod de Papirer, som omhandlede hendes Fødsel og Slægtskab.

„Ah!“ mumlede hun, „nu begynder jeg at finde Vej i Mørket; man vil berøve mig Midlerne til i paakommende Tilfælde at legitimere mig.“

„Gaa kun, Nubuk,“ sagde hun, „gaae kun; hold Dørene lukkede og indlad Ingen; jeg befinder mig ilde og gaaer til No.“

Nubuk var var vant til at adlyde.

Uden at sige et Ord bøjede han sig dybt for sin Hersterinde, lagde Revolveren paa Bordet og gik, knu-gende sin lille Dolk imellem Hænderne.

Han naaede Døren, der førte ud til den store Marmortrappe.

Den var aflaaaset som tidligere; Nøglen sad ind-vendig. Vinduet var ligeledes paa sin Plads, der var kun et lille Hul i det ene Hjørne, ligesom om man havde kastet en Sten igjennem det.

Nubuk slog sig for Panden.

Han kunde ikke begribe, hvorledes de to Mænd

vare flupne ud, thi de vare ikke i Bygningen, derom var han overbevist.

Han indtog sin sædvanlige Plads ved Siden af Døren paa en magelig Hynde og kiggede af og til gennem Hullet.

Men han saae Ingen. Udenfor flammede hele Delhi af Lys og Faller, og Larmen af de Spadserende, som benyttede de kjølige Nattetimer til at indsuge den friske Luft, naaede ind til ham.

Den blev svagere og svagere, Lysstjæret mattere, og tilsidst sank hans Hoved ned paa hans Bryst.

Mubuk sov med Dolken i sin høire Haand. Han sov saa trygt, at han ikke saa eller hørte en Mand træde ud i Forstuen, nærme sig Døren, aabne den og forspinde i Haven, efter først igjen at have aabnet Døren.

Lystet fra Gadelygterne faldt lige paa hans Ansigt.

Det var den samme unge, blege Mand, som havde sagt til Kapitain Dudley, at Alt var vundet.

Den unge Mand gik hurtig gennem Haven, aabnede Gitterdøren og traadte ud paa Gaden.

Her tog han Vejen tit Missionsbygningen, idet han saa sig forskende om til alle Sider.

Imidlertid foregik en anden Scene i Lady Lowsons Bolig, hvor Nubuk endnu sov paa sin Post.

To Mænd, de samme som fornylig havde trængt sig ind i Huset, viste sig i Døren, som førte ind til Forstuen, hvor Nubuk sov.

De kom listende som Ratte; det var umuligt at høre deres Skridt paa Marmorfliserne.

De standsede udfor den sovende Dreng og bøjede sig ned over ham.

„Ja, Du har Ret, Tumba,“ sagde den Ene, „dit Dje er skarpt som Ornens; det er den samme Dreng, som vi engang forfulgte i to Døgn; lad os betale ham denne Sagt med det samme.“

Han greb ind paa Brystet og fremtog et gult Silketørklæde, medens hans Kammerat vedligeholdte en Bevægelse i Luften ved at hæve og sænke Armen.

Som engang tidligere fortalt, er dette et ufejlbarligt Middel til at vedligeholde Sønnen hos et Menneſte i hine brændende hede Lande.

Personen greb Tørklædet i den ene Haand og traadte et Skridt tilbage, da hans Kammerat standsede ham.

„Lad os ingen Dumheder begaa, Faringhea.“ sagde han, „Drengens Død vil røbe os, lad ham leve til engang ved Leilighed, han undgaar os dog ikke.“

Den Anden lod Armen, som allerede var hævet til det dræbende Kæft, synke og traadte igjen nærmere.

„Han har maaske set og gjenkjendt os!“ svarede

han. „Umuligt,“ hviskede den Anden, „her hersker et fuldstændigt Mørke, og han forlod ikke Alkoven, da han stod bag Portieren tilligemed Ladhyen.

„Desuden,“ fortsatte han, „har vi ikke modtaget nogen Befaling af Goruen, og Du ved, at han i denne Tid fordrer ubetinget Ehdighed og har forbudt al Handlen paa egen Haand.“

„Saa lad os komme afsted,“ svarede hans Kammerat, „man venter os desuden dernede. Se Nøglen sidder indvendig, vi aabne Døren og gaa ukjendte og uopdagede.“

Den Anden nikkede og dreiede Nøglen om. Døren aabnede sig. og Begge smuttede hurtigt ud, ligesom Nubuf, der sov meget uroligt, slog Øinene op.

„D,“ raabte han og sprang hen i den aabne Dør.

„Kom, hurtigt!“ sagde Farnighea, „Anægten er vaagen og kan endnu gjøre Ansfrig.“

„Holdt, hvem der?“ lød nu Nubufs Stemme, „stands! stands!“

„Hurtigt, hurtigt!“ hviskede Farnighea, „vi maa ikke blive fete.“

De foer afsted henimod Gitterporten. Nubuf sprang ned af Trappen med Dolken i Haanden.

„Standts dem, standts dem!“ skreg han med sin gjennemtrængende, skjærende Stemme, „det er Thugger.“

De to Mænd hørte det og forstærkede Løbet. „D, I vil ikke, I vil ikke!“ skreg Nubuf, „saa tag denne med Eder.“

Han lagde sit Legeme bagover, vuggede Dolken

frem og tilbage i Haarden og slyngede den ud med al sin Kraft.

Den ene af Mændene udstødte et Skrig. Den lille, spidse Dolk havde naaet ham og borede sig ind i hans venstre Skulder.

„Truffet, truffet!“ jublede Drengen og styrtede henimod dem som et Lyn.

I samme Øjeblik han naaede dem vendte en af Mændene sig om, greb ham om Livet, løftede ham op og slyngede ham saa voldsomt hen ad Borden, at den modige lille Fyr blev liggende bevidstløs med det samme.

„Kom saa, Tumba,“ sagde han, „Saaret forhindrer Dig vel ikke i at fortsætte Vejen.“

„Det er ubetydeligt, men smertes frygtelig, tag Dolken ud, Faringhea.“

Dolken sad virkelig fast i Skulderen, som næsten var gjennemboret.

Hans Kammerat rykkede den ud og aabnede Gitterporten.

„Saa, heldig sluppen,“ hvistede han, „kom Tumba, skynd Dig, man har hørt den forbandede Straalhals' Skrig, det er en Patrouille, som kommer, skynd Dig, støt Dig til mig.“

Den Saarede gjorde som han sagde, hans Kammerat lukkede og aflaaede Gitterporten, og Begge forlod Stedet med langsomme og højtidelige Skridt, i samme Øjeblik som en Patrouille, ført af en Officer, standsede udfør Gitteret.

„Undskyld!“ sagde Officieren og traadte hen til de to Missionairer „hørte de ikke et Raab!“

„Jo, Sir!“ svarede Faringhei og svøbte sin Kappe tættere om sig; „vi hørte et Raab og saa to Mænd forfølge to Andre her forbi; de tog Retningen ned imod Floden!“

„Patrouillen omkring!“ befalede Officieren „hurtig March! Tak, mine Herrer!“

Dg Patrouillen satte sig i Bevægelse mod den Side, som vendte ned imod Floden.

„Saa!“ loe Faringhei „lad os saa komme afsted med vort Bytte.“

Han sølte ind paa Brystet, hvor han havde gjemt Papirerne og greb Tumba under Armen.

Slynglen vakkede nemlig; Saaret smertede frygteligt.

„Kom, hurtig, hurtig, før Du falder?“ hviskede han „i Missionsbygningen vil vi efterse Saaret.“

Tumba nikkede, og Begge forsvandt i den brede tætbebyggede Gade, som førte til Missionsbygningen.

Fjerde Kapisel.

Den Ube kj endte.

Den unge Mand, som vi have set gaa ud af Lady Lowsons Bolig, fortsatte imidlertid sin Vej henimod Missionsbygningen, hvis stærke Stenmuur nu fremtraadte af det Chaos af større og mindre Huse, som omgav den.

Bed hvert et Skridt saa han sig om til alle Sider, som en Mand, der bliver forfulgt, eller som om han søgte Nogen, og det var først, da han var Missionsbygningen ganske nær, at han standsede og trak Vejret dybt, øjensynlig trættet af den hurtige March.

Et ærgerligt Udtryk afspejlede sig i hans Ansigt, da han rimeligvis ikke havde opdaget den eller dem han søgte, og de smukke, fine Træer bleve næsten haarde og strenge, da han mumlede ved sig selv:

„Alt lader til at sammensværges sig imod mig; man kommer hemmeligt og forsvinder ligesaa? Gud, Gud, vis mig dog en eneste lysende Stjerne!“

Han saa sig om.

Til venstre Side laa Delhi, svømmede i et Lys-hav; til højre Side snoede Dschumma sine gulladne Bølger som brede Sølvbaand, belyste af Maanen, og

midtfor ham laa den store Missionsbygning, bag hvis Mure de fromme Mænd kæmpede den haarde Kamp mod Hedenskab og Vantro.

Det var øjensynligt, at den unge Mand ventede Nogen, men at han tillige ikke ønskede at blive set, thi han sprang hurtig bag et kjæmpemæssigt Kastanie-træ, da en Patrouille marcherede forbi i den langsommere, slæbende Cadence, som karaktiserede de anglo-indiske Tropper.

Her blev han staaende nogle Minutter, indtil Lyden af Patrouillen havde tabt sig.

Derpaa traadte han atter frem og nærmede sig Missionsbygningen, der laa indhyllet i et fuldstændig Mørke.

Beboerne vare rimeligvis ude; thi med Undtagelse af et lille Bindue i Stuetagen, hvorfra et svagt Lysstjær strømmede ud paa Gaden eller snarere Bejen, vare alle de andre mørke og tildækkede med stærke, solide Skodder.

Det var nemlig en ligefrem Forsigtighedsregel. For saa Aar siden havde Pøblen, hidjet af fanatiske Fakirer, forsøgt at storme Bygningen og anrette en Massfaciré paa de fromme Forkyndere, og siden den Tid havde man forsynet Binduerne med Skodder, som kunne modstaa de smidige Hinduers Indtrængen.

Den unge Mand gik rundt om Bygningen og styndte sig tilbage til Indgangen til samme, for at passe paa, om hvem der gik eller kom.

Han havde vel staaet en god halv Time i Skyggen af et uhyre Jasmintræ, da han hørte Skridt, som nærmede sig Indgangen ad den sandede Vej.

„Det maa være Dem!“ mumlede han „skjøndt de kunne have været ankomne her for længe siden.

Han trykkede sig tættere ind til Jasmintræets Stamme, der var helt skjult af Sideskud, som indhyllede den i et tykt Mørke, og tittede ud gennem en lille Abning i Bladene.

Der kom ganske rigtig to Mænd henimod Indgangen. Den unge Mand kjendte dem strax trods Afstanden.

Det var de samme to Personer, som Lady Lowson havde set gennem Righullet i Døren og som havde trængt sig ind i hendes Bolig.

De gik langsomt, og den Ene stønede af og til. Det var tydeligt at se, at han var saaret; han støttede sig til sin Kammerat og ømmede sig for hvert et Skridt.

Den unge Mand saa det tydeligt fra sit Skjul.

„Han er enten syg eller saaret!“ tænkte han „mon Patrouillen har fundet deres Udfærd mistænkelig og villet gribe dem!“

De to Mænd vare nu naaede lige ud for Stedet, hvor han stod, og standsede.

„Sag kan ikke mere!“ stønede den Ene „o, den forbandede Dreng!“

„Mod, Kammerat!“ svarede den Anden „har Den støtste Kapitein, eller Sepoybruden. 24

Dolken ikke været forgiftet, har det ingen Fare! kun et Par Skridt endnu og vi træffe Goruen; han er Mand for at dæmpe alle dine Smerter."

"Jeg vil prøve paa det!" svarede den Anden og vaskede frem paaany „og jeg vil betale ham det Kæst, naar Brahma igjen giver mig Kraft dertil!"

Hans Kammerat lod ham støtte sig op til Muren, medens han greb Dørhammeren og slog tre dæmpede Slag paa Døren.

Den Fremmede bag Jasminstammen traadte et Skridt frem og var nu de to Mænd saa nær at han vilde haveet naa dem i to Skridt.

Kort efter lod Trin indensfor, og han hørte en Nøgle blive stukket i Døren.

"Det er Pateren selv!" hviskede han, som havde flaaet paa Døren „glæd Dig, Tumba, han er en Mester i den Kunst at læge Saar."

Den Fremmede bukkede sig, tog en Sten op fra Jorden og gjorde igjen et lille Skridt, som bragte ham næsten i Yderkanten af Jasmintræets Sideskud.

Hadde Mændene vendt sig om, kunde de næsten ikke have undgaaet at se ham.

Men de havde Andet at tage vare; den Ene bekymrede sig ikke om Andet end sine Smerter, og den Anden stob parat til at hjælpe ham indensfor, ligesaa snart Døren blev aabnet.

Dette skete kort efter, og en venlig Stemme spurgte høit:

„Er det Eder, Brødre?"

„Ja, Ærverdige!“ svarede den Ene „tillad os blot at komme ned, min Kammerat er saaret.“

„Saaret!“ gjentog Stemme i Døren „for tusinde Ulykker, er Bert Hverv mislykket?“

„Udført til Punkt og Prikke!“ svarede Manden „dette lille Uheld ramte os først senere, da vi var færdige.“

„Naa, det maa jeg lide!“ svarede Stemme beroliget „kom saa! jeg vil hurtig forbinde Saaret, medens I aflægge Jeres Rapport.“

Den Saarede valkede ind, støttet af sin Kammerat; Ingen af dem lagde Mærke til at en lille Sten med stor Behændighed blev kastet ind under Døren, saa at det blev en Umulighed at lukke den strax.

„For Pokker, Faringhea?“ vedblev Stemmen „der maa være kommet Noget imellem Døren tag det bort.“

I det samme tumlede Tumba næsegrus om paa Gulvet.

„Lad mig bringe ham bort først!“ sagde nu hans Kammerat „vi have havt et lille Sammenstød med en Patrouille, dersom nu den kommer her og træffer os . . .“

„Afsted, afsted!“ hvisttede Stemmen „hvorfor sagde I ikke det strax; lad Døren staa det Djæblig, der kommer Ingen saalænge; tag fat, jeg vil hjælpe Dig.“

Den unge Mand hørte Lyden af Skridt, som fjernede sig og sprang frem af sit Skjul.

I næste Øjeblik smuttede han ind gjennem den

aabentstaaende Dør og skjulte sig i Mørket bag denne.

Han blev staaende ganske stille og hørte, hvorledes de to Mænd langsomt transporterede den Saa-rede dybere ind i Bygningen.

„Jeg er fortabt, hvis man opdager mig!“ mumlede han „men jeg maa blive her; jeg maa tilbunds i denne mørke Hemmelighed, som omslører det Hele.“

Han forblev endnu et Øjeblik staaende og vovede sig derefter frem.

Tilfældigvis laa et lille, tarveligt møbleret Bærelse, hvis Dør stod aaben.

Det var Forstanderens, Pater Antonios Bærelse.

Skjøndt den fromme Pater kun behøvede at give et Bink for at faa en Bolig som en Rajah, ønskede han dog at forblive i sin tarvelige Ensomhed.

En Feltfeng, et Bord og en Stol var hele Bohavet; tarveligere kunde det neppe være.

En lille Hængelampe udsendte et dæmpet Lys over det lille Rum og faldt henover Bordet, som var begravet under forskjellige Bunker Papirer.

Den unge Mand traadte hurtig ind og nærmede sig det.

Hans Øjne var faldet paa den opslagne Side af en lille Bog, der laa ovenpaa et bestrebet Papir.

Det forekom ham nemlig, som om han, trods Afstanden, læste et Navn, han kjendte.

Uden at tænke paa, at man kunde komme og

overraske ham, bøjede han sig ned over den og læste, men neppe havde han gennemlæst Halvdelen af Siden, før han fortunlet løftede Hovedet og knugede Haanden imod Brystet.

„Min Gud!“ stønnede han „hvad er dog dette.“

Han bøjede sig igjen ned over Bogen og læste videre.

„Min Anelse er bleven til Visshed!“ mumlede han „o, min Gud, hav Tak, at Du lod mig se den frygtelige Fare; giv mig nu ogsaa Kræfter til at afværge den.“

Han hørte idetsamme Lyden af Skridt.

Hurtig som Tanken rev han Bladet ud af Bogen, slukkede Lampen og smuttede lydløst ud af Døren og den endnu aabne Port.

Uden at tøve et Øjeblik længer mere løb end gik han samme Vej tilbage, hvorfra han var kommet og standede først da han befandt sig i en Afstand af henved tusinde Skridt fra Missionsbygningen.

Han trak Vejret dybt og saa tilbage.

„Nu, Pater Antonio!“ sagde han „begynder vor Kamp, en Kamp paa Liv og Død, og hvori Du skal tabe, jaasandt hjælpe mig Gud.“

„Søg, søg!“ lød idetsamme en Stemme langt borte „jeg er bestjaalet.“

„Det er ham, han savner det lille beskrevne Blad“ mumlede den unge Mand „ja søg Du kun, Pater Antonio „jeg troer neppe Du finder det.“

„Og uden at vente længer, fortsatte han rolig sin Vej i Retning af Vagtbygningen ved Floden.

Grunden til Raabet, som lød ud til ham, var let forklarligt.

Da Pater Antonio havde forbundet Tumba og vendte tilbage tilligemed Faringhea for at høre dennes Rapport, og lukke Porten, stod den paa vid Gab.

Faringhea lukkede den, efterat have fundet og borttaget Stenen, som laa mellem den og Karmen, og fulgte derefter ærbødigt efter Pateren, som tilfreds gned sig i Hænderne over den vellykkede Expedition.

„Giv mig nu Papirerne!“ sagde han „og lad mig saa høre, hvorledes den brave Tumba blev faaret.“

Faringhea rakte ham de stjaalne Dokumenter og begyndte paa sin Fortælling, da Pateren udstødte en rasende Ed og sprang op.

Han havde opdaget, at der var revet et Blad ud af Bogen.

„Hvem har været her?“ skreg han „hvem, hvem?“

Faringhea betragtede ham forbauset.

„Ingen, Herre?“ svarede han „Ingen!“

„Ingen!“ hylede Pateren, som i dette Øjeblik fuldstændigt havde mistet sin isnende Ro „Ingen siger Du, fordsømte Hund; og jeg siger Dig at man har bestjaalet mig, revet et Blad af umaadelig Værdi ud af denne Bog, et Blad, som er istand til at bringe

vore Hoveder til at falde, dersom man bringer det til den Kette!"

Han haade virkelig Grund til at sige det.

Det udrevne Blad var netop det, hvorpaa han med mathematisk Nøjagtighed havde opskrevet sine Dffres Navne og forudbestemte Dødsdag.

Det var paa en Maade Nøglen til Millionerne. Faringhea blev nu ligesaa forbausset som sin Herre.

Han kunde thdeligt se, at man havde revet Bladet ud, der sad endnu et lille ubeskrevet Hjørne af samme tilbage.

"Vi er halvt om halvt forraadte!" vedblev Pateren og tørrede Sveden af Panden, "her er ingen Tid at spille, og vil Lykken blot føje os, kan Alt endnu blive godt."

"Nu forstaar jeg!" vedblev han og indhyllede sig i sin store Kappe "hvorfor Porten ikke kunde lukkes i; man har med Forsæt kastet en Sten imellem, og den Person, som har gjort det, maa have staaet skjult under Jasminbusken, da I kom! ikke saa ilde; det viser, at min Fjende er snild, men vi ville være endnu snildere!" tilføjede han med et koldt Smil "ikke sandt, Faringhea?"

Kvæleren bukkede.

"Ja, vi ville være snildere!" svarede han.

"Kom!" befalede Pateren "lad os søge; tag en Haandlygte med: enhver Skabning, om det saa er en Flue, efterlader Spor; Græsjet er fugtigt af den

opstigende Damp, vi ville med Lethed finde Thyenes Fodspor."

Faringhea tændte en lille Haandlygte og nærmede sig Porten.

Bateren fulgte ham med sænkhet Hoved og knyttede Hænder. Det var første Gang man havde overlistet ham.

Da de kom udenfor, begyndte de at undersøge de allernærmeste Omgivelser.

"Ja!" hvisttede Bateren og holdt Lygten hen under Jasminbushen „her har Vedkommende staaet; her er hans Fodspor.

Han lod Skinnet falde paa et nedtraadt Sted i Græsset.

Det var virkelig Indrykket af en Fod; af en lille, fint dannet Fod.

„Ah!" udbrød han „se, engang Faringhea, her har vi allerede et ikke uvigtigt Vidne."

Kvæleren bukkede sig ned og betragtede det lille Indtryk nøjagtigt.

„Meget lille Fod som af et Barn eller Kvinde!" sagde han. Bateren havde ligeledes bukket sig ned under Jasmintræet og undersøgte Sporet.

„Ja!" sagde han „Du har Ret; den Fod, som har haat det Spor, tilhører enten et Barn eller en Kvinde!"

Han rejste sig tankesfuld.

Hadde det været en Mand, vilde han have kunnet forstaaet det, men nu?

Nu var det virkelig ikke noget almindeligt Tyveri,

men en vel overlagt og driftig udført Plan i en eller anden bestemt Hensigt.

Han kunde ikke skjule for sig selv, at Sagen var meget alvorlig.

Det havde ikke været nogen almindelig Thy, thi paa Bordet havde hans velspækkede Pung ligget, og var blevet liggende.

Man havde kun villet have Bladet, det farlige Blad, og maaske ikke engang set Pengene.

Var man da kommet under Vejrs med hans Plan, var en eller anden virkelig trængt ind i hans mørke, gysselige Hemmelighed! og hvem kunde det da vel være?

Han havde gjenvundet Herredømmet over sig selv og gennemgik strax i Tankerne alle sine Fjender, men Fodsporet svarede ikke paa Nogen af dem.

Den Eneste, som muligvis kunde have nogen Interesse af at nærme sig ham var Lady Lowson, men hende kunde det umuligt være.

Hun var i dette Øjeblik Gjenstand for en uævnelig Stræk, efter hvad idetmindste Faringhea troede, og havde rimeligvis forvandlet sit Hus til en uindtagelig Fæstning, hvori hun forblev til hun den næste Dag omtalte det uhyggelige natlige Besøg til sine Veninder og Bekjendte.

„Du er vis paa, at Ladyen ikke forlod Huset før Du?“ spurgte han.

„Ja, Herre!“ svarede Kvæleren „hun holdt sig skjult, da vi gik!“

„Og Drengen, Rubus?“

„Han blev liggende bevidstløs i Haven,“ svarede Kvælerne „desuden, Herre, er dette Spor traadt af en Fremmed *).

Bateren slog sig for Panden; det var til at miste Forstanden over.

„Søg, søg!“ raabte han høit og styrtede hurtig afsted, for at fortsætte sin Søgen paa Bejen udenfor Missionsbygningen.

Det var dette Raab den unge Ubekjendte havde hørt da han standsede og lyttede.

Som vi vide bragte det ham til hurtigt at gaa videre ned imod Floden.

Bateren gik langsomt frem tilligemed Faringhea, som holdt Lygten langsmed Jorden.

Indtrykket af den lille, firlige Fod var meget tydeligt i Jorden og let at følge.

„Vi finder vor Typ!“ mumlede han tilfreds „og saa vil vi faa Meget at vide.“

Paa denne Maade, men meget langsomt naaede han Bagtbygningen, hvor Sporene pludseligt hørte op.

Faringhea slukkede Lygten paa sin Foresattes Befaling, og Bateren nærmede sig Skildvagten, en spinkel Englænder, som roligt dampede sin Pibe, medens hans Gevær laa henslængt paa en Bunke tørt Kvas.

Da han hørte Skridt nærme sig, raabte han den Kommende an.

„England og Styrke,“ svarede Bateren.

---

*) Fremmed kaldtes enhver ikke Indfødt.

Disse Ord var virkelig Feltraabet for den Nat og tilfredsstillede Skildvagten fuldkomment.

Da han imidlertid ikke kunde vide, om den Kommende maaske kunde være en inspicerende Officer fra Gouvernøren, stak han Piben ind paa Brystet i en lille, dertil fabrikeret Lædertaske, som kunde modstaa den muligt endnu brændende Ild, og greb hurtigt Gebæret.

„God Aften eller rettere God Morgen, min Søn?“ sagde Pateren og gik helt hen til ham.

Skildvagten saa strax at den Kommende var en Fredens Mand.

„God Morgen, Sir!“ svarede han og tog igjen Piben frem „I er fordsømt tidligt paa Benene.“

„Vi Missionærer kjende ikke til megen Hvile!“ jukkede Pateren „især naar det gjælder den sande Tro; vi maa da forlade vort Leje og undvære vor Søvn.“

„Vil I tale med den Bagthavende?“ afbrød Skildvagten ham.

„Nej, dersom Du, min Søn, kan give mig den fornødne Oplysning!“

„Det kommer an derpaa!“

„Sig mig!“ sagde Pateren „har en Kvinde fornylig været her paa din Post:

„En Kvinde!“ loe Soldaten og strøg sig velbehagelig om Skjægget „hvad Pokker angaaer det Eder?“

„Hm! mere end Du tror; denne Kvinde er en

af vore barmhjertige Søstre, som af blind Iver for vor Tro styrter sig i utidig Fare!"

„Og hvad angaaer det mig?" spurgte Soldaten.

„Vi have fulgt denne Kvindes Fodspor hertil!" svarede Pateren „de staa tydeligt i Jorden ti Skridt herfra, og vi maa antage, at hun har været her eller er her!"

Soldaten kastede et spejdende Blik til Faringhea, som var traadt nærmere og loe høit.

„Hør, gamle Herre!" sagde han „jeg kjender disse Kneb: det er naturligvis en eller anden lille Stjønhed I vil have fat i, men for det Første har jeg ikke hverken hørt eller set nogen, og for at det Andet vilde jeg ikke engang sige det, om hun virkelig havde været her; Kjærlighedseventyr beholde vi for os selv, det vedkommer hverken Munkke eller Præster."

Med disse Ord vendte han dem Ryggen og begyndte sin ensomme March frem og tilbage.

Pateren bed sig i Læberne.

„Man skulde næsten tro, at hun havde underkjøbt ham!" mumlede han.

„Hun er vendt om?" bemærkede Kvæleren „se her, Herre, jeg har fundet andre Fodspor; de vise Bejen tilbage."

Han pegede paa Jorden.

Det var imidlertid næsten fuldkomment lyst, og Pateren saa strax Indtrykket af den samme Fod i den fugtige Jord.

„Ja, ved Himlen!" hvistfede han „Du har Ret, Faringhea, hun er vendt om, formodentlig skræmmet

af Skildvagten; hurtig, lad os følge efter; jeg maa „jeg skal have fat i denne hemmelighedsfulde Person.“

Han gif hurtig tilbage, følgende Fodsporerne og fulgte af Faringhea.

Omtrent ti Minutter efter kom en ung Mand pludselig frem fra de tætte Buske, som omgav Vagtbygningen, og nærmer sig Skildvagten.

Det var tydeligt at se at han havde opholdt sig nogen Tid imellem Træerne, thi hans Klædning var prydet med afrevne Blade og Kviste og noget i Uorden.

„Holla, min Ven!“ sagde han og traadte i Vejen for Skildvagten „kan jeg faa Vagtens Kommandør i Tale!“

Skildvagten rettede sig instinktmæssig.

Den Fremmede lignede en komplet Gentleman.

Hans Klædning var af udjægt Stof og moderne Snit og sluttede stramt om hans overordentlig spinkle Legeme; og hvad Ansigtet angaaer, da var det saa fint baade i Form og Teint, at man uden Modsigelse kunne holde ham for en Skjønhed.

Soldaten mønstrede ham fra Top til Taa.

„Gud ved, hvad det er for en Hanehylling!“ tænkte han „han ser ikke ud til at have suget for megen Luft i sig; for Pokker, hans Hud er jo blændende hvid.“

„Naa, min Ven!“ spurgte den Fremmede.

„Er det i Tjenesteanliggender?“ sagde Soldaten.

„Paa en Maade!“ svarede den Fremmede.

Soldaten tøvede endnn.

Den gode Vagtkommandør laa rimeligvis og sov, og plejede da i Almindelighed at modtage Enhver, som forstyrrede ham, med en god Portion Stjældsord.

„Kan det ikke vente til Afløsningen kommer!“ spurgte han.

„Nej, min Ven, Sagen er meget vigtig.“

„Hm!“ brummede Soldaten „og det er i Tjenestefager!“

„Ja!“

Soldaten gjorde nogle Skridt henimod Vagthuset, for at gribe i Strængen til en lille Klokke, hvis Lyd strax vilde kalde Officeren op af Sønnen, da idetsamme et Vindue blev aabnet, og et Hoved kom tilsyne.

Det var den vagthavende Officer.

„Hvad godt, Patterson?“ spurgte han „hvem er denne Gentleman?“

„Han ønsker at tale med Kapitainen!“ svarede

Skildvagten og rettede sig! „meget vigtigt, Sir, Tjenesteanliggender, Sir!“

Officeren betragtede den Fremmede, som ligegyldig slog nogle tørre Græsstraa over med sin Stof.

Det var en af disse sjeldne, gamle Krigsmænd, som først se før de handle.

Den Fremmedes Udseende behagede ham.

„Vær saa god, Sir!“ sagde han „passer Skildvagten, jeg venter Dem.“

„Passer!“ gjentog Skildvagten og rettede sig „Sir Kapitainen venter Dem.“

Den Fremmede lettede paa Hatten og gik forbi den strenge Krigsmand, gennem Fouchetterne og henimod Døren, som førte ind til Vagten.

„Formodentlig en ny Spradebasse ved Regimentet!“ mumlede Skildvagten og saa efter ham „for Fanden, gaar det løs med de brungule Hunde, bliver han da hugget til Plukfisk.“

Den unge Mand blev modtaget i Døren af Vagtkommandøren, en gammel Kapitain, som meget høflig inviterede ham indenfor.

Den Fremmede bukkede og rakte ham sit Kort. Kapitainen havde knapt set Navnet der stod paa, før han bukkede endnu dybere end første Gang.

„Ah, Lord Wheelers Neveu!“ raabte han „velkommen, min kjære Lord, velkommen; De kommer lige fra det velsignede England.“

„Ja, Hr. Kapitain!“ svarede den Fremmede „min Onkel, den Højstkommanderende her i Landet, vilde

absolut have mig ansat ved Regimentet og skrev til min Moder."

"Og nu kommer De til mig for at bede om Plads blandt mine Gutter, ikke sandt?" loe Kapitainen og gned sig tilfreds i Hænderne.

Han kastede et Blik paa den unge Mand's smukke Legemsbygning og smilede.

"Ja, Hr. Kapitain!" svarede den Fremmede min Onkel, Generalen, sagde til mig at Kapitain — Kapitain . . ."

"D'Onell!" tilføjede Kapitainen.

"Rigtig, at Kapitain D'Onell var den tappreste Mand i den engelsk-indiske Arme!" vedblev den Fremmede, "og at jeg burde gjøre ham min Opvartning jo før jo heller, for, om muligt, at blive indskrevet som Fændrit i hans Regiment."

"Om muligt, om muligt!" raabte Kapitainen "for Fanden, min kjære Lord!" jeg skulde ikke have en Plads for en Neveu af den højstkommanderende General i Indien! Kapitain D'Onell skulde sige Nej til en saadan Ære! jeg vil lade mig stege i en Rismark om jeg gjør det! nej, min brave unge Ven, endnu i Dag skal De have Deres Udnævnelse, og i Aften skal Champagnen knalde til Ære for Dem."

Han gned sig paany tilfreds i Hænderne og vedblev.

"For Fanden, vort Regiment bliver det bedste i hele Indien!

„Hvorledes mener De, Kapitain?“ svarede den Fremmede, som ikke kunde andet end smile over den brave Krigsmands Glæde.

„Hvorledes, for Fanden, min unge Ven, det vil komme til at tælle to Lorder blandt fine Fjendrikker!“

„To!“

„Ja, for Pokker, min unge Ven, Dem og Lord Rannaught.“

Den Fremmede gjorde en heftig Bevægelse og traadte uvilkaarligt et Skridt tilbage.

„Hvad er der, min kjære Lord!“ spurgte Kapitainen „De studser ved at høre mig nævne Lord Rannaught!“

„Ingenlunde!“ smilede den Fremmede „jeg blev blot bange for det hæslige, lille Dyr der!“

Han pegede paa et lille, krebsslignende Dyr, som dovent kravlede hen ad Gulvet.

„Ah, kun en Skorpion!“ loe Kapitainen og satte sin tunge Støvlehæl paa den „saaledes, nu er dens Liv og Ondskab forbi.“

Den Fremmede smilede.

Han tænkte uden Tvivl paa ligeledes at tilintetgjøre sine Fjender, dersom han ellers havde nogen.

Idetfamme meldte Skildvagten Lord Rannaught.

Den Fremmede bukkede og anbefalede sig.

„Nej, bliv, bliv,“ raabte Kapitajnen „De maa gjøre Befjendtskab med Lorden, Regimentets Don Juan.“

Den fjerde Kapitain, eller Sepoybruden.

„Jeg vilde gjerne!“ svarede den unge Mand, „men min Tid er knap!“ tillad mig at gaa!“

„Nu, som De vil!“ svarede Kapitainen og gav ham Haanden „saa, paa Gjensyn, unge Mand!“

Den Fremmede gik og var netop kommet om Hjørnet, da Lord Rannaught gik forbi Skildvagten og ind i Bagten.

Den unge Mand tog Retning af Fængselsbygningen, uden for hvilken Fangevogteren stod, smøgende sin Pibe.

Han traadte lige hen til ham og trak et Dokument op af Lommen.

„Er Arrestanten Eduard Dudley under Deres Varetægt?“ spurgte han.

„Ja Sir!“ svarede Fangevogteren høfligt, hvem denne Optræden imponerede.

„Godt! De kan jo læse, ikke sandt?“

„Ja, Sir!“

Han løi, den gode Mand, men han vilde ikke være bekjendt at tilstaa sin Uvidenhed.

„Nu vel!“ vedblev den unge Mand „saa før mig ufortøvet til ham; som De ser af dette Dokument er jeg udnævnt til hans Defensor for Retten og forlanger en Samtale med ham; hans Sag er ikke tabt endnu!“

„Ikke!“ mumlede Stynglen „det troer jeg dog!“

Han tænkte paa Brilleslangerne.

„Kom Sir!“ sagde han „denne Vej.“

Den Fremmede fulgte gysende efter og standsede endelig udfor det uhyggelige Fangerum.

„Se her har vi Thyven!“ loe Fangevogteren „nu skal jeg aabne for Dem!“

Han drejede Nøglen om og aabnede Døren.

Den Fremmede vilde følge, men traadte uvilkaar-
taarligt et Par Skridt tilbage.

Stanken fra det fugtige, dunstophyldte Hul var
saa frygtelig, at han næsten tabte Bevidstheden.

„Uhyre!“ raabte han „har Du virkelig givet ham
dette ghselige Fængsel til Opholdssted.“

Fangevogteren svarede ikke, men udstødte et Brøl
af Raferi.

„Fløjet, flygtet!“ skreg han og traadte ind i
Fængslet „sporløst forsvundet.“

Den Fremmede udstødte et Raab af Glæde.

„Siger Du sandt!“ raabte han „Gud være
lovet.“

„Ja, for Satan og alle hans Engle!“ vedblev
Fangevogteren „ja, man har hjulpet ham ud af dette Hul
før Dommen faldt; o, jeg skulde blot have vidst det,
og jeg skulde have lænket ham til Muren med vore
tungeste Lænker.“

Den ondskabsfulde Karl spang midt ind i Rum-
met og saa op igjennem Hullet i Loftet.

„Tænkte jeg det ikke nok!“ skreg han „man har
besteget Taget og hjulpet ham op!“

Han stampede forbitret i den mugne Halm, som
laa spredt over det smudsige Jordgulv.

„Hurtig!“ raabte han „underret Bagten om at
Forbryderen er undsluppen; lad søge overalt, han
maa findes, han skal findes! o, hvor jeg glæder mig

til at betale ham det Slag han gav mig, tilbage."

Han vilde skynde sig tilbage for selv at iværksætte Forfølgelsen, men blev staaende med løftet Fod og med Ansigtet fordrejet af Rædsel.

Han havde opdaget et langt mørkladent Legeme, som havde snoet sig om hans højre Ben.

Legemets spidse, trekantede Hoved bevægede sig lynsnart til alle Sider, og Øjnene i samme spillede af Raseri.

Det saa ud som om den søgte et bestemt Sted paa Benet.

Det var virkelig ogsaa Tilfældet.

Der var et Sted, hvor det var blottet; tæt ovenfor Strømpen, hvor Knæbenklæderne begyndte.

Han stod ubevægelig, stille som en Marmorstøtte med skjælvende Læber og aaben Mund.

Endelig fik han Lust.

„Brilleflangen!" skreg han „Hjælp, Hjælp!"

Raabet blev hørt, men Ingen kom ham til Hjælp. Den Fremmede var altfor optagen af Glæde over Fangens Flugt, og Imkissen kjendte altfor nøje Brilleflangen, til at han skulde ønske at træde imellem den og dens Offer.

„Hjælp, Hjælp!" skreg Slynglen „den bider, den bider! o, Jesus, der er en til."

Vi vide der var to.

Imkissen havde bragt dem i den mugne Halm,

da de var døjsige og uskadelige, som disse Dyr altid er naar Solen brænder stærkest.

Det var den anden, som nu snoede sig lynsnart op ad det andet Ben.

Ligesom den første bevægede den Hovedet frem og tilbage med forbausende Hurtighed, snoede sig endnu engang om Læggen og bed ham ovenfor Knæet, ligesom dens Mage.

Fangevogteren greb rasende til med begge Hænder og forsøgte at rive dem af, men udstødte strax et skingrende Skrig.

Uhyrerne bed anden Gang.

Det var det samme som Døden.

Han mærkede allerede Virkningen af den frygtelige Gift.

Det var som om hans Blod brændte, som om hans Tindinger blev berørte med glødende Jern; hans Øjne trængte halvt ud af Hovedet, Munden aabnede sig til et vildt sønderrivende Skrig, Hænderne greb endnu en Gang rasende i de uhyggelige levende Baand. for at rive dem bort, og kort efter tumlede han næsegrus om i det mugne, fugtige Halm, hvor han slog raserde om sig i en frygtelig Krampe.

Den Fremmede betragtede forfærdet den gyselige Kamp og vendte sig mod Imfisen.

„Saa hjælp ham dog!“ sagde Han.

Fyren traf paa Skuldrene.

„Her er ingen Hjælp mulig!“ sagde han „om fem Minutter er han død! hvad Pokker vilde han ogsaa derinde!“ tilføjede han og loe, „han vidste jo at

Bæsterne var i Halmen; han havde jo selv bestemt dem til Selskab for Kapitajnen."

Den Fremmede foer sammen.

"Guds Dom!" mumlede han „jeg tør ikke engang beklage ham!"

Han saa atter ind i Rummet, hvor den Ulykkelige vedblev at rulle sig rundt i en frygtelig Krampe, medens et hvidt Skum flød ud af hans Mund og Nandedrættet løb tungt og rallende.

Endelig laa han ganske stille.

De fremtraadte Djne stirrede glandsløse hen for sig, Munden lukkede sig med en uhyggelig, knagende Lyd, som om hver Tand brast sønder. Nandedrættet standsede. Han var død.

"Saa!" mumlede Imkisen, „nu er jeg Oberstbefulde her!"

Optrinnet havde lagt saa megen Beslag paa de to Personers Opmærksomhed, at Ingen af dem havde hørt, at Porten var bleven aabnet og at en Mand kom gaaende henimod Fængslet.

Den Kommende standsede bag Imkisen og spurgte i en befalende Tone.

„Hvad foregaar her! hvorfor staar Døren til Fængslet aaben?"

Den Fremmede foer sammen ved Lyden af denne Stemme og vendte sig langsomt mod den Spørgende.

„Lord Kanaught formoder jeg!," sagde han og tog sin Hat af.

Det var virkelig ogsaa den unge Fændrif, som

kom for — at fryde sig over sin lykkelige Medbejlers Skjæbne.

„Ja — ja!“ stammede han og fæstede sit Blit fuldt af Forbauselse paa den Fremmede „men De — de — hvem er De?“

„En Neveu af General Wheler!“ svarede den unge Mand „Lord James Wheler.“

Fændriksen betragtede ham med stigende Forundring og greb sig til Panden.

Han havde set den rige Lord før, men hvor?

Han var ham saa bekendt!

„De ligner!“ stammede han „De er . . .“

„Nu?“ smilede den Fremmede.

„O, det er en Umulighed, men en mærkelig Lighed!“ svarede Lorden „kender De Lady Edith Lowson.“

„Nej!“

„De ligner hende som to Draaber Vand ligne hinanden!“ svarede han „og derfor er De mig dobbelt velkommen.“

Han rakte ham Haanden.

Den Fremmede bukkede.

„Jeg vil haabe, at vi vilde blive gode Venner og Kammerater!“ sagde han „jeg udbeder mig den Ære at blive optaget i Regimentet.“

„Bravo!“ raabte Lorden, „Bravo; vi vilde følges til den kommanderende Officer, — men først tillader De, — Embedsforretninger gaa for Alt.“

Han førte Haanden til Huen og gif hen til Fængslet.

„Hvad, hvad er hændet!“ raabte han „hvor er Fangen, og hvorfor ligger den Mand der?“

Han udstrakte sin med hvide Handsker prydede Haand og pegede paa Riget.

„Fangen er flygtet og Fangevogteren er bidt af Brillleslangen!“ svarede Imkisen.

Lorden udstødte et Skrig.

„Undsluppet, flygtet!“ raabte han „Guds Død, og istedetfor træffe hurtige Foranstaltninger til at forfølge og indhente ham, spilder man Tiden med at se paa denne Usling og to Brillleslanger! luk Øren til Fængslet og ring med Fængselskloffen, saa ved man at en Fange er undveget —, jeg vil imidlertid beordre et Kompagni Soldater til at begynde Efterfølgelsen.

Han gik hurtig ned ad Gangen; men standsede.

„Min kjære Lord!“ sagde han og vendte sig mod den Fremmede „det gjør mig ondt, at Forretninger hindre mig i for Øjeblikket at nyde Godt af Deres Selskab; men De indser sikkerlig, at man bør gjøre Alt for at Retsfærdigheden kan ske Fyldest, og den undvegne Fange hører til de farligste af alle Forbrydere; han er en Tyv og Bedrager. Naar Sagten er endt, og Edvar Dudley igjen i vor Magt, vilde vi fortsætte Samtalen ved et Glas Vin.“

Han betragtede ham stift, da han nævnede Fangens Navn, men den Fremmede forandrede ikke en Mine.

„God Lykke!“ svarede han „gid det maa lykkes Dem at fange denne farlige Person.“

Lord Ronnaught smilede. Svaret behagede ham.

„Nu Farvel, og paa Gjenstn!“ sagde han „tilgiv mit Hastværk, men her er ingen Tid at spille.“

Han rakte ham Haanden og gik hurtig ud af Borten.

Den Fremmede saa efter ham med et Blik, hvori det mest levende Had afspejlede sig.

„Søg, Usling!“ mumlede han „jeg vil advare og frelse ham, om Gud vil.“

Han tilkastede Smkissen sin fyldte Pengepung og fulgte hurtig efter Lorden.

Femte Kapitel.

Kampen begynder.

Den unge Ubekjendte fulgte, som vi endte sidste Kapitel med, hurtigt efter Lord Rannaught, men gik ikke, som denne til Vagtstuen.

Han drejede pludselig af til Højre, da han var kommet udenfor, og fulgte en smal Sti, der førte udenom den lange Bygning og ad Floden til.

Hans Kinder glødede og hans Ben rystede under ham, da han hurtigt smuttede forbi Skildvagten, der netop vendte Ryggen.

„Frelst, flygtet!“ mumlede han „men hvorhen; der er kun faa Dage til den 16de Maj, og da er han indviet til Døden, hvis ikke jeg frelser ham forinden. Alt er mig fuldkomment klart! det lille Blad jeg rev

af hin Bog har oplyst mig om hele Planen; de uhyggelige Arvinger ere alle indviede til Døden! o, hvilken djævelst Tanke, hvilken uhyggelig Nedrigbed; men Gud kan og vil ikke tillade det, han vil give mig Kraft til at forsvare dem alle, han vil hjælpe mig!"

Han standsede og saa sig næsten forvildet om. Rundtom en prægtig tropisk Zone, duftende Roser og eviggrønne Palmer, en Natur, udstyret med en Objelthed, som intet andet Sted paa Jorden, — og dog Bolig for Uhyrer i menneskelig Stikkelse.

Han saa udover den brede Flod, som væltede sine mægtige Bølger forbi det hellige Sted, ligesom om den vilde forhøje dens tusindaarige Storhed, og gik hurtig ned imod den, som drevet af en uforklarlig Anelse.

„Han holder sig maaske skjult blandt Sivene!“ tænkte han „jeg maa opsjøge ham før de Andre kommer.“

Han gik hurtigere til og standsede først, da han fik Øje paa Rebstigen, som Flygtningen havde ladet blive tilbage.

„Ah!“ raabte han „han er flygtet denne Vej han maa være her i Nærheden! o, hvor ufornuftigt at lade denne Stige tjene som Vejviser.“

Dg idet han greb fat i den rev han den løs og skjulte den imellem Sivene.

„Her er hans Fodspor!“ mumlede han og bøjede sig nedover Jorden „ja rigtig, han er gaaet ud til den lille Landingsbro og har rimeligvis fundet en Baad

Himlen være lovet, han maa nu være over Floden!"

Han holdt Haanden for Djnene og saa udover den brede Vandmasse, men kunde ingen Baad opdage.

"Saameget desto bedre!" vedblev han „han har naaet den modsatte Bred; han er i Sikkerhed."

Men pludselig greb han sig fortviblet til Panden.

"Nej, nej!" mumlede han „nu begynder Dødsfaren, han er undsluppen Hænen for at falde i Thuggernes Klør! den 10de Maj er bestemt til hans Dødsdag, og den vil blive den ligesaa sikkert som de andre Dffres!"

"Der er ingen Tgd at spille!" vedblev han efter en lille Pause „jeg maa følge efter ham, opsoge ham og advare ham; han er tapper som Løven, han vil forsvare sig og mig med!„ tilføjede han sagte.

Han vendte atter om, gik langs Floden og naaede fort efter en lille Gyde, som strakte sig heelt ned til den.

Den var udelukkende beboet af Indsødte, som med forundrede Blikke betragtede den unge Gentleman, der havde vovet sig ud tilføds, Noget, som neppe var sket tidligere.

Den unge Mand lod som om han ikke bemærkede disse forundrede Blikke man fæstede paa ham, men gik hurtig videre, idet han hele Tiden valgte de ubetydeligste, mindst befærdede Gader.

En god halv Time efter naaede han Lady Lovsons Palai og gif ind gjennem en lille Gitterdør, hvortil han havde Nøglen.

Inden han betraadte den lille beffedne Trappe, som de fleste engelske Bygninger vare forsynede med og som i Grunden kun blev benyttet af Tjenestetjendet, stod han stille og kastede et Blik omkring sig.

Men Ingen havde set ham. Den fornemme Verden sov endnu, og Hinduerne brød han sig ikke om.

Han gif hurtig op ad Trappen, aabnede en lille Dør og forsvandt i Huset.

Vi forlod Nubuf, liggende bevidstløs i Haven.

Slaget, som havde ramt ham i Hovedet, da han blev slynget mod Jorden, havde været saa voldsomt, at den lille Fyr strax tabte Bevidstheden og først kom til sig selv en god Time efter.

Han rejste sig og vaklede henimod Huset.!

„Det var dem, det var dem!“ mumlede han „men hvorledes er det gaaet til! de maa have skjult sig lige for Djene af os; jeg vil kalde paa Ladyen og fortælle hende det! o — jeg er meget vred!“

Dette Forsæt var imidlertid ikke saa let at udføre. Hovedet smertede frygteligt, og da han naaede opad Trappen og ind i Forstuen, sank han paany i Besvimelse og tumlede om paa Gulvet.

Han kom imidlertid til sig selv noget efter, da Solen allerede stod høit paa Himlen.

„O!“ mumlede han og greb sig til Hovedet „nu husker jeg Alt! de slemme Mennesker! jeg vil først bade mit Hoved og derpaa fortælle Ladyen Alt.“

Han ravede som en Drukken hen til det prægtige Marmorbassin, der stod i den ene Ende af den lange Veranda og holdt sit Hoved under den iskolde Straale, som sprudlede frem gennem et Rør, der, med store Beføstninger fik sin Beholdning fra en Dybde af hened hundrede Fod.

Ladyen havde ladet dette Bassin konstruere og anvendt to tusinde Pund paa samme.

Det kolde Vand virkede forfriskende, den brændende Hede i Hovedet forsvandt, og Rubus kunde igjen samle sine Tanker.

Han vilde lige til uanmeldt eller rettere ukaldet at gaa ned til sin Herskerinde, da en lille Klokke lød sig høre.

„Mylady ringer!“ raabte han „jeg skal fortælle hende Alt.“

Og hurtig som et Egern skyndte han sig gennem flere Bærelser og standsede omsider udenfor Myladys Boudoir.

Han bankede paa og traadte ind.

Lady Cowson sad paa en fløjsbetrukken Divan, indhyllet i en Silkesflobrok.

Hun saa anstrengt og ophidset ud.

„Nubuk!“ sagde hun „vi reise, men forstaa mig ret.“

„Ingen maa vide det!“

„Ja Mylady, men . . .“

Gjør Alt istand til en hurtig Afreise og sørg for gode Vaaben!

„Ja Mylady, men . . .“

„Nu, er Du bange, Nubuk, eller hvad mener Du med det men?“

Nubuk bøjede sit Hoved, og Myladyen udstødte et Skrig.

„Min Gud!“ raabte hun „hvem har slaaet Dig faaledes?“

Den lille Tyrs Baghoved saa virkelig uhyggelig ud.

Det fremviste et bredt, gabende Saar, hvoraf Blodet piblede frem.

Nubuk fortalte omstændeligt hvad der var passeret, indtil han tabte Bevidstheden.

„Stakkels, tro Nubuk!“ sagde hans Hersteriude „jeg skal erstatte Dig Alt, naar Tiden kommer, men før dette sker, maa jeg endnu maaske mange Gange bygge paa din Hengivenhed og Trostab.“

Den lille Hindudreng fæstede sine store Øjne paa hende.

„Mylady, kan være rolig!“ svarede han „Nubuk er tro som Guld.“

„Jeg ved det, Nubuk!“ sagde Ladyen „og jeg ved,

at Du har en ualmindelig god Forstand; vil Du hjælpe mig med at frelse en Ulykkelig."

"Ja, ja, Mylady."

"Huster Du Kaptain Dudley?"

"O ja, meget godt, den gode Kaptain!"

"Nu vel, Thuggerne stræbe ham efter Livet, vil Du hjælpe mig at frelse ham?"

"Tuggerne!" hvisttede Nubuk "o, Thuggerne ere meget mægtige, Mylady?"

"Jeg ved det, men Gud er mægtigere, Nubuk!"

"Ja, jeg vil ikke være bange for dem!" raabte den lille Hindu "jeg hader dem."

"Godt, saa hør da!"

Og den smukke Lady indviede nu sin lille Alie-erede i en Plan, som flere Gange bragte ham til at sætte et meget betænkeligt Ansigt op.

Den var uden Tvivl farefuld, og den lille Fyr ventede sig just ikke megen Hjælp af en Forbunden, som var en Kvinde.

Men da hun imidlertid udviklede den med stor Kølighed og viste ham at Udfaldet var aldeles afhængigt af fælles Mod, Snildhed og Hurtighed, blev han greben af en næsten affindig Glæde.

"Ja, ja," raabte han, "vi vil seire, vi vil tilintetgjøre alle disse flette Mennesker! Nubuk vil hæbne sin Fader og sine Benner! o, Mylady, stol paa mig, jeg er ikke bange, jeg . . ."

Idetsamme lød Klokkeren ved Gitterporten. "Nu, Nubuk," sagde Ladyen, "nu begynder Kampen; vær

forsigtig; det aner mig, at vi faa Besøg af vor farligste Fjende. — Luk op, jeg er hjemme."

„Mylady kan være rolig," loe Nubuf, „jeg skal være snild som vore Slanger; nu begynder Kampen."

Og uden at oppebie nærmere Befaling med Hensyn til hvorledes han skulde forholde sig, ilede han afsted for at aabne Gitterporten.

Ladyen trak Slobroffen fastere om. „Kom kun," sagde hun, „jeg er forberedt."

Nubuf løb hurtig ned til Gitterporten og aabnede den for to Personer, hvoraf den Ene, vor gode Bekjendt Pater Antonis, blev meget forbanset ved at se ham frisk og smilende som altid.

Han havde troet, at det Slag han efter Faringheas Fortælling havde modtaget, havde været langt alvorligere.

Den anden Gæst var Lord Ronnought, som drevet af en ubestemt Formodning, strax havde begivet sig til Ladyens Bolig, efter først i al Hurtighed at have givet et Kompagni Soldater Befaling til at holde sig marchefærdige.

Begge Personer kom dels af Frygt, dels af Nysgjerrighed.

Pateren var alvorlig bange for, at den Person, som havde afrevet det farlige Blad, var sendt af Lady Rowson, og Lord Ronnought frygtede for at den Ubekjendte ligeledes enten var sendt af denne Dame, eller maasse endog Ladyen selv, med hvem han havde havt en paafaldende Lighed.

De kom derfor Begge for at overbevise sig herom. Var det virkelig den unge Dame, vilde man strax kunne se det af hendes rimeligvis noget matte Ansigtstræk, var det det ikke, havde man med en hemmelig, yderst farlig Fjende at bestille.

De to værdige Staldbrodre havde meddelt hinanden deres Tanker og Formodninger og havde ikke skjult gjensidigt, at Sagen pludselig, dels ved det udrevne Blad, dels ved Kapitainens Flugt, havde faaet et truende Udseende.

De spildte derfor ikke en Minut, det gjaldt om at overliste Modstanderne.

„Er Mylady hjemme,“ spurgte Pateren og gi hurtig henimod Indgangen.

„Ja, Sir Præst!“

„Og visibel?“ tilføjede han.

„Jeg tror det!“ svarede Nubuk.

„Du er en stor Skjælm, Nubuk!“ sagde han.

„Hvorfor, Sir Præst?“

„Dit Herstab har forbudt Dig at omtale, at hun tidlig i Morges har foretaget en Spadsferetour! ikke fandt?“

„Mylady?“ gjentog Drengen forbaujet, „Mylady har ikke været ude! o, Sir Præst, hun har været meget bange; o, onde Mennesker vilde tage Myladays Penge, men kunde ikke aabne hendes Gjemmer.“

Og Nubuk lagde en saa naturlig Angst for Dagen, at man ikke kunde betvivle, at han idetmindste for sit Bedkommende talte Sandhed.

Den stotske Kapitain, eller Seponbruden.

„Har Mhlyady fornylig havt Besøg af en ung Mand, en Neveu af General Wheler?“ spurgte Lord Konnought.

„Mhlyady vil blive meget vred, om man spørger hende derom!“ svarede Rubuk og gif hurtig videre, „Mhlyady er en fornem, god Dame, som vistnok ikke modtager Besøg af Noget!“

„Tys, tys, din hidtige, lille Knægt!“ afbrød Lorden ham, „der er jo Ingen, som søger at fornærme din Herskerinde.“

„De skulde heller ikke prøve derpaa!“ svarede Rubuk, „om det saa var Sahib Lorden selv, skulde jeg da myrde Dem naar De laa i Deres søde Søvn.“

Lorden rynkede Brynene.

„Tag Dig iagt for hvad Du siger, fordømte Hund af en Hindu!“ raabte han, „hust paa jeg kan lade Dig afhente og pidske ihjel, naar jeg vil.“

„Det vil De ikke,“ loe Rubuk, „det tør De ikke dertil er De altfor bange for Mhlyady.“

Han naaede idetsamme Døren og aabnede den, just som en fin lille Klokke lod sig høre.

„Mhlyady kalder,“ sagde han, „jeg kommer strax tilbage.“

„Køb ikke et Ord!“ sagde Pateren, „eller Du faar med mig at bestille.“

Rubuk svarede ikke, men skyndte sig afsted, for at høre hvad Mhlyady ønskede.

De to Personer vare ene.

„Denne Mhlyady er neppe saa from, som hun

fer ud til" begyndte Pateren „se engang, min kjære Lord, der hænger baade Dolke og Pistoler paa Bægene; det er et fuldstændigt Arsenal!"

„Mylady Lowson er en ung, smuk, elskværdig Dame!" svarede Lorden temmelig mut „og det er, efter min Mening, fuldstændig rigtigt af hende, at hun har Forraad af Vaaben i paakommende Tilfælde. Mænd, som kunne og vilde bruge dem, er der neppe Mangel paa."

„Nej, selv om disse Mænd bære en Krav som et Orden, i Knaphullet" svarede Pateren tørt og med et ondskabsfuldt Smil.

Lord Kannaught bed Læberne sammen, men tav.

„Ja, jeg paaminder Dem blot om denne Brydelse!" vedblev Pateren „fordi jeg vilde kalde det en utilgivelig Dumhed om en forsmaaet Mand vilde stifte Mening og opkaste sig til Forsvarer af den Dame, som saa at sige har vist ham Døren."

„Hr. Pater!" svarede Lorden „beskyttede ikke Deres geistlige Stand Dem, vilde jeg besvare flige Ord med et Raardestød."

Pateren tilkastede ham et foragteligt Blik.

„Min kjære Lord!" sagde han „kom det til Kamp imellem os To, vilde Pater Antonio glemme at han var en geistlig Mand og blive hvad han tidligere har været."

„Jeg har ikke den Ære at studere Menneskelivet!" loe Lorden „og jeg vilde sikkerlig kjede mig tilbøde, dersom jeg nogensinde skulde blive nød til at figge en-

hver omstreffende Tiggermunks tidligere Liv igjennem. Og iøvrigt!" tilføjede han stolt „bør Hr. Pateren ikke glemme, at Lord Kannaught tæller Farler i sin Familie, medens De neppe kan opvise andre end Landsby-skolelærere."

Pateren svarede ikke, men sænkede Hovedet; men havde Lorden lagt Mærke til ham, vilde han have set den frygtelige Skarme, som affspejlede sig i hans bleggule Ansigt.

Lord Kannaught havde, uden at vide det, skabt sig en hadefuld, mægtig Fjende i sin Allierede.

Besuiten var imidlertid altfor klog til at lade sig mærke hermed.

Overtimod var hans Stemme ydmyg og bedende, da han nogle Djeblikke efter sagde:

„Tilgiv mig, Hr. Lord, men Galden kom i Kog; mit Sind er i Dag i et frygteligt Oprør; den mindste Modstand irriterer mig, og jeg kunde ikke tænke mig, at en Mand som De et eneste Djeblik kunde glemme hvor frygteligt Mylady har behandlet Dem, jeg giver Dem Midler i Hænde til at knuse hende, og De støder dem fra Dem!"

„Vær rolig, Pater!" svarede Lorden „jeg glemmer aldrig eu Fornærmelse."

Idetsamme viste Nubuk sig i Døren ligeoverfor.

„Jeg har underrettet Mylady om Deres Besøg; hun vil komme, saasnart hun er færdig med sine Skydeøvelser!"

„Skydeøvelser!“ svarede Lorden „skyder Lady Rowson!“

„Hun fejler aldrig!“ forsikrede Rubuf „for Djæbblivet morer hun sig med at skyde de smaa Glandsbilleder, som flyve omkring Blomsterne.“

„Og hun træffer dem?“ spurgte Lorden spotteude.

„O, Kuglen er knapt saa stor som en lille Vært!“ loe Rubuf „hun har gjort syv Skud, Kuglen var gaaet midt igjennem hver en af de smaa Biller.“

„Det lader til at hun meget godt kan passere for et Mandfolk!“ mumlede Lorden „jeg vil snart komme til Kundskab derom.“

Idetsamme faldt et Skud, og Lady Rowson viste sig pludseligt i et fortryllende Morgentoilet og med en Revolver i Haanden.

Hun saa saa frisk og smilende ud, at begge Mændene uvillaarligt studsede.

Det var næsten en Umulighed at forudsætte, at en Kvinde, som Dagen iforvejen havde været Offer for en voldsom Sindsbevægelse og som maaste senere havde tilbragt en Del af Natten eller Morgensunden med at overlifte sine Modstændere, kunde se saa blomstrende ud.

„Tilgiv, at jeg har ladet Dem vente, mine Herrer!“ sagde hun „men jeg forsømmer aldrig mine Skydeøvelser, og jeg var omtrent midt i dem, da Rubuf meldte mig Deres Besøg.“

Herrerne bukkede.

„Jeg har virkelig drevet det temmelig vidt i Skydning!“ vedblev hun i en spøgende Tone „jeg fejler sjældent.“

„Tag engang denne!“ fortsatte hun og tog en lille Guldmønt frem af sin Lomme „tag den, Lord Rannaught saaledes imellem Deres Tommel- og Pegefingre paa højre Haand. Træd sexten Skridt tilbage og hold den i Vejret og jeg holder tusinde Pund paa, at jeg skyder den bort imellem Fingrene paa Dem.“

„Men saa tag den dog!“ raabte hun „forsøg engang; saa skal De se, hvor det ser morsomt ud, naar Kuglen river Mønten fra Dem, og man ser det aabne Rum imellem Fingrene.“

Lorden trak sin Haand tilbage.

„Det er en utidig Spøg, Mylady!“ sagde han „sæt at De fejler og træffer . . .“

„Dem!“ loe Ladyen „ja, jeg tænkte nok at De var bange.“

Lord Rannaught blev rød lige op til Tindingerne.

„Bange!“ mumlede han „bange.“

„Min Gud, ja!“ loe hun „og jeg finder det forresten meget naturligt; De har aldrig set en Prøve paa min Færdighed, saadan som Kapitan Dudley, o, han tillod mig mange Gange den lille Fornøjelse at skyde en Mønt bort imellem hans Fingre. Nu, det forstaaer sig, Kapitaenen var ogsaa min Læremester og havde ogsaa selv Fornøjelse af at se mig

stjyde; og hvilken fortræffelig Skytte var han ikke selv!" tilføjede han langsomt „tænk Dem, mine Herrer, han vovede at sætte en Mønt imellem hver af mine Fingre og hvortskjød enhver uden engang at strejfe Huden, — ja, han var en modig Mand."

Lord Rannaught var bleg af Harmen; hans Læber skjælvede, da han endelig tilføjede:

„Ja og en simpel Typ."

Lady Lowson forandrede ikke en Mine.

„Havde De, Lord Rannaught holdt ham saaledes, da jeg elskede ham!" sagde hun „havde jeg skudt Dem som jeg styder en af de smaa Biller, der flagre ude i Solshjet; men jeg tilgiver Dem, jeg elsker ikke Kaptein Dudley, han er død for mig."

Hun fæstede med det samme sine dejlige Øjne paa den unge Mand, som følte Blodet suse gjennem Aarene ved dette magnetiske Blik.

„Hvilken Kvinde, hvilken forforende Kvinde!" mumlede han „hun gjør mig affindig."

Han tog Mønten imellem sine Fingre og gik sexten Skridt tilbage.

„Brovo!" loe den unge Dame „det kan jeg lide! løst Armen lidt højere! saaledes! pas nu paa, saa skal De se! En—To—Tre!

Skuddet faldt, og Mønten fløj bort fra sin Plads imellem Fingrene.

Ladhen loe høit.

„Ikke sandt, truffet, truffet!" jublede hun „Lord Rannaught, De er en modig Mand."

„For Satan!“ tænkte Jesuiten, „hun fanger ham som en Fisk i sit Næt.“

Den unge Officeer kastede sig som en Grib over Mønten, der var slynget imod Bæggen, og stak den til sig.

„Den beholder jeg!“ raabte han, „til Grindring om, at Lady Bowson har regnet mig blandt sine Tappre.“

„Mindre bør De ikke have!“ smilede hun; „tænk, om jeg havde feilet.“

„Men, mine Herrer!“ vedblev hun og gav Revolveren til Nabuf, der stod stiv som en Billedstøtte, fremvisende sine blændende hvide Tænder, „De har vist Andet at tale om end Skydesøvelser. Hvad er til Tjeneste, mine Herrer?“

Lord Kannaught vedblev at stirre paa hende; han kunde ikke løsrive sine Bine fra det fortryllende Syn.

„Vi kommer, Lord Kannaught og jeg,“ begyndte Jesuiten, „for at meddele Dem, at Kapitain Dudley er flygtet ud af sit Fængsel, for rimeligviis med det samme at bestjæle mig endnu engang. Jeg ved, at denne Meddelelse vil foraarsage Dem Glæde, da De, trods Alt, hvad De siger, dog elsker ham ligesaa høit som før.“

Han fæstede, medens han talte, sine stikkende, gjennemborende Bine paa hende. Ikke en Muskelbevægelse i hendes Ansigt undgik ham.

Men han havde fundet en værdig Modstander.

„Flygtet!“ raabte hun og traadte et Skridt til-

bage. „Men Gud, mine Herrer, jeg vil da ikke haabe, at De troer, han er skjult hos mig. Jeg beder Dem, vær mig behjælpelig med at søge, hver Krog igjennem. De fejler, naar De troer, at jeg endnu elsker denne Mand; Lady Edith Lowson kan ikke elske en Tyv.“

Hun sagde disse sidste Ord med funklende Øjne og blussende Kinder, saa Jesuiten følte sig overbevist om, at han virkelig tog fejl, naar han henpegede paa hendes Kjærlighed til ham.

Han smilede derfor umærkeligt, thi han vidste nu, at hans nedrige Løgn om Tyveriet blev troet.

„Flygtningen er ikke hos Dem, Møhlady,“ sagde han; „han er taget over Floden og befinder sig sandsynligvis i dette Øjeblik mange Mile herfra.“

„Men hvorfor kommer De da til mig, mine Herrer,“ sagde hun, „og bibringer mig en saadan Angst?“

„Fordi vi haaber, at De ikke vil undlade at meddele Dyrigheden Underretning om ham, dersom han maaskee er fræk nok til at oplyse Dem om, hvor han befinder sig,“ svarede Pateren.

Den unge Dame greb Lord Rannaughts Haand.

„Ikke sandt,“ sagde hun. „De vil beskytte mig mod dette Menneske; De vil forsvare mig, hvis denne troløse Mand igjen vover at betræde mit Hus.“

„Jeg vil bringe ham tilbage enten død eller levende!“ raabte den unge Officer. „Endnu i denne Time sætter jeg mig i Spidsen for et Kompagni Soldater; vi gaa over Floden; hver Blet skal blive gjenneføgt, hver Skov gennemkrydset, og den gode Kapi-

tain skal besidde Slangens Snildhed og Antilopens Hurtighed for at undslippe."

Edith svarede ikke; hun følte Blodet strømme til Hjertet ved at høre disse Ord, men betvang sin Bevægelse ved en voldsom Anstrengelse.

Hun tog ikke Djnene fra ham og vedblev at holde hans Haand i sin.

"Og jeg vil ønske, at det maa lykkes Dem," sagde hun efter et Øjeblik's Pause. „Ligesaa inderligt som jeg engang elskede Kapitain Dudley, ligesaa meget foragter jeg ham nu! Den Elendige, som troede at vinde min Haand ved at skaffe sig Rigdom ved et Tyveri."

Hun slap hans Haand og strøg sit alenlange gule Haar bort fra Skulderen, hvor det var faldet i uordentlige Lokker.

Denne Bevægelse undgik hverken Jesuiten eller Lord Kannaught.

Hadde den unge Mand, som kaldte sig Wheeler, virkelig været den samme som Lady Lowson, hvorledes vilde han da have baaret sig ad med at skjule denne rige Haarfylde?

Den unge Mand, som rimeligviis havde revet Bladet ud af Bogen og senere aflagt et Besøg i Fængslet, havde fort afflippet Haar.

Det kunde altsaa ikke være hende.

Pateren var imidlertid ikke den Mand, der gik overfladisk tilværks.

Han iagttog for første Gang den unge Dames

Fødder og — fandt dem utilgivelig store af en Damefod at være.

Og Fodsporene foran Missionsbygningen passede for en fin, lille Fod.

Hellerikke dette passede, og den snedige Jesuit maatte tilstaa for sig selv, at Sagen med hvert Dieblif blev mere uforklarlig.

„Min kjære Lord,“ sagde han endelig, „da vi nu have modtaget det Løfte af Lady Cowson, at hun vil bringe os Underrtning om Flygtningens Opholdssted, dersom hun kommer til Kundskab derom, er vor Hensigt opnaaet; vil De derfor som jeg, tage vi Afsted og overlade Mhylady til den Hvile, hun uden Tvivl trænger til.“

Edith kunde ikke tilbageholde et Udraab ved disse Ord.

„Hvile, hvilken Hvile, og hvorfor?“ spurgte hun.

„Min naadige Lady,“ svarede Pateren, „mig skuffer man ikke; jeg beholder min Mening hos mig selv, om end Andre have skiftet deres.“

Han kastede et Sideblif til Lorden, som syntes at sluge den smukke Pige med Dinene.

„Jeg trænger ikke til Hvile, Hr. Pater,“ svarede Edith, „og Deres artige Opmærksomhed er desværre spildt; men paa den anden Side maa jeg alligevel udbede mig Tilladelse til at trække mig tilbage, da jeg staaer i Begreb med, i Følge med nogle unge Damer, at foretage en Sejltoour paa Floden. Der har i den senere Tid vist sig et usædvanlig stort Antal Kroko-

diler, og det kunde mere mig at nedlægge en Del af dem."

Begge Herrerne bukkede og tog Afsted, Lord Kannaught beruset af Kjærlighed og brændende efter at fange Flygtningen, Jesuiten med rynket Bænde og med den Overbevisning, at han trods al sin Snuhed ikke var kommet et eneste Skridt videre.

"Vi ere Begge førte bag Lyset," sagde han til Ledsager, da de vare komne udenfor; „denne Kvinde er vor farligste Modstander næstefter Kapitajnen."

„Hun er en Engel!" svarede Lord Kannaught. „Jeg vil fange Edvard Dudley og erholde hendes Haand i Belønning."

„De er forblindet som alle Forelskede," svarede Jesuiten; „hun elsker Edvard Dudley høiere end nogen sinde, men heldigvis har jeg Midler til at knuse dem Begge, og det vil ske, det sværger jeg!"

Lorden svarede ikke, men skyndte sig hen til Kasernen Kallah, hvor et Kompagni allerede stod opstillet og ventede paa hans nærmere Befalinger.

En Time efter marcherede det afsted.

To store Pramme laa parat paa Floden og kørte efter svømmede de klodsede Fartøier paa de gulladue Bænde, med Kourseren sat efter den lige overfor liggende Kyst.

Den unge Officer ilede sin Gjerning imøde.

Fateren vendte takfuld tilbage til Missionsbygningen, hvor han havde en lang hemmelig Samtale med Faringhea.

Da den var endt, saa man Kvæleren forlade Missionsbygningen og styre sine Skridt imod Floden.

En Mand, der var klædt som Fisker, tilbød ham sin Baad, dersom han ønskede at færges over til den modsatte Side, og kort efter fulgte den uhyggelige Person i Hælene paa Lord Kannaught, hvis tunge Pramme kun med Besvær blev tvungne gennem den stride Strøm der rullede imod Syd.

„Han maa afsted som alle de Andre!“ mumlede Pateren, som gennem en Riffert havde fulgt Faringhea.

„Pengene skal tilhøre mig; o, Guld, Guld, for din Skyld vilde jeg dræbe hver Mennefsjæl.“

Han tog Plads ved sit Skrivebord og begyndte vistnok for tyvende Gang at gennemsejge Papirer og Bøger for at finde det skjæbnesvangre, manglende Blad.

Forgæves; han fandt det ikke.

De to Mænd havde knapt forladt Lady Bowson, før hun i feberagtig Hast ilede tilbage til sit Boudoir, fulgt af Rubuk.

„Hurtig Rubuk!“ sagde hun „gjør alt istand til vor Afreise; der er ikke et Minut at spille.“

Den lille Fyr svarede ikke ikke, men sprang afsted for en halv Time efter at melde Ladyen at Alt var beredt.

Han blev imidlertid forbausset staaende ved istedet for Ladyen at træffe en elegant klædt ung Mand staaende foran Spejlet for at ordne nogle kort afklippede Haar, der havde Tilbøjelighed til at glide vel meget frem under den sirlige, lille Hat.

Han vendte just Ryggen til Rubuk, der fandt det meget paafaldende, og kunde begribe hvorledes han var kommet ind.

„Uldskyld, Sir!“ sagde han „men hvem er De og hvorledes er De kommet ind?“

Den Ubekjendte vendte sig om, og Rubuk udstødte et Skrig.

Han havde gjenkjendt sin Herskerinde i denne Paatlædning.

„Mylady!“ stammede han „De — jeg . . .“

„Stille Rubuk!“ smilede hun „er min Bogn spændt for.“

„Ja Mylady.“

„Godt, bring denne Reisesæk ned og sæt Dig med det samme paa Bukken; jeg laaser selv af overalt.“

Rubuf kastede endnu engang et forundret Blik paa sin forklædte Hersterinde, greb Reisesækken og skyndte sig afsted.

Edith kastede et Blik omkring sig, et langt, inderligt Blik, som om hun følte, at hun tog Afsted med sine fredelige Omgivelser for længere Tid.

Derpaa knælede hun ned og bad en Bøn om Hjælp og Frelse hos Ham, som alene styrer og raader.

Hun vidste, at der kun var faa Dage tilbage forinden den 10de Maj kom, og den 10de Maj var mærket med et hemmeligt Tegn paa det afrevne Blad, som indeholdt alle Dffrenes Navne.

Det var rimeligvis mærket saaledes, fordi det var ham, som stod for Tur.

„Ja, jeg føler det!“ sagde hun „Gud vil give mig Sejr, han vil hjælpe mig; jeg er slet ikke bange.“

Hun rejste sig og gik gennem de smukke Værelser, hvis Hyggelighed hun nu stod i Begreb med at ombytte for et omflakkende, farefuldt Reiselivs Ubehageligheder, laasede hver Dør af efter sig og steg fort efter ned i Bognen, som holdt for Døren.

Rubuf sad paa Bukken, stiv og ubevægelig, holdende Silketømmerne i Haanden.

De smaa hindustanske Heste pustede af Utaalmodighed efter at komme afsted, og paa et givet Signal af Ladyen, der trykkede sig ind i det ene Hjørne

af Vognen og traf Silkegardiner for, foer de afsted som en affkudt Pil.

Vognen tog Retningen ad den akademiserede Vej, som førte til Kalkuttaporten, der blev naaet i Løbet af en halv Time, og forsvandt kort efter i Drangelundene, der bredte sig som et mørkegrønt Slør over Landskabet.

Da Nubuk havde naaet Floden, standsede han.

„Kjør endnu fire gode Mil langs med Floden!“ sagde Ladyen „til Du naaer den Bro, som fører over Flodens smalleste Sted; derfra gaaer Vejen til Etawah. Vi maa naa denne By inden Aften; her efterlader vi saa Vognen og bestiger Hestene; Du har vel Sadlerne nedpakkede i Vognen.“

„Ja Mylady!“

„Kald mig Sir, Sir Harry Martins, dersom Nogen spørger Dig derom!“

„Ja Sir!“

„Godt saa kjør da til, min tro Nubuk, og Gud give vi maa komme tidsnok til at frelse den stakkels Kapitain.“

Nubuk svarede ikke, men udstødte en hvislende, fkingrende Fløiten gjennem Tænderne.

De smaa, hurtige Heste forstod dette Signal, lagde Dyrerne tilbage og foer paany afsted i en rivende Fart.

Sjette Kapitel.

Skjulestedet i Skoven.

Efterhaanden som den lille Bogn foer frem, antog Landskabet en anden Karakter.

Jordbunden, som hidtil havde været Muld, afløstes efterhaanden af guldhvid Sand; Vejen, som havde været bred og god, indskrænkedes mere og mere og lignede snarere en endog smal Fodsti, ad hvilken de smaa Heste knapt formaaede at trække Bognen.

Farten blev derfor formindsket, tilsidst gik Hestene i Skridtgang, hvormeget end Nubuk opmuntrede dem til Løb.

Hvor der ikke var Sand, fandtes uhyre Stræninger, bevoxede med sammensiltrede Sumpplanter, hvorfra Slangernes Hvislen lød uophørligt, medens de snoede sig frem under dem, for at opsoge de kjelligste Steder.

Uoverskuelige Skarer af Mosquitoer fulgte som Sther efter Bognen, og havde Nubuk ikke brugt den Forsigtighed fuldstændig at indgnide Hestene med

Den stotiske Kapitein, eller Sepoybruden.

Saften af Mandeltræet, vilde de stakkels Dyr neppe have undgaaet at blive stukne tildøde.

Han tog sig selv en Cigaret af indist Hamp, der udbredte en saa kvælende Stank, at de giftige Insekter snart holdt sig i tilbørlig Afstand.

Solen brændte frygteligt, thi der fandtes ikke et eneste skygge Træ paa hele Bejen, selv den kæmpe-mæssige, saa almindelige Chattivallab (Stjærimplante) var ligesom bantst fra denne sumpige, usunde Egn, hvorfra Pesten, som man paastaaer, henter sine dødbringende Smitstoffer.

Det var allerede to Timer siden, at Ladyen havde givet Befaling til at kjøre til Broen, der førte over Flodens smalleste Sted, og endnu var den ikke naaet.

Sagen var den, at den unge Dame havde forregnet sig. Afstanden var ikke fem, men næsten tolv Mil.

Hun opdagede det ogsaa, men det var for sent at lægge nogen anden Rejseplan, ja hun var ved nøjere Estertanke, endog tilfreds med sin feile Beregning; da det var sandsynligt, ja endog temmelig vist, at Kapitainen havde fjernet sig saameget som muligt fra Obergangstedet og rimeligvis i sydlig Retning, istedetfor at vende sig mod Nord, der vilde føre ham nærmere de kultiverede Egne over Delhi.

Det Landskab han udentviol befandt sig i hørte til et af Koloniens mest udhyrkede, jo længer man kom mod Syd. Det var det gamle Kongerige Nudh

med Hovedstaden Rakhno og Fæstningen Sawenpore, som havde engelsk Befæstning.

Gangsfloeden begrændsede det mod Syd, efterat have forenet sig med Dsumma, og Foreningspunktet, eller rettere Foreningspunkterne ere uhyre, siv- og rørbevøiede Sumpe, sikkre Opholdssteder for vilde Dyr, men aldeles ubrugelige til Anlæg af Sukker- eller Indigo-Plantager saaledes som det øvrige nordlige Del af Landskabet.

Det var rimeligt at den stakkels Flygtning, idetmindste foreløbig, havde taget sin Tilflugt til disse vilde Egne, som havde beholdt deres storartede Præg i umindelige Tider, vel var han der omgivet af Tigeren, Slangen og det vilde Næsehorn, men før en Kamp, selv om den blev frugtesløs med dem, end lide den forfærdelige uretfærdige Dom.

Hun var, som sagt, derfor tilfreds med at Broen laa den tredobbelte Vejslængde længere nede.

Omtrent en Time efter Middag, det vil sige, Klokken Et. naaede man den, men Nubuk blev ubehagelig overrasket ved at træffe den asspærret og besat af et Kompagni Sepoyer, som, under Anførsel af en indisk Officer, befalede ham at vende om.

Sepoyerne hørte til det i Meerut garnisonerende 76de Regiment, der blev kommanderet af engelske Officerer, og saa ud til at befinde sig paa en Marchsvælsje.

Det var den 8de Maj 1857, at disse Tropper nægtede deres Officerer Lydighed, kaarede ansætte ind-

fødte Befalingsmænd til deres Førere og af sig selv besatte de fem Overgange over Dschumma.

„Hvorfor standses Du?“ spurgte Ladhien og traf Silkegardinet tilside.

Hun saa imidlertid strax Grunden og befalede ham roligt at kjøre videre.

Rubuk, som var vant til at man adlød hans Hersterinde med blind Lydighed, udstødte en svingende Fløjten, og Hestene satte i tusende Galop ned paa den lange, skrøbelige Bro.

De forrest paa denne posterede Skildvagter vilde gribe dem i Tøjlerne, men bleve fastede overende og faldt Begge i Vandet, medens Bognen foer afsted som et Lyn.

De paa Broen opstillede Soldater lod dem fare forbi idet de udslyngede Forhandelser over den Dristige, som vovede at trodse dem.

Da Bognen naaede Flodens modsatte Bred standsede den.

En halv Snes Sepoyer sprang pludselig til og klyngede sig til Hestene, som nu bleve hindrede i at gaa frem.

En fornemt udseende Sepoy traadte hen til dem og rev Silkegardinet tilside.

„Hvem vover!“ spurgte han „at trodse min Befaling.“

Det var den indfødte Officer, som nu betragtede den forklædte Lady med et udfordrende Blik.

„Med hvilken Ret standser De mig, Hr. Officer?“ spurgte Edith „ere Bejene ikke længer fri i Indien.“

„Jo for Landets Børn, men ej for Eng-
lændere.“

„Jeg troede ikke at de tappre Sepoyer frygtede en enlig, fredelig Rejsende!“ sagde hun.

„Vi frygte Ingen, dertil er vi altfor talrige!“ svarede Offieeren „men hele Regimentet befinder sig paa en Øvelse; det er mig befalet at holde denne Bro besat og ikke lade nogen levende Sjæl passere den; De vil derfor indse, Sir, at jeg bestemt maa anmode Dem om at vende om og begive Dem til den anden Ende af Broen, hvor man uden Tvivl vil tage en Bestemmelse angaaende Deres Skjæbne.“

Edith gav sig til at le høit.

„Hr. Officer!“ sagde hun og tvang sig til at give sin Stemme en fuldstændig rolig Klang „man skulde virkelig tro at Fjenden var i Landet! en fredelig Rejsende, tilmed en saa lille, spinkel Person som jeg har indjaget de tappre Sepoyer en saadan Skræk, at man troer at burde sikke sig min Person,“ det er virkelig morsomt, meget morsomt.“

Og idet hun vedblev at le, hoppede hun hurtigt ud af Bognen og stillede sig ved Siden af den sværtbyggede, høje Officer, som ikke kunde tilbageholde et Udbrud af Overraskelse ved at se hvor smuk den unge Sir var.

„Ikke sandt!“ loe hun „den tappre Sepoyofficer er bange for den lille spinkle Sir.“

Officeren vedblev at betragte hende.

Hun saa virkelig altfor pigeagtig ud til at kunne gaa for en Mand.

„Ja!“ svarede han høfligt og tog til Repien, som sad paa Snur paa hans Hoved „var De en Kvinde, troer jeg nok jeg blev bange for Dem; men da De er en Mand, Sir, vil jeg behandle Dem som en saadan og bede Dem tømme et Glas Bangh sammen med mig.“

Han vinkede ad en Soldat, som stod lænet op til Bro pillen, dampende en Cigaret.

„Bring mig to Glas Bangh!“ sagde han „denne Gentleman vil gjøre mig den Ære at drikke et Glas med mig.“

Edith følte Hjertet banke voldsomt i Brystet, men forandrede ikke en Mine.

Kun Folk af ualmindelig stærk Konstruktion kunde drikke et fuldstændigt Glas Bangh; der omtrent har samme giftige, bedøvende Egenskaber som Opiummet kun i langt højere Grad.

Hun kom hurtigt til den Overbevisning, at hele Historien om en Dvelfestour var Opspind, og at Sepoyerne virkelig havde gjort Alvor af at nægte deres Officerer Lydighed.

De holdt Broen besat for at hindre enhver Meddelelse om deres Hensigter, og vilde vel neppe tage i Betænkning at myrde eller idetmindste fængsle enhver Rejsende, som kunde give en saadan.

Mubuk havde hørt hvert Ord og blev ligesaa

uroelig som hun. Han kjendte Banghens Egenstaber og vidste at de indfødte Soldater drak den umaadelig stærk og med Tilfætning af raa Sulferrørsjagt, som endnu mere forhøjede dens Virkning.

Han tabte imidlertid ikke Modet, men lod sine Djne fare om til alle Sider, langs Jorden.

Det var med Nød og Neppe at han kunde undertrykke et lille Skrig, da han opdagede en lille bælgformet Frugt under en stor Musfar *).

Det var en saakaldet vildtvoren Lemon, en Frugt, hvis tildels flydende Indhold fuldstændig tilintetgjør Banghens Virkninger, naar man undtager en Smule Kvalme.

Han lod som om han vilde trække Hestene tilside for at gjøre Plads for en Del Sepoyer, som netop kom marcherende for at afløse Bagterne paa Broen og plukkede ubemærket Frugten, som han skjulte ved sit Bælte.

Soldaten kom imidlertid med de to Glas Bangh, og Edith gjøs.

Det var to Ræmpe-Glas, den samme Officer benyttede.

„Naa, min unge Sir!“ sagde han og førte Haanden til Kepien „saa ville vi drikke paa Sepoyernes Held og paa alle Englænderes Undergang.“

*) Ræmpemæssige Banau.

Han legede samtidig med sin juvelbesatte Dolk, som stak frem indenfor hans broderede Vest.

Det kunde næsten have Udseende af en Trudsel.

„Stjøndt Skaalen vilde være mig ubehagelig, dersom jeg var en Englænder!“ svarede hun roligt „vilde jeg dog ikke betænke mig paa at drikke den; men jeg vil med det samme tilføje det Haab, at den Time snart maa komme, da De kommer til at staa for en stærkere Fjende end jeg.“

Med disse Ord førte hun Glasjet til sine Læber og tog en stor Slurk.

Hun havde set Nubuk give et Tegn, som indgjød hende Mod.

„Tilbunds, tilbunds!“ loe Officieren „jeg maa ellers tro at De ikke mener hvad De siger.“

Edith følte at han lagde sin Haand paa hendes Skulder og klemte den.

„Uforfammede!“ skreg hun og slyngede ham Resten af Indholdet i Ansigtet.

Officieren udstødte et Brøl af Brede og trak sin Dolk op af Bæltet.

„Fordømte Hund af en Englænder!“ raabte han „Du skal dø ligesom alle de Andre af den forbandede Slægt!“

Og som en Tiger styrtede han mod Edith, som var traadt et Par Skridt tilbage.

„Tag Dem i Agt!“ sagde hun roligt „jeg

dræber Dem ved det første Skridt De gjør imod mig."

Hun hævede en Revolver i Højde med hans Bænde.

Officeren standsede og sprang tilbage som en Staalffjeder.

"Ah, saaledes!" raabte han „man vil myrde Landets Børn! hid hid, Søner af Indiens Jordbund!" skreg han „Dina, Dina."

„Dina, Dina!" lød det fra Soldaterne, som nu kom tilløbende med blinkende Vaaben og funklende Dine.

Det var stolte Krigere at se; de lignede Løver, som styrte sig i Kamp.

I ringere end et Minut var saavel Edith som Nubuk omringede.

Sablerne lignede over deres Hoved og rundtom lød det frygtelige hindostanske Kampraab: Dina, Dina, blandet med Rama! Rama! *).

„Vi er fortabte!" mumlede Edith „disse Folk ville myrde os."

Hun hævede Revolveren, for at sælge Liv saa dyrt som muligt, da en mægtig Stemme pludselig raabte:

„Ned med Vaabnene, Nena befaler."

Som ved et Trylleslag faldt alle Sablerne ned, den truende Kreds blev brudt, og en høj, alvorlig

*) Hævn! Hævn!

Mænd, iført en glimrende Dragt, nærmede sig de to Fanger.

Det var Nena Sahib eller Saib, den Samme, som om kort Tid skulde holde sit Indtog i Delhi over Dhyger af Sig.

„Hvad er sket, hvem er disse Fremmede?“ spurgte han „hvem har givet Befaling til at lade dem myrde?“

Officeren traadte frem og forklarede, hvorledes Alt var gaaet til; hellerikke den Fornærmelse der var tilføjet ham glemte han, ligesaalidt som Grunden til samme, der forekom ham ubetydelig.

Nena Saib rystede Panden.

„Mine Officerer!“ er for tappre Mænd til at angribe slige Fjender!“ sagde han med et Blik paa Edith, hvis lille Figur tog sig pudsig ud ved Siden af de velborne Krigere „det havde været bedre, om man havde passet bedre paa!“

Derpaa henvendte han sig til Edith.

„De maa finde Dem i, Sir, at blive her foreløbig under vor Bevogtning; om faa Dage vil her foregaa betydningsfulde Begivenheder, og jeg kan ikke tillade, at Noget med et eneste Ord røber vore Planer eller vore Bevegelser.“

Disse Ord vare et Tordenflag for den modige Pige.

„Foreløbig“ kunde baade bethyde kort og længe, og den 10de Maj, hans forudbestemte Dødsdag, var næsten kun faa Timer borte.

Det maatte for enhver Pris forhindres.

„Mægtige Rajah, thi at Du er en saadan for-
moder jeg!“ sagde hun „jeg er en fredelig Rejsende,
som ikke blander mig i Politiken; tillad mig derfor at
drage videre med min Tjener!“

Officeren traadte idetsamme hen til ham og hvi-
sfede Noget til ham.

Nena Saib studsede, saa nøje paa den lille
spinkle Gentleman og brast i en høj Latter.

„Bed Bramas hellige Ord, Du har Ret!“
raabte han „denne Gentlemann er en
Kvinde.“

Edith blev blussende rød.

Hvad hendes Landsmænd ikke havde kunnet op-
dage, saa Hinduen snart.

„Nu vel!“ sagde hun stolt „jeg er en
Kvinde, og jeg stiller mig under Nena-Saibs Be-
skyttelse.“

Den fornemme Hindu smilede.

„Hvoraf ved Du at jeg er Nena-Saib?“
spurgte han.

„Jeg ser et Lyn i dit Blik og en Højhed paa
din Pande, som kun kan tilhøre en ædel Fyrsteslægts
Descendent!“ svarede hun.

Nena Saib smilede og klappede hende paa
Kinden.

„Bed Brahma!“ sagde han „Du forstaar at
smigre; jeg er virkelig Nena Saib, den eneste ret-
mæssige Herster over disse Bjerger og Sletter, disse

Gulblejer, disse Lunde og duftende Dranger, og jeg har Magt til enten at overgive Dig til mine tro Hinduer eller give Dig din Frihed tilbage, thi for Tiden er Du min Fange!"

Edith sukede.

"Giv mig Tilladelse til at fortsætte min Vej!" sagde hun "og jeg giver mit Vresord paa, at jeg frivillig skal vende tilbage for at takke Dig for din Godhed."

"Og hvilket Navn sætter Du i Pant for dit Vresord?"

"Lady Edith Lowson!" svarede hun.

Nena Saib gjorde en Bevægelse og lagde Hænderne overfors paa Brystet.

"Lady Lowson!" sagde han "Nena Saib hilser den eneste engelske Dame han har Agtelse for; Deres Ord er mig Borgen for at De ikke vil røbe til Nogen, hvad De her har hørt og set! drag videre! og Brahma velsigne Deres Fjed!"

Han udstrakte bydende Haanden mod Sepoierne, som endnu stod der tavse og truende.

"Denne Rejsende tør passere ethvert af Bore besat Punkt!" sagde han "Bejen er aaben for ham."

Han hilste endnu en Gang, vinkede venligt med Haanden og gik, omringet af Sepoierne.

Edith saa efter ham.

"En ægte Adelsmand!" mumlede hun "stolt, ordholden og tapper! o, hvor gjør han ikke vore Officerer til Skamme!"

Hun greb sig til Panden og støttede sig til Nubuk.

Det var Banghen, som virkede nu, da Sindsbevægelsen var forbi.

„Spis denne!“ sagde Nubuk „og Virkningen forsvinder.“

Han gav hende den grønne friske Lemon, og Edith drak hurtigt dens flydende Indhold.

Indien er Vidundernes Land; det har hurtigt virkende Gifter, men ligesaa hurtigt virkende Modgifter og Edith sporede snart Virkningen.

Svimmelheden som havde grebet hende, hørte op, og hun var igjen istand til at handle med modent Overlæg.

„Tilhest, min tro Nubuk!“ sagde hun „vi maa søge til vi finde.“

Nubuk fremtog Sadlerne af Vognen og befriede Hestene for Seletøjet, og fem Minutter efter sad begge paa Ryggen af de fyrrige Dyr, der vare udmærket tilredne og lystrede det mindste Tryk af Bidslet.

Edith rakte sin Tjener en Revolver.

„Nu er vi lige godt bevæbnet!“ sagde hun „Gud lade saa Alt til det Bedste.“

Dg idet hun gav Hesten et Slag over Lænden med sin flade Haand red hun hurtig henad den daarlige Vej, som løb langs Floden i sydlig Retning.“

Hun antog nemlig at Flygtningen, som ovenfor sagt, havde taget Retning efter de næsten ufremkomme-

lige Egne langs Dschummas sydlige Bred paa den ene Side og det nordlige Afald af Windhena-Bjergene paa den anden.

Nubuk fulgte hende med Blikket fæstet paa hver en Gjenstand de passerede forbi og med Revolveren i højre Haand.

Den tro Vedfager vidste hvilke Farer man gif imøde; Edith tænkte kun paa sin Kjærlighed.

Hendes Kinder glødede, hendes Dine tindrede af Mod og Haab.

Hun skulde jo bringe ham Livet, baade det moralske og det materielle.

En Time efter naaede de Kanden af den uhyre Stov, som strakte sig i en Længde af hundrede Mil fra Vest til Ost og i en Bredde af over halvtredstidstve fra Nord til Syd; og som dog var kun en Del af den evige Urstov, der strakte sig lige ned til Floderne Bimas og Kistmas Kilder, en Strækning af henved ti Breddegrader, omtrent sex hundrede Mil.

„Pas nu godt paa, Nubuk!“ sagde hun „hold stedse Dje med Flodbredden, — Gud er altid med Dem, som stoler paa ham.“

Med disse Ord satte hun afsted i Galop ad en smal Fodsti, som løb langs Floden i en Afstand fra denne af to hundrede Skridt.

Over denne luffede sig de vældige Trækroner; Alt var indhyllet i et dømrrende Mørke; tusindaarigt Løv dæmpede Lyden af Hestenes Hovslag; de to Personer havde begyndt det eventyrligste Foretagende man kunde drømme om.

Afsted gif det, afsted, stedse dybere ind i den uhyre Skov.

Omtrent samtidig hermed vandrede en Mand fremad den knudrede, ubarede Skovvej, som oprindelig tiltrampet af Elefanterne eller Næshornet, nu ogsaa blev benyttet af Fægere eller andre Personer, som vare uddte til at følge den for at naa et af de talrige Færgesteder, hvor man kunde blive færget over for nogle faa Pisas *).

Der boede nemlig ved Flodbredden Indfødte, som ernærede sig ved at færge Rejsende over, og som trodsede selv de vilde Orkaner, der kunde knuse deres Lancher **).

De bestilte Intet Andet end færge Folk over, led ofte baade Sult og Tørst, da de af Naturen vare dovne og lade, men til Gjengjæld fortrinlige Sømænd.

Dg uden Farer var disse Egne ikke.

*) Omtrent 1 Dre.

***) Store Baade.

Skoven vrimlede, navnlig hvor Sumpene skjar sig dybt ind i umaadelige Moser, af vilde og grusomme Rovdyr, Slanger og andet Kryb, som det, trods flere Foranstaltninger fra Regjeringens Side var en Umulighed at udrydde.

Vel har man i de senere Aar grebet til meget kraftige Midler og fordoblet Præmierne for Rovdyrernes Udrydelse, men endnu paa vor Tid, altsaa henved halvtredie Aartier senere, fremgaar det dog af Meddelelser til det engelske Parlament, at over 20,000 Mennesker aarlig dræbes af giftige Slanger og henved 10,000 af den bengalske Kongetiger.

Grunden hertil er dels Slangernes Rovdyrernes Farlighed og uhyre Mængde, dels Beboernes eksempellose Ligegyldighed og Dovenskab.

Manden, som fulgte Fodstien i en Afstand af henved femhundrede Fod fra Floden, var øjensynlig fortrolig med disse Farer, som lurede overalt, ved hvert et Skridt, men man saa strax, at han ikke nærede den mindste Frygt; hans Gang var fast, smidig og let, hans Holdning rank, og hans Blik syntes at gjennembore hver Budsk, hvert Blad længe førend hans Fod førte ham dertil.

Vi vide ogsaa, at det var en modig Mand; vi huske ham fra denne Bogs Fortællings Begyndelse, da han nedlagde en Kongetiger for at frelse den lille Pige, som var bragt hen i Dschunglen for at sønder rives.

Det var vor tappre Betjendt, Prinds Djalma.

Han gik hurtig frem med Riflen hvilende i højre Arm og endda med den anden Haand om Grebet af en, med Guld og Edelsten indlagt Revolver, som sad i hans Bælte. Over Ryggen hang den lille Bue og Ruglen med de dødbringende Pile, der var istand til at dræbe en Elefant, hvis de mægtede at trænge igjennem den tommethkke Hud.

Han var fuldkomment udrustet til at møde selv en meget overlegen Fjende.

Djalma vedblev at gaa hurtigt til, indtil han naaede et Sted, hvor Skoven ligesom svingede indad, bort fra Floden, der vedblev at løbe i lige Retning, og dannede en stor Bue, næsten en Mil i Udstrækning.

Det syntes som om Naturen vilde vise hvad den formaaede, thi skønnere Landskab var neppe eller ialtfald vanskeligt at finde.

Buens halve Side indtoges af en, en halv Mil lange, med mægtige Kokospalmer bevoxet Bakke, medens den anden Halvdel var en straalende Plantage af Figen- Morbær- og Oliventræer, hvis mørkegrønne Løv tog sig glimrende ud ved Siden af Figentræets langt lysere Blade.

Hele Strækningen fra Floden til hvor denne prægtige Krands af Træer begyndte, var en flad Slette, bevoxet med duftende Pandaner, mørkebladede Theeplanter, straalende Daphner, Kafusser med kæmpemæssige, blodrøde Blomster, Gardenier og uhyre indiske Lillekonvaller med skinnende hvide Blade med

Den skotske Kapitein, eller Sepoybruden.

mørkeblaa Rand. Og midt imellem denne Haves store, høistammede Planter flammede uhyre Masser af Roser, hvis næsten bedøvende Duft bølgede udover den store Flod og blandede sig med Sumpenes giftige Uddunstninger.

H. le Sletten lignede et uhyre Tæppe, broderet med ophøjet Arbejde.

Djalma saa ud over den med et prøvende, forsfende Blik, som om han vilde forsikre sig om, at ingen Fjende var idetmindste i Nærheden, og gjorde igjen nogle Skridt fremad for at naa to mægtige Palmer, hvis Fødder var omgiven af prægtigt lysegrønt Græs.

Det var hans Hensigt at udhvile sig og oppebie Aftenens Komme i deres Skygge.

Han gjorde som sagt nogle Skridt, da han pludselig standsede og hurtig lod sig falde ned bag nogle Skjærmpanter, hvis alenlange Blade fuldkommen dækkede ham.

Han havde nemlig hørt en Lyd fra Flodbreden, som gjorde ham urolig eller idetmindste opmærksom.

Det var Skriget af en Dværgabe.

Dette lille, livlige Dyr skriger nemlig sjeldent, uden naar det bliver forfækket.

Hverken Tigeren eller Hyænen skræmmer det, da de neppe æstimerer at gjøre sig Umage for at sluges det i en Mundfuld, thi større er Dværg-Alben ikke; den maatte altsaa være en anden Fjende, som det var

bange for, og som det frygtede for ikke at kunne undgaa ved sin Behændighed.

Djalma ønskede at vide hvem denne Fjende var og lagde sig plat ned paa Jorden, idet han skjød et af Skjærmplanternes Blade tilside og saa ud gennem den derved frembragte Åbning.

Han saa Bladene bevæge sig omtrent tyve Skridt fra hvor han laa, og Bevægelsen var altfor ejendommelig til at man kunde tage fejl af hvem det var der kom.

De vilde Dyr have en Maade at trænge frem paa, enten voldsomt eller med Forsigtighed, Mennesket sin.

Det kan bære sig ad, hvorledes det vil, man faar strax Indtrykket af, at det er Jordens Herre, som kommer.

Djalma havde derfor Ret, da han mumlede:

„Det er et Menneske!“

Det var virkelig ogsaa en Mand, som viste sig.

Han kom fra Stien, som førte ned til Floden, hvor der netop var et Færgested, men Djalma saa strax, at han ikke hørte til Beboerne af Flodbredden.

Det var en høj, mager, Mand, iført en gammel, lurvslidt Tunik, som sammenholdtes om Livet af et bredt Bælte af Palmebast og af et Par røde Poser, der vare sammenjnorede under Kneet.

Benene var nøgne, og Fødderne forsynede med Sandaler af Skind, bundne fast ved røde Baand.

Hele Personen saa skummel og uhyggelig ud.

„D!“ mumlede Djalma „jeg skulde tage meget fejl, om ikke denne værdige Person tilhører Thuggerne.“

Fyren standsede, da han var kommet paa Bejen og saa sig forsigtig om til alle Sider.

Hans sorte, spillende Djne hvilede endog et Øjeblik paa Skjærmlanten, under hvis Blade Djalma laa skjult; derpaa saa han tilvejs, som om han maalte et af Palmetræernes Højde, og begyndte derefter at klattre op i et af de to Træer, under hvis Skygge Djalma havde bestemt at udhvile sig.

„Han vil være meget sikker paa ikke at blive overrumplet!“ tænkte Djalma og krøb endnu længer ind under Bladene.

Thuggen, thi det var virkelig en saadan —, havde naaet Halvdelen af Stammens Højde, slog begge Benene fast om den med en Abefats Behændighed og drejede nu Hovedet til alle Sider.

Det var klart at han enten ventede eller frygtede Nogens Komme.

Han blev siddende saaledes i den brændende Solhede næsten en halv Time, inden han pludselig steg hurtigt ned paa Jorden.

Han havde uden Tvivl set hvad han vilde; — thi han satte begge Hænderne for Munden og udstødte et Skrig, der saa skuffende lignede Spottefuglens latter, at man ubetinget vilde have paastaet, at det var denne som lød, naar man ikke havde set og hør hvem der udstødte det.

Tre Gange efter hinanden lød det, saa tog han Hænderne fra Munden og lyttede.

„Ah!“ mumlede Djalma. „Fyren har Stævne-møde.“

Thuggen udstødte en fornøjet Lyd, der passende kunde lignedes ved et Vildsvins snøvlede Grynten og tog rolig Plads i det grønne Græs ved Palmetræernes Fod.

Djalma tog sin Revolver frem af Bæltet; det Selskab, der uden Tvivl kom, kunde godt trænge til at blive modtaget med Revolvereskud, dersom man opdagede ham.

Der hengik endnu over tyve Minutter, hvilken Tid Thuggen under Træerne benyttede til at tænde og ryge en Cigaret, som han rullede af raa Tobaksblade.

Endelig lød Fodtrin; lette, snigende og forsigtige.

De lød bagved den Lyttende, som saa fuldkommen ubevægelig bagved de store Blade.

Et af disse bevægede sig pludseligt saa voldsomt, at det gled helt til Side; det var en af de Kom-mende, som havde revet det til Side, da han løftede Foden.

Djalma blev helt synlig, men Mændene var altfor optagne til at lægge Mærke til deres allernærmeste Omgivelser.

De var en Bande paa sex Personer: en fuldstændig organiseret Kvælertrop.

„Naa endelig!“ raabte Manden ved Palmetræerne dem imøde „jeg troede at jeg skulde have Skjæbnen mod mig og vare taget forgjæves over Floden.“

„Vi komme lige fra Aschinta, vor Suthu!“ svarede den forreste af Mændene „gid Sivahs Ild fortære hende; hun kommer med Udflugter.“

Thuggen ved Træet loe højt.

„Det vil sige, hun elsker sit Offer!“ sagde han „vær rolig, Brødre, Aschinta vil dog gjøre sin Pligt; hun gjør Udflugter, der gjør alle Kvinder, og Aschinta er ingen Undtagelse.“

„Og hvad har Du nu at sige os?“ spurgte en af Mændene, som udentvivl var den Fornemteste af Troppen.

„Nye Befalinger fra vor første Gorue!“ svarede Thuggen og rejste sig „I ville faa mere at bestille.“

„Kali vil lønne os derfor!“ svarede den Anden, „tal, min Broder.“

„Nu vel,“ vedblev den Første „naar I have bragt denne Hund at Skotte til evig Tavshed, maa I begive Eder til Bjergene, til Simla-Passet, hvor Floden Nerbudda har fine Kilder. I vil der træffe

en Sømand. Dagen maa ikke gaa forbi den 20de Juli i dette Solaar. I tage hans Papiere og bevare dem indtil Goruen forlanger dem."

Wændene lagde Armene over Brystet og bøjede Hovedet.

"Vi ville finde og dræbe ham!" lød det som en Stemme.

"Det er endnu ikke Alt!" vedblev Thuggen "I vilde samme Sted træffe Prinds Djalma, Rajahs sønnen; I pryde ligeledes ham med Silketørklædet og bringer hvad han har hos sig til Goruen."

"Vi ville finde og dræbe ham!" svarede Wændene."

"Det vil maaske dog blive vanskeligt!" tænkte Djalma "imidlertid Tak for Underretningen.

"Og endelig, Broder!" endte Thuggen "maa I ikke glemme hvad der skal ske i Morgen; den 10de Maj!"

"Vær rolig, Broder!" svarede Formanden "bring Uchinta ham ikke, gaa vi til ham."

"I ved hvor han er!" spurgte Thuggen.

"Uchinta holder det hemmeligt, men næste Gang hun kommer til os, ville vi følge hende ubemærket," svarede Manden.

"Godt, jeg har udrettet mit Erinde!" sagde Thuggen" og vender tilbage til Delhi. Iovermorgen vil Blodet flyde, der bliver meget at bestille og jeg maa ikke mangle."

"Du skal aldrig naa tilbage til Delhi!" mum-

lede Djalma „vent blot til dine Kammerater er gaaet.“

Dette varede ikke længe.

Thuggen fremtog en tung Pung under sin Tunika og rakte dem den.

„Til lovmæssig Deling fra Guruen!“ sagde han „Kali bønvhøre Eder, og Sivah lede Eders Fødder Fjed og Eders Djnes Blik til Bøn, Brødre.“

Mændene stillede sig hurtig i en Kreds og tog hverandre i Hænderne.

Derpaa begyndte de en vild Runddands, medens de vedblev at synge en monoton Melodi, der stundom lød svingrende og rasende, men tilsidst, efter som Dandsen tabte i Vildhed, blev svagere og svagere, indtil den endelig hørte op.

De bøjede sig nu tre Gange mod alle fire Verdenshjørner, idet de paaraabte Kali og satte sig endelig, udmattede og trætte i en Rundkreds paa Bejen, medens de fremmumlede en Mængde uforstaaelige Ord.

Saaledes sad de næsten en halv Time, derpaa rejste de sig hurtigt, kysjede En for En den udsendte Thug paa Panden og forsvandt som Slanger i det høje Græs og de omgivende tætte Røstove.

Thuggen saa efter dem i Tavshed og blev ubevægelig staaende i henved tyve Minutter.

„Man kalder mig Mutu, — den Snilde —“ mumlede han „og jeg troer jeg bærer mit Navn med

Rette! disse flinke Mænd vilde ikke være blevne underrettede, naar ikke jeg havde kunnet læse i Stjernerne, hvor de var! o, Gornen har Grund til at være tilfreds med mig! Ingen overlister mig!"

"Undtagen jeg!" svarede Djalma og rejste sig op fra Skjærplantens Blade.

Thuggen eller Mutu, under hvilket Navn man vil erindre ham fra Hinduernes hemmelige Sammenkomst i den forladte Gudebygning i Delhi, udstødte et Skrig af Angst og Overraskelse, da han pludselig saa den høje, majestætiske Skikkelse nærme sig ham saa hurtig som en Løve i Skridtgang.

"Djalma, fordømte Søn af en Rадja!" raabte han "dine hurtige Skridt vilde dog ikke føre Dig til mig."

Dg som en Pil fløj han tversover Bejen og nedad Floden til, hvor den lille Baad, som havde ført ham til Bredden, laa og ghyngede imellem Sivene.

"D!" raabte Djalma "Du skal ikke undslippe."

Dg endnu hurtigere fulgte han efter og styrtede sig ned imellem Sivene, trodsende Reptilierne, der hvislede ham imøde, rasende over at blive forstyrrede i deres døsfige Middagsro.

Mennesket forfulgte Mennesket og foragtede de giftige og glubende Dyr, som stillede sig i Bejen.

Thuggen foer afsted som en Bind, følgende den banede Sti, der førte ned til Floden, medens Djalma brød frem gennem Sivene, forbi den sorte Vandslange og den uhyre giftige Manillaorm*), der laa skjulte, den første imellem Sivene, den anden sammenrullet i Vandliniens Bæger.

Han maatte for enhver Pris gribe den farlige Thug for at faae at vide, hvem det var, der havde givet Befaling til at dræbe ham paa den bestemte Dag og det bestemte Sted.

Han bekhymrede sig derfor ikke det Mindste om Farerne ved at styrte gennem Sumpen med de høje Rør og Sivene, blot han opnaaede at affjære Flygtningen Bejen.

Det lykkedes virkelig ogsaa.

Han naaede Landingsstedet førend Mutu, gjorde omkring og løb ham imøde.

Thuggen havde ikke ventet denne Manøvre og løb af sig selv lige i Armene paa ham.

„D!“ raabte Djalma „nu kjender jeg Dig fra hin Nat; det var Dig, som stod ved Siden af Fakiren Ebna, da Nena Saib og jeg stødte Thuggernes Blodhjælp tilbage.“

„Ja, det var mig!“ svarede Thuggen trodsig „Djalma har en god Hukommelse; men den mangle vi heller ikke; vi ville huske ham og finde ham tilfids.“

---

*) En Slange, ikke tykkere end en Strikkepind, omtrent 5" lang, uhyre farlig.

„Ja, jeg hørte Du gav dine Kammerater Ordre til at myrde mig!“ sagde Djalma roligt „jeg hørte baade Tiden og Stedet; men var ubekymret, Ven Mutu, jeg agter ikke frivilligt at begibe mig derhen.“

„Saa myrde vi Dig hvor Du end befinder Dig paa den Dag!“ svarede Thuggen og tilkastede ham et ondsfabsfuldt Blik „dit Navn er allerede mærket med den blodrøde Streg; Du er intet Sted sikker fra denne Stund, Prinds Djalma; vi vilde være hvor Du er, hvor Du færdes og lever; naar Du hviler Dig i Skjuggen af Træerne, naar Du sover imellem dine Benner, naar Du omfavner din Elskede, naar Du staar bevæbnet fra Top til Taa; overalt, overalt vil vi være hos Dig, og paa den bestemte Dag vil vi snøre din Strube sammen og bringe den guddommelige Kali Dig som Offer!“

Han lo høit og syntes at fryde sig over den Alvor, som udbredte sig over Prindsens Ansigtstræk.

„Ikke sandt!“ vedblev han i en snærrende Tone „det er ikke behageligt at have Kvælerne til Fjende; de ere overalt, hvor man mindst venter dem og det er alle sammen dygtige Folk, næsten lige saa dygtige som jeg og — se blot engang.“

Han gjorde sig fri for Djalmas Haand, som holdt ham i Skulderen, slog et baglænds Luftspring vel syv Fod i Højden og styrtede paa Hovedet ud i Floden, en god Alen fra den smalle Bro.

Djalma udstødte et forbittet Skrig og rev sin Revolver op af Bæltet, men Thuggen var intet Sted at se; han var sporløst forsvundet i det dybe Vand og imellem Sivene.

„Vi træffes vel endnu engang!“ mumlede han og stak igjen Revolveren i Bæltet „og vær Du forvisset om at vi neppe blive saa let færdige med hinanden.“

En spottende Latter svarede ham, og han saa nu Baaden, som laa for Enden af Broen, pilsnart dandse henover Floden, ligesom ført frem af sig selv.

Thuggen svømmede under Vandet og trak den med sig.

Da han var udenfor Skudvidde, svang han sig op i den, greb den ene bredbladede Aare og roede med forbausende Hurtighed over den brede Strøm.

Djalma vendte rolig om og fortsatte sin Vej.

Denne var ikke den samme som tidligere, idet den nemlig fjernede sig mere og mere fra Flodbredden og førte ud til de uhyre Skoves hemmelighedsfulde Mørke.

Djalma havde nemlig god Anledning til at være meget forsigtig af to Grunde.

Den første fordi han i en Strid havde dræbt to engelske Officere, den anden, fordi han ikke havde opgivet sine lovlige Fordringer paa det gamle Kongerige

Audh, som Englænderne havde undertvunget, idet de benyttede sig af dets indre Stridigheder.

Begge Dele vare lige strafværdige, skjøndt de to engelske Officerer havde fortjent Døden for deres Fremfærd, og skjøndt hans Fordring var fuldkommen berettiget.

Man havde udsat en Betaling af tusind Rupier paa hans Hoved og erklæret ham fredløs.

Dette var Grunden til at Prinds Djalma kun sjældent vovede sig til Delhi og da altid gjort ukjendelig.

Han ventede kun paa Signalet fra Nena Saib, for at styrte sig i Kampen mod sine og sine Landsmænds gridske Undertrykkere.

Uagtet han derfor havde svoret enhver Englænder uudslukselig Had, var han dog langt fra uretfærdig eller uimodtagelig for milde og blide Følelser, og ville vi følge ham et Stykke Vei, ville vi snart komme til Overbevisning herom.

Veien han valgte var en tiltrampet, uvejsom Sti, en af dem, som Elefanterne og Næsehornene frembringe gjennem det tætteste Krat, for at naa Floden, hvor de slukke deres Tørst.

Den snoede sig i lange Bugter gjennem en Dykning, der næsten var fuldkommen mørk ved den lysfeste Dag. Træernes kæmpemæssige Kroner vare saa tæt sammenslyngeede i hverandre at de dannede et uhyre mørkegrønt Tag, og Siderne af denne hemmelighedsfulde Sti var eviggrønne, uigjennemtrængelige

Mure af Bognærter, fornemmelig de jaakaldte Kristus-tjærne.

De den Ulykkelige, som Elefanten, Kinoerosfen eller Tigeren mødte her; der var kun Plads for de Førstes kæmpemæssige Legemer, man kunde ikke smutte til Siderne, og kom Tigeren, da var der ikke engang Tid dertil, selv om man kunde det.

Djalma var imidlertid fuldkommen rolig.

Han kjendte de vilde Dyrs Sædvane, og vidste naar de betraadte Stien.

Han gik derfor rolig fremad ad den, og naaede fort efter en lysere Plet i Skoven hvor Stien op-hørte.

Her forandrede han pludselig Retning, drejede til Venstre ned imellem en Gruppe Kokuspalmer og ved-blev nu at gaa i lige Linie, indtil han naaede en stor aaben Slette, fuldstændig bevoget med Kaktus.

En uhyggelig Hvislen lød fra disse, og hvert Øjeblik hævede et skjælet Hoved sig højt over de blod-røde prægtige Blomster, for lige saa hurtigt at for-svinde, da det havde set, at det kun var det frygtfulde Menneske, hvis Skridt afbrød det dybe Stille, eller ogsaa en uhyre smal Krop pilsnart smuttede ind imellem Kaktusserne for hurtig at vende sig og gjøre sig rede til Kamp, dersom man angreb den.

Det var Slangernes Paradis, denne Skov af Kaktus; de fandtes der lige fra ti til fyrgetyve Fods Længde.

Djalma ændsede dem ikke, men gik hurtig til

langs Sletten, idet han dog stedse havde Revolveren i Beredskab.

Han tilbagelagde omtrent femhundrede Skridt, da han pludselig standsede og saa sig om.

Ifke et Punkt andgik hans Opmærksomhed; hans skarpe Blik gjennemtrængte enhver Busk, enhver af de vældige Planter med de store Blade, og Undersøgelsen lod til at tilfredsstille ham.

Han smilede og gif hurtigt henimod en Gruppe Træer, der stod saa tæt sammen, at de dannede en eneste uigjennemtrængelig Mur af henved tohundrede Skridts Længde.

Denne Mur var dog ifke uden Gjennemgang.

Djalma forsvandt omtrent i Midten af Træerne og stod nu foran en forladt hindustansk Pagode, et gammelt tomt Gudetempel.

Vældige, nedstyrtede Stenklodse laa spredt rundt omkring selve Templet, der hævede sig som en mosgroet Ræmpe midt imellem sine eviggrønne Omgivelser.

Den søileprydede Indgang var falden sammen, men Indgangen, som førte til Templets Indre, var der endnu, stor nok til at man kunde komme ind, uden at behøve at klattre over de nedstyrtede Stenmasjer.

Pagodens Top var styrtet ned; kun nogle skarpe Stenkanter ragede tilveirs højt op imellem Palmerne som ubesejrede Vidner om undergaaet Storhed.

Bygningen havde i sin Tid været overordentlig pragtfuld, som man kunde se af det kostbare Billed-

huggerarbeide, hvormed baade de nedstyrtede og de endnu staaende Mure vare udfyrede; men den uhyre Guld- mængde, de glimrende Sole af straalende Diamanter, som havde smykket det hæslige Gudebillede, til hvilket Tusinder af Ufkyldige vare blevne offrede, var, saavel som dette selv, forsvundne, enten røvede med Vold under de blodige Kampe imellem Englænderne og de Indfødte, eller flyttede til endnu mere vildsomme Egne i det uhyre store Land.

En højtidelig, næsten uhyggelig Tavshed var ud- bredt over Stedet, ikke engang en svag Susen gjennem de kæmpehoje Palmers Toppe afbrød Stilheden.

Djalma kastede endnu engang et Blik om sig og traadte ind gennem Indgangen.

Her var Alt fuldstændig mørkt, kun en eneste Lysstribe, nogle faa Tommer bred, faldt gjennem en smal Sprække i Bygningens Tag, henover Gulvet.

Djalma standsede strax, da han var traadt inden- for, greb ned paa Brystet og fremtog Ildtøi.

Han skjøttede ikke om at gaa henover det med indblæst Løv og tørt Sand bedækkede Gulv.

Puffslangen*) og Grubefslangen**), Jordens giftigste Slange, holdt meget af at opholde sig paa tørre Ste- der, som i Ruiner, Klippehuler eller omstyrtede, tusind- aarige Træer, og ingen menneskelig Kunst formaaede

---

*) *Echidna arietans*; puster Halsen op til en Tykkelse af en halv Alen, naar den vil bide.

***) *Buthrophes*.

at frelse den, som var bleven bidt af et af disse to Uhyrer.

Djalma vidste, at Ilden er alle vilde Dyrs Stræk, navnlig Slangerne. Selv tirrede til den høieste Grad af Raseri, hvori de let komme, snø de sig hvislende bort ved Synet af en brændende Tændstik og søge Mørket i Krogene. De vide, at Mennesket er deres usofsonligste og farligste Fjende, ligesom de Menneskets, og at hans overlegne Storhed formaar at tvinge dem ved voldsomme Midler.

Instinktet hos disse Dyr er særligt udviklet, og man har mangfoldige Exempler paa, at disse to Giftslanger strax ere gaaede angrebsvis tilværks og have dræbt deres Fjende, før han endog havde faaet Dje paa dem.

Det var derfor at Djalma øjeblikkelig tændte Ild i et Stykke Svamp. Derpaa greb han i Blinde lige ned for sig til Benstre og fremtog en smal Stok af aspillet Bark af Terebinthetræet, der tænder ligesom Krudt ved Berørelsen af en Gnist, og i samme Nu flammede en Fakkell med et usædvanlig klart Skin i hans Haand og oplyste Rummet i dets hele Udstrækning.

Denne Forsigtigsregel var, som det viste sig, paa sin rette Plads.

To mørkebrune Slanger smuttede hvislende bort fra Gulvets Midte og ned i Krogen, idet deres smaa Djne lynede af Raseri.

Det var Buthropher, den farligste af alle Grube-
slanger *).

Djalma gik henimod en Dør af Cedert træ, som
viste sig midt for Indgangen og aabnede den.

„Djalma, Djalma!“ raabte en klar Stemme
ham imøde „kommer Du med Lejetøjet Du har lo-
vet mig?“

Den Kommende smilede og luffede forsigtig
Døren.

Rummet han traadte ind i var meget langt og
forholdsviis bredt.

En Lampe af Kryстал hang ned fra Loftet og op-
lyste det fuldstændigt.

Dens Skin faldt paa en i hindustansk Dragt
klædt lille Pige, som løb ham imøde med udstrakte
Arme.

Det var Lila, den samme lille Pige, som han en-
gang havde frelst fra den gule Konges frygtelige
Tænder.

Som en Fader havde han Maaneder igjennem
vaaget over hende; ofte med Livsfare bragt hende Føde
fra Landsbyer og Kjøbstæder, hvor man maaske kunde
fjende og fange ham, og endelig havde han bragt
hende til den affides liggende, halvtomstyrtede Pagode,
midt i Hjertet af de umaadelige Skovstrækninger, hvis
vilde Beboeres Hyl og Brøl skingrede ind til dem
hver Nat.

---

*) Kaldes saaledes paa Grund af en grubelignende Fordyb-
ning under Djnene.

Lila havde fundet sig i denne idelige Glæden om.

Den lille Staffel, der uden at vide det, ovenkjøbet for kort siden ogsaa var bleven moderløs, hang med barnlig Kjærlighed ved den broncesfarvede, krigerste Mand.

De talte med hinanden i et Sprog, der bestod af en mærkelig Blanding af engelske og indiske Ord, som Begge forstod lige godt, og naar de i Fællesskab nød det yderst tarvelige Maaltid, der ofte kun bestod af Bananer og friske Kokusnødder, underholdt hun ham med en vidtløftig Beskrivelse af sin Moders Bengalow, hvortil hun troede at hun vendte tilbage og hver Dag komme nærmere.

Han skulde da altid blive hos hende og være hende i Faders Sted, og Begge vilde da ofte mindes og tale om Opholdet i Stoven og Reisen gennem det uhyre store Land.

Djalma nærrede paa sin Side intet større og inderligere Ønske end at kunne føre hende tilbage. Hun havde fortalt ham sin Moders Navn, som hun hin Dag i den frygtelige Tigers Nærhed, havde glemt, og han glædede sig til at kunne give en forsvundet Moder det tabte Barn tilbage.

Vi vide, at dette Haab aldrig kunde gaa i Opfyldelse.

Lady Faidherbe, Lilas Moder, sov alt den evige Søvn i samme Grav som hendes Fader, ved den stride, dybe Strøm i de mørke Skove.

Kila glædede sig ogsaa dertil og brød sig kun lidet om Rejsens Besværligheder; hun antog, at hun med hver Dag kom den forladte Bengalow nærmere, medens hun i Virkeligheden var henved fire hundrede Mil fjernt fra dem.

Det var Djalmas Hensigt at føre hende enten til Delhi eller Calcutta; i den første By til Lady Edith Lowson, som han kjendte gjennem Lord Wellesight, i den sidste til Indiens Vicekonge.

Føre hende tilbage vovede han ikke! han vidste at Thuggerne huserede voldsomt syd for Bombay og i sammes Omegn, og et undsluppet Offer kun undslap en eneste Gang.

Alle Indiens Thugger vilde blive gjort bekendt med det mislykkede Mord og — udføre det.

Det var en Lov blandt dem, at et mislykket Mord forpligtede dem Alle til at anvende alle Midler for at aftvætte denne Skam, og Kila Faidherbe var da fortabt.

Han holdt derfor det for rigtigst at holde Sagen fuldkommen skjult; Thuggernes Tid var naturligtvis snart forbi, først da kunde og burde hun vende tilbage.

Den gamle Pagode havde han beboet i henved en Maaned. Den laa skjult for Alles Blik og afgav et fortrinligt Skjulested.

Ingen vilde tro, at den gjemte to menneskelige Skabninger; alene den uhyggelige Hvislen fra den halvtomstyrkede Indgang vidnede om, at den husede

Beboere, som neppe vilde tilstede Andre Udgang til den forladte Helligdom.

Han vidste det og indrettede derfor Rummet til Bolig for sig og sin lille Adoptivdatter.

Et Leje af blødt Silkeinos, dette lysegrønne Mos som voxer paa og ved Foden af Kofuspalmen, tjente som Sengested; et Skind af en uhyre Kongetiger var Tæppet, og Hovedpuden et sammensyret Blad, fyldt med Dun af de vilde Duer.

Her sov den lille Vila ligesaa sødt som hjemme i den bløde Hængestøje eller i Sengen, der hvilede paa Glasstolper, for at hindre Reptilerne eller Skorpionen i at krybe op ad dem. Intet forstyrrede hendes Søvn, ikke engang Tigerens Brøl; thi Djalmia laa tværs for Døren paa en Bunke visne Blade, og Djalmia var Tigerens Herre og Slangens Betvinger.

Lyset strømmede ind fra oven i Bygningens Tag.

Et cirkelrundt Hul, der muligvis havde tjent som Røghul ved Offringerne tillod den brændende Sol af og til at kaste en Straale derved gennem Palmernes Kroner, og Vilas kjæreste Udspredelse var at stirre op til den mærkelige, skyfri Himmel og drømme om Friheden udenfor.

Den lille Flygtning havde det saaledes efter Omstændighederne godt, og det var kun, naar hendes faderlige Ven blev usædvanlig længe borte, og naar Slangerne hvislede altfor stærkt udenfor hendes solide Dør, at hun begyndte at græde og krøb ind under det store Tigerkind.

Da hun saa Djalma sprang hun ham jublende imøde.

Hun troede at han medbragte det Legetsøi, han havde lovet hende, naar han kom tilbage fra Delhi.

Og Djalma havde netop besøgt Delhi, for at skaffe sig Underretning om Sagernes Stilling.

Af Fakirer, som han havde truffet dels i Byen dels undervejs, havde han erfaret, at Oprøret vilde udbryde en af de første Dage, og at Parolen lød: Død over Englænderne.

Denne voldsomme Fremgangsmaade var ikke hans Mening.

Han stemte nok for en fuldstændig Affkaffelse af det engelske Nag, men uden gjennemgaaende blodige Gjerninger; at man skulde vise Mod, Udholdenhed og besvare Skud med Skud fandt han rimeligt, men misbilligede den blinde Myrden endog af værgeløse Personer, som Sepoyerne, den egentlige Kjærne i Opstanden, forlangte.

Han havde Venner og Bekjendte blandt Englænderne, og gjøs for deres Liv; thi Sepoyen er grusommere end Tigeren, naar han er ophidset af Fanatisme og Bangh.

„Legetsøi!“ sagde han og løftede Baret op i sine Arme „nej, stakkels Lila, jeg har intet Legetsøi!“ tværtimod, Tiderne er altfor alvorlige til at tænke paa Slegt.“

Barnet betragtede ham alvorligt.

„Kommer Tigeren?“ spurgte hun „o, jeg er slet ikke bange, Du vil dræbe den, som Du dræbte den fæle store Rat i Skoven, da den saa paa mig med sine runde, gule Øjne.“

„Sig heller Tigrene!“ svarede han „een Tiger vil ikke forslaa!“

Barnet saa paa ham.

„Jeg forstaaer Dig ikke!“ svarede hun.

„Det gjøres ej heller nødigt!“ sagde han „engang i Tiden vil Du nok høre Tale derom; nu maa vi kun tænke paa at skjule Dig bedre end nogen- sinde.“

„Vil man igjen myrde mig?“ spurgte hun og flyngede sine Arme om hans Hals.

Djalma tav; han vidste at man ingen Skaansel vilde vise, og at Sepoherne uden Tvivl vilde gjen- nemsjøge Skovene for at myrde de ulykkelige Flygtninge, som havde vovet sig ind i dem.

„Man vil maaſke!“ svarede han „men jeg vil forhindre det.“

„Jeg er slet ikke bange!“ loe hun og klappede hans Kind „jeg har bedt for Dig og mig og kysset Korset hver Gang jeg bad, jeg er slet ikke bange.“

Djalma rynkede Brynene.

Han var Budhaiſt og foragtede Korset, men det mørke Udtryk forsvandt som et Lyn, og idet han kys- sede hende sagde han:

„Tat, Vila, gid din Gud maa høre Dig.“

„Det gjør han, for jeg har aldrig været uartig!“
svarede hun „og Du er saa god mod mig!“

Hun klappede hans Kind endnu en Gang og
og lod sig sætte ned paa Gulvet.

„Vila maa være julten!“ sagde Djalma „kom, vi
ville spise.“

Han hentede Bananer og Kokusnødder fra et
Hjørne i den store Sal og gav sig til at skrælle
Basttrævlerne af de sidste med sin Dolk.

Vila gav sig strax ifærd med de faste Bananer,
og Begge spiste den temmelig tarvelige Kost med god
Appetit.

„Det bliver saa mørkt!“ sagde pludseligt Vila „er
det allerede Nat, Djalma.“

Hinduen saa tilvejs og rejste sig øjeblikkelig.

Gjennem Hullet i Loftet saa han en fulsort
Himmel med et underligt fosforist Skjær.

Næsten i samme Øjeblik var Rummet opfyldt af
en kvælende, hed, svovllugtende Luft, saa glødende
som om den foer ud af et Kraters Tragt.

„Jeg bliver bange!“ hviskede Vila og sprang op
„og hvor her bliver mørkt inde.“

„Det bliver Uvejr!“ svarede Djalma „Orkanen
kommer; men vær ikke bange; bryd Dig ikke om de
blinkende Lyn og de raslende Tordenskrald, her er Du
i Sikkerhed.“

Han vidste godt, at dette ingenlunde var Til-
fældet, thi Orkanen i Indien er frygtelig, voldsommere

end Ravinen, uimodstaaelig som et Verdenshavs
Bølger.

Den kom pludselig, uden anden Varsel end en
blytning Stilhed, en svovlagtig Lugt og en uhyre
Varme.

Saaledes kunde Tilstanden være en Time, flere
Timer og faa Minutter, ligesom det nu blev Til-
fældet, — da kom den, forfærdelig, alt øde-
læggende.

De kæmpemæssige Træer, hvis Stamme tyve
Mand ikke kunde omspænde, naar de sluttede Kred-
s om dem og tog hverandre i Hænderne, knækkede som
Svovlstikker og faldt med tordnende Brag over
andre, knuste dem, afrev deres Grene, og borede sig
selv favnedybte ned i Jorden i Faldet.

De vilde Dyr, den stærke Elefant, den hurtige
Tiger, den letfodede Hjort og den mægtige Ræmpe-
slange flygtede enten til Skovenes allertætteste Tyl-
ninger eller til den aabne Slette. Antiloppen fulgtes
Side om Side med Løven, Tigreren med Daakalven,
Elefanten med Jaguaren; alt Fjendskab ophørte, naar
Orkanen kom; enhver glemte sin vilde Naturs blodige
Instinkt. Elementernes Raseri dæmpede det fuldkom-
met, tilintetgjorde det.

Dg Mennefsket?"

Ja Mennefsket sørgede for at hans Bolig var i
Orden, at Vinduer og Døre vare lukkede, at de tykke
Stolper stod fast i Jorden; byggede han et Palads af
Marmor, passede man altid paa, at hver Sten laa
igtig i Forband, — og dog flyngede Orkanen dem

bort som Fjer, knækkede Stolperne, splintrede Tagene og jevnede Bygningen med Jorden.

Thi det var Orkanen, — Indiens umaadelige Tyfon!

„Vær ikke bange!“ sagde Djalma med en Stemme, der paa Grund af den tykke, tunge Luft, næsten ingen Klang havde „bryd Dig ikke om Tordenen og Lynene, ei heller om Du hører Tigerens Brøl tæt udenfor Døren! vær blot rolig og græd ikke; det er kun Tyfonen, som kommer.“

Idetsamme lød ligesom et uhyre Suk fra den omgivende Skov; det var som om et R kæmpebryst traf Vejret. og udaandede det igjen i et Overmaal af Smerte, derefter fulgte et Vindstød, saa voldsomt og pludseligt, at R kæmpetræerne knagede. Saa blev Alt blikstille, — ligesom før, kun Luften blev endnu varmere, og Himlen sortere end Beg.

Det var som om Jorden var indesluttet i en Kramme af Jern.

Orkanen begyndte.

Syvende Kapitel.

Forraadt.

Vi vilde nu vende tilbage til vor Helt, Edward Dudley, den skotske Kapitein.

Vi forlod ham, da han svømmede hen over Dschunmas blinkende Bølger i den lette Baad, sovende, med Hovedet hvilende i Aschintas Skjød.

„Min!“ hviskede hun „o, Brahmas hellige Guddom, velsignet været Du!“

Hun bøjede sig ned over ham, kyssede ham og lod Baaden drive med Strømmen.

Saaledes sad hun i over en Time, lykkelig, grændseløs lykkelig, hun havde jo Gjenstanden for sin brændende Kjærlighed i sin Magt, i sin Nærhed.

Hun var saa optaget af sin Kjærlighed, at hun ikke bemærkede at Morgenen brød frem, førend de brændende Solstraaler faldt henover den Sovende og skjar ham i Djinene.

„Morgen, allerede!“ mumlede hun „og jeg har endnu ikke bragt ham i Sikkerhed! Brahma hjælp mig!“

Hun løstede varsomt hans Hoved op fra sit Skjød og lagde det til Hvile paa en Bunke tørre Palmeblade, som fandtes i Baadens Forstavn; derpaa greb den ene Aare, stak den i Vandet og vendte Baaden imod Land.

Strømmen var stærk, men Aschinta meget kydig i den Kunst at ro; efter et Minuts Modstand lyftrerede Baaden og foer hurtig, trods Strømmen, ind imod Kloddbredden.

Kort efter lagde den bi midt imellem Sivene, fuldkomment skjult af disse.

En omstyrret, vældig Træstamme dannede den improviserede Bro, ad hvilken Aschinta gif, trækkende Baaden efter sig, indtil den laa klops op til Bredden med Stævnen imod denne.

Hun gjorde den fast ved en Gren og steg forsigtigt ned i den.

„Sahib!“ sagde hun „vaagn op, Sahib, Du er frelst.“

Raptajnen slog Djnene op og rejste sig saa hurtigt, at Baaden nær var kæntret.

„Hvor er jeg, hvad er hændet?“ spurgte han og saae sig forvildet om „o, det er sandt, Slangerne!“ tilføjede han gysende „de passede paa mig.“

„Du er frelst, Sahib!“ sagde Aschinta „kom, stig iland og jeg vil bringe Dig i Sikkerhed.“

Raptainen strøg sig over Panden, Huskonnelsen vendte tilbage, Alt stod klart for ham.

„Ja, ja!“ sagde han „Livet er reddet, men ikke Gren.“

Uchinta smilede til ham.

„Din Vre tør Ingen angribe, Sahib!“ sagde hun „Du er altfor ædel til at Nogen kunde tvivle om den; og gjorde nogen det, saa vilde jeg dræbe ham, som jeg dræber et giftigt Dyr.“

Hendes Øjne lynede, hendes Læber bævede, da hun sagde disse Ord.

Kaptajnen greb hendes Haand.

„Uchinta!“ sagde han „hvorledes skal ieg takke Dig, forlang af mig, hvad Du vil, jeg kan Intet nægte Dig.“

Hun saa paa ham med tindrende Øjne, men sagde ikke et Ord.

„Og hvor fører Du mig hen, Barn?“ vedblev Kaptajnen „huff paa, man vil forfølge mig, jeg er intet Sted sikker.“

„Kom!“ sagde hun „jeg vil give Dig et Fristed.“

Kaptainen følte i sit Bælte, Revolveren var borte; Sablen hang ikke ved hans Side; han var afvæbnet.

Han erindrede nu, at han havde maatte aflevere sine Vaaben, da Dommen var faldet.

Med et dybt Suf fulgte han efter Uchinta, som hurtigt gik opad en smal Sti, der snoede sig fra Flo- den og ind i Dykningen.

Den blev mere og mere ufremkommelig ved hvert Skridt, men havde den Fordel, at den var fuldkommen fri for Ukrudt, om man kunde kalde de grønne og

gule, tommehøje Buske saaledes, som ellers tjente til Skjulested for Reptilerne.

Man kunde se langt i Forvejen, om nogen Fare truede, og dette var en stor Fordel for ubevæbnede Personer.

Kaptajnen var imidlertid ikke vant til at være vaabenløs og greb derfor en nedfalden eller afbrudt Gren af et Ibentræ, der paa Grund af sin Haardhed og Tyngde, var et frygteligt Vaaben i en kraftig Arm.

Flere Gange standsede Aschinta og saa tilbage.

Stien laa saa højt, at man kunde overse den store Flod; men hver Gang opdagede hun Intet; Alt var roligt og kun nogle Fiskere satte deres Næt ud paa den modsatte Flodbred.

Derpaa fortsatte hun Vejen, uden at bryde sig det Mindste om de dumpe Brøl, som af og til lød inde fra Buskadsjet. Hun vidste, at Tigeren var næt og nu var i Begreb med at nyde sin Morgensjovn.

Saaledes gik de to Personer i henved en Time, da standsede Aschinta og pegede paa en Tykning af Tamarinther og vilde Jasminer.

„Her er det Fristed, Sahib!“ sagde hun og smilede til ham „da jeg hørte din Skjæbne og forud vidste, hvem der var dine Fjender, opsogte jeg det og renjede det for Krybet, træd nærmere, Sahib.“

Hun gik igjennem Hækken og stod nu foran et

lille Hus, om man kan kalde en Hytte af Palmeblade og Bambusstænger for et Hus.

„Her, Sahib!“ sagde hun „er vor Bolig.“

„Aschinta!“ sagde han „gode, fortræffelige Pige, jeg vil aldrig glemme Dig; den gode Gud giver mig nok Lejlighed til at gjengjælde Dig.“

Hun svarede ikke, men stødte den lille, lave Bambusdør op.

„Kom!“ sagde hun og traadte ind.

Kaptainen fulgte hende og udstødte et Beundringsstrig.

Indenfor Døren hævede en lodret Firkant, vel syv Fod i Høiden, sig af tykke, nedrammede Bambusrør, der stode saa tæt ved hinanden, at ikke engang en Skorpion kun tvinge sig igjennem.

Igjennem en Dør i samme, traadte man ind i det egentlige Hus, der omtrent var fjorten Fod i Længden og Bredden.

Lyset kom, som i alle hindustanske Hytter igjennem en Åbning i Loftet, og skinnede udover Gulvet, der var af faststampet Ler, saa tæt sammenpakked, at det var umuligt for den sorte Jordslange Skorpionen at bore sig op igjennem det.

En Bunte Mos og Blade udgjorde Sengen, og to prægtige Bjørneskind fra Himalaya var Tæpperne, som skulde holde Nattekulden ude.

Aschinta saa sig om med et stolt, tilfreds Smil.

„Ikke sandt, Sahib!“ sagde hun „her er Du i Sikkerhed!“

Kaptainen sukkede.

Han, den Tappeste af de Tappe, maatte nu krybe i Skjul som en stakkels Flygtning, og turde knapt vise sig, selv om hans Liv end var sikret; det var jo hans Være man efterstræbte.

Han satte sig tavst paa Mosbunken og støttede Hovedet i sine Hænder.

Aschinta stod foran ham med sænkhet Hoved og foldede Hænder; hun kunde ikke begribe hvorfor han ikke glædede sig mere over at være i Sikkerhed.

„Sahib!“ sagde hun „Du sørger; har Du da ikke dit Liv kjær!“

„Jo Aschinta, jeg elsker Livet som den højeste Gave den almægtige Staberkraft har frembragt, men jeg tør jo ikke nyde det, før jeg har rendset mig for den strækkelige Betsyldning! tror Du jeg bryder mig om at leve med et plettet Navn!“

„Hvad bryder jeg mig derom!“ svarede Aschinta „Du er frelst, det er mig nok!“

Han forstod ikke den fande Betydning i disse Ord, men vedblev at stirre hen for sig.

„Vil Du udrette et Verinde for mig?“ spurgte han.

„Ja, Sahib?“

„Vil Du gaa til Delhi for mig?“

Aschintas Kinder bleve graablege, hendes Mund fortrak sig til et bittert Smil, men hun tav.

„Hører Du ikke, Aschinta, vil Du gaa til Delhi for mig?“ spurgte Kaptajnen.

„Ja, Sahib!“ svarede hun „jeg gaaer hvorhen Du befaler.“

„Jeg befaler ikke!“ svarede han og greb hendes Haand „jeg beder Dig derom; Du kan maasse bidrage til at frelse min Ære!“

Aschinta hævede Hovedet.

„Hvorledes Sahib?“ spurgte hun.

„Gaa til Lady Edith Lowson!“ sagde han „gør hende bekendt med min Skjæbne og bed hende i al Hemmelighed at udforske hvem der er mine Fjender og hvorfor man vil have mig ærestjændet.“

Aschinta svarede ikke.

Den unge Pige skjælvende heftigt kunde ikke tilbageholde sine Taarer.

De faldt brændende som Ild paa Kaptainens Haand.

„Du græder!“ sagde han „hvilken Sorg piner dit Hjerte?“

„Du tager feil, Sahib!“ svarede hun stolt med en voldsom Anstrengelse for at være rolig „Indiens Døtre kunde vel græde, men de behøve kun at kaste et Blik omkring sig for igjen at smile; dertil er deres Hjem altfor velsignet smukt.“

Og hun smilede til ham gennem Taarerne, der hang som blinkende Diamanter i de kulsorte, lange Djenvipper.

„Du forlanger, at jeg skal gaa til Delhi!“ sagde hun „og bede den stolte, hvide Pige om at hjælpe din Sag; o, ja, det kan hun maasse bedre gjøre end Den stotste Kapitain, eller Sepoybruden.“

jeg, men frelse Dig fra et stinkende Fængsel, kue det hæslige Kryb om din Fod, føre Dig over den urolige Flod hvor de skjællede Krokodiller hvert Øjeblik true Dig i den lette Baad, det kan hun ikke gjøre, det kan hun en Datter af det Land, som Du og Dine har stjaalet fra de hellige Nadjaher og nu plyndre af Hjertenslyst."

Hun var vidunderlig smuk, medens hun talte saaledes; ret en Kvinde i Ordets høje, hellige Betydning; hendes Øjne stjøde Æhn, hendes Læber aabnede sig og fremviste en Række stinnende Tænder, hendes Holdning som en Dronnings, — kort sagt, hun var overordentlig skøn.

„Uchinta!“ raabte Kaptajnen og rejste sig „hører jeg fejl, eller er det virkelig Dig, som taler! har jeg ikke taltet Dig nok, har jeg ikke lovet Dig, at vi aldrig skulle stilles, at jeg vil være Dig evig taknemmelig! Er det ikke Nok!“

„Nej!“

„Nej!“ gjentog Kaptajneu „nej! hvad forlanger Du da mere?

„Din Kjærlighed!“ svarede hun roligt „jeg forlanger at Du skal glemme den blege Lilie fra de kolde Lande; jeg forlanger, at Du skal tilhøre mig, elske mig alene, tilhøre mig indtil Døden tillukter dine Øjne.“

Kaptajnen foer et Skridt tilbage.

„Kæser Du!“ raabte han „forlanger Du at jeg skal banlyse Kjærligheden til hende af mit Bryst for at elske Dig?“

„Ja!“

„Men Aschinta, betænk: hun elsker mig!“

Aschinta opslug en vild Latter.

„Elsker Dig!“ skreg hun „hun, som blueedes ved at se Dig haanet og spottet, som ikke engang gav Dig Haanden til Afsted, nej, Sahib Raptajn, hun ved ikke hvor Kjærligheden er; hun er kold ligesom Sneen i hendes Fædres Hjem; — jeg vilde have knuget Dig til mig og skregt til Dem: han er uskyldig, thi jeg elsker ham! jeg vilde have sønderrevet dem, som vovede at vriste Dig ud af min Favn, med mine Negle, jeg vilde have sagt: I er nogle Uslinge, som ikke kunne læse Uskyldigheden paa hans Pande! men jeg kan . . .“

Hun opslug igjen samme vilde, spottende Latter og udstrakte truende Armen.

„Stakkel!“ mumlede Raptajnen „hun elsker mig.“

„Dg nu!“ vedblev hun med stigende Hestighed „nu, da Du er frelst, nu vil Du tye til hende, anraabe hende om Hjælp! nu har Du glemt mig, Hindupigen, som med Livsfare udred Dig af Dommens og Skjændslens Arm. nej, Sahib Raptajn! Du ligner dine Landsmænd, Du ligner hele den forbandede Slægt af Fremmede, som har tilranet sig Magten over vore Brødres Lig; Du ligner dem, Sahib, Du er utaknemmelig som dem, — kold som Isen i dit Hjem.“

Hun holdt inde og trak Vejret dybt.

Kaptajnen svarede ikke, men gif henimod Døren.

„Hvorhen?“ spurgte hun „hvorhen?“

„Tilbage til mit Fængsel!“ svarede han roligt „Kaptajn Dudley tigger Ingen om Naade og vil Ingen skyldes Tak for en saadan, den Tjeneste Du bevisste mig, vidnede om Mod og, som jeg nu erfarer, var den udsprungen af Kjærlighed; jeg har budt Dig en Broders Kjærlighed til Tak for den; mere kan jeg ikke give, men jeg vil ikke have, at Du skal være misfornøjet med min Tak, — derfor bliv her tilbage, Daaden ligger dernede, jeg vil selv ro over og overgive mig til Dommen —, og jeg er Dig da ingen Tak skyldig! Farvel!“

Han gif hurtig henimod Døren og rev den op.

Aschinta styrtede efter ham og omfavnede hans Knæ!

„Bliv, Sahib Kaptajn!“ bad hun med en Stemme, som rystede af Angst og Bevægelse „bliv og tilgiv mig! o, hvor kunde jeg ogsaa tro, at Du kunde elske den halvvilde Pige, som kun kjender sine Stove og sine Floder; tilgiv mig, men Kjærligheden gjorde mig blind; jeg er tilfreds med at maatte følge Dig som en Hund sin Herre, jeg vil aldrig forlade Dig, Du maa spotte mig, slaa mig, dræbe mig om Du vil, naar Du blot vil tillade mig at leve og aande i din Nærhed.“

Kaptajnen standsede; han følte inderlig Med-

lidenhed med den unge Pige, som elskede ham saa lidenskabeligt.

„Aschinta!“ sagde han venligt og rejste hende op „besind Dig! kom til Dig selv; vilde Du handle anderledes i mit Sted; vilde Du opgive den Kjærlighed Du siger at Du føler for mig, for en Andens!“

„O, hvor kan Du spørge derom, Sahib!“ mumlede hun.

„Hvor kan Du saa tro, at jeg vil bryde den Ed, jeg har tilsvoret Lady Rowson?“ sagde han.

Aschinta greb sig til Hovedet.

„O, hvor mit Hoved brænder!“ sagde hun „der er Ild mit Blod! jeg har været affindig! Sahib, tilgiv din Slavinde!“

„Ikke Slavinde, men Søster!“ svarede Kaptajnen og aftørrede Taarerne, som endnu hang i de lange Djenvipper „ikke sandt, Aschinta vi ville aldrig skilles!“

„Nej aldrig, Sahib!“

„Kald mig ikke Sahib, jeg er ikke din Herre!“ svarede Kaptajnen „og ikke sandt, Aschinta, naar jeg igjen er vendt tilbage til Livet, naar min Ukyldighed er bevist, naar Alt igjen er roligt, ville vi alle Tre“ — han lagde med Billie Eftertryk herpaa — „forlader dette dejlige Land og rejse til mit Hjem! tro mig, Aschinta, der er ogsaa saare smukt imellem de himmelhøje Bjerger i de dybe Dale! der snoer de

vældige Floder sig i mægtige Bugtninger; der lyder Hyrdens Horn, naar han driver sin Hjord hjem om Aftenen, og der synker Solen i et Leje af Guld langt, langt ude over det store, dybe Hav! ikke sandt, Aschinta, Du vil følge os derhen."

Hindupigen svarede ikke; kuu et dybt Suk trængte sig frem af hendes Bryst; han forlangte, at hun skulde forlade sit Hjem, for daglig at se hans Kjærlighed til en Anden; han havde berøvet hende sit Hjerte, nu vilde han ogsaa berøve hende sit Hjem.

Kaptainen tav stille; han følte, at denne Trøst egentlig hun var at føje et nyt Saar til de andre.

Hun tog langsomt sin Haand ud af hans og gik nogle Skridt frem i Rummet.

Kaptainen bukkede sig og tog en lille sammenrullet Gjenstand op fra Gulvet.

Det var et tørret Palmeblad, bedækket med hinduistiske Skrifte tegn.

Strax ved sin Ankomst til Indien havde han lagt sig efter Sproget, og var kommet saa vidt deri, at han kunde forstaa at læse det.

Han studiede derfor, da han læste sit eget Navn paa Bladet med Tilføjende af Regimentets hvori han havde gjort Tjeneste.

Hvorledes var det kommet i Aschintas Eje, thi det maatte være hende, som havde tabt det.

"Aschinta!" sagde „har Du tabt dette sammenrullede Blad?"

Hindupigen, som hidtil havde vendt Ryggen til ham, vendte sig hurtig om, men havde knapt set det, førend hun gjorde nogle hurtige Skridt henimod ham.

„Ja, det er mit!“ sagde hun med bævende Læber „jeg har tabt det.“

Dg hun greb det med detsamme og skjulte det paa Brystet.

„Om!“ tænkte Kaptajnen „hun elsker mig saa høit, at hun har ridset mit Navn paa et Palmeblad.“

Læseren er uden Tvivl af en anden Mening.

Bladet var, som vi vide, det samme hun havde modtaget af Goruen, og som indeholdt Dfferets Stilling og Navn.

Det var som om dette Blads frygtelige Betydning havde været glemt i lang Tid.

Dg dette var virkelig Tilfældet.

Aschinta havde været Kjærligheden underlagt i højeste Grad; hun havde kun levet og aandet for den; hun havde glemt hvor hun var og hvem hun tjente! hun havde kun tænkt paa et Liv, fuldt af grændseløs Lykke ved hans Side, og for første Gang følt forsmaaet Kjærligheds djævelske Kvaler.

Dg nu, umiddelbart efter at hun havde erfaret, at han endnu bestaudigt elskede en Anden, nu erindrede hun sit frygtelige Hverv, til hvis Udøvelse hun havde afslagt en gyfselig Ed.

Før havde hun aldrig glemt Indfrielsen af disse blodige Løfter; han havde som en Sporhand fulgt sine Offre hundrede af Mile, indtil det beleilige Øjeblik kom; og mange vare allerede de Offre hun havde bragt Kali, og ham, ham havde hun glemt!

De var i Nærheden, de frygtelige Thugger, det vidste hun, de var overalt, saalangt Indien strakte sig: hun behøvede maaske kun at gaa udenfor for at træffe dem lurende ved Bambushyttens Indgang, og var de der ikke, vilde den udeu Tvivl være tilstede paa den bestemte Dag, og den kunde neppe være langt borte.

„Hvilken Dag i Aaret er det i Dag, Sahib?“ spurgte hun roligt „at jeg kan bevare dem i min Erindring til Minde om din Frelse!“

„Idag er det den 9de Maj, Aschinta!“ smilede Kaptajnen, som af hendes rolige Spørgsmaal sluttede, at hendes voldsomme Bevægelse havde lagt sig.

Ashinta udstødte et Skrig og knugede Hænderne mod Brystet.

Dødsdagen var den 10de, den følgende Dag!

„Hvad nu!“ raabte Kaptajnen „er Du syg, Aschinta!“

Han ilede hen til hende og greb hende i sine Arme.

Den Ulykkelige var virtelig i Begreb med at jegne om.

Før første Gang i sit blodige Liv følte hun Afst

for den Gjerning, som hun ellers havde seet omgivet med en vis hellig Glæds.

Hun skulde forraade sin Kjærlighed, overgive den til Mændene med de tunge Siltetørklæder, disse Indiens Garotter *).

Det var frygteligt! hun elskede ham som før, og Meget kunde jo forandre sig. Oprøret vilde udbryde en af første Dage, alle Englændere, Mænd, Kvinder og Børn vare svorne Undergang, og hvem kunde vide det; maaske, kunde falde for en Kugle eller en Sepoys Slagterkniv.

Og saa, — saa var han hendes, han skyldte hende det, og han var en Mand af Ord og Væ.

Det var derfor at hun udstødte et Skrig, da hun erfarede, at Dødstimen var nær.

Hun tænkte først paa at aabenbare ham Alt, raade ham til isom Flugt, men saa tænkte hun med det samme paa den frygtelige Guddom, til hvem hun engang havde viet sit Liv; hun tænkte paa den Straf, der ventede hende selv, dersom hun blev en Forræder imod Guddommen, og hendes Hjerte vred sig af Angst og Fortvivlelse.

Ja, dersom han vilde tilsværge ved den Gud, paa hvem han troede, at han vilde glemme hende, den blege Pige, og følge med hende Indiens Datter, saa

---

*) Garotterne i London bruge samme Fremgangsmaade som Thuggerne; for at bedøve sine Offre, medens de udplyndre dem.

vilde hun udsætte sig for Thuggernes gyfelige Straf og flygte med ham bort fra det farlige skønne Fædreland med de høje Palmer og blinkende Floder; saa vilde hun følge ham til de kolde, høje Bjerge i hans Hjem og leve Resten af sine Dage ved hans Side; men hvis han vægrede sig herved, hvis han i stivnakket Taabelighed vedblev at være hende tro, saa . . .

O, det var en frygtelig Tanke! saa maatte det ske, saa skulde hun idetmindste aldrig komme til at eje ham.

„Er Du syg?“ spurgte Kaptajnen, da han intet Svar fik.

„Ja!“ mumlede hun „jeg er syg, her i Hjertet; o Sahib, Sahib, mit Djes Lys, min Sjæls eneste Tanke, hvad bringer Du mig til?“

Kaptajnen saa paa hende; han forstod hende ikke.

„Hvad mener Du, Aschinta?“ sagde han.

„O!“ stønnede hun „Tigeren har sin Mage, den lille Fugl sin; Bar og Bar er den hele Natur, Aschinta er ene! hendes Vej en Sti fuld af Torue og spidse Sten, som saare hendes Fødder tilblods, Aschinta er ullykkelig.“

„Kan en Broders Kjærlighed ikke trøste Dig, Aschinta!“

„Nei!“ raabte hun vildt „nej, Sahib, Kapitan, jeg er ej en Hund til hvem man kaster Levninger fra det fyldte Bord, jeg er en Kvinde, en fyrig Kvinde, som elsker Dig højere end alt i Verden.“

„Staffels Aschinta!“ mumlede Kapitajnen, „havde Du aldrig frelst mig; jeg kan jo ej betale Dig den Gjerning.“

„Hvor her er trykkende varmt!“ vedblev hun og udspilede de rosenfarvede Næsebor; „der er et Uvejr i Bente; det vil rase og larme, men det er kun en svag Storm mod den herinde i mit Bryst.“

Kapitajnen lagde sin Arm om hendes Liv.

„Aschinta!“ sagde han, „jeg elsker kun to Væser paa Jorden, Edith og Dig!“

„Først hende, saa mig!“ lo hun bittert; „hvorfor ikke først mig, saa hende!“

Kapitajnen svarede ikke. Han kjendte ingen Trøst ligeoverfor denne rasende, affindige Videnskab.

Der indtraadte et Djebligs Pause, under hvilken Kapitajnen gik frem og tilbage med hurtige Skridt.

Han tænkte i dette Djeblig ikke paa Edith, heller ikke paa de truende Skyer, som trak op over Englænderne. Hans Tanker vare udelukkende hos den smukke Pige, der led saa frygteligt, fordi hun elskede ham.

Hun fulgte ham med Djuene, medens han gik frem og tilbage, og foer uvilkaarligt sammen, da hun med det samme kom til at tænke paa den kommende Dag.

Med Et gik hun hen til ham og lagde sin Arm paa hans Skulder.

„Sahib!“ sagde hun med skjælvende, frygtfuld Stemme, „er din Gud den eneste sande Gud?“

Kapitajnen studsede. Et saadant Spørgsmaal af

en Hindu, der i Almiudelighed var Fanatiker i højeste Betydning, var meget besynderlig.

„Ja, Aschinta,“ svarede han, „han er den eneste sande Gud!“

„Er han meget mægtig?“ spurgte hun videre. „Kan han beskytte Enhver, som beder han derom og som trænger dertil?“

„Ja, Aschinta.“

„Er han ogsaa mægtigere end Kali?“ spurgte hun med en Stemme, som skjælvde af Bevægelse.

„Kali, Thuggernes Guddom!“ raabte Kapittajnen forbausset. „Hvor falder Du paa det?“

„Er han mægtigere?“ spurgte hun igjen.

„Han kan knuse det blodige Gudebilled med sine Dines Lyn,“ svarede Kapittajnen.

„Tilsværg mig, at Du taler Sandhed.“

„Jeg sværger det ved min Gud.“

„Saa vil jeg sige Dig Noget,“ sagde hun, „thi jeg elsker Dig saa inderligt, nej som en halvild Kvinde kan elske! Jeg vil sige Dig det, Sahib, men jeg tager det Løfte af Dig, at ingen Anden end jeg bliver din Egtfælle, hvis hun, Du elsker, dør!“

„Hvad mener Du?“ raabte Kapittajnen, som nu begyndte at fatte en ubestemt Mistanke.

„Skjæbnen er uudforskelig!“ vedblev hun, „den kaster sine Tærninger blindt hen; man ved ikke, hvad den kan bringe. Raader Du, Sahib, i Liv og Død?“

„Nej.“

„Er Du istand til at kunne falde din Elskedes

Sjæl tilbage, naar den store Gud siger til den: Kom og følg med!"

„Nej, nej!“ raabte Kapitajnen.

„Og dog spørger Du om, hvad jeg mener, naar jeg siger, at hun kunde dø. O, Sahib, jeg giver ikke en Haandsfuld Majs for din Tro.“

Hun fæstede sine store Dine paa ham med et Udtryk af Medlidenhed.

Kapitajnen studsede.

Han opdagede Noget paa Bunden af devne halv-vilde, voldsomme Siæl, som gjorde ham til Skamme. Han forstod hende.

„Nuvel, Aschinta, jeg forstaar Dig,“ sagde han. „Stjæbnen eller Forsynet, kaldt det nu, hvad man vil, raader i Alt og over Alt! Nu vel, jeg lover Dig, at ingen Anden end Du skal blive min Ægtefælle, dersom Gud kalder Edith til sig, hvad han forbyde!“

Hun udstødte et Skrig og kastede sig om hans Hals.

„Hunden tager imod Smulerne fra dit Bord!“ sagde hun. „Jeg vil sige Dig Alt. Saa vid da, Sahib . . .“

Hun fæstede sin Mund tæt til hans Ore og vilde sige ham Alt . . . . .
 . . . . . Da svingrede et skrattende Uglefkrig gennem Bambushytten, — og Aschinta foer tilbage med Djinene stive af Rædsel og med skjælvende Læber.

„Hvad var det?“ spurgte Kapitajnen og greb sin Ibentræes Knippel.

„D, den hæslige Fugl, hvor den gjorde mig bange!“ sagde hun og gjorde et Par Skridt henimod Døren „tillad mig, Sahib, at jeg jager den bort.“

Hun tog fat i Døren for at aabne den.

„Hvorfor det!“ loe Kaptajnen „er Aschinta bange for en stakkels Fugl.“

„Det er en Ugle, og jeg hader Uglerne!“ svarede hun „de ere Skjæbnens Fugle og varfler Liv og Død; de maa ikke findes i Nærheden af mig og min Kjærlighed.“

Kaptajnen kunde ikke undertrykke et Smil.

Hun var ligesaa barnlig som glødende.

„Nu, saa jag dem da bort, siden Du ikke kan lide den!“ sagde han „jeg vil hjælpe Dig.“

Han gik ligeledes hen imod Døren.

„Nej, Sahib!“ raabte hun med slet dulgt Vengstelse „Du maa ikke forlade denne Hytte; Forfølgerne er i Hælene paa Dig; din Flugt maa allerede for længe siden være opdaget, og hvad Glæde havde jeg af at have frelst Dig.“

Der var noget Sandt heri.

Bambushytten var virkelig ikke til at opdage gjennem det umaadelige tykke Buskads af Terebienthe- og Jasmintræer; kun dersom Beboeren var usorgsig nok til at vise sig, kunde han blive set.

„Nu vel, saa gaa da alene!“ sagde han „men tag Dig iagt for Slangerne; de krybe nu omkring imellem Buskene for at nyde Morgensolens svage

Straaler gennem Palmernes Kroner; vogt Dig for dem."

"Vilde Du græde, om De bed mig?" spurgte hun roligt.

"Ja, Aschinta, jeg vilde græde!" svarede han.

Hun sukede dybt, aabnede Døren og gik ud — for at jage den hæslige Fugl bort.

Kapitainen fastede sig paa Moslejet; han følte sig dødstræt baade paa Sjæl og Legeme.

Gjennem Aabningen i Loftet kunde han se Toppen af Palmerne og et lille Stykke af den blaa Himmel.

Det var et Billede af Friheden, han var Fange og dog fri.

Med Et forekom det ham, som om han saae et Ansigt titte ned til sig gennem Aabningen og lige saa hurtigt forsvinde, da dets Dine mødte hans.

Han sprang op og greb sin Ibentræes Kølle.

"Skulde jeg være forraadt!" mumlede han, "forraadt af hende?"

Han saae igjen op imod Aabningen, men opdagede Intet.

Alt var fuldstændig roligt; ikke et Blad bevægede sig, Palmernes store Blade hang stille ned, og Himlen var blaa som før.

"Jeg har drømt; jeg har Syner!" mumlede han, "jeg vil sove."

Han kastede Køllen fra sig og — jov ind paa Moslejet.

Achinta var knapt traadt udenfor før hun be-
 fandt sig Ansigt til Ansigt med en skummel udseende
 Person, der med en Abes Behændighed klattrede ned
 fra Bambushyttens Tag og stod paa Jorden lige for
 hende.

„Du var nok i Begreb med at fladdre af
 Skole!“ sagde han med et ondskabsfuldt Grin „var
 Uglestriget ikke lydt, havde Du råbet Hemmelig-
 heden.“

Achinta svarede med et rasende Slag i Spør-
 gereus Ansigt.

„Hund!“ raabte hun „tør Du tvivle om Su-
 thaens Ed?“

Manden tumlede et Par Skridt tilbage og af-
 tørrede Blodet, som sprudlede ud af hans Næse og
 Mund.

„Seg mente det ikke saa ilde!“ mumlede han „men
 da jeg laa oppe paa Taget og saa ned gennem Luft-
 hullet, forekom det mig, som om jeg saa Dig skjælve,
 og jeg hørte Dig udspørge ham om hans Guds
 Almagt!“

„Og saa?“

„Og saa!“ vedblev Manden „saa forekom det
 mig som om jeg saa din Barm hæve sig, som om
 dine Læber bævede, som om dit Dje lynede, som om
 Du ind sugede Kjærligheden med hvert Aandedrag. Et
 eneste uforsigtigt Ord af Dig var nok til at berøre

Kali sit bestemte Offer, og derfor udstødte jeg Uglestriget for at advare Dig."

"Det var unødvendigt!" svarede hun i en kold, overlegen Tone, „ingen Thugtrop har en Sutha som jeg; jeg har i to Maaneder bragt Kali flere Offre end I i et helt Aar, og Den, som tvivler herom vil jeg myrde med lige saa koldt Blod, som det hvormed Du og dine Ege myrde. — Gaa, Hund!" tilføjede hun bydende, „før mig til din Trops Gorue, at jeg kan tale til ham og fortælle ham, at han har mistroiske Uslinge blandt sine Folk!"

Manden bøjede uvilkaarligt sin Ryg, stammede nogle forvirrede Ord og lagde Hænderne overkors paa Brystet.

"Følg mig!" sagde han.

Han gik i Forvejen, følgende en smal Skovsti.

Ushinta fulgte ham, stolt, med knejsende Hoved og lynnende Djne.

Ingen af dem talte et Ord, kun Ushinta mumlede af og til Noget hos sig selv og vendte flere Gange Hovedet om og saae henimod den lille Bambushytte, som skjulte den, hun elskede og skulde forraade.

Endelig standsede Manden i en forfærdelig, vild, sønderreven Skovegn.

Vældige, hundrede Fod lange, Træstammer laa som faldne Kæmper langs henad Jorden eller

Den stotste Kapitein eller Sepoybruden.

stod i skraa Stilling, støttende de mægtige, visne Toppe til andre Atleter.

Uhyre Buske af den tornede Kaktus bedækkede Pladsen mellem dem, og store, glimrende tegnede Slangar snoede sig frem og tilbage, udbredende en affkyelig, stram Lugt.

Solens Straaler faldt brændende hede paa de mangfoldige, forskjellige Blomster, og aftvang dem en bedøvende Duft, som steg til Hovedet og foranledigede et ubestemt Ildebefindende.

Ikke en Vind rørte sig; blytung og kvælende hed hang Luften som en Raabe af Dunst og Taage over Alt og Alle. Det var en vild, uhyggelig Plads i den store Skov.

Paa en af de omstyrtede Træstammer sad fem Mænd, stille og ubevægelige som om de hørte til samme. De pjaltede Burnusser var slynget om deres halbnøgne, smudsige Legemer, og under den hvide Turban lynede de fulsorte Djne i de bronze-farvede Ansigter.

Det var Thugger; naar Manden og Aschinta kom til, var Tropfen fuldtallig.

De hørte dem komme, men rørte sig ikke af Stedet, de saae ikke engang til den Side, hvorfra de Kommendes Skridt lød.

Da Thuggen, som førte hende til Stedet, var naaet hen til dem paa en Afstand af henved femten Skridt, gav han Aschinta et Tegn, at hun skulde blive staaende, og gif ene henimod dem.

Den unge Pige adlød strax. Han standsede, bøjede Hovedet og lagde Hænderne over Brystet.

„Her bringer jeg vor Sutha!“ sagde Manden og henvendte sig til den Gne af de Siddende, en lang, mager Skikkelse med et sandt Skurkeansigt, „hun kommer for at modtage dine Befalinger og give os Underretning om, hvornaar Dffringen skal finde Sted.“

Den magre Skikkelse med Skurkeansigtet rørte sig ikke af Pletten, men en bifaldende Blinken med Djnene tilkjendegav, at han havde hørt og forstaaet.“

Endelig løftede han Hovedet lidt, lod sine smaa, stikkende Djne hvile et Øjeblik paa Aschinta, og sagde endelig i en tør Strubetone:

„Kom!“

Aschinta fortrak Munden til et haanligt Smil og gif hen til Manden, saa stolt som en Dronning.

„Du er meget smuk!“ sagde Manden, efter at have betragtet hende nogle Øjeblikke, „meget smuk.“

„Og Du er meget styg!“ svarede hun koldt.

Thuggen forandrede ikke en Mine ved denne ubehagelige Kompliment.

„Bed Du hvem jeg er?“ spurgte han.

„Ja, Du er denne Trops Gorue!“

„Seg kan altsaa befale over Dig!“

„Det kan Du!“ svarede hun.

„Og Du vil adlyde blindt?“ tilføjede han.

„Seg har altid adlydt!“ svarede hun stolt.

„Godt! Du huser en Mand, hvis Dage ere talte!“ vedblev han, „i Morgen er Kali, den guddommelige Kali, beredt til at modtage sit Offer; bring ham til os!“

For første Gang følte Ushinta en isnende Gyfen ved at modtage denne Befaling, som hun tidligere hørte og adlød med lynende Dine og bankende Hjerte; dengang var hun stolt over at være Den, som paa en Maade raadede i Liv og Død, nu følte hun, at hun fældte sin egen Dødsdom ved at affige en Andens.

Hun svarede derfor nølende:

„Kali byder, at Offret nærmer sig frivilligt!“

„Nu?“

„Og han er syg, træt af at blive forfulgt, ængstet til Døde af et gyseligt Fængsels Kvaler!“

„Saa kommer vi til ham!“ svarede Troppens Gorue med isnende Ro, „rigtignok er det paa en Maade imod Reglerne, men Kali taaler paa den anden Side ingen Opsættelse; Dommen er fældet, Gudinden trænger til et Højtidsoffer, og Kapitain Edward Dudley er en betydningsfuld Mand.“

„Du veed hans Navn?“ sagde Ushinta.

„Som Du hører!“ svarede han, „jeg er godt underrettet!“

Hun svarede ikke; hun skjælvede fra Tæse til Fod, hun, som med koldt Blod havde forraadt saa Mange.

„Dagen i Morgen forsvinder med den synkende

„Sol!“ vedblev Goruen efter en lille Pause, „Du maa altsaa sige os, naar Du veed, at Ingen er Vidne til vor hellige Handling, og vi ville da komme.“

Uchinta kunde høre sit eget Hjertes voldsomme Slag.

„Seg raader ikke for Dagen i Morgen!“ sagde hun, „I kan komme, naar I vil, men om hans Gud da har givet hans Fod Binger til at undgaa sine Fjender, ved jeg ikke.“

Bed at høre disse Ord rejste alle Mændene sig hurtigt.

Goruen gik truende henimod hende.

„Sutha!“ sagde han, „denne Mand er betroet til Dig! ve over Dig, dersom han undflyer.“

Den unge Pige foer sammen.

Hun vidste, at de frygtelige Pinsler, den pinlige Død i Flammerne ventede Den, som brød sit Ed til den blodige Guddom, og hun stod i Begreb dermed.

Den rasende Kjærlighed til ham vaagnede op paany; hun kunde have kastet sig over disse Mænd og indladt sig i en forfærdelig Kamp med dem, men — Eden, den frygtelige Ed!

„Ve over Dig!“ vedblev Goruen, „Du staar i Begreb med at blive en Forræder; jeg kan se det paa dine Øjne, jeg kan læse det paa din Pande; jeg kan se det paa dine Læbers Skjelven! Sutha, Du elsker dit Offer, Kalis Offer.“

Aschinta bøjede Hovedet og stirrede ned for sig. „Udle Selvfjærlighed!“ fortsatte Goruen med en haanlig Vatter, „jeg har selv engang været den underlagt! jeg bragte engang Kali et Offer; jeg skjælvede af Smerte, da det blev mig befalet at bringe det, jeg tiggede om Naade, men Gudinden var ubønhørlig; da huffede jeg paa min Ed — og bragte Kali mit eget Barn, min eneste Datter; det vred sig i Dødsstrampen under min Haand, men jeg brød mig ikke derom; jeg hørte dets ralslende Skrig, men jeg løsnede ikke Snyngen om dets Hals! det maatte give Kali sit Liv, og jeg, dets Fader, var stolt af sin Gjerning.“

Et støgt Smil foer over hans Ansigt, da han indhyllede sig i sin lasede Burnus som en romersk Feltherre, der fejrer sit Triumftog.

Aschinta blev staaende ubevægelig, uden at forandre en Mine; hun tænkte kun paa en Udvej, som kunde frelse ham.

„Seg gjætter dine Tanker, Sutha!“ vedblev Goruen, „jeg læser i din Sjæl som i en aaben Bog! Du søger en Udvej, en Naade, paa hvilken Du kan frelse hans Liv og siden tiltigge Dig en Bøn for dit Forræderi mod Gudinden! ha, ha, ha! Du ved altsaa ikke engang, at han elsker en Anden, at de Begge To ville glemme Dig, maaste le Dig ud, naar han er i Sikkerhed og Du lider Flamme-døden som en retfærdig Straf; Du, en uvidende, halvbild Pige, Du troer, at Du kan vandre Side

om Side med den stolte Fremmede, som tilhører et Folk, der behersker Verden ved Kløgt og Videnskab! Daare, tidobbelte Daare, som lader dit Hjerte tale med! tving det til at tie, Du Kalis ophøjede Datter; riv hans Billed ud af dit Hjerte og hust paa, at Himlens evige Salighed venter hver af Kals Tilhængere, som bliver i sin Tro, men Helvedes evige Straf Den, som berøver hende et eneste, selv det uskyldige Barns Liv."

Den smudsige Mand talte med en overlegen, spottende Ro, som ikke undlod at gjøre Virkning paa hende; hendes Dine lignede, da han omtalte den Anden, som han elskede, hendes Rivalinde, hvem han havde tilsvoret Kjærlighed og Trost.

"Hvoraf ved Du, Gorue," sagde hun, "at han elsker en Anden?"

"Vore Dine ere ikke slagne med Blindhed!" sagde han, "vi have set hende."

"Hvor, hvor?" raabte hun.

"Her i den evige Skov!" svarede Goruen, "ledsaget af sin Tjener søger hun ham langs Flodbredden, for at omfavne ham, give ham de sømteste Navne og bringe ham Friheden."

Den unge Pige snappede efter Vejret.

Hendes Dine udvidede sig, hendes Hænder knyttede sig krampagtig. Skinsygen bemægtigede sig hende fuldkomment.

"Det skal aldrig, aldrig ske!" raabte hun vild, "før skal jeg myrde ham med egen Haand."

Goruen lo.

„Ret saa, Kali Datter!“ sagde han, „nu er Du som Du bør være; den onde Mand, som havde besat Dig, er vejet bort ved mine Ords Magt, Du vil som før tjene vor Guddom!“

Han betragtede hende med et skelende Sideblik og vedblev:

„Seg saa hende! hvor var hun smuk, langt smukkere end Du! hvor han maa elske hende! det maatte ogsaa dræbe dit Hjerte at se ham omfavne hende og følge hende til Frihed og Kjærlighed, uden at sende Dig en Hilsen, uden at turde sige Dig et venligt Ord! det vilde dræbe din Fred, Aschinta, og vi, vi ville le ad Dig!“

Aschinta hævede Hovedet.

„J ville aldrig komme til at le ad mig!“ skreg hun, „og han skal aldrig komme til at følge hende; jeg skal bringe ham til Eder i Morgen, som Gudinden befaler!“

Hun saae frygtelig ud, da hun sagde disse Ord. —

Det Skjønne, det Kvindelige var forsvundet, hun lignede Tigerinden, som bereder sig, tirret til Kaseri, paa at springe frem og sønderrive.

Goruen nikkede bifaldende og lagde sin Haand paa hendes Bænde.

„Saa indvier jeg Dig til din Gjerning, Sutha!“ sagde han, „Kali vil fryde sig og regne Dig

blandt de Bedste af sine Børn, thi Du offerer hende din Kjærlighed."

"Seg elster ham ikke mere!" raabte hun, "jeg hader ham."

Goruen gned sig tilfreds i Hænderne.

"Godt, godt!" sagde han, "altsaa i Morgen, naar Solen stiger frem paa Himlen."

"Ja, vise Gorue!"

"Godt, — gaa, vi ville være her paa samme Sted! her er vildt og øde; Sngen vil overraske os her."

"Og hende?" spurgte Aschinta.

"Hendes Time er endnu ikke kommet!" svarede Goruen, "indtil da har hun Fred."

"O, jeg kunde sønderrive hende!" mumlede Aschinta.

"Berøv ikke Gudinden noget Offer!" svarede Guroen strengt, "vi forbyder Dig det."

"Seg adlyder!" sukkede hun, "men om Andre dræbe hende, angaar ikke mig."

Hun bøjede Hovedet som til en ydmyg Hilsen, vendte sig om og gik langsomt tilbage samme Vej hun var kommet.

Idetsamme Lød ligesom en dæmpet Torden henover hendes Hoved.

Palmerne prægtige Kroner bøjede sig sukkende, saa stod de atter ranke som før.

Himlen blev mørk, uden at man kunde se

hvorved! kun en lille, trekantet, hvid, skinnende Sky hævede sig langsomt op i Horizonten.

Et dundrende Brøl svarede paa den underlige Susen i Palmetoppene, og en uhyre Tiger sprang frem af Krattet, ti Skridt foran den unge Pige.

Den vendte sit store Hoved imod hende, saa et Øjeblik paa hende, og foer afsted ind imod endnu tættere Dele af Urskoven.

Hun behøvede ikke at være bange; den vidste, at Menneskers og Dyr's frygtelige Sjende, den rasende Typhan, snart vilde komme og knuse Skovens Kæmper som svage Siv; den havde ikke engang Tid til at kaste sig over hende, hvad den ellers, ifølge sin Natur, vilde have gjort; den maatte tænke paa sin egen Sikkerhed.

Ushinta sugede den tunge, kvælende Luft til sig og fastede et Blik mod Himlen.

„Er hun virkelig i Skoven nu!“ mumlede hun, „behøver jeg ingen Umage at gjøre mig! hun vil knuses under Bægten af de faldende Træer.“

En ny, rullende Lyd i de øvre Luftlag bragte hende til at gaa videre.

Luften blev brændende hed som Damp; den pressede for Brystet og lugtede som Svovl.

Rundt omkring raslede det i Krattet. Skovens vilde Beboere grebe Flugten; Brøl paa Brøl rullede fra de tørre, glohede Striber, og i vilde, rasende Spring flygtede de stærke Uhyrer for Himlens Torden.

„Om ti Minutter vil den komme for Alvor!“
 mumlede Afchinta, „nu, Fod, flyv som om Du havde
 Binger!“

Dg afsted foer hun, næsten Side om Side med
 den sribede Tiger og de hylende Schakaler; Fodent
 fløj henover Jorden med Hjortens Hurtighed, Haa-
 ret slagrede om hendes Skuldre, Læberne indslugede
 den brændende hede Luft, Djinene syntes at udmaale
 Afstanden, som endnu var tilbage; hun var vid-
 underlig smuk paa sin Flugt, smuk, som den første
 fuldendte Evadatter, der ligesom hun, for hundrede
 Tusinder af Aar siden, har flygtet for Urtidens
 langt voldsommere Orkaner.

Snappende efter Vejret, gispende af Hede
 naaede hun endelig Bambushytten, ligesom et Tor-
 denskrald rullede gennem Skoven; et Tordenskrald
 saa voldsomt, at Knaldet af tusinde Kanoner var
 en passende Sammenligning.

Et Lyn gik forud, en blinkende, skjærende Ild-
 straale, som oplyste Alt, selv den mindste Gjen-
 stand.

Dg over den hele Jord en Himmel, sort som
 Beg, hvorfra en rullende, uhyggelig Varm uden
 Ophold lød, kun afbrudt, eller rettere gjort uhyrlig
 ved de mægtige Tordenskrald.

Orkanen var begyndt.

Hun rev Døren til Hytten op og styrtede ind.

Kapitainen ilede hende imøde og greb hendes
 Hænder.

„Himlen være lovet!“ raabte han gjennem Elementernes Raser, „Himlen være lovet, at Du kom, Aschinta! jeg var i Begreb med at trodse enhver Fare og begive mig ud for at komme Dig til Hjælp som Du mig! jeg hørte Orkanen komme og skjævede for dit Liv! Gud være lovet, at Du er her tilbage.“

Han trykkede et Kys paa hendes Pande.

Aschinta knugede Hænderne mod Brystet; hendes Læber bevægede sig uden at frembringe en Lyd; han talte saa hjerteligt til hende, han var saa glad over, at hun var kommet tilbage, — og hun . . .

Hun havde forraadt ham!

Ottende Kapitel.

I det yderste Djeblit.

Omtrent et Par Timer før det her Fortalte foer to Ryttere i Galop henad den bugtede, smalle Skovsti, der, som vi vide, løb langs med Flodbredden, omtrent en tre til femhundrede Skridt fra denne.

De to Ryttere var Edith og Nubuk, der endnu ikke ganske havde forbundet Skrækken over Mødet med Sepoyerne. Den snilde Dreng kjendte nemlig altfor godt sine Landsmænd til at tage fejl af deres mørke Miner og bestemte Udseende.

Han vilde sætte sit Liv i Pant paa, at et Oprør var i Udbrud, trods de engelske Autoriteters søvnige Forsikringer om, at der var Fred og ingen Fare, og han vidste, at naar Sepoyen kom i Raseri, grebet af en vild Fanatisme, blev Intet heligt for ham, Alt faldt da som et Offer for hans vilde Natur.

Han gjorde sin Herskerinde opmærksom derpaa og opfordrede hende til at fjerne sig saa hurtig

som muligt, før de brune Krigere maaste fortrød, at de havde ladet hende undslippe, og satte efter hende.

Edith fordoblede Hestens Fart, rigtignok af en anden Grund, og Rubuf lo tilfreds, da han fulgte hende i Galop.

Skoven blev tættere og tættere; de store Sumpe, som strakte sig dybt ind i den, begyndte allerede at gjøre dem Vejen besværlig, og Buskadsjet var paa sine Steder saa tæt, at de to Ryttere maatte staa af og tilbagelægge Vejen tilføds. Alt tydede paa, at man nærmede sig de mere ubesøgte Steder i den uhyre Skov.

Ediths Dine gennemsøgte enhver Tykning, enhver Busk; hun kunde beregne, at Flygtningen ikke kunde have naaet ret langt, da det ingenlunde havde været noget let Arbejde at ro over den stride Flod, og at altsaa en betydelig Tid var medgaaet dertil.

Han kunde derfor ikke være naaet ret langt, han maatte være i Nærheden, skjult et eller andet Sted, hvorfra han senere kunde iværksætte sin Flugt længer Syd paa.

Lord Ranaughts Forsikring om at sende et Kompagni Soldater ud efter ham, fyldte hende med Skræk; hun maatte for enhver Pris finde ham før Soldaterne.

Bladet, hun havde revet af Missionærens Bog, indeholdt tilstrækkelig Oplysning.

Det fremgik tydeligt af dets Indhold, at det

Hele var et Komplot, som kun gif ud paa at stille sig af med visse Personer inden en bestemt Tid; Edward Dudley var uskylbig, derom var hun overbevist, og Flugten fra Fængslet var uden Tvivl en Snare, han var lokket i, for at man kunde lade ham forsvinde uden den mindste Opsigt.

Dagen nærmede sig, der var endog kun faa Timer tilbage.

Den unge Pige følte sit Hjerte banke af Angst; det anede hende, at lejede Snigmordere stod bagved og kun ventede paa Dagen for at kaste sig over deres Offer.

„Fremad, Rubus, fremad!“ sagde hun, „han maa findes, før det er forsilde.“

Dg atter opmuntrede hun sin raske Hest til Hurtighed og foer som et Lyn henad Stien langs Flodbredden.

Den kvælende Hede generede ikke snyderligt.

De uhyre Træers tætte Kroner holdt de glødende Solstraaler ude, og kun hvor en Abning imellem dem tillod disse at falde lodret ned, var det som om man indaandede en trykkende tør Hede.

Efter faa Timers Ridt gjorde man Holdt.

Edith stod af og besteg en lille Høj, fra hvis Top hun kunde se udover den store Flod, som væltede sine blinkende Bølger i dorst Ro gjennem det prægtige Landskab.

Hun havde knapt kastet sit Blik udover den, før hun udstødte et Skrig.

Omtrent to til trehundrede Allen fra Land
 faa hun to store Lancher, fuldtpakkede af Soldater,
 nærme sig dette.

Hun kunde umulig tage fejl.

Disse Soldater var det Kompagni, som Lord
 Ranought førte, og som var bestemt til at anstille
 en formelig Klappjagt efter Flygtningen.

Det var rimeligt, ja endog højst sandsynligt,
 at de vilde finde ham.

Spredte som i en Blænkerkjede vilde de med
 Lethed kunne opsoge hele Flodbredden og derpaa
 trænge dybere ind i Skoven, hvor deres Antal ikke
 lod dem frygte Noget videre af de vilde Dyr.

Maaske der endog var givet hemmelig Ordre
 til at skyde ham ned, dersom han ikke overgav sig
 frivilligt, — og da var Dfferets Død kun en fryg-
 telig, forudberegnet Nøjagtighed.

„Kubuk, Kubuk!“ kaldte hun, „se, se, Solda-
 terne.“

Den lille Hindudreng gjorde Hestenes Tømmer
 fast til en Bust og ilede opad Højen.

„Ja, ved Brahma!“ raabte han, „der kom-
 mer de!“

Baadene kom stedsse nærmere, om et godt Kvar-
 ter vilde de have naaet Flodbredden, og efter en
 halv Times Forløb kunde Forsølgelsen begynde.

Edith knugede Haanden imod Brystet, og hæ-
 vede Djnene mod Himlen.

„Er der da ingen Redning?“ mumlede hun, „vil Gud virkelig tillade slige Gjerninger.“

„Lad os ride videre, Mylady!“ svarede Kubuk, „maaske vi kunne være heldige og træffe Sahib Kapitainen før de andre; vi kunne da med Lethed finde et Skjulested indtil videre.“

„Ja, ja!“ stammede Edith, sittrende af Angst, „lad os komme afsted; blot Hestene holde ud, de synes mig allerede udmattede.“

Kubuk vendte Hovedet om mod dem og studsede. De to Heste saa virkelig trætte og udmattede ud.

De hang med Hovederne og rørte ikke de friske Græsspirer, som stod rundt om dem.

„Det er ikke Udmattelse!“ sagde han, „det er noget Andet!“

„Afsted, afsted!“ befalede Edith, „vi ride til de styrte; han maa advares, og da han ikke er her i Nærheden, er det rimeligt, at han enten er thjet ind til den kjendte Steder i Skoven eller er gaaet endnu længer Syd paa for at naa den lille By Etawah! kom, Kubuk!“

„Vi gjør klogere i selv at søge os et Skjul, Mylady!“ svarede Kubuk og kastede et Blik imod Himlen, „vi kunne dog ikke komme ret langt alligevel.“

„Hvorfor?“

Kubuk pegede til Vejrs.

„Se, Mylady!“ sagde han, „hvor alle Blade hænge tungt ned, ligesom om en Vægt tyngede paa Den stotste Kapitain eller Sepoybruden. 32

dem, Luften bliver varmere og varmere, den brænder i Halsen som Ild; og se Floden, Floden!"

Han pegede udover den.

Dschimma havde pludselig skiftet Udseende.

Dens gulladne Bølger vare med Et blevne blaaligsorte; store, hvide Pletter viste sig hist og her paa Overfladen for at forsvinde lige saa hurtig som de kom, og Bølgerne slog med dump Larm mod Bredden, uden at det dog var muligt at opdage den mindste Forandring i den dorste, døjsige Søgang.

"Hvad er det, hvad betyder det?" spurgte Edith forbauset, "se hvor mørk Floden ser ud."

"Det betyder, at en Orkan er i Anmarsch!" svarede Nubuk, "Soldaterne ville ikke komme til at søge for det Første."

Det saa ud til, at han havde Ret.

De to store Baade stød frem imod Bredden med fordoblet Fart! Vandet dryppede fra Ruderne som Draaber af Beg med et ildevarslende, sorteblaat Skjær.

"Skod der forude!" hørte de tydelig lyde fra den forreste Baad, og i samme Nu stød den som en Pil op imod Bredden, ind i Rørene og Sivene. Luften var saa mærkværdig stille, at intet Ord gik tabt.

"Hal begge Baadene op paa Land!" befalede en Stemme, som Edith strax gjenkjendte som Lord Kanaughts, "vi saa haardt Vejr, og Floden kunde gjerne saa ifinde at rive dem med sig, hvis vi nøj-

edes med at jurre dem fast! paa Land med dem, Folkens; de kunde desuden tjene os som Tag, naar Skyllen begynder."

Soldaterne kjendte Faren, som nærmede sig og havde ikke noget imod at benytte de store rummelige Baade som Dækning imod Uvejret.

Med forenede Kræfter fik de halet dem op over det slimede Lag Dynd, som bedækkede Flodbredden, og kastede dem nu op paa Siden, saaledes at de stod stødt op til to mægtige Træer, der saa ud til at kunne modstaa den mest rasende Orkan.

"Vi ville oppebie Uvejret her," sagde Lord Kananght, "og begynde at søge, naar det er forbi; halvtrædjindsthye Kupier til den Mand, som fanger ham død eller levende."

Et Hurra besvarede disse Ord, medens Edith gjøs og hurtig gik ned ad Højen, hvor hun udsatte sig for at blive set.

"Afsted!" hvistede hun og besteg sin Hest, "afsted."

Nubuk var snart i Sadlen, og Begge foer paantyst afsted.

De behøvede ikke at opmuntre de stakkels Dyr, som lod til fuldkommen at forstaa Faren.

Med tilbagelagte Dren foer de afsted og søgte af sig selv ind i Skovens tætteste Del.

Det var et rasende tøilesløst Ridt.

Edith havde Umage ved at holde sig i Sadlen, medens Nubuk slog sine Arme om Hestens Hals og lagde sig fladt henad den.

„Den vil finde et Tilflugtsted af sig selv!“ tænkte han, „jeg betror mig til den.“

Edith forsøgte forgjæves at standse sin Hest eller bringe den ind paa en bestemt Vej.

Den foer afsted ad en ubanet Sti, der var fuld af store knudrede Rødder, og forsøgte flere Gange at kaste sin Byrde af.

„Min Gud!“ tænkte hun, „den vil løbe med mig til den styrter, og hvad saa . . .?“

Nubuks Hest fulgte troligt efter og gjorde de samme fortvivlede Anstrængelser for at blive sin Byrde kvit, men han havde, som sagt, klamret sig fast og blev hængende.

Paa denne Maade foer de to Ryttere afsted paa Ryggen af de forfærdede Heste, som bogstavelig vare bedækkede med et Lag hvidt dampende Skum.

Himlen var imidlertid bleven sort som Beg; Tordnen rullede uophørlig, Lynene blinkede over hundrede Gange hvert Minut; tordenlignende Brag af omstyrrende Træer lød rundt om dem, og en Orkan, om hvis Raseri vi ikke mægte at danne os et Begreb, foer hylende igjennem den evige Skov.

Foran og bagved dem, til Højre og Venstre lød hæse, skrattende Brøl af de vilde Dyr, som flygtede med hængende Hoved og Hale, ja, to vældige Tigere fulgte dem endog Side om Side ligesom for at søge Beskyttelse hos det mættige Menneske, Jordens hyperste Skabning.

Det var umuligt at sige et Ord; Larmen var

altfor frygtelig; om man havde affhyret tusinde Ra-
noner paa engang, vilde de ikke være blevne hørte.

Naturen vilde engang for Allvor vise sin Magt
ligeoverfor Menneskene og sine andre Skabninger.

Bilde man have fortalt en Indfødt, at to Men-
nesker foer omkring i Skoven, tilmed til Hest, hvor-
ved de vare udsatte for at knuses mellem Træerne
eller træffes af en omstyrrende Træstamme, vilde han
have rystet paa Hovedet og erklæret det for Usand-
hed, eller ogsaa vilde han have sagt, de vare besatte
af Ødelæggelsens Dæmon, som førte dem Under-
gangen imøde; thi Ingen vovede sig ud, naar Dy-
fonen raste, da herimod intet Hus ingen Bygning var
stærk og solid nok.

Nubuk havde derfor omtrent tabt Modet.

Han paakaldte sine talrige Guder og klamrede
sig fastere til den forstrækkede Hest, som foer afsted
efter den anden, ikke bekymrende sig om Tigerne, der
fulgte den Side om Side, men kun om den oprørte
Natur.

Med et lod der et Skrald, et saa forfærdeligt,
at Jorden rystede under de vældige Træer.

Skoven syntes at staa i Flamme; røde, gule,
grønne Straaler lynede overalt.

Det var flaaet ned.

Et Træ, en uhyre Ræmpe, vel sine halvandet
hundrede Fod høj, styrkede om, truffen af det him-
melske Lyn, og slog siue alentykke Grene ned over

sine omkringstaaende Naboer med et tordenlignende Brag.

Edith blev truffen af en tynd Gren og slynget af Sadlen, medens Nubuk blev fejet ned ad Hesteryggen og kastet en Snes Fod bort.

Begge Hestene galoperede videre i vild Galop, befriede for deres Byrde, medens Tigerne, tudende af Skræk, vendte om og fjernede sig i uhyre Spring.

Ovenpaa dette voldsomme Udbrud blev det, som ved et Trylleslag blikstille; ikke en Vind rørte sig. Alt var blytunt og kvælende, og Himlen var om muligt, mørkere end før.

Orkanen gjorde en Pause førend den paany begyndte at rase med samme eller fordoblet Kraft.

Edith rejste sig og vakte nogle Skridt frem.

„Nubuk!“ raabte hun, „Nubuk!“

Hindudrengen svarede med et kvalt Skrig.

Den lille Fyr havde flaaet sig slemmt imod en Træstub og kunde knapt holde sig paa Benene.

„Gud er imod os, stakkels Nubuk!“ vedblev hun og hjalp ham ud af den Bunte Grene og Kviste han bogstavelig var indviklet i, „hvad gjør vi nu! vi ere Begge forslaaede og trætte.

Nubuk greb sig til Hovedet for at jamle sine Tanker.

„Afsted!“ raabte han, „afsted, Mhylady, vi maa søge at naa et eller andet befolknet Sted; naar Tyfönen er draget forbi, ville de vilde Dyr komme tilbage, og da ve os, Mhylady, ve os; de ville søn-

derrive os og drikke vort Blod; afsted, Mylady, afsted!"

Uden at oppebie hendes Svar styrtede han afsted.

Edith fulgte ham uden Modsigelse; hun havde tabt Fatningen.

Rubuf havde knapt gjort et halvt hundrede Skridt gennem Grenene, som laa spredte rundt omkring, før han udstødte et højt Glædesraab.

"Frelste!" skreg han, "frelste, Mylady!"

Han havde maaste Ret.

Foran ham hævede en mægtig Stenbygning sine Ruiner midt imellem Træerne. Han skimtede den tydeligt, trods Mørket, gennem en Tjkning af lavstammede Trær, som strakte sig henved et hundrede Skridt i Længden.

"Kom!" vedblev han, "kom, Mylady; om nogle faa Minutter vil Orkanen begynde igjen voldsommere end før, og da er ingen Redning mulig."

Han vilde trænge igjennem en Abning i Trægruppen, da han pludselig følte sig greben om Livet og holdt fast.

"Thuggerne!" raabte han, "Thuggerne."

Denne Gang tog dog den lille Fyr fejl.

Den, som holdt ham var ganske vist et Menneske, men ingen Thug.

Hans Skræk blev endvidere forvandlet til Glæde, da Manden, forundret raabte:

"Rubuf!"

Hindudrengen vovede nu først rigtig at betragte Manden, hvis Ansigt han kunde se, trods Mørket, som omgav ham.

„Djalma, Sahib Djalma!“ raabte han, „Brahma være evig velsignet, vi ere frelst.“

„Ve, hvem?“ spurgte Djalma, thi det var virkelig ham, som havde vovet sig udenfor de faa Minutter Orkanen pustede, da han troede at have hørt Lyden af menneskelige Stemmer.

„Der, der Sahib!“ raabte Rubuf og pegede paa Edith, som vakkede fremad med sænket Hoved og fremstrakte Arme.

„Hvem er den Sahib?“ spurgte Djalma.

„Det er ingen Sahib, det er Mylady, som vil opsoge Sahib, Kapitajnen!“ svarede Rubuf, som ubevidst røbede sin Hersterindes Hensigt.

„Lady Lowson, raabte Djalma, „men ved alle Indiens Guder, er hun affindig; ved hun ikke, at man er mere sikker i en Regn af dræbende Kugler, end i Indiens Urstove! ved Brahma, den Kvinde maa være meget modig.“

Dg uden at bryde sig videre om Rubuf, skyndte hun sig henimod Edith, der var en Almagt nær.

„Lady Lowson; sagde han, „taf Himlen, at den sender Dem mig imøde! kom, følg mig, der er intet Minut at spille.“

„Edith svarede ikke.

Med et dybt Suk tumlede hun bevidstløs tilbage og vilde være faldet, dersom Djalma ikke

havde grebet hende, løftet hende op, og nu bar hende hurtig gennem Dykningen henimod Indgangen til Bygningen, der, som vi vide, var den gamle, forladte Bagode.

„Tænd Ild, Nubuk!“ sagde han, „Slangerne bo i de forreste Rum!“

Nubuk stak hurtig hen til den endnu brændende af Lynet ramte Træstamme, afrev en Gren, tændte den, og var næsten i samme Nu tilbage.

„Luk op!“ befalede Djalma.

Dplukningen bestod i at rydde Vejen for den Mængde Grene, som næsten spærrede Indgangen.

Holdende den tørre, knittrende Gren ned imod Jorden gik Nubuk dristig videre, men denne Forsigtighedsregel var nu overflødig.

Under en uhyre, nedstyrtet Sten, som Orkanen havde revet ud af sine Fuger og slynget ned gennem det sprøde, hullede Loft, laa begge Giftslangerne, som Djalma hidtil havde skræmmet ved Ilden.

Deres Haler bevægede sig endnu udenfor den tunge Sten med den for Slangerne ejendommelige Sejglivethed, medens de affhyelige, flade, trekantede Hoveder laa knuste under den med deres frygtelige Giftbeholdning.

Djalma gik derfor dristig videre og traadte ind i Bagodens tidligere omtalte, indre Rum.

„Vila!“ sagde han, „her bringer jeg Dig din tilkommende Pleiemoder.“

Barnet fløj ham imøde.

„Moder, søde Moder!“ raabte hun, „lad mig kysse Dig.“

Men hun standsede strax efter bedrøvet og lod de udstrakte Hænder falde ned ad Siderne.

„Det er ikke min Moder!“ sagde hun.

„Hun skal være Dig i Moders Sted!“ sagde Djalma, „hun er en Ferringhe, ligesom Du.“

„Men!“ indvendte den Lille, „det er jo en Sir, det er ingen Mylady.“

„Stille Vila, saa kald hende Sir!“ svarede Djalma, „men hun skal være din Moder, — naar Kædserne begynde!“ tilføjede han sagte.

I det samme foer en blinkende Straale hen over Himlen, efterfulgt af et bedøvende Strald.

„Nu begynder det andet Angreb!“ sagde Djalma, „men vi er i Sikkerhed; denne Bygning er tusinde Aar og har trodset mangfoldige Orkaner.“

Edith slog Øjnene op og saae sig forundret om. Da hun fik Dje paa Djalma udstødte hun et Glædestrig.

„Djalma, ædle Hindu!“ sagde hun, „De vil hjælpe mig at frelse ham, ikke sandt!“

„Gud er stor,“ svarede han roligt. „Skjæbnens Beje kjenner kun han.“

Disse Ord, udtalte af et Menneske, som hun ellers vilde have kaldet Bantro, slog hende.

Hun følte, at Alt laa i Guds Haand; han

havde befalet Elementerne at rase; han kunde ogsaa lægge Stormen i et stakkels Menneſtebryst.

„Jeg vil ſige Dem alt, Prins!“ ſagde hun.
„De ſkal kjende min, hans, vor Skjæbne.“

„Vor!“ gjentog Djalma.

„Ja vor!“ ſvarede hun, „hør efter!“

„Og medens Lyn flammede efter Lyn og Skoven ryste under de vældige Tordenbrag, fortalte hun ham om Bladets ſkrækkelige Indhold og Dofrenes Dødsdag.

Djalma tog Vila ved Haanden.

„Her er det første frelste Offer!“ ſagde han,
„Mifs Vila Faidherbe.“

Edith trykkede hende i ſine Arme.

„Jeg vil være Dig i Moders Sted,“ ſagde hun,
„hvis hun, ſom med Rette tilkommer dette Navn, er faldet ſom Offer for hine Uſlinge; og vi ville haabe til Gud, at i det mindſte nogle af os Dødsmærkede ville ſtaa frem og fuldbyrde Straffen over Forbryderen.“

Den Lille klyngede ſig til hende.

„Maa jeg altid være hos Dem, indtil jeg kommer tilbage til min Moder?“ ſpurgte hun.

Edith ſukkede; hun ſaae paa Bladet, hvor Lady Faidherbes Navn allerede var forſynet med det ſorte Tegn, ſom betød, at Offeret havde udſtridt.

„Ja!“ ſagde hun, „ja, ſtakkels Vila, jeg vil aldrig forlade Dig!“

Djalma ſtirrede mørkt hen for ſig.

Han vidste, at en blodig Tid stod for Døren!
 Kun Gud kunde da hjælpe, han var magtesløs.

Det var imidlertid bleven Nat.

Uvejret vedblev, men mindre voldsomt. Ly-
 nene tabte Halvdelen af deres Styrke og Torden-
 skrældene bleve svagere, medens en Vandmasse, som
 om Skyerne styrtede ned, strømmede ned fra Him-
 len og blev indsuget af den tørre, glohede Jord.

Morgenen efter var fjølig og behagelig. So-
 len brændte vel med sin sædvanlige Kraft, men den
 voldsomme Regn havde dog givet alt et friskere Udse-
 ende; Naturen havde tilladt det glohede Indien at nyde
 en Regns uudsigelige Belyst, men kun en Time, thi
 da var allerede Alt igjen knasttørt, Jorden syntes
 at brænde og Luften forekom den Fremmede som
 Bølger af glødende Strømme.

En uhyre Mængde Træer laa hist og her i
 den evige Skov, og langt oppe paa Land, imellem
 Bregnerne og Kaktusserne vraltede Dschimmas skjæl-
 dede Krokodiller paa Bejen ned til Floden, som i
 sit Raseri havde ført dem med sig, da den gif over
 sine Bredder.

Man kunde se, at en frygtelig Odelæggelsens
 Aand var faret hen over det skjøne Land, men
 tillige, at dette besad en Mangfoldighed, som meget
 godt kunde undvære prægtige Palmer og glimrende
 Blomster, uden at miste det Mindste af sin Ynde.

Rundt om Bambushytten laa en uhyre Mængde afrevne, armthkke Grene, blandet med omstyrkede Træer, men den, som havde opført den, havde valgt den rigtige Plads.

Dækket fra alle Sider og opført af et seigt, smidigt Materiale modstod den Orkanen, og de saa Solstraaler, som sneg sig ned til dem gennem det tætte Løvtag, saa den staa urørt som ved Uvejrets Begyndelse.

„Frygt ikke, Sahib!“ havde Nschinta sagt, da de tynde Bambusbægge i Ordets bogstavelige Betydning svajede frem og tilbage, „denne Hytte kan kun knuses under et omstyrkende Træ, og af dem er intet saa højt her i Nærheden, at det kan naa den; vær derfor rolig Sahib, det Fristed er sikkert!“

Dudley sov, da Morgenens gryede; de udstaaede sjælelige og legemlige Lidelser havde trættet og udmattet ham; han følte sig svag og syg.

Han sov derfor ind ved Midnatstid midt under Tyfonens Rasen; de mægtige Tordenskrald formaaede ikke at vække ham; de blinkende, blaalige Lyn, som gav Himmelen Udseende af et Hav af Flammer saa han ikke; han sov og drømte om sin Kjærlighed, om Edith, om sin krænkede Vre.

Og hun, den Forsmaaede, hun som havde frelst ham fra den forsmædelige Straf, hun vaagede trofast ved hans Leje. Med tilbageholdt Aande lyttede hun til den mindste Støj, som afveg fra Orkanens Tuden; det kunde være Forsølgerne og hun

wilbe bevare ham for dem, for — besynderligt nok — selv at overgive ham til Døden.

Hendes Dine forlod ham ikke. De stirrede paa ham, som om de vilde indprente sig hans Billed til evige Tider; men bag dette blide, vemodige, kjærlighedsaandende Blik funkede et andet, som pludseligt kom og forsvandt, naar Sjælen fremtrylledede et andet Billed for hende, og naar Skinsygen vaagnede af sin urolige Slummer for at berede hende ny Kvaler.

Dette Blik var flammende, truende, forfærdeligt. Det var Hadets, Skinsygens, den forsmædede Kjærligheds.

Saa længe det varede, kun nogle faa Sekunder, var hele hendes lidenskabelige Sjæl i Dyrer, i et saadant Djeblik kunde hun have kastet sig over ham og kvalt ham med sine egne Hænder, men lige saa hurtigt vendte Tanken tilbage til de uhyggelige Mænd i Skoven, til Hævnerne, til dem, som vilde tilfredsstille hendes Had.

Ret et Billed af Orientens Døtre var hun; heftig, voldsom, kogende af Lidenskab; en Vulkan, som uophørligt ulmede paa Bunden af hendes Sjæl, for engang imellem at bryde ud, voldsom og vild.

Saaledes sad hun den hele Nat.

Ude knittede Lynene og rullede Tordenen; hun saae ikke de første og hørte ikke den sidste, hun saae kun ham og hørte kun hans regelmæssige, rolige Aandedrag.

Endelig lød det sidste Tordenstrald.

Et Suk fra de mægtige Trækroner gik gennem den evige Skov; det var som om de følte, at Kampen var forbi, og at de nu, som før, kunde fryde sig ved Solens flammende Straaler.

Ashinta reiste sig og gik henimod Døren.

„Den store Stjerne vil snart vise sig!“ mumlede hun, „de vente paa mig og paa ham, og de skulle ikke vente forgæves. Loddet er kastet, enten hans Liv eller hans Kjærlighed.“

Hun betragtede endnu engang den Sovende, aabnede Døren og traadte ud.

„Hvilken Friskhed!“ sukede hun, „hvilken kjølig Luft, og dog aander jeg saa tungt.“

Horizonten var ubetydelig lysere i Sydvest end i de andre Verdenshjørner, et Bevis paa, at den store Stjerne snart vilde vise sig.

„Timen nærmer sig!“ mumlede hun, „han maa dø!“ Idetsamme foer en blinkende Guldpil op over Himlen.

„Solen!“ mumlede hun, „held Dig, Kali, jeg vil bringe Dig et Morgen-Dffer, enten ham eller mig!“

Hun rev hurtigt Døren til Hytten op og traadte ind med raske Skridt.

Kapitainen vaagnede ved Støjen og sprang hurtigt op, idet han greb sin Rølle.

„Er det Dig, Barn!“ sagde han, idet et roligt

Smil for over hans Ansigt, „af Dig har jeg Intet at frygte.“

„Nej!“ svarede hun med bortvendt Ansigt, „af mig har Du Intet at frygte.“

Kapitainen studsede; hun havde lagt en sælsom Betydning paa Ordet „mig“.

„Af hvem mener Du ellers?“ spurgte han.

„Sahib,“ sagde hun og traadte tæt hen til ham, „Sahib, jeg besværges Dig ved din Gud, tal Sandhed.“

„Hvad mener Du, Aschinta?“ sagde han. „Du er saa bevæget! sig mig, truer en ny Fare mig?“

„Sahib,“ vedblev hun, „vil Du ofre dit Liv for hende, Du elsker?“

„Ja, Aschinta, ja!“

Aschinta blev bleg og skjælvede; dette Svar kunde hun ikke tage fejl af.

„Tal, Barn, sig mig hvad Du mener med dette Spørgsmaal! er Lady Lowson i Fare?“

„Det ved jeg ikke!“ svarede hun koldt. „Det angaar ikke mig; jeg vilde kun have at vide, om Du endnu elskede hende.“

„Det ved Du jo!“

„Nu ved jeg det!“ svarede hun med et bittert Smil, „men Gud give jeg ikke vidste det.“

„Hvad mener Du, Aschinta?“

„Intet, Sahib Kapitan, Intet!“ svarede hun i en haard, truende Tone, „jeg vilde kun give Dig

et nyt Bevis paa, at ogsaa jeg elsker Dig endnu ligesaa højt som før og langt højere end hun."

"Ti, Aschinta!" raabte Kapitainen, "ti med de Ord!"

"Du befaler og jeg adlyder!" sagde hun, "jeg er jo nærmere din Slavinde og har kun at adlyde."

"Aschinta, stakkels forvildede Sjæl!" udbrød Kapitainen og greb hendes Haand, "hvorledes skal jeg dog bære mig ad med at læge det Saar, jeg imod min Vilje har tilføjet dit Hjerte."

Den unge Pige opflog en spottende Latter.

"Det er lægt, inden Solen gaar ned!" sagde hun, "jeg har kun et Offer tilbage at bringe, og min Kjærlighed til dig er forbi."

"Hvilket Offer, Aschinta?"

"Endnu en Gang at frelse dit Liv, Sahib!" sagde hun roligt, "for at du engang sammen med hende kan tænke paa den stakkels Aschinta!"

"Forklar dig, Aschinta!" raabte Kapitainen, "hvem truer nu mit Liv?"

"Hør efter, Sahib!" svarede hun, "og du vil give mig Ret, naar jeg siger, at Døden svæver over dit Hoved."

Kapitainen greb instinktmæssig sin tunge Ibentærs Knippel, det eneste Vaaben han havde.

"Medens du sov!" begyndte hun i en langsom Tone, der blev hurtigere efter som hun talte, "gik jeg udenfor, for at se, hvad Ratten havde bragt. Rundtom Ødelæggelse og Tilintetgjørelse, omstyrtede

Den skotske Kapitain eller Sepoybruden.

Træer og nedrevne Grene, — og hundrede Skridt herfra — dine Fjender!"

Kapitainen traadte et Skridt tilbage.

"Taler Du Sandhed!" sagde han, "søger man efter mig?"

"Ja Sahib; Rødtjolerne*) var der!" svarede hun, "to af dem sad paa en omstyrret Træstamme og talte om Dig, Aschinta har gode Øren; da jeg hørte dit Navn nævne, listede jeg mig nærmere; lyd-lost som Tigeren, og jeg hørte da, at de talte om Bambushytten her og at de vidste, at Du sov derinde.

"Jeg er fortabt!" raabte Kapitainen, "men levende skulle de aldrig faa mig."

"Stille, Sahib, din Time er endnu ikke kommen!" afbrød hun ham, "de to Rødtjoler rejste sig, jeg hørte dem sige, at de vilde underrette deres Anfører om hvad de havde opdaget og vende tilbage med deres Kammerater, naar alle vare samlede."

"Lad os komme bort herfra!" raabte Kapitainen, "heller blive sønderreven af de vilde Dyr end overgivet til Skjændsel og Vanære."

Han gjorde et Skridt henimod Døren; Aschinta standjede ham.

"Tillad mig, Sahib!" sagde hun, "at vise Dig et nyt Fristed, hvor Du forelobig er i Sikkerhed saa-

---

*) Saaledes kaldte de Indfødte de engelske Soldater.

længe, indtil jeg har overbragt dit Bud til Ladyen i Delhi.

„Du vil virkelig gjøre mig den Tjeneste!“ sagde Kapitainen glad, „Du vil virkelig?“

„Ja,“ svarede hun, „ja, Sahib, jeg vil forsøge paa at bringe hende Underretning om din Frelse ved mig, og jeg vil bede hende gaa til den store Dommer*) for at faa din Sag undersøgt!“

„Tak, Aschinta, saa vil jeg prøve paa at frelse mit Liv!“ sagde han.

Hun betragtede ham forbauset; hun kunde ikke rigtig forstaa, at Nogen kunde lægge saa megen Vægt paa Vren.

„Saa kom, Sahib!“ sagde hun hurtig, „kom, jeg vil føre dig til et nyt Fristed, hvor man ikke finder dig saa let; men skynd dig, Rødkjolerne kunne komme hvert Øjeblik, og da er det forsilde.“

Kapitainen greb Kniplen, som han havde kastet fra sig og vendte sig mod Aschinta.

Et forunderligt Lyn i hendes Øje, en mørk Sky i det forbausede ham.

Han havde ogsaa lagt Mærke til, at hun stedse slog Blikket mod Jorden, naar hun talte til ham.

„Aschinta!“ sagde han roligt, „du forraader mig!“

Hindupigen foer sammen og skjælvede over alle Lemmer.

*) Gouvernøren over Indien.

Spørgsmaalet var kommet saa uventet og ligefremt, at hun folte sig truffet deraf.

„Tilstaa det kun!“ vedblev han, „Du forraader mig; nu, da Du ikke kan faae min Kjærlighed, vil Du idetmindste have mit Liv!“

„Nej!“ raabte hun, „nej, Sahib, Achinta forraader ikke Den, hun elsker! hun er ulykkelig, lidende af sin Kjærligheds Kvaler, men hun forraader ikke Den, hun elsker! kom, Sahib, og din Gud tilgive Dig dine Ord.“

Hun rev Døren op og styrkede ud.

Kapitainen fulgte efter, knugende sin tunge Knippel fast inde i Haanden og seende sig om til alle Sider.

Han stolede ikke paa hende; han kjendte de Indfødtes voldsomme og rænkefulde Karakter, naar de, efter deres Mening, blev gjort Uret, og det var en Uret, mente hun, ikke at elske hende.

Alt var imidlertid fuldkomment roligt udenfor; den omstyrkede Træstamme, paa hvilken de to Soldater, efter hendes Fortælling, havde siddet, var tom, og hun fjernede sig desuden længer og længer fra Flodbredden, idet hun ilede fremad med hurtige Skridt, et Bevis paa, at hun ikke pønsede paa at overgive ham til Soldaterne, som uden Tvivl holdt Flodbredden besat.

„Seg gjør hende Uret!“ tænkte han, „hun vil frelse mig, — stakkels Pige, — jeg veed, hvad Du lider.“

„Fremad, Sahib!“ sagde hun, da han sagtnede sine Skridt, „vi maa skynde os!“

Hun fæstede sine Djne paa ham med et ængsteligt, sky Udtryk, som paany vakte hans hele Mis-tanke.

„Nej!“ sagde han, „jeg gaar ikke et Skridt videre, før Du siger mig, hvor Du fører mig hen.“

„Det har jeg jo sagt Dig, Sahib!“ svarede hun, „til et andet, sikkrere Fristed.“

„Hvilket, Aschinta?“

„Noget herfra, Sahib!“ svarede hun, „ligger en Ruin; det er en gammel Pagode, engang et prægtigt Tempel for vore Guder, engang straalende af Guld og Edelsten, nu bevoget med Slynngplanter og Mos; derhen vil jeg føre Dig!“

„Taler Du Sandhed, Aschinta?“

„Jeg sværger det ved mine Fædres Guddom!“ svarede hun, „det er et hypperligt Fristed; Ingen husker paa den gamle Pagode, og Ingen vil søge Dig der; den beboes kun af Slanger, men dem frygter Aschinta ikke; jeg vil jage dem bort, for at Du kan sætte din Fod trygt i Gruset, som bedækker Pladsen. Kom, Sahib, kom!“

„Nej!“ sagde han, „jeg bliver; Træerne ere tætte og Buskene uigjennemtrængelige rundt om mig; komme de, kan jeg med Lethed skjule mig.“

„Du glemmer Tigreren og de giftige Slanger!“ svarede hun, „de ville dræbe Dig, trods al din Forsigtighed; Du er vaabenløs, Sahib!“

„Ikke saa længe jeg kan bruge denne!“ raabte han og svang den tunge Knippel, „tro mig, Mchinta, jeg frygter ikke Tigeren, jeg frygter kun dem, som ville berøve mig min Vre.“

„Og din Brud!“ tilføjede hun.

Kapitainen foer sammen.

„Du har Ret!“ mumlede han, „det er en Nødvendighed, at jeg frelser mit Liv; nu vel, i Guds Navn, saa før mig til et andet Fristed, og Gud tilgive Dig, hvis Du bedrager mig.“

Mchinta foer umærkelig sammen, men hævede strax sit Hoved.

„Kom, Sahib, kom!“ sagde hun, „Den, som elsker Dig, som tilbeder Dig, kan ikke bedrage Dig, følg mig — skynd Dig, jeg hører Lyden af Stemmer.“

Hun tog virkelig ikke fejl.

En svag Lyd af Stemmer, som raabte og svarede hinanden fra forskjellige Steder i Skoven, syntes at vidne om, at man havde begyndt at anfille en formelig Klappjagt, og rimeligvis efter ham.

„Troer Du nu, jeg lyver!“ sagde hun med et triumferende Smil, „det er Rødkjolerne, som af søge Skoven.“

„Afsted!“ sagde Kapitainen, „lad os skynde os.“

Et Lyn af Glæde funkede i hendes Dine ved at høre disse Ord, og hun styrtede afsted, idet hun pludselig tog Retning henimod en Lykning i den uhyre Skov, der tydede paa, at der fandtes en^a aben Plads i Nærheden.

Vi vide, hvad det var for en Plads; det var den samme, hvor Dagen i Forvejen Thuggerne havde holdt Møde og aftalt Tiden og Stedet.

Da hun naaede den, standsede hun, som for at trække Vejret, men i Virkeligheden for at se efter et vist Tegn.

En uhyggelig Ild brændte i hendes Djne, da hun saa den uhyre Træstamme, paa hvilken Thuggerne havde siddet, mærket med en hvid Streg, et Hår Fod fra Rodenden.

Det var Stedet, bag den laa Morderne skjulte.

„Endnu kun nogle faa Skridt!“ mumlede hun, „og Du er frelst. Ser Du den uhyre Træstamme derhenne, som spærrer os Vejen?“

„Ja!“

„Nu vel, Sahib, vi maa tvinge os gjennem Tjørnene og Raktusblomsterne, som omgiver den ved begge Ender; knapt hundrede Skridt paa den anden Side, bag de mørke Theaktræer, finder vi Pagoden, og min Sjæls Kjærlighed er frelst! kom, Sahib, jeg gaar forrest for at bortjage Krybet, som skjuler sig rundt omkring, og som kun jeg kan bevinge! kom, følg mig!“

Hun talte med en saa paasaldende feberagtig Hestighed, at Kapitainen tøvede og kastede et langt, forskende Blik omkring sig,

„Er der ingen anden Vej end udenom den Træstamme?“ spurgte han.

„Nej, Sahib! der er ingen anden; Krattet, som

udbreder sig for os til Højre, er uigjennemtrængelig, og der sover desuden Kongetigeren; den vilde sønderrive os, før vi fik Tid til at udstøde et Skrig; vi maa gaa uden om den til Venstre for at naa de mørkbladede Træer, bag hvilke Pagoden ligger!"

Kapitainen saac, at hun havde Ret.

Dykingen syntes virkelig at være uigjennemtrængelig; det var en hundredaarig Mur af Kaktus, Kristustjørn og Slyngplanter.

Man maatte idetmindste være forsynet med en Øre for at trænge igjennem, da man ej turde benytte Ilden og brænde sig frem.

En Knagen inde i denne uhyggelige Plantage vidnede ovenikjøbet om, at Tigeren var tilstede.

Den havde rimeligvis hørt deres Stemmer, og havde rejst sig, for, om muligt, at se, hvem den Dristige var, der vovede at forstyrre dens Morgenro.

Vilde man forsøge at naa Pagoden, maatte man uden om Træstammens Rodende, der ragede en ti, tolv Fod tilvejs og fremviste et Net af armtykke Rodder, som en Orkan for kortere eller længere Tid siden havde revet op af Jorden med et eneste, rasende Vindfang i den mægtige Stamme.

Der var ingen anden Vej, og den syntes heller ikke at skjule nogen Fare.

Rodenden laa ganske fri, og fra den til de nærmeste Buske var en aaben Vej af flere Alens Bredde.

Det var den Vej *Aschinta* mente.

„Nu, *Sahib!*“ sagde hun, „hvilken Vej vælger Du?“

Der laa en Blanding af Spot og krænkelse Tillid i disse Ord, som ikke undgik ham.

„Lad os gaa udenom Træet!“ svarede han, „det vilde være dumdriftigt at vælge den gjennem Dykningen; jeg var da maaske ikke i Stand til at frelse Dig, som har frelst mig engang, og nu frelser mig anden Gang.“

„Og din Sjæls Elskede, den blege Dame, vil maaske takke mig, fordi jeg giver Dig tilbage til Livet!“ svarede *Aschinta*, „og jeg er stolt af, at Du har Tillid til mig, *Sahib!*“

Hun fæstede sin smukke, sorte Djne paa ham med et bejnderligt Smil.

Kapitainen følte ligesom et Stik i Hjertet.

Han følte Bebrejdelsen og rakte hende sin Haand.

„*Aschinta!*“ sagde han, „jeg har Tillid til Dig, og min Sjæls Elskede, den blege Dame, vil trykke Dig til sit Bryst og kalde Dig Søster!“

Hun rev sin Haand hurtigt tilbage; et Lyn af Skinsuge og Had funklede i hendes Djne, og hendes Stemme var haard og skjælvede, da hun sagde:

„Saa kom, *Sahib*, vi have ingen Tid tilovers til at tale om Taknemmelighed.“

Hun gik hurtig fremad mod Træstammen. Kapiteinen fulgte hende.

„Stakkel!“ mumlede han, „Skinsygen gjør hende bitter og hadesfuld.“

Ashinta naaede Træstammen og standsede som for at trække Vejret.

„Se nu, Sahib!“ sagde hun og vendte sig om mod Kapiteinen, „nu er Du din Frihed nærmere end Du tror.“

Hendes Ansigt havde et saa djævelsk Udtryk, hendes Djne lyste med en saa uhyggelig Bld, at Kapiteinen gjorde et Skridt tilbage.

„Hvad mener Du?“ spurgte han og saae sig om.

„Kali!“ skreg hun med skingrende Røst, „Kali, mægtige Guddom, modtag dit Offer af Suthaens Haand.“

„Ah!“ raabte Kapiteinen med tordnende Stemme, „Glendige, Du har forraadt mig.“

Han sprang henimod Træstammen og stillede sig med Ryggen op til den, just som sex uhyggelige Personer styrtede frem om Træets Rodende.

De to svang de frygtelige Silkeklæder med de tunge Blyflugler.

Ashinta forsvandt som et Lyn ad Vejen, af hvilken hun var kommet.

Dudley saae den frygtelige Fare, men tabte ikke Modet. Mændenes eneste Vaaben bestod tilsyneladende af Tørklæderne; han havde sin tunge Knippel; Udfaldet kunde blive tvivlsomt nok.

De to Buthoter —, vi erindre, at Troppens to bestemte Mordere faldtes saaledes —, nærmede sig næsten krybende, bugtende sig som Slangar gennem det høje Græs; medens de andre Medlemmer, med Undtagelse af Chamen eller Præsten, der strax begyndte en Del vilde Besværgelser med gyselige Sægter, søgte at nærme sig fra den ene Side, for at bringe Offeret til at vende sig imod dem.

Bed denne Manøvre vilde de to Buthoter faa fuldkommen fri Plads til at bruge deres Tørklæder, uden at frygte for den tunge Knippel, som nu blev spunget efter alle Stokkesægtetekunstens Regler i en rivende Hurtighed.

Det var et uhyggeligt Syn at se denne ene, kun halvt bevæbnede Mand, støttet op til den omstyrte Træstamme, bestemt paa at sælge sit Liv saa dyrt som muligt.

Hvo, som ikke kjendte Thuggernes tilsyneladende temmelig uskyldige Vaaben, vilde neppe kunne fatte Faren ved en saadan Kamp; kun Den, som vidste, at en øvet Buthot er istand til at træffe en Flue i dens sittrende Flugt med de smaa Kugler, som fandtes ved Tørklædets to Hjørner, begreb, at han udsatte sig for den største Fare ved at komme i Nærheden af dem.

Dette vidste Kapitainen og besluttede derfor strax at gjøre sine to Hoved-Modstandere kampudygtige.

Før de ventede det kastede han sig ud fra Træstammen, idet han lod sig falde ned paa det ene Knæ.

Kniplen fusede i Luften og faldt med en frygtelig Kraft paa den ene Buthats Hoved, ligesom han havde faaet viklet den ene Ende af Tørklædet om Haanden for at slynge det ud.

Med et hvinende Skrig tumlede Banditten bag over for aldrig at rejse sig.

Hans Hoved var bogstavelig knust.

Kapitainen rejste sig som en Staalffeder, drejede sig lynsnart til Højre og rettede et rasende Slag mod den nærmeste af Mændene, som trængte frem fra højre Side.

Den Trufne tumlede bagover uden at udstøde en Lyd, ligesaa livløs som sin Kammerat.

Dette voldsomme Udfald slog Banditterne med Skrak. De trak sig hurtig tilbage, og den ene tilbageblevne Buthot gjorde to lange baglæns Spring bort fra Kapitainen, just som denne igjen lod sig falde forover paa det ene Knæ.

Kniplen ramte denne Gang Ingen.

„Fordømte Kjæltringer!“ raabte Kapitainen og sprang igjen op, „gaa jeres Vej før jeg sender flere af Jer ind i Evigheden.“

Thuggerne trak sig endnu længer tilbage henimod Træstammens Rodende.

Hensigten var tydelig nok.

Man vilde angribe ham bagfra med den ene

Del af Styrken, medens Buthoten angreb ham forfra.

Bel var Træstammen henved tolv Fod i Diameter, men for saa smidige Folk, som Hinduerne, var det kun en Bagatel at klattre op paa den.

Kapitainen begreb strax den ny Plan og traf sig nogle Skridt ud fra Træet.

Vant til Kampe og Besværligheder og fortrolig med enhver Fare tabte han ikke Modet, men søgte blot at slaa sin farligste Modstander, den tiloversblevne Buthot, til Jorden.

Han kastede derfor et flygtigt Blik tilbage paa Træstammen, hvorover Hovederne af Banditterne allerede ragede frem og vendte sig derpaa paant mod Buthoten.

Denne var imidlertid pludselig sporløst forsvundet.

„Ah!“ tænkte vor Helt, „han har kastet sig plat ned paa Jorden i det høje Græs og vil nærme sig krybende. Godt, jeg vil tage mig i Agt.“

Han lod sine Øjne løbe langs Græsset for at bemærke sig den mindste bølgende Bevægelse i samme, der kunde tyde paa, at et Legeme trængte sig frem igjennem det, men det var fuldkommen stille. Ikke et Græsstraa rørte sig, og de Tusinder af Glimmerbiller, Sommerfugle og straalende Fluer, som sad overalt, beholdt deres Plads, hvad de ikke vilde have gjort, dersom en pludselig Bevægelse i Græsset havde jaget dem op.

„Hvor kan han dog være blevet af!“ mumlede Kapitainen og gik nogle Skridt tilbage mod Træstammen.

Han kunde imidlertid ikke uhindret naa hen til den. Thuggerne var sprunget over den og nærmede sig langsomt, tre Mand stærk, idet Præsten, der var bleven færdig med sine Besværgelser, havde sluttet sig til dem.

Kapitainen saae nu, at de havde forsynet sig med lange, spidse Knive, som de havde haft skjulte under Kittlerne.

„For Pokker!“ mumlede han, „Slynglerne lade til at ville gjøre en Undtagelse med Dødsmaaden og bruge Knivene.“

Han fandt det derfor rigtigt igjen at gaa tilbage, bort fra Stammen, med Siden vendt mod de tre Personer, som nu nærmede sig hurtigt, krybende og med fremstrakte Hoveder.

Kunde han naa Vejen, ad hvilken han var kommen, var han frelst, han havde da fri Udsigt til alle Sider og behøvede ikke at vogte over hvert et Skridt.

Han gik derfor hurtigt til, men standsede pludseligt efter at have gjort nogle Skridt.

Han havde opdaget en mørk Masse paa Jorden lige foran sig mellem det tætte Græs.

Men han gik lige saa hurtigt videre. Den sorte Masse var den dræbte Buthot.

Han saae tydeligt, at han laa sammenbøjet,

med Ansigtet vendt ned imod Jorden og med Tørflædet frampagtigt knuget ind imellem Fingrene.

Kapitainen gik hurtig forbi ham, og havde kun et Par Skridt tilbage for at naa Stien, da han pludseligt vendte sig om.

Han havde hørt en svag Raslen fra det Sted, hvor den dræbte Buthot laa.

Han laa der ikke mere; hans Kammerat havde anstillet sig som død og sprang nu henimod Kapitainen, førend denne fik Tid til at svinge sin Knippel.

De to Blyfugler pib gennem Luften, et frygteligt Slag traf vor Helt i Nakken, og Kapitainen tumlede om uden at udstøde et Suk.

„Kama, Kama! Kali modtog min Haands Gjerning!“ skreg Buthoten og bojede sig ned over ham; „hans Livslys er slukket, han er gaaet til Skyggernes Rige.“

Han dyppede sine Fingre ned i Blodet, som strømmede ud af Offerets Mund og besmurte sin Bælte dermed, idet han hvirvlede sig rundt som en Top og udstødte vilde Raab.

Men pludseligt standsede han og stirrede forfærdet hen for sig, idet han samtidig bevægede sit Legeme til alle Sider med en forbavsende Hurtighed.

Han havde ogsaa Grund til at blive urolig, thi paa den anden Side af Stien kom en Mand frem imellem Træerne. Han holdt en lang Bøsse

i Haanden, standsede og tog roligt Sigte af Morderen.

Næsten i samme Nu faldt Skuddet og Buthoten tumlede næsegrus forover ved Siden af sit Offer.

Manden sprang i to Skridt tværs over Bejen og stod i næste Øjeblik paa Stedet.

„Himlens Gud!“ mumlede han, „Kapitain Dudley.“

Han sparkede den døde Morders Legeme til Side og løftede Kapitainens Hoved fra Jorden.

De tre Thugger, som vare paa Vej til Stedet, standsede.

„Djalma! Tigerens Død!“ raabte de, „frels os, Kali!“

Og som et Lyn forsvandt de tre skumle Personer i Græsset, før Djalma — som det var — kunde faa Tid til at sende dem en Hilsen fra sin dobbeltløbede Kiffel.

Han havde desuden Andet at tage vare. Kapitainen var maaske levende endnu.

Med skjælvende Hast rev han det tæt tilsnørede Tørklæde bort fra Halsen og udstødte et Skrig af Glæde.

Indenfor straaledede en blank Staalring ham imøde. Det var en Forsigtighedsregel, som man havde indført, eftersom Thugmordene bleve mere og mere almindelige.

Mange Officerer i Armeen bar den indenfor Klæderne om den blotte Hals, og vor Helt, der

havde været meget udsat for Angreb af Thuggerne paa sine Expeditioner i Bengalen, havde ikke forglemt at anstaffe sig en saadan.

Den havde hindret Kuglen i at knuse Halsbenet, som var Hensigten med den.

„Han er kun bevidstløs!“ mumlede han, „jeg vil bringe ham i Sikkerhed.“

Han kastede Riflen over Skulderen, løftede den Halvdøde op i sine Arme og bar ham bort fra Stedet, uden at Thuggerne, som flygtede gjennem Krattet, bemærkede det.

Han vilde netop lægge ham under Skyggen af nogle tætte Chattivallaher, da en forvirret Støinaaede hen til ham.

Det var Lyden af Stemmer, som raabte og svarede hverandre.

„D!“ mumlede han, „jeg kom nok i rette Dødblik; det er Rødkjolerne, som søge efter ham; nu, mine Herrer, de skal komme til at søge længe og forgjæves! Djalma vaager over ham.“

Han omslyngede ham fastere med sine Arme og gik, trods den bethdelige Byrde, med lette og hurtige Skridt henimod Pagoden, der knapt laa to hundrede Alen borte.

I det samme, just som han forsvandt imellem de tætte Buske, viste to forskjellige Partier sig ved den aabne Plads.

Det ene var fire engelske Soldater, førte af Lord Rannoughth, det andet nogle kæmpestore Gribbe,

Den skotske Kapitein eller Sepoybruden.

som med hæse Strig kredsede rundt over de tre døde
Banditters Legemer.

Djalma havde Ret. Det var i det yderste
Øjeblik.

Niende Kapitel.

Sepoybruden.

Mschinta havde ikke vendt sig om paa sin Flugt.
Hendes Forræderi var fuldbragt, hun havde
overgivet Den hun elskede til Døden, og endt sin
frygtelige Opgave.

Det var, som om hun følte en Lettelse for en
uhyre Byrde, da hun vidste ham i de smudsige Mhy-
rers Magt; med hans Liv var ogsaa hendes Kjær-
lighed forbi; nu var kun Haddet tilbage og Skinshy-
gen, Haddets Moder.

Hun glædede sig til at faa den blege fornemme
Dame i sin Magt, hun vilde lade hende føle sin
hele Tigernatur og havde allerede udtænkt en Hævn,
fordi han havde foretrukket hende, en Hævn, som
ikke manglede noget i raffineret Grusomhed.

„Bloddagen oprinder!“ mumlede hun, medens
hun stormede afsted gennem Krattet, „om faa Ti-
mer ville mine Brødre farve deres Knive med Far-
ingheernes Blod, og da vil Mschinta kæmpe i deres

Rækker; de skulde gjenfinde hende blandt sig, ligesaa modig som dengang hun endnu var Barn og Sepoyernes Brud! o! Kali, Sivah, Indiens Guddomme, giv mig Tigerens Bildhed og Slangens Gift, at jeg kan dræbe, dræbe."

Hun naaede snart Stien, ad hvilken hun var kommen, ilede forbi Bambushytten og sthyrede nu sine Skridt ned imod Floden.

Med et standsede hun og fastede sig plad ned paa Jorden under nogle kæmpestore Bregner.

Hendes skarpe Dine havde opdaget de røde Uniformer, som nærmede sig i en lang, spredt Linie.

"Rødfjolerne!" mumlede hun, "de komme forfilde; mine Brødrer have givet ham til Kali."

De engelske Soldater, som vare sendte ud for at opsoge Flygningen, gif hende leende og støjende forbi, uden at bemærke hende.

Nichinta blev liggende endnu et Par Minutter og fortsatte derpaa sin Vej.

"De Hunde!" mumlede hun, "i Morgen ville de faa Andet andet at bestille med at forsvare deres usle Liv.

Hun vedblev at ile afsted, indtil hun endelig naaede den store Flod, hvis plumrende, gulladne Vand endnu var i stærk Bevægelse som en Følge af Orkanen.

Hun gif i nogen Tid frem og tilbage paa Bredden, som om hun søgte Noget.

Det lod til, at det ikke var der, thi hun knyttede Hænderne, og hendes Dine skjød Lyn.

„Skulde de engelske Hunde have optaget den!“ mumlede hun, „skal jeg ikke komme med til Festen i Morgen!“

Endelig udstødte hun et fornøjet Skrig. Under Bladene af en mægtig Vandlilje, hvis Blade holdt omtrent to Alen i Bredden, laa en Vanghe af Bark, fuld af Vand.

Det var den hun søgte.

Med Anvendelse af alle sine Kræfter kastede hun den saameget om, at Vandet strømmede ud, rensede den for Dyndet, som Floden havde ført ind i den, og skjød den derpaa ud i Vandet.

Det lille Fartøj ghyngede op og ned paa den oprørte Flod, medens hun holdt den fast med den ene Haand og med den anden tog en bredbladdet Gren frem fra den store Vandlillies Blade.

Hun højede sig derpaa forover, saameget at hun lod sig falde i Baaden, og i næste Øjeblik svømmede hun paa de høje Bølger i sit skrøbelige Fartøj, som man ikke skulde tro istand til at bære et Menneskes Vægt.

Dette var imidlertid Tilfældet, Barkbaaden flød stødt paa Vandet, styret af den bredbladdede Nare, som hun haandterede med en forbausende Sikkerhed.

Efter en Times anstrængende Arbejde naaede hun endelig over Floden og foer som en Pil ind imellem Sivene, omtrent paa samme Sted hvor hun

for et Døgn i Forbejen var fejlet ud med sit frelste Offer.

Hun skjulte Baaden imellem Sivene og sprang iland.

„Naa?“ spurgte en Stemme, og en Mand traadte frem fra Stammen af et halvt udgaaet Kastanietræ.

„Ah, er det Dig, Faringhea!“ svarede hun, „jeg ved hvad du mener! sig til Goruen, at Kali har modtaget sit Offer; den smukke Kapitainlover den evige Søvn!“

„Godt!“ svarede Manden og tog en Pung op af sin lasede Kappe, „Goruen giver dig herved din Belønning.“

Han kastede Pungen paa Jorden og forsvandt uden at sige mere.

Ashinta tog den op.

„Femhundrede Kupier!“ sagde hun, „hvormeget mon han vil give mig for at forene ham med den blege Dame.“

Hun gjemte Pungen paa sit Bryst og gik hurtigt langs Fængelsmuren. Rebstigen, som hun havde benyttet for at frelse Kapitainen, hang der endnu.

Man havde ikke gjort sig den Ulejlighed at tage den bort.

Ashinta lo.

Det morede hende, at hun havde frelst et Liv for senere selv at tage det.

Hun gik hurtig videre og naaede kort efter Kalkutta, hvorigjennem Bejen førte til Meerut, en Garnisonsby for flere indfødte Sepoyregimenter.

Foran Bagthuset, paa Gruset, som bedækkede Bejen, der førte forbi, laa en Lotusblomst, som det syntes enten tabt eller henkastet.

Ashinta studsede og tog den op.

Stilken var afbrudt tæt nedefor det store prægtige Bæger, og det ene Blad var revet af.

Som Læseren maasse erindrer var det det af-talte Tegn til Opstanden.

Hindupigen kastede et lynsnart Blik om sig.

Skildvagten gik frem og tilbage med Geværret i Arm og stønnede under den brændende, voldsomme Hede.

Han havde ikke lagt Mærke til hendes Uro og Forbauselse.

„Begyndt!“ mumlede hun, „det er Sepoherne i Meerut, der ifølge Bestemmelsen skulde gjøre Begyndelsen! der er ingen Tid at spille, Ashinta maa ikke mangle i sine Brødres Rækker; jeg vil følge dem tilbage hertil, og da Lady Lowson, da — o, jeg skal pine Dig i lange Timer og Dage indtil Du dør.“

Hun skjulte Blomsten ved Siden af Pengepun-gen og ilede frem ad den sandede Vej, som førte til Meerut.

Det var den 11 Maj 1857. En strækkelig Dag i den engelsk-ostindiske Historie, en Dag, som kostede mangfoldige Taarer, grænseløs Fortvivlelse og Strømme af ustyldigt Blod.

Sepohregimenterne i Meerut havde gjort Oprør og begyndt med at myrde alle deres Officerer, der udelukkende bestod af indfødte Englændere, og marcherede nu, førte af den mægtige Nena Saib, mod Delhi, Stormogulernes ældgamle Kejserstad.

De myrdede Officerers Hoveder bleve stukne paa lange Spyd*) og førte foran, en grusom Spot over deres Rang ved Regimenterne.

Som en Lavine styrtede disse Tusinder af hævn-
snydende Mænd frem ad den brede Vej.

Rasende Brøl fyldte Luften og overalt lød det frygtelige Dina, Dina**), som senere fik enhver Kind til at blegne.

Ligene af myrdede Mænd, Kvinder og Børn betegnede deres Fremmarch, og det var med Nød og Næppe, at det lykkedes en eneste Officer at undslippe til Hest og overbringe Budstabet til Delhi, hvor Brigade-General Graves i al Hast samlede Garnisonen, for, om muligt, at knuse Oprørerne med et eneste Slag, før de naaede Delhi, hvis mange engelsk-fødte Beboere da svævede i den frygteligste Fare.

Den gamle Kriger tog smerteligt fejl; Oprø-

*) Historisk.

**) Oprørernes Hævnsstrig.

rerne vare talrige som Havets Sand, en uoverskuelig Hær af Turbaner, frumme, blinkende Sabler og vajende Faner.

„Det gjælder Englands Ære og vort Liv!“ sagde han, da han besteg sin Hest i Spidsen for sit lille Armeekorps, „men vi ere alle tapre, vi ville splitte Fjenden som Avner for Vinden, vi ville frelse fredelige Borgeres Liv og Ejendom.“

Et tordnende: Leve England! besarede disse Ord, og Armeen rykkede ud igjennem Ralkuitaporten med flyvende Faner og klingende Spil.

Støvet hvirvlede i Bejret som tætte Skyer, Solen brændte som Ild, men ingen følte Træthed, det gjaldt om at afværge en frygtelig Fare.

En Mil udenfor Delhi hørte de et rasende Skrig; mægtige Støvskyer hævede sig dem imøde, en vild skurrende Musiks Toner naaede hen til dem, og en Regn af Kugler gjorde lyst i deres Rækker.

Det var Fjenden, Sepoherne, som de endelig stødte sammen med.

„Leve England!“ raabte Generalen, „fremad Børn, vi ville tugte dem.“

Men i det samme lød et vildt Skrig bag ham.

Det 38te, 54de og 74de indfødte Regiment, som han talte i sin Brigade, gik over til Fjenden og nedskjød sine gamle Kammerater bagfra.

„Forræderi!“ skreg de to Regimenter, som forbleve tro, „til Delhi, til Delhi! frelse sig hvo som kan.“

Generalen blev revet med paa Bejen tilbage; al Orden var opløst, kun Artilleriet holdt Stand en lille Stund, sprængte derpaa afsted, gjorde atter omkring og sendte en ny frygtelig Kardætseregning ind i de hylende og blodtørstige Sepoyers Rækker.

Men de vare for mange, altfor mange.

Som Havets Bølger væltede de stedse fremad, uimodstaaelige, knusende al Modstand og jagende de saa Trofaste foran sig som en Flok Hunde.

Forgjæves forsøgte Generalen at standse den Panik, som havde grebet hans Folk. Forgjæves sprængte han tilbage gennem de flygtende Batallioner og besvor dem at gjøre omkring og standse de fremmyldrende Sepoyer! Det var spildt, Enhver søgte blot at naa det stærkt befæstede Delhi, bag hvis Mure man kunde yde en frygtelig og efter alt at dømme, heldig Modstand, indtil Nabogarnisonerne kom dem tilhjælp.

Allt var et Billed af den fuldstændigste Forvirring; de tætte, kvælende Støvstyer, den brændende Sol, den uafbrudt lydende Kanontorden, de flygtende Englændere, og endelig en uhyre Mængde rasende Mænd, brændende efter Hævn, tørstende efter Blod, opildnede til Fanatisme af uhyggeligt udseende Fakirer, som barfodede løb i Spidsen, svingende Lotusblomsten over deres Hoveder, og udstødende det frygtelige Dina, Dina! Med med Faringheerne!

Kalkuttaporten blev naaet, men det var en Umulighed for Soldaterne at trænge igjennem.

En uhyre Mennekkemasse, dels Nysgjerrige, som boede inde i Staden, men hovedsagelig Flygtninge fra Dplandet, holdt den besat.

Den bølgede frem og tilbage som et uroligt Hav; overalt lød fortvibede Skrig, blandede med vilde Trudfler; Børn løb skrigende om for at opsoge Forældrene, som maaske allerede laa myrdede et eller andet Sted, Forældrene ledte forgjæves efter deres Børn — og bag ved dem alle den fremstormende Sepoyhær, Tusinder af broncesarvede Ansigter med tindrende, flammende Djne.

„Blads, Børn, Blads!“ raabte Generalen, „vi maa igjennem; det gjælder Alles Liv, bag Delhis Mure er Sikkerhed for os Alle; gaa frem, Børn, gaa frem; passér Porten, vi følge efter og dækker Eder, men hurtig, hurtig, at Fjenden ikke trænger ind sammen med os.“

Enhver indsaa det rigtige i denne Opfordring og man begyndte ogsaa virkelig at sætte sig i Bevægelse. Den tætpakkede Mennekkemasse rullede som en Flod gjennem Porten, stærkt trængt af Soldaterne, hvis forreste Bataillioner nu marcherede ind for øjeblikkelig at besætte Stadens vigtigste Punkter, Arsenalet, Bastionen Selingurh og Fanetaarnet. De andre saa Bataillioner fulgte efter, men — med dem Sepoyernes forreste Regimenter.

Forsvarerne og Fjenderne trængte ind paa en Gang, Delhis Skæbne var bestemt med det samme.

Snar saae den indfødte Befolkning de vilde Krigere, før den blev revet med af den samme Begejstring for Frihedens Sag.

Den ellers saa fredelige Borger udstødte sit Dina, Dina, styrtede ind i sit Hus og kom igjen tilbage, bevæbnet med den bekjendte indiske Slagterkniv, der senere spillede en saa gyselig Rolle i det blodige Drama.

Udstødende sit Hævnskrig stillede han sig i Sepoyernes Rækker, og blev en endnu værre Tiger end disse.

Udenfor Staden tordnede Kanonerne fra to engelske Batterier, som vare blevne affaarne, og besvaredes af et Brøl fra ti Tusinde Struber; Batterierne bleve tagne, de tappre, fortvivlet kæmpende Forsvarere, huggede ned, og de vilde Sejrherrer trængte gjennem Borten, for at forene sig med deres Kammerater.

Atter rejste ny Støvstjer sig paa Vejen fra Meerut, det var Oprørerne fra Farrukkabad og Allahabad, som rykkede frem i Stormskridt, for at hjælpe til at myrde og plyndre.

De vare næsten naaede hen under Delhis Mure, da de pludseligt standsede.

Talrige Artillerister viste sig paa Bastionen Selimgurh, holdende de brændende Lunter i Hænderne; tredive Kanoner, ladte til Mundingen med

Kardæscher ville i næste Øjeblik sprede Død og Ødelæggelse blandt de Forbavne, som nærmede sig, — da pludseligt et jublende Rama, Rama! klingede fra Tusinder.

Artilleristerne fæstede Lunterne paa Torden, traadte paa dem og fæstede Lotusblomsten paa deres Kæpser. Bastionen Selimgurhs Besætning var Forrædere, — og den ny Arme marcherede ustandset gennem Porten under klingende Spil.

Det er ikke vor Hensigt at give en detailleret Fremstilling af det indiste Oprørs rædselsfulde Scener, vi holde os kun til de Personer, hvis Hændelser vare knyttede til samme, men vi kunne dog ikke undlade at berøre denne mindeværdige Kamp, hvor der paa begge Sider blev udvist den mest glimrende Tapperhed og det mest uforsonlige Had.

Hvo kjender saaledes ikke Arsenalets heltemodige Forsvarere, som førend at overgive det, sprængte sig selv og dette i Luften, efter at det sidste Skud Krudt var bortskudt? *)

Og hvo kjender ikke Massacren ved de kejserlige Haver, hvor henved to hundrede vaabenløse Mænd blev drevne sammen og omgivne med brændende Risknipper, indtil de segnede halvstegte om under Bødlernes Jubelskrig?

---

*) Disse Helte vare: Artillerilieutenanterne Raynov, Forrest og Willoughby, Overkonstablerne Buckley, Schully, Crow og Shaw og Fyrværkerne Steward og Edwards.

Hvo kjender ikke den gysselige Brønd i Cawnpore eller Rhandpur, som var fyldt indtil Randen med trehundrede myrdede Kvinders og Børns Lig? og gyste ikke hele den civiliserede Verden ved at erfare, at de vilde Krigere forskæstede Børn og Oldinge paa Delhis Porte, eller bar dem om, spidede paa Bajonetterne. *)

Frygtelig, uforsonlig var Hinduen i sin Hævn; mange Mars taalte Videlser bleve blodigt betalte.

Et Kompagni af det 40de Regiment glimrede især ved allehaande Gyseligheder; uimodstaaelige og voldsomme styrtede dets Soldater afsted uden Officerer, førte af en ung Sepoy, en Dværg mod de kraftige Skikkelser, hvoraf det bestod.

Denne unge Sepoy ilede frem i Spidsen og nedhuggede uden Skaansel hvem han mødte af „blanke Mennesker“, ingen fortvivlet Moders Bønner var ham hellig, intet uskyldigt Barns forfærdede Blik standsede hans spidse Slagterkniv!

„Dræb! dræb!“ raabte han, „ned med Engælenderne.“

Og fremad stormede han, sværtet med Krudtrag og svingende sit bloddryppende Baaben.

Hans Kammerater fulgte efter, affyrede deres Bøsser til alle Sider, indhyllede i Skyer af Støv og Røg.

---

*) Historisk.

Endelig standsede Sværmen udfor Lady Lowsons Palads.

„Her boer hun!“ sagde den unge Anfører og rev rasende i Gitterporten, „hun maa ikke undslippe, hører I, Brødre og Mænd, for hun skulde gaa fri, skulde man lade mig sønderrive af en Tiger; spræng Gitteret, jeg vil føre Eder an! o, min Hævn, mit Had, hvor jeg skal slutte dem!“

Sepoherne svarede med et vildt Skrig.

„Hvilken Dødsmaade har Du tiltænkt den smukke, fornemme Hund af Engländerinde?“ sagde En af Flokken, „vil Du lade hende gjøre en Tiger Selskab eller kaste hende for Fødderne af en rasende Elefant?“

„Lad mig om det!“ svarede Sepohen med et uhyggeligt Smil, „I ere Daarer i at udfinde Dødsmaader, jeg behøver hverken Tigre eller Elefanter!“

„Sa, lad Aschinta om det!“ raabte de Dvrige „Sepohbruden har aldrig været raadvild, hun skal beholde sine Hemmeligheder for sig selv; men vi ville være tilstede og glæde os.“

Den unge Sepoh nikkede og styrtede ind gennem Gitterdøren, som man havde sprængt.

Som et Lyn gennemførte hun — thi at det var Aschinta har Læseren allerede erfaret af ovenstaaende Ytring — Haven og styrtede op ad den sirlige Trappe, som førte op til Døren.

Lady Lowson var, som vi vide, fraværende; Bygningen stod tom.

Aschinta sluttede sig strax dertil af Stilheden og de tillukkede Skodder.

„Spræng Døren!“ befalede hun, „o, jeg frygter hun har anet Faren og er flygtet; men ialfald er Nubuk hjemme, han skal sige, hvor hun er, — og saa —!“

Med et Brag styrtede Sværmen ind.

Men man søgte forgjæves, der var Ingen.

Aschinta ndstødte et forbittret Skrig.

„Flygtet!“ raabte hun, „undsluppet! hun, den stolte Fremmede, som haanede vort Folk og spottede vore Guder! afsted, Brødre og Mænd, afsted, vi maa søge og finde hende, hun er mere værd end alle de Andre.“

„Lady Lowson er i Skoven, hvorfra Du selv kommer!“ svarede en rolig Stemme fra Døren, som var forblevet aaben.

Aschinta vendte sig hurtig om.

„Goruen!“ stammede hun og kastede sig plat ned paa Gulvet med Ansigtet trykket mod dette.

Manden, som stod i Døren, var Fakiren Ebna, Goruen eller Missionairen, Pater Antonio ligesom man vil.

Sepoyerne glemte al deres Bildhed ved Synet af ham. Hans brændende, gjennemborende Blik hvilede paa dem med en Slags magnetisk Kraft, der ligesom fortryllede dem, og hans smalle, blege Læber trak sig sammen til et sthygt Smil, da han saae de blodige Arme og Bajonetter.

„J have været dygtig med!“ lo han, „nu ja, Bønnen vil heller ikke udeblive.“

Han klappede den Kærmeststaaende paa Kinden og vendte sig mod Aschinta, som endnu laa i samme ydmyge Stilling paa Gulvet.

„Rejs dig!“ sagde han.

Den forklædte Sepoy sprang op som en Staal-fjeder.

„Du søger Lady Lowson!“ vedblev han, „og jeg ved hvorfor Du hader hende. Slaa ikke Djet ned, thi Du fortjener Koes og ingen Dadel; Du har overvundet din stærke Kjærlighed, og fuldført din Daad og derved vist, at du er Guddommens hellige Sag tro og hengiven. Nu vel, Aschinta, den guddommelige Kali er ikke tilfreds med de bragte Offre; hun forlanger flere, og hun har i de flammende Lyn og i den rullende Torden befalet mig at bringe hende dine. Hun har erfaret den stolte fremmede Dames Afsty for vor Tro og begjærer hendes Liv, og som din øverste Hævn giver jeg hendes Liv i din Haand; tag det, naar Du vil.“

Aschinta udstødte et Skrig af Glæde; nu havde hun jo „Ket“ til at dræbe hende.

„Der er endnu flere!“ vedblev Fakiren, „hvis Liv jeg giver i din Haand; Djalma, den frasaldne Hindu, og en vis Harry Dunwall, Fører af et lille Skib, som for Tiden maa befinde sig paa Nebudda-Floden. Dræb dem hvor Du bedst kan, Tiden kommer ikke i Betragtning og Hjælpen skal ikke udeblive.

Aschinta hørte opmærksom efter og indprentede sig hvert Ord.

„Du vil!“ fortsatte Fakiren, „træffe den smukke Lady i Skoven, syd for Dsumma; hun er bleven set af Nena selv paa Broen over Floden; formodentlig har hun villet opsjøge sin Elsker. Hun maa uden Tvivl opholde sig blandt de talrige Flygtninge som opfyldte Urskoven, find hende og dræb hende.“

„Man vil dræbe mig!“ indvendte Aschinta, „I glemmer, at enhver Hindu er en Dødsfjende.“

Goruen smilede.

„Man vil velsigne dit Komme!“ sagde han, „paa den anden Side Floden vil Du finde Lord Rannought med sine Soldater, giv ham denne Ring og sig ham, at den hellige ene saliggjørende Tro har befalet Dig, at Gjerningen maa fuldbyrdes, han vil da forstaa Dig og føre Dig sammen med din forhadte Medbejlerinde.“

Han gav hende en Ring af Ibentræ med en lille rød Brik i som Prydelse.

„Jeg har vist!“ sagde han med et stolt Smil, „at jeg er istand til at bestemme Dødsdagen, ja endog Timen; men uforudsete Omstændigheder har gjort, at jeg maa nægte mig selv den Fornøjelse at se hvor nøjagtig man udfører mine Befalinger, og derfor!“ tilføjede han med høj Stemme, „derfor indvier jeg Lady Edith Lowson, Rajah Djalma og Harry Dunwall til Døden, hvor som helst I træffe dem. Flyv

Den stotte Kapitein eller Sepoybruden.

nn, I Kalis Jugle, flyv til I møde Gudindens Dffre og dræb dem til hendes Forherligelse."

Han udstrakte Armene, som om han vilde omfavne dem, men gik i dets Sted langsomt forbi Enhver af dem, hvis Bænde han berørte.

Det maatte uden Tvivl være en meget stor Udmærkelse, thi de skumle Personers Djne straaede af Stolthed ved denne Berørelse.

Da han havde foretaget denne Handling med dem Alle, gik han langsomt ud gennem Døren, idet han mumlede:

"Nu vil mit Register over de Dødsdømte ikke komme Noget til Nytte; det stjælnes Blads Indhold vil blive forsilde bekjendt.

Sepoherne, der, som man vil kunne tænke, alene var Thugger eller Dagoiter*), bleve staaende næsten i ti Minutter med bøjede Hoveder, efter at Fakiren var gaaet; derpaa begyndte de en underlig ensformig Sang, der stedse blev højere og højere, indtil den tilsidst gik over i vilde, rasende Skrig, som blandede sig med Brølene paa Gaden og den uafbrudte Skydning i Gaderne.

Thi General Graves holdt Stand endnu med sine faa Tappre.

Han veg kun Skridt for Skridt henimod Rabulporten, som endnu ikke var i Sepohernes Magt. Naade han først den, var han frelst, idetmindste fore-

---

*) Mordbrændere. Tilhængere af Gudinden Sivah.

løbig, og kunde da opnaa en Forening med Garnisonerne fra de andre nærliggende Byer, som uden Tvivl var paa Marchen.

Denne fortvivlede, udbholdende Modstand køl-
nede virkelig Oprørernes Mod.

De standsede endog Forsølgelsen flere Gange for at udfylde de decimerede Rækker, eller for at begaa frygtelige Blodbad paa de kristne Beboere, og væltede da atter frem dobbelt stærke, endnu mere ophidsede, tilføiede af Krudt og Blod.

Generalen var saaret af flere Streiffind, og hvor utrolig det end lyder, fandtes ikke en eneste Menig eller Officer, som var gaaet fri.

Enhver havde en større eller mindre Stramme at opvise, Ingen var usaaet.

Aschinta hørte Brølene paa Gaden og Lyden af de marcherende Soldater.

„Afsted!“ befalede hun, „J kalde mig Sepoybruden, og jeg skal vise Eder, at jeg bærer mit Navn med Rette, enhver Sepoy er min Elskede, jeg holder ligemeget af Eder Alle, men den Tapreste nyder Fortrinet.“

Et skingrende Hyl besvarede disse Ord.

Hun var vidunderlig skjøn at se i sin krigerste Dragt; der var udbredt en saadan vild Majestæt over hende, at de smudsige, blodstænkte Mænd uvilkaarligt bøjede sig for hende, og da hun tilsidst rev Lotusblomsten af sin Turban og fæstede den paa den Nærmeststaaendes Bryst, naaede Begjæstringen sit

Højdepunkt. Skrigene bleve stedse vildere og vildere, og da hun med Et: Følg mig! ilede ud i den store tomme Have, stormede de efter hende som Ulvene, der følge Lovinden for at beundre dens Styrke og faa Levningerne af dens Maaltid.

Man havde allerede naaet Bitterporten, da hun standsede og vendte sig om.

„Matten er altid fort uden Fakler!“ sagde hun og pegede paa den tomme Bygning, „hædres Indiens Guddomme ved et Baal til deres Ære.“

Soldaterne forstod hende.

To af dem løb hurtig tilbage og ind gennem den sprængte Dør.

Bidt efter kom de igjen, og Aschinta modtog dem med et Jubelskrig.

„I ere trofaste, I ere Mænd!“ raabte hun, „kom, medens vore Brødre dræbe inden for Delhis Mure, ville vi lyse op for dem.“

Hun klappede i Hænderne af Glæde.

De røde Luer slog allerede ud gennem de knas-tørre Vinduer, om ti Minutter vilde det prægtige Palads ligne et Flammehav.

„Kom nu, kom!“ befalede hun, „Reden brænder, nu gjælder det blot om at fange Fuglen.“

Hun ilede ud, fulgt af sine Kammeratee.

Uden at bekymre sig om de Kæmpendes Skrig, de Saarendes Samren og Osrenes hjerteskerende Raab, fulgte hun Vejen ned til Floden, fra hvis

Bredden en uhyre Mængde smaa Baal flammede i Vejret.

Opførerne frygtede nemlig for, at Ofrene skulde ty til Floden og skjule sig mellem Sivene, de tændte derfor Ild i tørre Risknipper, som lyste klart over hele Floden, da Mørket faldt paa.

Virkelig kostede denne Foranstaltning Mangfoldige Livet.

De Ulykkelige, som det lykkedes at naa herhen, bleve grebne og enten slynge de ud til den uhyre Mængde skjællede Krokodiller, som Skydningen iland havde hidlokket, eller simpelthen kastede, bundne paa Hænder og Fødder, ind i de flammende Baal.

Bilde Jubelraab besvarede de Ulykkeliges rasende Skrig, naar de følte Flammerne sliffe det halv nøgne Legeme, og ny Ofre traadte i deres Sted, for at holde Festen vedlige.

Ushinta stormede frem med sine Folk, tiljubede Morderne sit Bifald og fortsatte sit Løb ud paa den brede, nyopførte Bro, for Enden af hvilken større og mindre Skibe ghyngede paa de tunge Bølger.

Flere Ulykkelige havde taget sin Tilflugt i disse og havde skjult sig i Lasten eller Kahytterne.

De bleve uden Naade trukne frem og myrdede under frygtelige Pinsler eller simpelthen kastede ned imellem Krokodillerne.

Da et af Skibene var „renset“ hejsede man Sejl og gik til søs.

Uchinta styrede selv det lille Sikk.

Maalet var den Bro, hvor Lady Lowson havde truffet sammen med Nena Saib for faa Dage siden. Naar man havde naaet den, vilde man, om muligt, følge hendes Spor og paa denne Maade søge at opdage hendes Tilflugtssted.

At hun var vendt tilbage til Delhi, var neppe troligt.

Larmen, Kanontordenen og Sepoyernes rasende Brøl tydede altfor meget paa, hvad der foregik i Stormagternes gamle Hovedstad.

Det længe frygtede, men ringeagtede, indiske Oprør var endelig brudt ud.

Det var allerede Nat, da Baaden eller rettere Skibet lagde til ved Broen, der førte over til Etawah.

Uchinta gik strax iland tilligemed de Andre, og var ikke længe om at bestemme sig.

Ligesom Lady Lowson valgte hun Vejen mod Syd til de vildsomme Egne, og idet hun lovede sine Kammerater en glimrende Belønning og en højere Rang blandt Thuggerne, begyndte hun dristig den besværlige March gjennem det rør- og sivblandede Græs.

Kjærligheden havde bragt Lady Lowson til at trodse alle Farer, Haddet ansporede hende.

Begge ere mægtige Dribsjedre, kun med den Forskjel, at den Første betjener sig af ethvert Mid-
del, som hæver den i den Elskedes Djne, hvorimod

den anden styrter mod sit Maal, omstyrrende Dyd og Afgtelse, trædende Lov og Ret under Fødder.

Man siger ingen Usandhed, naar man siger, at Kjærligheden har tusinde Øjne, men Haddet ti tusinde.

Aschinta tog ikke Fejl af Bejen; havde Lady Lowson betegnet sin Vej til Hest ved en utallig Række af Mærker, kunde den ikke være bleven fulgt nøjagtigere.

Haddet viste hende Vej, med hver en Time ryfede hun sit intet anende Doffer nærmere.

Tiende Kapitel.

Opbruddet.

Uden at veyle mange Ord indbyrdes fortsatte Forfølgerne deres March gjennem de vilde Egne, følgende Aschinta, der, som en Sporhund, ledet af sin Tørst efter at tilfredsstille sit Had, stedse mere og mere nærmede sig den Del af Skoven, hvor den, hun søgte, opholdt sig.

Det var imidlertid langt fra nogen hurtig March. Dels maatte man ofte med Besvær trænge sig igjennem det tornede Krat, dels ofte standse, naar et dumpet Brøl fra samme Lød som en advarende Røst, og endelig var man ikke altid ganske sikker paa, om man ogsaa fulgte Linien, som førte til de mere vildsommelige Egne.

Vejen var daarlig og paa sine Steder jumpig og fuld af Huller; Faklerne, som man havde tændt, oplyste disse affhyelige Reptiler, som med en høj Hvislen smuttede bort eller som, rasende over de dristige Fremmede, løste de sammenrullede Kæmpebugtninger og truede med et Angreb.

En Fættel flynget imod deres skjællede Legeme, forfejlede da sjældent sin Virkning.

Uhyret flygtede som et Lyn eller nøjedes med at trække sig tilbage, rullede sig sammen, og udsendte en Hvislen, som vidnede om dens Kaseris Voldsomhed.

Enhver vilde have vendt om, kun ikke Mchinta og de sepoyklædte Thugger og Dacoiter.

Haddet hos den Ene, og Blodtørsten hos de Andre drev dem fremad, — og endelig havde Mchinta talt om en glimrende Belønning og Rangforhøjelse.

Den eksisterede nemlig blandt Thuggerne, man kunde avancere til Præst eller Chef for en Trop og var da Dommer i Liv og Død.

De lod derfor deres Trossfæller og Landsmænd myrde, skjænde og brænde i Delhi og Omegn; de gif selv til Mord og Blod, til Belønningen, som kunde sætte dem istand til at beruse sig i Banghen eller i den syrlige, indiske Drues berusende Saft.

Farerne ved Marchen havde derfor mindre at sige, blot Maalet blev naaet.

Da Solen endelig steg op i Horisfonten, var hele den lange Strækning fra Broen til det Sted, hvortil hun selv havde bragt Kapitainen, tilbagelagt.

Mchinta standsede og udstødte et Triumfskrig.

Hun havde opdaget en mørk Gjenstand paa Jorden, skjult halvt af omstyrrende Træstammer og nedfoldede Grene.

Denne Gjenstand var en Hest, eller Levninger af en saadan, thi Hyænerne havde afganget de Dele

af dens Begeme, som laa udenfor Træstammen, der havde knust den.

Paa Sadelknappen, som staa frem stod et E. L. med en Grebekrone over, det kunne kun siges Edith Lowson. Hun var altsaa enten faldet af eller havde med fri Vilje valgt at gaa videre tilføds, rimeligvis fordi Orfanen havde gjort Hestene vilde.

Hun var altsaa virkelig paa Sporet, men var Ryttersken nu ilive, eller var hun sønderreven af de vilde Dyr, eller knust ligesom Hesten under et omsthyrtet Træ?

Uchinta følte sit Hjerte banke af Angst.

Var hun død, kunne hun ikke føle den grusomme Glæde at martre hende tildøde, hun kunde da kun slukke sit Had ved blindthen at myrde Andre, men om hun saa dræbte Tusinder, var det for Intet at regne imod en eneste Edith Lowson.

„Nej!“ mumlede hun og kastede et Blik om sig, „hun maa endnu være ilive, denne Datter af de snu Englændere er thyet et eller andet Sted hen; hun er ilive, hun lever for at Uchinta kan lade hende dø.“

Hun iagttog den Stilling Hesten laa i og saae, at den vendte Hovedet imod Floden, den var altsaa kommet oppe fra de tætte Skove, og havde rimeligvis troet at finde Frelse imod Uvejret ved at tage Vejen ned til den aabne Plads langs Flodbredden. Paa Flugten var den imidlertid bleven ramt og dræbt af en omsthyrtende Træstamme.

Ladhyen havde ikke været med den, hun vilde

da have ligget knust paa samme Sted; hun maatte alfsaa være i Sikkerhed, eller, hvad hun ikke haabede, død.

„Om hun skulde have fundet den Bengalow*), hvortil jeg førte ham!“ mumlede hun. „O, Indiens Guder, I ere altfor gode imod mig, dersom dette er saaledes; I skulde da faa hendes Blod Draabe for Draabe og fryde Eder ved hendes Skrig.“

Dg fyldt af en næsten vanvittig Glæde over at være sit Offer saa nær, stormede hun fremad paauly og fandt snart Bejen, som førte op til den lille Bambushytte.

Snigeude sig frem som Ratte fulgte Mændene hende, idet de saae til alle Sider for om muligt at opdage en eller anden ulykkelig Flygtning, og en halv Time efter saae man Hytten gjennem Understoven.

Aschinta gif i Spidsen! hendes Bryst hævede sig, hendes Læber hævede, hendes Øjne skjød Lyn, og Næseborene udvidede sig som Tigerens, naar den lugter Blod.

Hun standsede tyve Skridt fra Hytten og gav de Andre ved en Haandbevægelse tilkjende, at de skulde blive tilbage.

Næsten krybende hen ad Jorden nærmede hun sig mere og mere, indtil hun pludselig sprang op og styrtede ind gjennem den aabenstaaende Dør.

---

*) Egentlig engelsk Bolig, men kan ogsaa betyde Hytte.

Et Minut efter kom hun ud med sammenkuebne Læber. Det var tydeligt at se, at hun var bleven stuffet.

Hytten var tom.

Hun og Kapitajnen havde været dens sidste Beboere.

Det var som om en blidere Følelse et Øjeblik fik Overhaand i dette vilde Hjerte; hun var kommen til at tænke paa sin Kjærlighed, da hun stod derinde i det lille halvmørke Rum, og mod hendes Vilje fyldtes hendes Øjne med Taarer.

Men det varede ogsaa kun et Øjeblik.

I det næste brød Stormen løs igjen; hun mindedes hvem der stod i Vejen for hende, og at det var hende, hun skulde opsjøge og tilintetgjøre.

Tigernaturen vaagnede paany og med et kort: fremad! fortsatte hun sin Vej dybere ind i Skoven, fulgt af sine blodtørstige Ledfagere.

Hun fulgte nøjagtig samme Retning som den, hun var gaaet i med Kapitajnen og naaede snart den aabne Plads, hvor hun havde forraadt og overgivet ham til Thuggerne.

Den glødende Sol vendte sine brændende Straaler over det tørre, raslende Græs og over den vældige Træstamme, bag hvilken Morderne havde oppebiet hans Komme.

De spraglede, hvislende Slinger holdt hvert Skridt besat; en af dem, en Ræmpe paa henved tredive til fyrrethve Fod, havde slynget sig ned

imellem to store Grene paa den omstyrtede Træstamme, og strakte sit store Hoved med den spaltede Tunge og de stikkende Djne et Par Allen i Vejret, da den opdagede Mennesket i sin Nærhed.

Ashinta standsede og saae sig triumferende om. Det var jo her, at hun havde ofret sin Kjærlighed for sin vilde, blodige Tro.

Men med Et kneb hun Læberne sammen, Djet, som for et Sekund siden havde lynet af Glæde, lignede nu af Forbitrelse og Bredde, hun trak sin lange, indiske Kniv ud af Bæltet og styrtede frem.

Hun havde opdaget Noget.

Over det tørre, strittende Græs ragede flere rødbrune Stænger frem, der bevægede sig op og ned, ikke ulig Arme, som flere Mennesker hævede og sænkede i en vis Taft.

Disse rødbrune, armtykke Stænger var Halsene af den indiske Nadselgrib, Filosofen, en uhyre stor Fugl, som findes i Tusindvis og som gjør uberegnelig Nytte ved at fortære de mange Vig af Mennesker og Dyr, de slette sanitaire Forhold endnu i vore Dage lade ligge nbegravede under den brændende Sol.

„Det er hans Vig!“ stønnede hun, „o, de afskyelige Fugle! det vil Ashinta ikke tillade; o, de hakke hans Djne ud, de æde hans Hjerte, nej, nej, Ashinta vil myrde dem alle!“

Hun styrtede rasende henimod en fem, sex Stykker af de kæmpestore Gribbe, som dorste og

døfige holdt deres Maaltid, og gjennemborede den Nærmeste med sin Kniv.

Med et hæst Skrig tumlede Jøglen om, medens de andre hoppede et Par Skridt tilside, og derved blottede Levningerne af det uhyggelige Maaltid.

Mschinta sparkede til den døende Jøgl og saae ned.

„Ikke ham!“ raabte hun og traadte et Skridt tilbage. „Hvor ligger han da?“

Hun gjorde nogle Skridt til Siden og traf endnu to andre Lig, som allerede var অপিলে af Gribbene.

„Heller ikke her!“ mumlede hun. „Ingen af disse tre er ham; det er af vore egne Folk! han har dræbt dem, men hvor ligger han selv, thi undsluppen er han ikke. Ingen undgaar Kali Mænd.“

Sepojerne var imidlertid komne til.

„Er det Kapitainen, Du har fortalt os om, Du søger?“ sagde en af dem, „saa faar Du Lov til at søge længe.“

„Hvorfor?“

„Har Du glemt Hænen?“ svarede Sepohen. „Den kommer i flokkevis og den slæber sit Rov med sig.“

Han pegede med det samme paa nogle store Dyr, som af og til stak Hovederne frem af Græsset og saae henimod dem.

Det var Hæner, affkyelige Rovdyr, men af Naturen feigere end noget andet Dyr.

Aschinta havde knap faaet Dje paa dem, før hun hurtig gif henimod dem.

„Seg vil tage ham fra dem!“ mumlede hun, „jeg har dog engang elsket ham.“

Hvænerne trak sig sky tilbage, da de saae hende komme, Bladsen var derfor tom, da hun naaede den.

Men heller ikke der fandt hun noget Spor af den formentlig Dræbte.

Hun saae tilvejs for at se, om de store Gribbe omkredsede andre Punkter paa den aabne Plads; men de svævede alle over de tre næsten afpillede Legemer, som havde tilhørt Thuggerne.

„Besynderligt!“ mumlede hun, „han findes ikke; han har dræbt tre af Bore, og maaste jaget de Andre fra sig som Hunde! Hellige Kali, dit Offer lever!“

Hun følte sit Hjerte banke voldsomt ved denne Tanke og gif hurtig tilbage til sine Kammerater.

„Seg frygter for, at Kali denne Gang har maattet give Slip paa sit Offer!“ sagde hun.

Sepoy-Thuggerne rystede vantro paa Hovedet.

„Du fejler, Sutha!“ svarede den Ene. Ingen undgaar Siltetørklædet; tidligt eller sent vil hans Hals blive prydet dermed. Se her!“ raabte han og tog en blodig Gjenstand op fra Græsset, „den er forbigaaet vor Opmærksomhed.“

Det var det blodige Tørklæde med de to Kugler.

„Og Du tvivler endnu?“ smilede Manden og holdt det højt i Vejret, „ved Kali! den Arm, som

har slynget det, har været meget stærk, og den Rakke, Kuglerne har ramt, har været haard som Jern; se engang denne ubetydelige Flade paa Kuglens ene Side, det er den, som har berørt Rakkebenet."

"Ja!" sagde hun, "ja, Du har Ret. Der, hvor Thuggen lader sit Tørklæde ligge, har han taget det af sit Offers Hals; men hvor er han da?"

"Hæenerne have slået ham med sig," svarede Mændene, "de ere altid fultne. Du kan være vis paa, at din smukke Kapitain allerede har været opædt i mange Timer."

De Andre lo og tilkastede hende spottende Blik; de havde hørt Tale om hendes ubesvarede Kjærlighed og forstod ikke, at den levede endnu, blandet med Hadet.

"Ja, I har Ret!" svarede hun roligt. "Han er død og blevet bortslæbt af de vilde Dyr; jeg har altsaa opfyldt min Pligt, og bragt Kali sit Offer. Kom, Mænd af Indien, kom, nu gjælder Touren hende. Goruen har befalet og vi adlyde."

Hun vilde netop til at gaa videre, da hun pludseligt standsede og greb til Revolverne, som sad i Bæltet.

Hendes Ledsagere gjorde det Samme, thi fra venstre Side trængte engelske Soldater frem med fældebe Bajonetter.

"Overgiv Eder!" raabte Officieren, som anførte dem. "Kast Vaabnene, eller I er dødsens."

„Lord Rannaught!“ raabte Uschinta og traadte hurtig frem, „jeg har Bud til Eder, Sahib.“

Dg uden at betymre sig om de truende Bøssespiber, som vare rettede imod hende, gif hun lige hen til ham og overgav ham den lille, sorte Ring, hun havde modtaget af Fakiren.

„Ned med Geværerne!“ befalede han, da han saae Ringen, „disse Mænd komme som Venner.“

„Djeblicket er kommet!“ sagde Uschinta, „den store Gorue har tilladt os at handle, og han befaler Dig, Sahib, ved denne Ring at føre mig til det indviede Offer, den smukke Lady.“

„Seg ved ej hvem Du mener!“ svarede Officeren.

„Lady Lowson!“ sagde Uschinta.

„Lady Lowson!“ raabte Officeren og traadte et Skridt tilbage, „er hun slygtet fra Delhi, er hun her i denne vildsomme Skov.“

„Kena Saib har selv set hende paa Broen lige overfor Etawah!“ svarede Uschinta.

„Seg vil finde hende!“ raabte Officeren, „hun maa ikke undslippe, hverken hun eller hendes Elsker.“

„Kapitain Dudley er død!“ svarede Uschinta roligt.

„Død!“

„Ja, Sahib, Kali begjærede hans Liv, og vi tog det!“

Lord Rannaught kastede et Blik paa Sepoyerne, som vedblev at staa i Forsvarsstilling, uagtet de

Den stotste Kapitain eller Sepoybruden. 36

engelske Soldater havde taget Gevær ved Foden, og jagde derpaa langsomt:

„Vi, Du siger vi!“

„Ja, Sahib, vi tilhøre Kalis hellige Selskab!“ svarede Aschinta, „og vi kan kun adlyde Guddommens Befaling. Lady Lowson er den næste, som Gudinden forlanger, Goruen . . . .“

„Stille!“ afbrød han hende og saae til Soldaterne, „jeg veed hvad Du vil sige; den Mand, som sender mig denne Ring, vil, at jeg skal føre Dig til Lady Lowson, naar vi finde hende.“

„Ja, Sahib!“

„Jeg er villig dertil!“ vedblev Officeren, „og vi ville finde Ladyen, hvor hun end opholder sig, jeg vil blot først sende mine Folk tilbage til Flodbredden, hvor de maa gaa i Baadene og sejle syd paa for at undgaa Oprørerne i Delhi, jeg har nok i Dig og dine Folk.“

Denne Samtale var ført saa sagte, at Ingen af Parterne havde forstaaet den; da derfor Lord Kannought overgav Kommandoen til en Sergeant og fortalte ham, at han fulgte med Sepoherne for at fange Nena Saib selv, og at han, Sergeanten, maatte skynde sig i Baadene for i al Hast at besætte Broen til Etawah, forsikrede den ny Kommandør sin Forsatte om, at Ordren skulde blive punktilig udført, og at Nena Saib selv ikke skulde blive skaanet, dersom man var saa heldig at træffe ham.

Lord Kannought kunde saameget lettere bilde

Soldaterne dette ind, som Ingen af dem vare fuld-
ständig underrettet om Sagernes egenlige Sammen-
hæng.

Man antog virkelig det Hele for et mislykket
Forsøg paa en Opstand og anede ikke, at Dødsfaren
nærmede sig hurtigt som en Stormflod.

Soldaterne skyndte sig derfor afsted ned til Flo-
den og gif i Baadene, men Broen ved Etawah naaede
de a drig.

Da de passerede Delhi sydlige Fort, som alle-
rede var i Oprørernes Hænder, bleve de fete. En
voldsom Kanonild blev rettet imod dem, og Alle
fandt Døden imellem Krokodillerne i den dybe Flod.

Lord Kannought ventede til den sidste Soldat
var forsvunden imellem Træerne.

„Og Du ved med Visshed, at Lady Dowson ikke
er i Delhi?“ sagde han.

„Hendes Palads er en rygende Askehob!“ sva-
rede Nichinta med et skadesro Smil, „jeg lod selv
sætte Ild paa det!“

„Du?“

„Ja, Sahib, den fornemme Dame blev elsket af
ham jeg elskede; derfor dræbte jeg først ham, og nu
vil jeg dræbe hende!“

„Er Du da en Kvinde?“ raabte Officeren for-
bausset.

„Ja, Sahib, Du kjender mig godt, det var mig,
som Du engang forfulgte med dine Folk, og som
Sahib Kapitainen forsvarede imod Dig. I skulde

duellere med hinanden for min Skyld; jeg elskede allerede dengang den smukke, tapre Kriger, som tog mig under sin Beskyttelse, og jeg hadede Dig, som vilde dræbe ham, jeg kastede derfor Brilleflangen for din Fod, da Du hævede dit Vaaben, og Følgen var, at Du fejlede ham.

„Aschinta!“ raabte Officeren, „er det Dig, og i denne Dragt.“

„Ja, Sahib,“ lo hun, „jeg har fulgt Sepoyerne lige fra min Barndom, de have, saa at sige, opdraget mig og givet mig Navnet Sepoybruden; thi jeg elsker dem Alle, som en Brud elsker sin Kjærlighed! nu har de valgt mig til deres Anfører, mig og Stormogulen Nena Saib!“ tilføjede hun med Stolthed, „og vi ville med vore Guders Bistand tilintetgjøre Eders Herredømme i vore Fædres Land og dræbe Eder, saa mange I ere.“

Lord Rannought traadte et Skridt tilbage og lagde Haanden paa sine Pistoler.

Aschinta lo højt.

„Er Du bange!“ raabte hun, „Du har Fred! Goven har befalet os at skaane dit Liv, Du har Intet at frygte.“

„Og Du elskede virkelig Kapitain Edward Dudley?“ raabte han.

„Ja, Sahib, saa højt, at mit Blod sydede som Ild, saa højt, at mine Øjne bleve blinde af at stirre paa ham, af at inddrikke Kjærligheden Drag for Drag!“

„Og Du myrdede ham!“ raabte Vorden forfærdet.

„Ja, Sahib, jeg myrdede ham, eller lod ham myrde, jeg loffede ham herud til dette Sted, og overgav ham til Thuggerne, se der, der ligger Torkladet som har snoret hans Strube sammen, der er Kuglerne, som gav ham det dræbende Slag.“

Vorden gjøs! hvilken vild, affindig Videnstab!

„Jeg lod ham myrde, fordi han ikke vilde elske mig!“ vedblev hun, „jeg tryglede ham nok derom; havde han hørt mine Bønner, var jeg flygtet med ham, og jeg skulde have forsvaret ham som en Tiger forsvarer sine Unger, men da han stedse talte om hende og kun tilbød mig en Broders lunefulde Kjærlighed, saa handlede Aschinta som en Indiens fyrige Datter, jeg gav hans Sjæl til Guderne og hans Legeme til Hævnerne.“

Hun lo vildt og dansede rundt om ham.

„Og nu?“ spurgte Vorden.

„Nu!“ sagde hun, „nu kommer Hævnen til hende, nu vil jeg kjølne min Vængsel efter ham, min Unger over min Gjerning i hendes Blod, det var hende, som ved sin Kjærlighed til ham tvang mig til at berøve ham Livet; — o, Sahib, jeg vil velsigne Dig, naar Du vil føre hende til mig, eller mig til føre hende. Du er hendes Landsmand, hun vil tro Dig, naar Du lokker hende fra sit Skjul, og jeg vil da dræbe hende, — o, Helvede skal ikke kunne udtænke større Kvaler end dem jeg bereder hende.“

Hun var frygtelig at se til, Djuene lynede, Læberne bævede, og Hænderne knyttede sig af Raseri. Lorden betragtede hende med Stræf.

„Og dersom jeg nu ikke vil!“ sagde han, „dersom jeg nu nægter hvad Du beder mig om.“

„Det vil Du ikke, Sahib!“ sagde Michinta, „det tør Du ikke, et Ord af mig er nok til at bringe Dig for Domstolene, Du er en af Bore, vor Gorue er din Herre, og selv Mena Sahib vil lade Dig hænge som en Morder, naar han hører, hvor usfelt Du har baaret Dig ad, ved at forraade dine Landsmænd, eller ogsaa vil jeg lade Dig dræbe, hvor Du end befinder Dig, selv om det er i Midten af ti Tusinde bevæbnede Mænd, — vælg nu, Sahib.“

Lord Rannought var bleven bleg; skjøndt hans usle Karakter just ikke gjorde sig slynderlig Samvittighed af at være Ven med erklærede Banditter, naar han blot kunde have nogen Fordel deraf, saa gjøs han dog ved Tanken om at skulle tage en saa frygtelig Hævn over Den, som havde stødt ham tilbage med Foragt og spottet hans Kjærlighed.

„Nu, Sahib!“ sagde hun, „Tiden iler!“

„Belan!“ svarede han, „jeg vil ikke hindre, at Du tager Hævn over Lady Lowson!“

„Godt, Du vil føre mig til hende?“

„Ja, naar vi har fundet hende!“

„Godt, Sahib, jeg er glad derved, den fornemme Dame har naturligtvis fundet et Skjul, rimeligvis hos en eller anden Englænder og er maaske allerede

paa Bejen til Galkutta, der er jeg magtesløs, der og overalt, hvor dine Landsmand have Magten, det er saadanne Steder Du skal hjælpe mig. Er hun stødt til de engelske Tropper maa Du føre mig gennem deres Rækker, intet Sted maa være spærret for mig og min Hævn."

"Jeg skal holde mit Ord!" svarede Lorden, medens han samtidig tænkte paa et Middel til at bryde det; thi hvor jammerlig end hans Karakter var, gjøs han dog for den halvvilde Piges Hævn.

"Lad os saa fortsætte Efterjøgelseerne!" vedblev Aschinta, „vi ville følge Bejen forbi den gamle Pagode, som ligger her i Nærheden, derfra gaar en gammel Vej gennem en Bynt af Skoven til Meerut og Etawah, hun har benyttet sig af Orkanen og har fulgt den, uforstyrret af de vilde Dyr. Stil Dig i Spidsen for os!" tilføjede hun i en bydende Tone, „Sepoyer, førte af en engelsk Officer, kunne ikke være Oprørere."

Det gav et Sæt i Officeren. Nu kom endelig den egentlige Hovedplan for Dagen.

Han skulde spille fuldkommen Forræder ligeoverfor sine Landsmænd, Thugger, førte af en engelsk Officer, vakte ingen Mistanke, man vilde modtage dem med aabne Arme, og Lady Lowson vilde ikke nære Betænkning ved at følge dem, dersom det blev nødvendigt.

Det var imidlertid for sent at træde tilbage, han havde sendt sine egne Soldater bort, han var

enc, kun det at gaa ind paa deres Plan, kunde frelse hans Liv.

Han kjøbte dette for den sidste Rest af sin tvivlsomme Vre.

„March!“ kommanderede han, „følg mig!“

Aschinta sprang frem i Spidsen.

„Lad mig vise Vejen, Sahib!“ sagde hun, „jeg er bedre kjendt her end Du!“

Og med lynende Dine og udvidede Næsebor gif hun hurtig til i Retning af den gamle Pagode.

Lord Skannought fulgte efter, mørk og indesluttet; hans Tanker vare dels hos den forfærdelige Pater Antonio, dels hos Lady Lowson.

Hans Dødsffjende var tilintetgjort, nu vilde han forsøge paa at frelse sin Kjærlighed.

Edith vilde neppe nægte ham sin Haand, naar han viste hende den frygtelige, truende Fare og frelste hende for den.

Ja, saadan burde det være! han havde en Gang forraadt sine Landsmænd, nu vilde han forraade sine ny Bundsforvandte.

Optaget af saadanne Tanker fulgte han Aschinta i Spidsen for Sepoherne.

Kort efter naaede de Pagoden.

Den sidste Orkan havde kastet endnu flere vældige Sten ned paa Jorden.

Flere større Træstammer laa spredte rundt omkring, og af det friske, hvide Træ, som skinnede frem hist og her, kunde man se, at det ikke var mange

Timer siden, at Orkanen havde knækket dem over som svage Rør.

Lord Rannought standsjede.

„Vi bør afføge denne Ruin,“ sagde han, „den er et ypperligt Tilflugtssted.“

Aschinta trak medlidende paa Skuldrene.

„Hvor I er dumme, I Fernigheer!“ sagde hun, „tror Du Sahib, at den der vilde tillade, at man gik ind.“

Hun pegede paa en brunspættet Slange, som laa tværs over en stor Marmorblok og lod den enkelte Solstraale, der skinnede ned gjennem det tætte Løvtag, spille paa sin Ryg.

„Den kan være kommet senere!“ indvendte Lorden.

„Tic Polongaen*) er en Slags Patriark!“ svarede hun, „den fødes og dør paa samme Sted. Ingen smutter forbi den, den dræber Alle, mod dens Gift gives ingen Frelse.“

Og idet hun hurtigt gik videre, slog hun ind paa en stenet, tør Vej, som snoede sig gjennem en Underskog af Bregner og Chativallaher.

„Denne Sti er Næshornets Vej!“ sagde hun, „omtrent fem Mil herfra bliver den bredere og fører da til Hovedvejen til Meerut og Etawah, Brama lede vor Fod, den Vej ville vi følge.“

---

*) En indisk Giftslange.

Hun tog sin lange Riffel i Haanden og gik frem ad den stenede Vej med lette, hurtige Skridt.

Sepoherne fulgte efter, førte af den engelske Officer, som af og til standsede for at lytte til de tor-
denlignende Drøn, der lød over Floden, baarne af
Vinden.

Det var Kanonskuddene fra Delhi og Omegn.

Medens han gik for at forraade sine Landsmænd, myrdede man dem rundt omkring ham, Kanonskud-
dene vare de Ulykkeliges sidste Hilsen, før de over-
mandede gik til Døden, den frygtelige Død under
tusinde Pinsler.

I den gamle Pagode, som de nylig havde pas-
seret forbi, uden at skjænke den synderlig Opmærk-
sømhed, stod imidlertid flere Personer lyttende til
Lyden af Skuddene fra det nære Delhi.

Disse Personer var Djalma, Edith Lowson, lille
Bila og vor Helt, den skotske Kapitein.

Bleg og synlig udmattet støttede han sig til den
unge Dame, der betragtede ham med et Blik, som
aandede den dybeste Kjærlighed.

„Min Elskede!“ hviskede hun, „gaa heller til
Hvile, Du ophidses Dig selv ved at lytte efter disse
Skud, og Du kan dog ikke bringe Hjælp; læg Dig
paa Moslejet, jeg vil vaage over Dig.“

Vor Helt smilede.

„Søde, elskede Edith!“ sagde han og kysede hende, „Gud har paa en vidunderlig Maade frelst mit Liv i det yderste Øjeblik, men han har ikke gjort det, for at jeg skal forblive en ørkesløs Tilskuer ved det frygtelige Drama, som uden Tvivl opføres i Delhi, mine, vore Landsmænd myrdes, Blodet flyder i Strømme, og jeg er her, skjult som en fejsk Soldat, der lader andre kæmpe for sig! Edith, vil Du tillade det?“

„Ja min Elskede!“ svarede hun, „jeg vil ikke alene tillade det, men jeg beder Dig endog bønligt om at blive hvor Du er, Du er endnu svag efter den frygtelige Kamp, og hvor modig og tapper Du end er, vilde Du dog intet kunne udrette, Du vilde tvertimod udsætte Dig for unyttig Fare og derved afskære os Alle ethvert Middel til engang i Tiden at lade Dyhavsmanden til vor ulykkelige Stilling gribe. Hvil Dig endnu et Par Dage, vi maa snart have Nubuk tilbage, han bringer os Underretning om Sagernes Gang.“

Kapitainen svarede ikke, men satte sig tværs paa Moslejet, som Djalma havde samlet til ham.

Han var virkelig meget svag.

Da Djalma naaede Pagoden med ham, maatte han kalde Nubuk til Hjælp for at faa ham bragt indenfor.

Blodet vedblev at strømme ud af Munden, Ørerne og Næsen paa Grund af det voldsomme Slag af de tunge Kugler mod Struben og det var

først, efter at Edith, som var en Afmagt nær, dels af Glæde, dels af Sorg havde badet ham uafbrudt med Vand, som Kubuk hvert Øjeblik hentede fra en gammel Cisterne, at Bevidstheden lidt efter lidt vendte tilbage, samtidig med at Blodet standsede.

Gjensynet mægter ingen Pen at beskrive.

Hun omfavnede ham og kaldende paa ham med de ømmeste Navne, han, betragtede hende med et mat Smil og svagt trykkende hendes Haand.

Midt i Ulykken en uendelig Lykke.

Vor Helt var næsten strax faldet i Søvn, Edith bad ved hans Leje med hans Haand i sin, medens Djalma holdt Udkig tilligemed Kubuk, som snurrede sig rundt af Glæde og passiarede med Lila, der med Gysen havde betragtet den saarede, blødende Mand.

Saaledes hengik Natten. Den uafbrudte Badning med koldt Vand fordrev tilsidst Heden og Smerterne, og om Morgenen efter kunde Kapitainen forlade sit Leje og læse det frygtelige Blad, som var mærket med hans og flere Dires Dødsdag.

Nu stod alt klart for ham, han begreb snart hele det skjændige Komplot imod sig selv og de andre Arvinger til den uhyre Stat. Missionæren var Drivfjedren i det Hele, det var ham, som skulde høste Gavn af Arvingernes Død, og det var ogsaa ham, der satte den i Værk.

Han begreb, at man blot havde faaet ham idømt en vanærende Straf, for senere at hjælpe ham til

en Flugt til vildsomme Egne, hvor man kunde myrde ham.

Alt var saa snedigt anlagt, at Ingen vilde have kunnet finde Traaden, dersom ikke, som her, Tilfældet var kommet til Hjælp.

Lord Rannoughth skulde have Edith som sin Part, men var sikkerlig uvidende om, at hun var dødsdomt ligesom de Andre.

Kapitainen gjøs, da Edith fortalte ham Alt, og maatte tilsidst indrømme, at hun Ligt kunde gjøre Udslaget her.

Man vilde naturligvis søge at undgaa de omflakkende, udsendte Snigmordere, men desuagtet udgave sig for Døde; paa den Maade vilde man gjøre Missionæren, Pater Antonio, tryk, og da vilde man naar han stod med Sejren i Hænderne, pludselig træde til og rive den fra ham.

Det gjaldt kun om at overløste ham ved at stille sig blot for Faren, tilintetgjøre ham og samtidig udsprede Røgtet om sin egen Tilintetgjørelse.

Bilde Oprøret, som man haabede, være dæmpet til den Tid Arven var forfaldet til Udbetaling, var det sikkert, at Lovligheden var fuldstændig gjenoprettet. Man vilde da henlede Opmærksomheden paa den gyselige Institution, som kaldtes Thuggerne, og som her havde tjent som Redskab i Religionens Tjeneste.

Det gjaldt kun om at bevare Ukjendskaben med sit Opholdsted saalænge.

Kapitainen havde knapt siddet ti Minutter paa sit Mosleje, før hurtige, lette Skridt Lød udenfor i den sandede Forhal.

„Kubak!“ raabte Djalma, „endelig.“

Det var virkelig den lille Hindudreng, som vendte tilbage fra sin Expedition i Delhi.

Med et Mod, man maatte beundre, havde han tilbudt at vove sig ind i Staden, uagtet han bar en engelsk Livre, og erfare hvad der var sket.

Han saa forskrækket og bevæget ud.

„Nu?“ spurgte Kapitainen, „hvad er hændet, Du ser ud som om Du havde været i Dødsfare.“

„O, Sahib, Kapitain, o, Mylady!“ stønnede han, „det er frygteligt; Staden er i Sepoyernes Magt, de vilde Krigere myrde Kvinder og Børn, bort smukke Palais brænder, det er det eneste Hus, som man har stukket Ild paa, Flammerne hvirvle op fra de omstyrtede Bjælker! o Sahib, o Mylady! de skyder med store Bøsser, og Gaderne ligge fulde af dræbte Soldater.“

„Og mine Landsmænd, Soldaterne af Højfotte-regimenterne!“ raabte Kapitainen med flammende Djne, „hvor er de?“

„Der er slet ingen Soldat i Byen, Sahib!“ svarede Drengen, „den store Sahib Generalen har taget dem alle med sig, da han flygtede.“

„Store Gud!“ raabte Kapitainen og slog Hænderne sammen, „hvem forsvarer da de uskyldige Kvinder og Børn imod de rasende Uhyrer.“

„Ingen, Sahib, Ingen, men der er heller ikke mange af dem tilbage, Sepoierne dræbe dem Alle og trænge ind til dem i Husene; o, Sahib, der er maaske ikke ti blanke Wiennester tilbage i den hele By.“

„Rædsomt, frygteligt!“ raabte Kapitainen, medens Edith blev blegere end nyfalden Sne.

„De Uhyrer!“ mumlede Djalma, „og det vil Du tillade, ridderlige Kena, min Ven og Vaabenbroder.“

„Og de er her i Stoven, her udenfor!“ vedblev Drengen, „jeg saa dem marchere her forbi, de vare henved tredive Mænd og den onde Kaptain førte dem.“

„Onde Kaptain!“ gjentog vor Helt, „forklar Dig tydeligere, Kubuk! hvem er den onde Kaptain?“

„O, jeg kjendte ham strax, han gif lige forbi mig, medens jeg laa skjult under et Bregneblad, det var ham, som elskede Mhlyady, som arresterede Sahib Kapitainen.“

„Lord Kannough!“ raabte vor Helt.

„Ja, ham!“ svarede Drengen, „de vilde afføge Pagoden her, men den døde Tic Polonga, som Sahib Djalma har kastet udenfor, affrækkede dem, de vilde søge hende i Meerut eller Etawah.“

Edith blev om muligt endnu blegere.

„Det er mig de søge!“ sagde hun.

„Der er ingen Tvivl herom, Mhlyady!“ sagde nu Djalma, „og de søge ikke alene Dem, men ogsaa

mig. Oprøret er en prægtig Tid for Mord og Ugjerninger. Var det Sepoyer Du saa Rubut?"

"Ja Sahib Djalma!"

"Saa bør vi ikke tøve et Minut længer!" vedblev han, "man ved altsaa uden Tvivl, at De er thet til Skoven før, som man tror, at frelse Livet; Sepoyerne vil snart erfare, at De ikke er i Meerut eller Etawah og vende tilbage, vi maa bryde op og søge os et sikrere Tilflugtssted, hvor vi kan afvente Begivenhedernes Gang eller hvorfra vi maaste kan tage aktiv Del i Handlingen, vi ere Mænd og vi bør ikke frygte i Skjul."

"Rigtig!" raabte Kapitainen, "det er som talt af mit eget Hjerte, her er ikke et Minut at spille. Vi maa bryde op og se at naa en af Kanalerne, som føre op til Gangesfloden. Der er altid Vaade, som kunne bringe os videre i hvilkensomhelst Retning."

"Bliv, min Elskede, lad os blive!" bad Edith, "Du er syg endnu, Du vil bukke under for en Rejses Besværigheder igjennem dette gyselige Land, bliv endnu et Par Dage, jeg besværger Dig."

Kapitainen vilde just svare, da en sælsom Lyd naaede ind til dem.

Det var som en Summen af en uhyre Bisværn.

Djalma aabnede Døren og saa ud igjennem Forhallen.

"Stille!" hviskede han, "rør jer ikke."

Udenfor gik Parvis flere hundrede Mænd i lange mørke Klapper og hvide Turbaner henad Bejen

og standsede ved den tætte Underfkov, som omgav Bagoden.

„I Morgen tage vi Bagoden der i Besiddelse!“ sagde en dyb Stemme iblandt dem, „Brama vender tilbage til sit forladte Tempel, thi Nena Saib er Indiens Kejser.“

Mændene bukkede sig næsten til Jorden og fortsatte derpaa Vejen ned til Floden.

„Det var Ildtilbedere!“ sagde Djalma, „de ere komne fra Omegnen ved Agra, hvor de har opholdt sig i flere Generationer i en Slags frivillig Landflygtighed, I horte selv hvad de sagde, træffe de os her, er vi dødsens.“

„Ja, lad os bryde op,“ raabte Kapitainen, „jeg føler mig stærk nok, Vejen til den brede Kanal, som forener Dschumma med Ganges kjender jeg fra mine Kejser, den ligger imod Syd. Vi ville søge at naa den, Gud være saa med os.“

Da Tugen fremkom med Indvendinger, forlod Flygtningene Bagoden, og begyndte den farlige Vandring igjennem Urskoven i sydlig Retning.

Kanonerne tordnede uophørlig fra den anden Side af Floden og fra selve denne, hvor Oprørerne havde bemægtiget sig to Kanonbaade, fra hvilke de bestød de ulykkelige Flygtninge, som vare stimlede sammen ved Flodbredden.

Djalma havde sat Vila op paa sine Skuldre og gik i Forvejen, fulgt af Kapitainen, som virkelig var

Den stoffte Kapitain eller Sepoybruden. 37

kommet saa meget til Kræfter, at han turde optage Kampen med en Fjende.

Den ridderlige Rадja havde delst sine Vaaben med ham, Lady Lowson havde to Revolvere i sit Bælte under den korte Gentlemans Frakke, og Rubuf hjært tegnede med en vis Stolthed Kolben af en Rytterpistol, som stak frem under hans sribede Skjort.

Ammunitionen bestod af henved hundrede Skud, som de to Herrer ligeledes havde delst imellem sig.

Knapt en halv Mil Syd for Pagoden blev Landskabet ganske overordentlig vildt.

Sønderrevne Klipper, bevorede med Ege og Kastanietræer, afveglede med dybe Dale, og mægtige Vandfald, Aflob fra en stor Flods Kilder, styrte med tordnende Larm henover de lavere liggende Steder.

Langs en stejl Klippevæg løb en stenet Vej.

Det var Vejen, som førte til den store Kanal, der laa omtrent hundrede Mil syd paa. Solen sendte sine brændende Straaler lodret ned over den, Sandet var gloende hedt, da de traadte i det, og hævede sig i uendelig fine Skyer, hvor det laa tykt.

Det var en frygtelig Vej.

Men der var ingen anden, bag dem, rundt om dem lød Skud og Skrig, foran dem maaske et Fristed.

Kapitainen tog Edith om Livet og støttede hende paa denne Maade med venste Arm, medens den højre Haand hvilede paa Grebet af den spændte Pistol, han bar i Bæltet.

„O, hvilken Vej!“ stønnede hun, „hvilken brændende Sol.“

Hun havde Grund til at beklage sig, hendes Fodtøj var sønderrevet af Torne og Tidsler, og hun var ikke vant til at gaa.

Der var imidlertid intet at betænke sig paa; det gjaldt Livet; Morderne fulgte dem maaske i Hælene.

Da Solen endelig forsvandt fra Himlen, havde de tilbagelagt tolv Mil i en brændende Solhede og i gloende Sand.

„Rast!“ sagde Djalma og standsede paa en grøn, aaben Plads, „vi ville hvile os til Dagen bryder frem.“

Edith sank udmattet om paa Jorden, men som om hun skammede sig, sagde hun smilende til sin Forlovede:

„Edward! husk paa jeg er kun en Kvinde!“

Kapitainen bukkede sig ned over hende og kysede hende.

„En Kvinde med en Helts Villie og Mod!“ sagde han, „Gud lede saa Resten for os Alle.“

Han pegede paa de klare Stjerner, som allerede stod tindrende paa Himlen og gik hen til Djalma, for at hjælpe til ved Antændelsen af det uundværlige Baal.

XI.

Forsølgelsen.

Da Morgenens brød frem drog man videre, uden at møde noget, som standsede Rejsen, og da den anden Nat efter Afrejsen kom, var man saa temmelig rolig for, at Sepoyerne eller Thuggerne enten havde tabt Sporet eller opgivet Forsølgelsen.

Saaledes tænkte idetmindste Lady Lowson, medens derimod Kapitainen og Djalma var af en modsat Mening.

De vidste nemlig Begge af Erfaring, at Thuggen aldrig opgiver et bestemt Mord, men at han tvertimod bliver ivrigere, jo større Modstand der ydes ham.

Man har haft Exempler paa, at udsendte Thugger paa Selskabets Regning har fulgt et udpeget Offer til Europa og Amerika og dræbt det, naar det troede sig i den største Sikkerhed, og her var man ovenikjøbet i sit eget Land, hvis Mysterier man kjendte tilbunds.

Der var altsaa ingen Grund til at opgive Forsølgelsen, den uhyre Halvø paa hvilken man befandt sig, vilde engang faa Ende; man vilde følge efter til man naaede det store Hav og da afgjøre Kampen.

Lady Lowson havde, som man kunde tænke sig, intet Begreb om Hinduernes Fanatisme; hun foreslog derfor at vende om og, om muligt, naa de smaa Garnisonsbøyer, som omgav Delhi, og hvor man uden Tvivl vilde finde tappre og talrige Forsvarere.

Djalma rystede paa Hovedet.

„Mylady!“ sagde han alvorligt, „der findes ikke en engelsk Soldat i Delhi eller Omegnen; de ere enten flygtede eller dræbte.“

Edith foer sammen og kastede et ængsteligt Blik omkring sig, som om hun ventede at se de hvide Turbaner og broncefarvede Ansigter titte frem bag Træstammerne.

Hun greb Kapitainen ved Armen.

„Se!“ hviskede hun, „se derhen.“

Kapitainen fulgte Retningen af hendes Blik, men opdagede Intet.

Rundtom en vild, sønderreven Bjærgegn, bevoget med hundrede Tusinder af vældige Træer, gennemfuret af Kløster og Afgrunde.

„Hvad saae Du, min Elskede?“ spurgte Kapitainen, „Du skjælver jo!“

„Det forekom mig som om jeg saae Omridset

af flere Mænd gjennem Bregnebusken hist henne; En af dem strog endog Bladene til Side og betragtede os med et forskende Blik."

Kapitainen tog en Pistol i hver Haand og gik hurtig henimod den store Bregne, der stod et halvt-hundrede Skridt borte.

Han traadte ind i den og saa sig om, men opdagede Ingen. Alt var fuldkommen stille, kun nogle store Pindspin smuttede hurtig bort, da de horte Lyden af hans Skridt.

Han var imidlertid altfor forsigtig en Mand til at lade sig skuffe eller til ikke at se rigtig efter, han kjendte Hinduen, og vidste, at han i Snuehed og List fuldkommen kan maale sig men Amerikas romantiske Indianer.

Han forblev derfor staaende ubevægelig paa Stedet og kastede sit Blik til alle Sider.

Derpaa gik han bag om de kæmpemæssige Træer, som med Lethed kunde skjule en Snøs Mand, men Bladsen bag dem var tom, der var Ingen. Edith havde uidentvivel set fejl.

Han vendte smilende tilbage.

„Du har set fejl, min Edith!“ sagde han, „der var Ingen; det har været et Djebliks Angst, som har afmalet Billedet af flere Personer bag hine Bregneblade; Alt er den dybeste Fred derhenne, og havde der virkelig været nogen, maatte de have været synlige endnu, medmindre de ere sunkne i Jorden.“

Han kyssede hende leende, og de Rejsende fortsatte Vejen, Vila som før paa Djalmas Skuldre.

„Vi befinde os paa Bindhya Bjærgkjædens nordlige Straaning!“ bemærkede Djalma og standsede, „Vejen til Kanalen bliver nu næsten ufremkommelig, og vi maa ovenikjøbet anvende den største Forsigtighed under vor March, Egnen vrimler af vilde og giftige Dyr, og Landskabet vi nu betræder hører under Sikstaterne, som tælle en næsten halvild Befolkning. Thuggerne har deres Hovedrede i dette Landskab, og Vejene ere i den Grad usikre, at man næsten maa have en hel Batallion Soldater om sig for at kunne rejse videre i nogenlunde Sikkerhed!“

De Rejsende saae sig om.

Egnen var virkelig frygtelig vild, men af en majestætisk Skjønhed. Tættere Skove, mægtigere Træstammer fandtes neppe noget andet Sted paa Jorden, det var Urskoven som den var fra umindelige Tider.

Desuagtet havde man berejst den, man havde aldrig havt nogen anden Vej end den ad hvilken vore Rejsende drog frem. Radchahen af Scindia, der var indsat af den engelske Regering som Herfer over disse Egne, brød sig ikke om Andet end Tiger og Elefantjagter, og det var ham temmeligt ligegyldigt om Thuggerne myrdede hver Rejsende, som drog igjennem, eller om disse omkom i de uhyre Skove.

Bejen, som med ringe Bekostning kunde være bleven gjort farbar, var derfor forfærdelig slet, fuld af Klippeblokke og ombæltede Træstammer, ret et passende Sted for Thuggerne til at forøve deres Overfald.

Djalma satte Vila ned paa Jorden og tog sin Kiffel i Haanden. Kapitainen slap Edith, og Toget ordnede sig saaledes, at Barnet og Ladyen gik i Midten, medens Djalma, Kapitainen og Kubuk dannede Avant og Arriergarden.

Man var nemlig naaet til et mistænkelig udseende Sted.

Rundtom stod høje, slanke Palmetræer, hvis Fodder vare omgivne af mørke Bandaner og kæmpemæssige Chatiwallaher. Maaeste en Skovhuggers Dre havde frembragt den knapt fem Fod brede Vej, som snoede sig igjennem det næsten fuldstændige Mørke, der nu begyndte og blev tættere og tættere, jo længere man trængte ad den. Nogle enkelte afhuggede Træstammer, som man havde væltet tilside hulter til bulter, vidnede derom, men det var ogsaa det Hele, hvad Kulturen havde frembragt. Selve Bejen var stenet og paa sine Steder saa sumpet, at vore Rejsende sank i til over Anklerne.

Med Fingeren paa Aastrækkeren gik man langsomt frem, holdende skarpt Ugkig til alle Sider, ved den mindste Varm standsede man og gjorde sig rede enten til Angreb eller til Forsvar, men det lod virkelig til, at man havde overdrevet Faren ved denne

Bej; thi overalt herskede den hemmelighedsfulde majestætiske Ro, som karakteriserer hine Egne fra Urtiden.

Bejen vedblev at sno sig frem gennem Tylningen, stedsse indhyllet i samme hemmelighedsfulde Mørke, indtil den pludselig hørte op.

En Mur af uhyre Træer, sammenslyngede Gummiplanter, Egetræer og indisk Tjørn forbød enhver videre Fremtrængen, og bag den evige Tylning lød vrede Brøl og sfingrende Hyl.

Djalma saae sig om.

„Vi maa have fejlet Bejen!“ sagde han, „denne fører ikke længer frem.“

Edith sukede; hun var meget træt, medens lille Vila grædende bad om Vand til at slukke sin brændende Tørst.

Kapitainen betragtede de to Kvinder med et medlidende Blik; han vidste, hvad en Rejse tilføds i Urskoven havde at betyde.

„Vi ville se at opdage en Kilde!“ sagde han, „men for Djeblikket maa vi vende om; naar Natten kommer er her ikke engang Plads til at tænde et Baal uden at udsætte Stoven for den største Fare og os selv med det samme. Kom, Vila, lad mig igjen tage Dig paa mine Skuldre; vi ere komne forbi flere sumpige Steder, maaske findes en Kilde i Nærheden, og jeg skal da hente Vand til Dig.“

Den Lille græd og vred sine smaa Hænder.

Hun led frygtelig af Tørst i den tunge, stegende Solhede, der trængte ned gennem de tætte Blade og fyldte Skoven med en kvælende Luft.

„Vand, Vand!“ raabte hun, „Vilas Tunge brænder.“

„Stille, for Guds Skyld!“ bad Edith, „lad Ingen høre din Stemme! hust paa, at de onde Menneſker strax vilde komme og dræbe os Alle, naar de høre Dig græde.“

Barnet tav og ſtaf ſine Fingre i Munden for at ſuge deres fugtige Uddunſtninger.

Djalma gik mørk og indesluttet fremad. Han kunde ikke skjule for ſig ſelv, at Faren var overhængende ſtor, og at der kun var ringe Udſigt til, at man ſlap derafra med Livet, derſom man ikke var ſaa heldig at finde den rigtige Vej, før Matten ſaldt paa.

Havde han været alene vilde han uden Betænkning være trængt ind gennem Dykningen, ſom omgav dem, men med to Kvinder, hvoraf ovenikjøbet den ene var et Barn, var det en Umulighed.

Han havde derfor intet andet Valg end at vedblive ſin March og foreløbig udſe ſig et Sted, hvor han kunde ſlaa Vej, ſom han kaldte det.

Han holdt imidlertid Dje med Vejen for at ſe, hvor den gamle begyndte, men forgjæves. Den fandtes ikke, og han kom derfor, rigtignok ſtedſe mod ſin Overbeviſning, til den Slutning, at han var gaaet fejl.

Idet han efter en halv Times March drejede om en Bugt af Bejen, standsede han pludseligt og greb til Riflen, som laa over Skulderen.

Hans langt forud gjennemtrængende Blik troede at have set et Ansigt titte frem bag en Chatiwallah, just som han betraadte den ny Linie Bejen tog.

„Hvad er det?“ spurgte Kapitainen og vilde gaa frem.

„Bliv, forlad ikke Deres Plads, Sahib!“ hviskede Djalma, „vi maa ikke blotte Mhlady og Bar=net ved at berøve dem Forsvaret i Ryggen; men det forekom mig, som om jeg saae et Ansigt titte frem bag de store Chatiwallater der henne, og jeg skulde tage mærkelig fejl, om ikke jeg kjendte dette Ansigt.“

Han saae igjen, men Ansigtet var forsvundet.

„Det anede mig!“ mumlede han, „Mhlady har ikke set fejl; vi blive forfulgte i al Hemmelighed.“

Han gik hurtig henimod Chatiwallahen, men der var naturligvis Ingen; ligesom før var Plads=sen tom, Personen var sporløs forsvunden.

Han vinkede de Andre nærmere, og man fortsatte igjen Bejen med Fingeren paa Afstrækkeren og undersøgende Omgivelserne før man rykkede frem.

Vila klagede uden Ophør over Tørst og sank tilsidst næsten bevidstløs om paa den stenede Vej.

„Stakkels Vilde!“ mumlede Djalma. „Seg maa vel igjen bære Dig, skjøndt Du er en farlig Byrde,

hvor jeg hvert Øjeblik maa nære forberedt paa at bruge mine Vaaben."

"Jeg døer!" stønnede Barnet. "Vand, Vand!"

Nubuk, som havde iagttaget en vis forsigtig Tilbageholdenhed, saae sig om og hans Ansigt opklaredes, da han pludselig opdagede en prægtig Banan, som stod inellem et Chaos af stribet Græs en Snes Fod fra Bejen.

"Vent, Mijs," sagde han, "Nubuk vil bringe Dig en Lædsfedrif."

Dg smidig som en Kat sprang han over Bejen for at hente Frugten.

Han kom kort efter tilbage med den, men med et Udtryk af den største Skræk i Ansigtet.

"Nu, hvad er hændet?" spurgte Kapitainen. "Har Du set en Slange mellem Græsset? Du skjælver jo som et Espeløv."

"Jys, stille, for alle Jordens Guders Skyld!" hvistede Drengen, "Nubuk ikke set Slange, men Sepoyerne og ham, den onde Officer —, alle Mand i Nærheden."

"Forklar Dig tydeligere," sagde Kapitainen. "Du ryster jo af Skræk. Du har set Sepoyerne, siger Du, og ham, den onde Officer."

"Ja!" hvistede Drengen, "Sahib selv overbevise sig derom. Jeg figgede tilfældigvis gennem det høje, sribede Græs. Det staar paa en stejl Strænt; neden under det er en Dal, og langt nede i denne saae jeg Sepoyernes Uniformer og en Sa-

hib i engelsk Uniform — o, Rubuf har Dine som Falken, det var ham, jeg sværger det."

Kapitainen vendte sig om mod Djalma, som roligt havde skaaret Bananen over og ladet Vila suges dens sødliggende, forfriskende Saft.

"Nu, hvad siger Du nu, Sahib Rahjah?" sagde han.

"Gud er stor!" svarede Djalma, "han viser os vore Fjender i Forvejen, saa at vi kunne tage os i Agt for dem; vi maa øjeblikkelig fortsætte Bejen og det i en anden Retning; denne gaar Dalen altfor nær og er altfor aaben; kom, Wylady! De og Rubuf maa tage Vila mellem sig; jeg maa ikke have nogen Byrde at bære, hvis det kommer til Kamp; De, Sahib Kapitain, maa dække os i Ryggen! kom hurtig, hurtig!"

"Blot et Øjeblik," indvendte Kapitainen og sprang over Bejen og henimod Græsjet.

Da han kom tilbage, var han endnu mere overrasket end Rubuf.

"Hvad saae min tappre Ven?" spurgte Djalma.

"To Personer, som jeg aldrig glemmer!" svarede Kapitainen med dæmpet Stemme, "foruden Lord Ronaught, som jeg strax gjenkjendte, trods den store Afstand."

"Og hvilke Personer?" spurgte Djalma.

"Langs Stien, som løber ved Foden af Strænten, kom en ung Sepoy en Person imøde, der kom fra den modsatte Side og rimeligvis har været den

samme som I har set, Sahib. Sepoyen kjendte jeg strax, trods Forflædningen, takket være Indiens straalende Sollys; det var Aschinta, den samme Pige, som forraadte mig til Thuggerne. Den Anden, som kom hende imøde, var den skuragtige Bært fra Hotel „Dronningen af England“, Ismael, saavidt jeg erindrer. De kjendte hinanden, og Ismael gjorde uden Tvivl den Anden bekendt med, hvad han havde opdaget, thi han pegede herop imod. Det har altsaa ikke været noget Syn, vi har haft under Bejs, Ismael har fulgt efter os enten alene eller sammen med Andre og forlanger nu Sepoyernes Hjælp for at faae os i sin Magt.“

Edith foldede forfærdet sine Hænder.

„Min Gud!“ jukkede hun, „vi er fortabte.“

„Endnu ikke,“ svarede Djalma roligt, „der er endnu tre Timer til Natten kommer. Vi ville benytte den Tid til at bane os en Vej gennem Skoven og opsjøge os et sikkert Skjulested.“

Kapitainen svarede ikke, men omfavnede sin Brud og tilhviſtede hende Mod.

„Vi kan ikke have langt til Bjergene,“ vedblev Djalma, „og i dem er vi foreløbig i Sikkerhed; jeg har ofte maattet tye til dem, da jeg blev forfulgt af Deres Landsmænd. Sahib Kapitan, og kjender mangt et Smuthul. Blot tre Timers Anstrængelse og jeg tør love os Alle et sikkert Skjul.“

„I Guds Navn da, lad os bryde gjennem

Skoven!" svarede Kapitainen, „vi lægge Alt i Ederes Haand, Sahib Rajah.“

Djalma lagde Haanden paa Brystet og mumlede nogle Ord.

Derpaa drejede han pludselig om mod Venstre og gik i Spidsen dristig ind i det næsten ravnførte Mørke i den evige Skov.

Kapitainen fulgte ham med Pistolerne i Haanden; Edith, som havde fattet nyt Haab, ligeledes med Vaabnene i Beredskab, og Kubuk sluttede Toget.

Lili gik imellem Kapitainen og Edith.

Den lille Staffel græd af Sult og Udmattelse, men der var ikke Tid til at tænke paa at hjælpe hende. Livet stod paa Spil for dem Alle.

Den skotske Kapitain havde ikke taget Fejl, Sepoyen, som kom gaaende langs Stien, var virkelig Aschinta, og Manden, som kom gaaende hende i Møde, var heller ingen Anden end Ismael, som vi sidste Gang forlod som Flygtning paa Floden, forfulgt af Mac Claires og hans Kammeraters Rugler og Raab.

Thuggen var paa Tilbagevejen til sine Kammerater, efterat have aflagt Beretning om det heldige Udfald med Lady Faidherbes Mord til Pater Antonio, og var nu beordret til at slutte sig til Lord Ronaught og Aschinta for at udføre Dødsdommen over de andre tilbageværende Arvinger.

Sammen med en fem, sex Andre, der ligesom han, vare undslupne fra Nederlaget, havde han tilfældigvis opdaget Lady Edith og hendes ledsagere, uden dog at kjende Kapitainen i den sønderrevne, smudsige Uniform, som han forresten antog for at være hendes Tjener.

Da han imidlertid saae, at begge Mændene, ja selv Ladyen og Hindudrengen vare bevæbnede, vovede han ikke at angribe, men besluttede sig til strax at opsjøge Aschinta, der maatte være i Nærheden, og meddele hende sin Opdagelse.

Han havde Lykken med sig og traf hende, just som hun var paa Tilbagevejen, efterat have erfaret, at en Person, der svarede til Lady Lowson, ikke havde været hverken i Meerut eller Etawah.

Med saa Ord forklarede han hende, hvor han havde set Flygtningene, og pegede flere Gange op imod Skrænten, hvor Kapitainen laa skjult imellem det høje, stribede Græs.

Det var denne Gebærde, som havde underrettet Kapitainen om, hvad Thuggen fortalte, og af Aschintas heftige Gestikulationer havde han tillige set, hvilken uhyre Glæde Meddelelsen forvoldte hende.

„Du har altsaa set hende!“ raabte hun, „o, vær velsignet for de Ord!“

„Hun er klædt som Gentleman og er ledsaget af et Barn og sine to Tjenere, foruden af Djalma, denne halve Englænder, som har vægret sig ved at

deltage i Medsablingen af hele den fordømte Slægt!" svarede Thuggen.

"Godt, saa følg med!" befalede Aschinta, "jeg vil strax bryde op med de Andre, lad dine Kammerater følge os."

Ismael udstødte en pibende Fløjten, og strax viste sex Irvetklædte Mænd sig ti Skridt bag ham.

"Kom!" befalede Aschinta og gik hurtig tilbage henimod Sepoyerne, som havde gjort Holdt nede i Dalen.

En halv Time efter rykkede hele Skaren frem gjennem Dalen, førte af Ismael, som uden at tage fejl af Vejen, snart bragte dem til Stedet, hvor han havde set dem.

Dele af Bananen laa der endnu, tørre og ud-sugede, men Flygtningene vare forsvundne.

Aschinta udstødte et Skrig af Forbitrelse, hun havde ventet af fange sit Offer.

"Undsluppen, hun er undsluppen!" skreg hun, "og ad hvilken Vej?"

"Den elendige Hund Djalma har bragt hende i Sikkerhed!" sagde Ismael, "men vi vilde finde dem, de har kun kunnet følge Vejen."

Aschinta kastede et Blik paa den tætte Skov til Venstre.

"Nej!" sagde hun, "de er gaaet igjennem Under-skoven paa dette Sted, her er en Kvist brækket en Fod fra Jorden, det har et Menneske gjort. Kom,

Den stotske Kapitain eller Sepoybruden.

her er Sporet, Mchinta tager ikke fejl, naar Hædet viser Vej."

Dg uden at tøve trængte hun ind i det tætte Krat paa selvsamme Sted som Djalma, ja saa at sige i hans Fodspor.

Sepoyerne fulgte efter tilligemed Ismael og de andre Thugger.

Lord Rannought gif bagest, Ingen brød sig om ham, Ingen adlød ham.

Han var jo en — Forræder mod sine egne Landsmænd.

„Vent, ja vent!“ mumlede han, „Turen kommer ogsaa til mig.“

I næste Djeblik var Alt igjen stille som før. Forfølgerne fulgte Flygtningene lige i Hælene.

XII.

Slippehulen.

Vejen, vore Benner fulgte gennem den uhyre Skov, blev stedse vildsommere. Sine Steder var det endog temmelig vist, at ingen mennekelig Gud tidligere havde traadt, saa sammenslynget og sammenfiltret var Krattet.

De to Mænds forenede Anstrængelser var ofte aldeles forgæves ligeoverfor disse Mure af smidigt Træ og seje Grene, og mangen besværlig Omvej ad farlige Veje maatte gjøres for at naa det Sted i Bjergene, som Djalma havde udsat til Bolig og Skjul.

Edith slæbte i Ordets egentlige Forstand Vila med sig, det stakkels Barn var dødstrøet og raabte uophørlig paa Spijs og Drikke, dets Fødder var et eneste blodigt Saar og Klæderne sonderredne af Torne og Tjørn.

Der var imidlertid ikke Tale om at standse og søge Hvile, om det saa kun var for et Øjeblik. Djalma

kjendte sine Landsmænd, han vidste, at de vare mere udholdende i at forfølge deres Fjender end Hønen i at gaa efter langt bortliggende Nadsler, og flere end en Gang tænkte han paa, hvor ubelejligh hans modige Gjerning, dengang han dræbte Tigreren, nu viste sine Frugter.

Barnet græd og skreg saa højt, at Forfølgerne kun behøvede at gaa efter Echoet, som gav Gjenlyd i Skoven, for at følge Sporet, og at de virkelig fulgte det med en foruroligende Nøjagtighed fremgik af den dumpe Støj, som stedse lød langt bag ved dem, naar de brød gennem Slyngplanterne.

Kapitainen, der havde gjenvundet sit hele Mod og Styrke, kunde ikke skjule for sig selv, at Faren var overhængende stor og tænkte flere end en Gang paa at forstaa sig bag det tætte Krat, de brød igjennem og forsvare sig saalænge det var muligt bag denne naturlige Mur.

Han meddelte sin Plan til Djalma, men Sn-deren rystede paa Hovedet.

„Vi have kun en Bøsse!“ sagde han, „de have mange, de dræbe os paa langt Maal, længe før vi kunne gjøre Brug af vore Pistoler.“

Dg uden at oppebie Kapitainens Svar ilede han frem paany, idet han slog ind i en anden Retning hvor Naturen var endnu mere vild end noget andet Sted.

Vældige Klippeblokke laa spredte imellem uhyre Træer, Græsset var mandshøit og saa tørt, at det

raslede, naar man trængte igjennem det; Skove af høje Bregner strakte sig saa langt Djet naaede, og Solens Straaler faldt brændende ned over dem.

Der var en fuldstændig aaben Plet, omgiven paa de tre Sider af den evige Skov, paa den fjerde af en mægtig Bjergmasse, som hævede sine blomsterklædte Sider mod Himlen.

Man havde naaet Vindhøjbjergkjædens egentlige Nordrand.

Djalma standsede og saae sig om.

„Der!“ sagde han og pegede mod Bjergene, „der ligger vort Fristed, naa vi derhen ere vi frelste.“

„Saa lad os ile!“ raabte Kapitainen, „jeg hører dem komme.“

„Du tager fejl, Sahib,“ svarede Djalma, „det er ikke vore Forsølgere, de vilde snart faa andet at tænke paa end følge os.“

Han pegede paa nogle kæmpestore Dyr, som kom brasende gjennem Bregneskoven.

„Elefanter!“ raabte Kapitainen.

„Ja,“ svarede Djalma, „de ere skræmmede af Et eller Andet og søge nu Tjfningen, om Lidt ville de standse vore Fjender og maaste tilintetgjøre dem!“

Elefanterne kom nærmere, rivende alt overende, de unge Træer knækkede som Rør, og flere omsthyrte Træstammer bleve løftede til Side af de Forreste for at give Plads for de Bageste.

Under trompetlydende Brøl styrtede hele Flokken, der talte henved tyve Stykker, ind i Skoven.

Kort efter faldt et Skud.

Echoet bar Lyden af det hundredfoldigt gennem Skoven og blev besvaret af rungende Brøl fra Bregneskoven.

„Vi befinde os i Menageriets Midte!“ lo Djalma og hans Djne fik en besynderlig Glæde, „lad os benytte Øjeblikket og trænge igjennem.“

Han greb den næsten bevidstløse Lila og satte hende op paa sine Skuldre.

„Fremad!“ befalede han, „kun en sidste Anstrængelse og vi ere i Sikkerhed.“

Kapitainen lagde sin Arm om den skjælvende Edith og fulgte efter, medens Rubuf sluttede Toget med spændt Pistol og sin lille Dolk imellem Tænderne.

Bagved dem kuldede Skud efter Skud, blandet med Lyden af vældige Brøl og høje Skrig.

Det var Forsølgerne, som havde angrebet Elefanterne, eller disse, som opirrede til Kaseri havde angrebet hine.

Heller ikke i Bregneskoven var det roligt.

Uhyggelige, stribede Uhyrer, der sov under de tætte Blade, vaagnede ved Støjen, som Elefanterne havde forarsaget, og flygtede ofte kun i faa Skridts Afstand fra vore Venner, som ledsagede deres hurtige March med den størst mulige Larm.

Næsten en halv Time varede denne fortvibtede Flugt, da hørte Bregnesskoven pludselig op.

Foran dem, i knapt ti Skridts Afstand, hævede den nøgne Bjergmur sig næsten lodret i Vejret, for derefter at fortsætte i skraa Retning, bogstavelig svøbt i et Tæppe af de prægtigste Blomster.

„Frelste!“ stønnede Djalma og trak Vejret dybt, „kom, følg mig.“

Han gik hurtig henimod Bjergvæggen og fulgte den omtrent i en Strækning af hundrede Skridt.

„Her! sagde han og standsede udfor en mægtig enlig staaende Palme, „her er Djalmas Fristed fra Flugtens Dage.“

Den dødtætte Edith saae spørgende paa ham, hun kunde Intet se.

Djalma kastede et langt forskende Blik omkring og gik hurtig bag Palmetræet, thi han havde opdaget uniformerede Mænd paa Strænten ligeoverfor paa den anden Side af Bregnesskoven.

„Følg mig!“ sagde han.

„Vent lidt, Sahib!“ lo Nubuk og løb henimod Bregnesskoven.

Et Djeblik efter glimtede en lille Stjerne imellem de tætte Buske en Fod fra Jorden, i det næste væltede en tyk Røg frem, gennem hvilken de røde Flammer slog tilvejs, for med Vindens Hurtighed at forplante sig til de tørre Planter.

I utrolig kort Tid var Bregnesskoven et knitrende Flammehav. Under rasende Brøl flygtede

Tigrene, som beboede det, medens de store, dorste Slangar vred deres lange Legemer i de brændende Blade.

Drengen udstødte et skingrende Skrig og sprang tilbage for at slutte sig til de Andre.

Djalma klappede ham paa Kinden.

„Godt, Kubuk!“ sagde han, „Elefanterne have ikke standset dem bedre end Du har.“

Han gjorde igjen nogle Skridt og stod endelig stille foran en tilsyneladende uigjennemtrængelig Mur.

„Her!“ lo han, „er vort Skjul.“

Han skød nogle store Chativallahblade, som groede op ad Bjergsiden, bort og pegede paa en smal Abning, der nu kom til Syne.

Tagende Vila paa sine Arme gif han hurtig ind gjennem den, fulgt af de Andre.

Mørket derinde var strax uigjennemsigtigt, men lidt efter lidt trængte en Lykning dem imøde, da de havde gjort en Snes Skridt.

Det var en fuldstændig cirkelrund Hule, hvori de befandt sig. Lykningen kom fra en bred Abning i den modsatte Side, hvorigjennem Vandet af en Kilde i Hulens Midte rislende strømmede ned ad Skrænten. Loftet bestod af Drypstensformationer af alle Farver, som, belyste af den dalende Sol, hvis Straaler spillede gjennem Abningen, gav denne Naturens Sal et glimrende blændende Udtryk.

Hulen havde kun været beboet af Djalma, som

ved et Tilfælde havde opdaget den, da han flygtede for de engelske Tropper og havde tjent ham til Bolig i henved et halvt Aar.

Ingen uden han kjendte dens Tilbærelse, og han kunde derfor med temmelig Sikkerhed kalde den et sikkert Fristed.

Edith førte strax Vila hen til Kilden, hvis kjølige forfriskende Vand oplivede det stakkels Barn, og slukkede derefter selv sin brændende Tørst.

Den havde endnu en næsten uvurderlig Fordel, idet man med Lethed kunde forlade den gennem den modsatte Abning, uden at blive bemærket og i al Ro, dækket af den stejle Bjergmur, fortsætte sin Vej gennem den smilende Dal, som nedenunder udfoldede en Pragt og Rigdom af Planter og Blomster, som man skulde søge længe om.

Man behøvede ej heller at frygte for at dø af Hunger, gif man blot gennem Abningen, følgende den lille Kende, hvorigjennem Vandet fra Kilden rislede frem, behøvede man blot at bukke sig for at plukke prægtige Jordbær, Bananer og andre Frugter, hvis nærrende Kjød og Saft kunde holde enhver Natur oppe.

Kort sagt, Djalmas Fristed var et sikkert Skjul, Ingen, som ikke kjendte Indgangen, vilde tro at Hulen kunde eksistere paa et saadant Sted og vilde før give sig til at følge de gamle Spor af Mennesker og Dyr, som vare synlige langs Bjergmuren i en Længde af henved fem Mil.

Forsigtighed skadede imidlertid ikke.

Man skiftedes derfor til at holde Vagt. Kapiteinen begyndte og tog Position ved den mørke Indgang, hvorigjennem de vare komne, medens Rubuf og Djalma sov.

Edith sov allerede trygt, holdende Vila i sine Arme.

Natten hengik uden mindste Forstyrrelse, kun engang imellem lød et rullende Brøl ind til dem, det var Tigeren, som gik forbi, ikke anende, at der var Mennesker, dens kjæreste Føde, tilstede.

Da Morgenen brød frem sneg Rubuf sig igjen udenfor, dels for at hente Frugter dels for at undersøge Terrainet.

Men Alt var roligt, det var som om de vare de eneste levende menneskelige Væsener i den vilde Bjergegn.

Lord Rannought med sine Sepoyer havde uden Tvivl tabt Sporet.

„Vi ville opholde os endnu et Par Dage her,“ sagde Kapitein Dudley, „Vila kan desuden trænge til at faa sine saarede Fodder lægte og vi ville da, om ellers min tapre Ven befaler det, forsøge at naa den omtalte Kanal, der fører til Ganges. Sejle vi først paa denne, vil det være en Bagatel at naa hen til en af de større Byer, hvis stærke Garnison kunne knuse ethvert Oprør, og jeg faar da Ud sigt til at deltage i Kampen tilligemed mine Kammerater.“

„Hust paa, at vort Formaal maa være et An-

det end kæmpe mod Oprørerne!" indvendte Edith, „hust paa at Kapitain Dudleys Vre først maa gjenoprettes i Alles Dine."

„Det vil den blive!" svarede Kapitainen, „Gud vil ikke nægte os sin Hjælp til at blotte en af de største Forbrydere, der findes i Indien, men mine Kammerater, min Edith, mine Kammerater vil juble ved at se mig i deres Midte."

Edith rystede paa Hovedet.

„At Edward!" sagde hun, „Menneskene ere altid beredte til at tro det værste, om man faa end ti Gange er overbevist om man din Uskyldighed, vil man dog ikke tro paa den, før Beviset er bragt til Beje."

Kapitainen knyttede forbitret sine Hænder.

„Du har Ret Edith!" mumlede han, „den usle Verden ser sig selv i Alt."

„Tys, Tys!" hviskede Djalma, „der er Mennesker i Nærheden."

Alle bleve med et stille, Edith følte sit Hjerte banke, og Vila klyngede sig skjælveude til hende.

Lyden af Fodtrin hørtes ganske tydelig udenfor den Indgang, hvorigjennem de vare komne, det var som om flere Personer gik frem og tilbage som om de enten ventede paa Noget eller maaske søgte Noget.

„For Djævelen," mumlede Kapitainen, „vore Forsølgere patrouillere udenfor, de maa have set os

forsvinde her, men har, paa Grund af Ilden, ikke funnet naa herhen før nu ad en lang Omvej."

Djalma svarede ikke, men listede sig hen til Indgangen og saa ud gennem den skjulte Abning.

Han greb uvilkaarlig til Pistolerne, thi udenfor i knapt tyve Skridts Afstand, gif og kom flere Sepoyer, medens Andre stod stille og ubevægelige som udstillede Poster.

Den tapre Sinder folte sit Hjerte banke ved denne Opdagelse. Af Sepoyernes lasede og snavsede Dragter saa han, at det var forklædte Thugger, som ikke forstod at bære den militære Paaklædning, de maaske havde erhverret sig ved Mord eller maaske afført faldne Soldater, og af den Uro, som navnlig de patrouillerende lagde for Dagen, fremgik det, at noget vigtigt forestod.

"Vi maa heller forlade Hulen!" mumlede han, "end blive her, et Tilfælde kan røbe vort Opholdssted og da kan Kampen blive tvivlsom nok."

Dette Tilfælde indtraf hurtigere end han troede.

En af Sepoyerne, som undersøgte Jorden med stor Opmærksomhed, for, om muligt, at opdage et Spor, som kunde lede til Opdagelsen af Flygtningene, bukkede sig pludselig ned, tæt foran den grønne Chativallah Hæk, som groede umiddelbart tæt foran den smalle Abning, og tog en Gjenstand op.

"Her, her!" raabte han og holdt det højt i Bejret, "her har de gaaet."

Djalma rynnede Banden.

„Korset," mumlede han, „Vilas Kors, hun har tabt det, i Sandhed, det bringer kun Sorgen med, sig for Den, som tror paa det."

Lord Kannought, som stod noget fra tilligemed Aschinta, nærmede sig hurtig, fulgt af hende.

„Ja," udbrød han, „dette Smykke har uden Tvivl den unge Dame tabt, der er altsaa ingen Tvivl om, at hun er her i Nærheden, søg, Folk søg, tusinde Rupier til Den, som finder det rette Spor."

To civilklædte Personer, som kom til i samme Øjeblik, studsede ved Synet af Korset.

„Det har aldrig tilhørt Den vi søge," sagde den Ene og tog det i Haanden, „dette Kors hang engang om Halsen paa et Barn, som vi ofrede til Kali, men hvordan er det kommet her?"

„O!" mumlede Djalma, „der har vi altsaa Morderne."

„Ja, ja, I har Ret!" raabte Aschinta, som skjælvende af Svrigthed trængte sig ind imellem dem, „dette Kors har tilhørt Vila Faidhere, som jeg overgav til Eder paa Baterens Befaling, jeg kjenner det igjen."

„Vigemeget, hvem det har tilhørt," afbrød Lorden dem, „det er et Fingerpeg, som vi bør benytte! muntert Folk, søg, søg overalt, det aner mig, at dette Kors vil vise os Vej."

„Talsfald til Andre!" svarede Sepoherne, „Kali kan ikke faa for mange Ofre."

Djalma lo sagte hos sig selv.

„J skulle idetmindste faa Lov til at bruge Eders Dje," mumlede han, „Djalma er imod Eder.“

Han traadte et Par Skridt tilbage og greb fat i en fremspringende Kant af et tilshyneladende nedfaldet Klippestykke.

Med et sagte Tryk satte han den i Bevægelse, Klippestykket drejede sig rundt og faldt ned i Abningen som en uigjennemtrængelig Stendør.

Bæggen var nu aldeles hel, det var næsten en Umulighed, at opdage den fine Abning, som var bleven tilbage.

Var dette udført et Minut senere, havde det været for sent, thi i samme Djeblik blev Chatiwalahen voldsomt revet til Side, og en Sepoys brune Ansigt stirrede paa den nøgne Bjergvæg.

Han kunde Intet se, den var fuldkommen hel.

Sepoynen stirrede endnu nogle Djeblikke paa Bjergvæggen og trak igjen sin Haand tilbage gennem de grønne Blade.

„Her er kun den stejle nøgne Væg!" sagde han, „Kristenhundene maa være gaaet videre.“

„Det er umuligt," indvendte Ismael, som nu kom til efterat at være underrettet om Fundet, „de er ikke gaaede videre, de maa være her, da man i Bjergene har mange Huler, og den fordømte Rajah, — gid Hyænerne æde hans Legeme —, er snuere og listigere end man troer. Han kjender hvert et Smuthul fra den Tid han blev jaget af Feringheerne,

og jeg vil lade mig offre til Kali, om ikke baade han og de Andre er skjult lige for Næsen af os."

Han saae tilbejrs.

"Kom!" sagde han, "lad os prøve paa at gaa over denne Del af Bjergvæggen. Den er nok stejl og glat, men vi klynge os til de sejge Rødder, som stikke frem gennem Stenene og Mildet; den ene hjælper den anden og Arbejdet vil lykkes; vi naae da den anden Side, som vender ud imod Dalen, og jeg skulde tage meget fejl, om vi ikke træffe vort Bytte."

"Ja!" skreg Aschinta, "Ismael har Ret, vi gaae over Kammen! o, hvor mit Hjerte banker; jeg føler, at jeg snart skal have hende i min Magt."

Og uden at vende paa de Andre, begyndte hun at stige op ad den stejle Væg med en Ubes Behændighed.

Det var et vanskeligt, livsfarligt Arbejde; var en af de mange Grene eller Rødder, der bedækkede Skrænten, ikke stærk nok til at bære Vægten af et Legeme, som klynge sig til det, maatte man styrte ned fra den svimlende Højde, men Thuggerne var Folk, som vare vant til slige Eventyr; smidige som Katte fulgte de Sepoybruden, der endelig naaede Toppen, dryppende af Sved med sønderrevne Klæder og blodige Hænder.

Hun havde knapt rejst sig op fra sin krybende

Stilling og kastede et Blik paa den modsatte Skrænt, før hun udstødte et vildt Skrig.

Hun havde opdaget Kubuk, som, uvidende om Faren, samlede Bananer og andre Frugter sammen, Inapt hundrede Skridt fra hende.

„Fundet, fundet!“ raabte hun og styrtede fremad; „kom, Mænd og Brødre.“

Kubuk hørte Raabet og saae op.

„O!“ mumlede han og spændte Hanen paa sin Pistol, „der er de!“

Han sigtede og gav Ild.

Kuglen pek forbi Aschintas Hoved og traf den Sepoh, som fulgte hende lige i Hælene og som netop nu havde rejst sig op, da han havde naaet Skraaningens Ryg.

Med et Skrig udbredte han Armene og styrtede baglæns ned ad den farlige Skrænt, rivende et Par Kammerater med sig.

Kubuk sprang som et Lyn henimod Nabningen, just som Kapitainen, der havde hørt Skuddet, viste sig i denne.

„Hurtig, tilbage, Sahib, tilbage!“ hviskede han, „de komme, de ere klattrede op ad Skrænten og ville være her om et Øjeblik; Aschinta er i Spidsen.“

„Og Lord Kanought!“ svarede Kapitainen, hvis Ansigt fik et frygteligt, uforssonligt Udtryk.

„Ham saae jeg ikke, Sahib!“ svarede Drengen, „men hurtig, Sahib, hurtig!“

Kapitainen gif langsomt tilbage gjennem Nabningen, fulgt af Kubuk.

„Nu!“ sagde han, „nu Liv eller Død for En af os To, Vord Kannaough!“

„Vi ere opdagede!“ tilføjede han og vendte sig imod Djalma, som var sprunget op ved at høre Skuddet, „vi ville forsvare os til sidste Blod-draabe.“

Djalma rakte ham sin Haand.

„Djalma elsker sin Broder!“ svarede han, „vi ville dræbe dem Alle!“

„Min Plads er ogsaa her!“ sagde Edith bestemt og stillede sig mellem de to Mænd, der havde taget Plads hver ved sin Side af Nabningen; „Dragten bærer jeg, Modet har jeg; levende skal jeg ikke falde i deres Hænder.“

Edward Dudley omfavnede hende.

„Tak, min Edith,“ sagde han, „nu er jeg ikke længer bange for at dø, da vi ville dø sammen.“

Idetsamme rullede nogle Sten ned fra Skrænten, og Nabningen i Indgangen til Hulen blev fuld af fint Støv.

„De komme!“ sagde Kapitainen, „Kubuk, hold Ammunitionen i Beredskab, Du maa lade vore Vaaben saa hurtigt vi skyde.“

„Og selv skyde med, Sahib!“ svarede Drengen stolt, „Kubuk har allerede sendt En baglæns ned ad Skrænten.“

Djalma tog sin Bue og de frygtelige Pile.

„Seg bruger dem ellers kun til Tigrene og Giftslangerne,“ sagde han, „men Thuggerne ere ligesaa farlige og grusomme.“

Flere Sten rullede ned, og de Belejrede hørte Lyden af listende Skridt paa hver Side af Indgangen.

Saa blev alt stille som i en Grav.

Fjenden havde standset sin Fremrykken, og en dømpet Hvijsken udenfor tydede paa, at man aftalte hvilken Angrebsmaade man skulde vælge.

Der hengik endnu nogle Minutter, som pludselig blev afløst ved Lyden af et Skud.

En Kugle peb igjennem Abningen og borede sig ind i den modsatte Væg.

De to Mænd saae forbausede paa hinanden. Hvor kom den Kugle fra?

„Ah, saaledes,“ lo Kapitainen, „man har kastet en Blænkertjæde ud.“

Han sigtede paa en stor Pandanus, der stod lige ud for Indgangen, og hvis Blade bevægede sig.

Skuddet faldt, og en Skikkelse rullede bort fra Pandanusplanten og nedad Skraaning.

„Det var den Første!“ sagde han og greb den anden Pistol.

„Nej, den Anden, Sahib,“ rettede Nubuf, „den Første faldt ned ad den modsatte Skraaning.“

Skuddet blev besvaret af et vildt Skrig og samtidig hermed myldrede Sepoy-Thuggerne frem fra

begge Sider, idet de paa Maa og Faa sendte en Regn af Kugler imod Hulens Indgang.

De stjød imidlertid uden at tage Sigte.

Ikke en Kugle traf, hvorimod de tre Forsvarere sendte en halv Snes Skud fra Pistoler og Revolvere, der ryddede forfærdelig op i de sammenstimlede Thugger.

En fem, sex Stykker faldt, og Resten trak sig tilbage, udenfor Skudvidde.

„Naar blot de ikke opdage, at vi kun have Pistoler at forsvare os med!“ sagde Kapitainen, „saa tror jeg neppe, at disse Krystere tør vove et alvorligt Angreb.

„De maa længer tilbage endnu!“ svarede Djalma og lagde en Pil paa Buestrængen, „og de maa lære Djalma at kjende.“

En Sepoy stak netop i samme Nu Hovedet frem over nogle store Kaktusplanter.

„Ah!“ lo Djalma, „Du kommer tilpas.“

Med en hvislende Fløjten hvinede Pilen igjennem Luften og traf Manden lige i Panden.

„Tro mig, Sahib,“ sagde Djalma roligt, „de er mere bange for mine Pile end for Kuglerne.“

Han havde Ret.

Den Trufne udstødte rasende Skrig og tumlede om i voldsomme Krampetrækninger. Giften virkede øjeblikkelig, og Giften er Hinduen mest bange for.

Hans Kammerater saae derfor neppe den lille Pil sidde fast i hans Bænde, før de lynsnart sprang

over hundrede Stridt langt tilbage, idet de overlod ham til den frygtelige Dødstamp.

„De ere flette Skytter!“ sagde Djalma, „de kan ikke træffe nogen af os paa saa lang en Afstand.“

Skedestomindre vedligeholdte Sepoyerne Ilden og Kuglerne raslede uophørlig ned over den smalle Abning, som de nu neppe turde betræde.

Og midt under Larmen og Støjen skingrede Aschintas Stemme, naar hun, rasende over den frugtesløse Skydning og den haardnakkede Modstand, opmuntrede sine Kammerater til at vove en Storm.

Dette vilde de imidlertid ikke gaa ind paa.

De vidste, at Modtagelsen vilde blive saa varm, at den næsten kunde lignedes med et Nederlag og besluttede derfor at vedligeholde Ilden og saaledes gjøre det umuligt for de Belciredede at slippe bort.

Naar saa Natten kom, og Mørket thugede over Skraenten, vilde de liste sig nærmere, krybe frem gennem Kaktusserne og de andre Planter og nærme sig Hulen. De vare da mandstærke nok til med Lethed at kunne overmande Djalma og de to Tjenere. Hvad den unge Dame angik, kom hendes svage Modstand slet ikke i Betragtning.

Denne Plan vandt saa meget Bifald hos dem, at de jagtnede Ilden og nøjedes med at holde skarpt Udkig.

„Ah!“ sagde Djalma, „de vilde vente til Natten kommer; inden den Tid maa vi være borte herfra.“

„Hvorledes?“ spurgte Kapitainen.

„Har min Broder og Ven glemt den anden Indgang!“ lo Rajahen, „vi ville gaa igjennem den saasnart den første Stjerne er tændt.“

„Den kan være besat!“ indvendte Kapitainen, som fandt det mistænkeligt, at han ikke havde kunnet opdage Lord Kannought blandt Angriberne.

Djalma rystede tvivlende paa Hovedet.

„Thuggerne ere dumme,“ sagde han, „de ville aldrig finde Indgangen.“

„Saameget desto bedre!“ svarede Kapitainen, „men Du glemmer, at Lord Kannought er med dem, han er listigere end nogen tror.“

Djalma rystede igjen paa Hovedet, han kunde ikke tro, at Nogen kunde finde den skjulte Indgang.

Skydningen var nu næsten ophørt, kun af og til faldt et Skud, og kun en eneste Gang foer en Kugle ind i Abningen og rev nogle af de blinkende Løstprydelsjer af.

En Time før Aften skulde Ingen tro, at Døden lurede bag de store bredbladede Blomster paa Skrænten, Alt var stille og ligesom indhyllet i den dybeste Fred. Langt nede i Dalen snoede en bred hvid Stribe sig i østlig Retning, det var Vejen til Agra og Cawempore og som om ikke Blodet flød i Strømme i Landets nordligste Provinser, blev denne Vej netop befærdet af flere fredelige Rejsende, som agtede sig hjem, maaske efter en lang og besværlig Rejse.

Fra Hulen, som laa saa højt oppe, kunde vore Benner se hele Tog af Elefanter, hver med sin Gommafchad *) eller Mahuta **), fiddende stolt som Konger i Howdahen ***), skride majestætiske fremad; eller Karrerne, forspændte med Oger, og belæssede med Barer, eller endelig Ryttere paa Mulæsler, som sluttede Toget som en Slags Vagt. Alt var som sagt Fred, Ingen anede, hvad der laa skjult paa den blomsterklædte Bjergsraaning.

„Vi maa holde os i Beredskab til at forlade vort Skjul!“ sagde Djalma, „se Skyggen bliver lang, og Solen synker længer og længer ned bag Horizonten, om en halv Time kommer Mørket og vi moa da være paa Vej.“

Han vendte sig pludselig om med et overrasket, næsten forfærdet Udtryk i det smukke, mandige Ansigt.

„Hvad nu?“ spurgte Kapitainen.

„Hvorfra kommer denne kolde Luftstrømning, Sahib?“ svarede Djalma, „det er næsten som Gjennemtræf —, som om . . .“

Han holdt inde og lyttede.

„Nu, min Ven og Broder!“ sagde han bestemt, næsten haardt, „Djeblikket er kommet, man har fun-

*) Elefantstyrer.

**) Elefantoppasser.

***) Sædet paa Elefantens Ryg.

det den anden Indgang, og man kommer for at angribe os herinde."

De andre tilstedeværende Personer lyttede med tilbageholdt Aandedræt.

Det var kun altfor sandt.

De hørte tydedelig Lyden af listende, forsigtige Skridt af flere Personer.

"Edward, vi følges ad," hviskede Edith og omfavnede Kapitainen, "vi ville aldrig stilles selv ej engang i Døden."

Han knugede hende til sig og spændte Hanen paa sin Pistol.

"Edith!" hviskede han, "vi ville ikke forlade hinanden."

Just som Lyden af de listende Skridt blev tydeligere, skingrede et vildt Skrig bag dem.

Sepoherne havde forladt deres Skjul bag de bredbladede Planter og styrtede nu henimod den anden Indgang.

Der var ingen Tvivl længer, man havde fundet Indgangen fra den anden Side og begyndte nu Angrebet fra begge Sider paa engang.

"Du til den Side, jeg til den!" raabte Djalma og sprang hen til Abningen, der vendte ud til Skraaningen, "og faa Gud være med os Begge."

Kapitainen nikkede, førte Edith lidt til Siden og stillede sig saaledes, at han, uden strax at blive set, kunde modtage den Første, der viste sig.

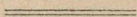
Sdet samme gik Solen ned bag Skraaningerne

og Bjergene paa den anden Side af Dalen, og den kun ti Minutter lange Aftendæmring, som gaar umiddelbart forud for Natten, opfyldte Hulen med en Glands som om man saae den gennem fletne Rubiner.

Der faldt et Skud.

Djalma skjød den forrest fremstormende Sepoy, medens Kapitainen langsomt hævede sin Pistol.

Han skimtede Omridset af en Person gjennem Mørket.

XIII.

De syv Mænd.

Imedens man saaledes kæmpede i og udenfor Hulen, steg syv Mænd hurtig ned ad Skraaningent paa den modsatte Side og ned i Dalen.

Den forreste af dem var en herkulist Figur, i hvem vi strax gjenkjende vor brave Ben Mac Claire, som nu efter en lang besværlig Rejse op gennem Floden Nerbudda, omsider havde naaet det usejlbare Løb af denne omtrent hundrede Mil fra dens Udspring.

Man var da styret ind mod Kysten med det letsejlende, fladbundede Fartøj og lagt det for Anker, og var ufortøvet brudt op, for, om muligt, at komme tidsnok, forinden Kapitain Dudley gif den visse Undergang imøde.

Som vi erindre havde den tro Karl hørt Alt, medens han laa i Skjul under Banchen, og vidste, at der ikke var en Time at spille.

Den 11te Maj var bestemt til Kapitainens Dødsdag, han maatte altsaa være tilbage inden den Dag.

Uden at unde sig selv mere end den allerhøjstnødvendige Hvile tiltraadte han den lange og farefulde Rejse og gjorde sig ingen Sambittighed af at fratage en Hindu, rigtignok mod en temmelig knap Betaling, syv prægtige Muldyr, paa hvilke han og hans Kammerater fortsatte Rejsen.

Men Afstanden var for stor, Vejene altfor ufremkommelige, og den 11te Maj kom og gik, medens han befandt sig paa den anden Side Windhøjbjergene, et godt Slukke fra Maalet.

Hans Kammerater, til hvem han havde fortalt det Hele, sørgede med ham, da Dagen var tilende, men var enige med ham om alligevel at rejse videre i al Hast, for at gribe Forbrøderne før de undslap.

Undervejs hørte de om Oprørets Udbrud og maatte nu ovenikjøbet følge ubekjendte Veje og Stier, banede og tiltrampede af vilde Dyr, hvoraf der forefandtes en uhyre Mængde i disse tildels fremmede Egne.

Muldyrene holdt længe ud, trods den forcerede March, men en Nat løb to af dem bort, Dagen efter døde to af Tschesh-Fluens Stik, og de andre vare saa udmattede, at de voldte mere Besvær end de gjorde Gavn, hvorfor man blev enig om at give dem Friheden og lade dem løbe, hvorhen de vilde.

Man fortsatte nu igjen Vejen tilføds, stedse omgivet af Farer og ofte nærved at blive opdaget af talrige, omstreffende, fanatiske Muselmænd, for hvem Oprøret var rørt Bandede at fiske i.

Endelig naaede man ad stejle, farefulde Bjergstier over den mægtige Kjæde, og steg nu langsomt ned ad Skraaningen, som førte ned til Dalen.

Mac gik, som fortalt, forrest, med Bøfsen over Rasken og Djet spejdende langt forud, og fulgt i Hælene af Harry Dunwall, som havde fundet saa stort Behag i den brave Skotte, at han betragtede ham mere som en Broder end som en Ven.

Med et standsede Mac og vendte sig mod Harry.

„Handen mønstre med mig!“ sagde han i en dæmpet Tone, „men jeg skulde tage meget fejl, om det ikke er Soldater af de oprørske Sepoyregimenter, som ligge i Skjul derhenne paa den modsatte Skraaning!“

Han pegede paa Sepoherne, som laa halvstjult under Bladene af Pandaner og Raktus.

„De skjule sig ikke for Ingenting!“ sagde Harry Dunwall, „der maa være en Hjende i Nærheden, og da de ikke have andre for Djeblikket end Englænderne, saa maa det være vore Landsmænd de vil tillivs!“

„Rigtigt,“ mumlede Mac, „lad os rykke nærmere, de røde Djæble ere altfor optagne til at lægge Mærke til os.“

Man gik nu atter fremad paa Indianermaner, idet man snart løb, snart krøb, stedsøgende Dækning bag enhver Bust, som kunde tjene til Skjul.

Paa denne Maade tilbagelagde man hurtig Hejen over den smalle Dal og begyndte at bestige

Skraaningen, samtidig med at Sepoyerne rykkede nærmere fremad for at foretage et Stormangreb mod Hulén.

„Hvis det nu var min kjære Kapitain!“ tænkte Mac, „som var undsluppet, jeg dræbte dem alle, de Hunde, for at omfavne ham en eneste Gang.“

Idetsamme blinkede det fra Huléns Åbning, et Skud faldt, og en Kugle kastede en Sepoy baglans ned ad Skrænten.

„Ah!“ raabte Mac, „vore Landsmænd maa være skjulte i den mørke Åbning, hvorfra Skuddet kom, lad os rykke frem, Harry.“

Sepoyerne udstødte rasende Skrig og styrtede frem, fyrende paa Mac og Jac.

Mac Claire tilligemed de sex Mænd fulgte dem lige i Hælene, hans Dine sprudlede Døn, hans Haand skjælvede.

Det forekom ham nemlig, som om han havde set en Mand i Hulén, hvis oplyste Indre nu blev tydelig, og at denne Mand havde lignet hans brave Kapitain.

„Bed alle Skotlands velsignede Bjergtoppe!“ raabte han med tordnende Stemme, „denne Mand er min Kapitain.“

Og som en Lavine styrtede han frem.

To Gange blinkede Skibszøgen, som han førte med sig, i hans Haand, og hver Gang tumlede en Sepoy til Jorden med fløvet Hoved.

„Kapitain!“ brølede han, „tal, svar, er det Eder

man vil tillivs; i den kjære Guds Moders Navn, sig blot et eneste Ord, her er Mac Claire."

To frygtelige Slag til højre og venstre sendte endnu to andre Sepoyer ind i Evigheden, og Mac Claire var første Mand, der betraadte Indgangen til Hulen.

Her foregik imidlertid en anden Scene.

Som vi erindre havde de Belejrede hørt Fodtrin fra den Indgang, som var bleven tilluffet med Stenen, den maatte altsaa være opdaget, og Tjenden kom nu ogsaa fra den Side.

For at møde det dobbelte Angreb, var, som vi vide, Kapitainen posteret ved den ene, Djalma ved den anden Indgang.

To Mænd rede til en fortvivlet Kamp mod et overvældende Antal Tjender.

Skridtene kom nærmere og nærmere, Kapitainen skimtede allerede Omridset af en Person og hævede sin Pistol.

Personen blev tydeligere og tydeligere, Skinnet fra den nedgaaende Sol, som faldt over de fremstormende Sepoyers Hoveder, oplyste ham tilsidst aldeles, jo nærmere han kom.

Kapitainen udstødte et rasende vildt Skrig.

Personen var — Lord Rannought.

Tre Personer, indhyllede i lange Kapper, fulgte ham i Hælene, i deres Hænder blinkede lange indiske Knive, Hinduernes frygtelige Vaaben.

Lord Rannought tumlede tilbage, da han saae, hvem han havde for sig.

Aschinta havde altsaa taget fejl, da hun fortalte og troede, at han var død.

Kapitainen stod for ham, stirrede paa ham med et frygteligt Blik og holdende den spændte Pistol i Haanden.

Kapitain Edward Dudley!" sagde han endelig og et ondskabsfuldt Smil foer over hans Ansigt, „man er altsaa nndgaaet Charybdis for at falde i Scylla, kast det Vaaben, Edward Dudley, Modstand nytter ikke her.“

Kapitainen bøjede roligt Fingeren om Afstrykkeren.

„Ah saaledes,“ lo Lorden, „man er fra en Thy blevet en Morder, man vil dræbe en vaabenløs eller saa godt som vaabenløs Mand.“

Lorden rørte virkelig ikke engang Revolveren, som sad i hans Bælte.

Kapitainen sænkede Pistolen.

„Om jeg dræbte Dig, Vresfjænder!“ sagde han med en Stemme, der ikke syntes at komme fra et mennefseligt Bryst, paa Grund af den frygtelige Harme han følte ved at se Uslingen for sig, „om jeg dræbte Dig som man dræber et vildt Dyr og kastede dit Begeme for Ravne og Krager, saa var dog din Straf altfor mild; Du er ikke engang en ærlig Mands Foragt værd, langt mindre, at Du skulde falde for hans Haand! Seg maa næsten takke Dig, fordi Du gjorde mig opmærksom paa, at

jeg stod i Begreb med at bevise Dig denne sidste
 Væ; nej, Bøddlen skal tildele Dig Straffen; hele
 Verden skal vide, at en Officer af den engelske
 Hær er Kammerat med lejede Mordere og Ban-
 ditter."

Han vendte sig mod Edith, som havde staaet
 skjult i Mørket bagved ham.

"Min dyrebare Edith!" sagde han, "tilgiv
 mig, at din Kjærlighed til mig har føjet det saa-
 ledes, at Du har været nødt til at se den engelske
 Hærs Skampet i din Nærhed, og vend dit Ansigt
 bort for ikke at blive smittet af hans giftige
 Aande."

Lord Ronought blegnede af Raseri, da han
 saae Edith og hørte Kapitainens Ord.

Uden at tøve et Øjeblik rev han Revolveren
 op af Bæltet og gav Ild.

Edith udstødte et Skrig. Kuglen havde strejft
 hendes Skulder.

"Morder, elendige Morder!" raabte Kapitainen
 rasende, "Du har dræbt hende."

Og som en Tiger kastede han sig over ham,
 greb ham om Livet, løstede ham op og kastede ham
 med frygtelig Kraft imod Jorden.

"O!" raabte han og satte sin ene Fod paa
 hans Bryst, "o, at Væren forbyder mig at knuse
 dette Menneſke under mine Fødder."

Han fik imidlertid Andet at tænke paa.

De tre Personer, som ledsagede Lorden, kastede

fig nemlig over ham og omslyngede ham med deres Arme, idet de tillige søgte at slynge et Torflæde om hans Hals.

Kapitainen rystede dem af sig som den ædle Hjort med de glubste Hunde, men de kom, ligesom disse, tilbage, og en Kamp, uhyggelig, frygtelig, begyndte imellem denne ene Mand og de tre Banditter.

Endnu engang slyngede han dem fra sig, men kun for at begynde forfra.

Pistolen var i Kampens Hede sparket til Side, og Banditterne tvang ham stedse til at værne om Halsen, som de, ifølge deres Tro, kun maatte angribe.

Lord Rannoughth rejste sig vaklende.

„Dræb ham ikke!“ skreg han, „tusinde Kupier til hver, hvis I overmande ham levende.“

Kapitain Dudley var imidlertid en frygtelig Modstander. Med Muskler som Staal og en forbausende Smidighed forenede han en Koldblodighed, som han bevarede midt i den mest overhængende Fare.

Han begreb, at Djalma, som havde nok at gjøre med at forsvare Indgangen, ikke kunde hjælpe ham. Edith var sunket bevidstløs om, medens Nubuk havde Umage nok med at lade Baabnene, efter som Djalma og han selv skjød.

Der var altsaa ikke Andet for end at fortsætte Kampen.

Samlende alle sine Kræfter greb han den ene Bandit i Halsen og slyngede ham saa voldsomt mod Væggen, at han tumlede blødende og bevidstløs om, men der var endnu To tilbage, — og Lord Kannought havde nu rejst sig og erstattede den Faldne.

Han maatte give tabt tilsidst.

„Overgiv Dig, Thy!“ raabte Uslingen, som folte en vis Blæde ved at benytte dette Ord, „overgiv Dig; Du tilhører dog Bølden alligevel.“

Kapitainen udstødte et Brøl og kastede sig imod ham.

De to Thugger angreb ham samtidig bagfra.

Da løb et vildt, triumferende Raab fra Indgangen.

En Mand styrtede ind, svingende en Øxe over sit Hoved.

„Kapitain, her er jeg, her er Mac!“ jublede han. „Mod, Kapitain; ned med de Hunde.“

Og med det Samme faldt den frygtelige Øxe til et dræbende Slag paa den nærmeste Bandit.

Han segnede om som en livløs Masse.

Lord Kannought gjorde en rasende Modstand, men Kapitainen holdt fast.

„Ah! ham!“ raabte Mac, idet han slog den anden Thug til Jorden, „slaa ham ikke ihjel, Hr. Kapitain, den Jugl er mange Penge værd.“

„Vær rolig, min Ven!“ svarede Kapitainen, „han skal ikke slippe.“

Dg knugende sin Modstander ind til sig, tvang han ham i Knæ.

„Bind ham!“ sagde han til Mac, „her er Baand.“

Han rev Tørklædet fra en af de dræbte Thugger og gav Mac det.

„Med Fornøjelse!“ brummede Kæmpen, „det var ogsaa Synd at lade saadan Jugl flyve.“

I næste Minut var Lord Rannoughts Hænder snørede sammen bag paa Ryggen.

Mac kastede ham som en Blyt hen i en Krog. Kapitainen udbredte Armene.

„Dg nu, lad mig omfavne Dig, min tro Ven,“ sagde han, „jeg troede Du var død og nu kommer Du for at frelse mit Liv, min Ven, min kjære Ven.“

Den kæmpestore Skotte græd og omfavnede sin Kapitain af Hjertenslyst.

„Dg nu til hende!“ sukede Kapitainen og nærmede sig Edith.

Den unge Dame var imidlertid kommet til sig selv og kastede sig i hans Arme.

„Vær ubekymret, min Elskede,“ sagde hun, „Kuglen strejfedes kun min Skulder, det var den øjeblikkelige Smerte, som berøvede mig Bevidstheden.“

Kapitainen omfavnede hende og vendte sig mod Mac.

„Hun vil takke Dig siden,“ sagde han, „nu har vi andet at gjøre.“

Dg han styrtede afsted mod Indgangen, hvor

Djalma, Nubuk og de sex Sømcænd kæmpede for-
tvivlet mod Sepoherne."

Bed Skuddene var der gaaet Ild i nogle tørre
Palmeblade, som Orkanen havde fejet sammen.

De klare Flammer oplyste den hele Scene, saa
Modstanderne tydelig kunde se hinanden.

"Leve England!" raabte Kapitainen og sprang
ud gjennem Nabningen, "følg mig, Mac."

Kæmpen var i et Spring ved hans Side.

"Tag nu Kløerne til Jer!" raabte han, "nu
kommer Mac Claire."

Sepoherne veg tilbage for de rasende Slag.

Kun en blev staaende og stirrede forfærdet paa
Kapitainen, hvis Ansigt var opløst af Ilden fra de
brændende Blade.

Det var Nschinta.

Med Et udstødte hun et skingrende Skrig.

"Fly, fly!" skreg hun og pegede paa ham, "de
Døde komme fra den store Skov og kæmpe imod os."

Dg greben af en usigelig Rædsel styrtede hun
afsted i vildt Løb.

Sepoherne fulgte hende, efterladende en Snez
døde paa Skraaningen.

"Det var hende, min onde Engel!" mumlede
Kapitainen og vendte sig mod Mac Claire, som ro-
ligt hævede sin Bøsse og tog Sigte.

"Skal jeg?" spurgte Mac og bøjede Fingeren
om Aftrækkeren.

"Nej, min Ven!" sagde Kapitainen og tog hans

Arm bort, „hun er ulykkelig nok i Forvejen, lad hende løbe, forhaabentlig har jeg set hende sidste Gang.“

Mac rystede tvivlende paa Hovedet, tog Bøssen ned og fulgte sin gjenfundne Herre og Ben tilbage til Hulen.

„Lad os kaste de to Kjeltringer udenfor!“ sagde Kapitainen og pegede paa de dræbte Thugger, „de er døde og passende Føde for Hyænerne.“

Mac løftede dem op drejede dem tilfældigvis faaledes om, at Lyset fra de brændende Blade faldt paa dem.

„Bed St. Patrick, jeg kjender de Herrer!“ raabte han „den Ene er den fordømte Vært Ismael, som holdt mig fangen ombord, den Anden er en af Pater Antonios udsendte Missionærer.“

„Et af Vidnerne!“ raabte Kapitainen forfærdet, „o, gid han ikke var død.“

„Det gjør Intet, Sahib,“ sagde Djalma, „her er endnu to tilbage, som vil tale, naar vi forlanger det!“

Han pegede paa Lord Kannought og den anden Thug, som Mac havde slynget mod Væggen, og som nu rejste sig tumlende og aldeles forvirret.

„Ah Faringhea!“ raabte Djalma, „Du kunde aldrig komme mere tilpas.“

Thuggen saae Faren og vilde undfly, men en Arm af Tern holdt ham tilbage.

Mac havde faaet fat i ham, just som han havde naaet Hulens Indgang.

„Vi holde altfor meget af Dig til saadan at gibe Slip paa dit Selvstaa, min gode Mand,“ sagde han og bandt hans Hænder med det gule Tørklæde, som sad indenfor hans lange Kappe, „saaledes, sæt Dig nu roligt hen hos den pæne Mand der og prøv ikke paa at løbe, for det vil bekomme Dig ilde.“

Han puttede ham hen til Lord Rannought, som iagttagende en mørk, trodsig Tavshed, sad paa Jorden, bundet ligesom Thuggen.

Det var imidlertid bleven fuldkommen Nat.

Stjernerne blinkede klart fra Himlen, og Maanen, den store, klare Maane skred majestætisk henover Himlen, kastende sit Lys over det dejlige Indien med sine Bjerge, sine dustende uhyre Skove og sine Millioner Skabninger.

„Vi ville opholde os her indtil Morgenens bryder frem!“ sagde Kapitainen, „og da søge at naa en eller anden Garnison, hvor vi kunne bringe Fangerne i Sikkerhed og slutte os til Armeen, hvis det gjøres nødvendigt. Bedst var det, om vi kunde naa Camenpore eller Agra, hvortil Oprøret neppe har naaet.“

Faringhea, som hørte Alt, opslug en spottende Latter.

„Der findes Ingen af din forbandede Slægt hverken i Camenpore eller Agra!“ sagde han, „vi har dræbt dem Alle, vore Knive vare blodige indtil

Skæftet, vore Sandaler bedækkede med størknet Blod og Vandet i alle Brønde udrikkeligt paa Grund af Digene vi kastede derned."

Det var virkelig Sandhed hvad han pralede af, i Aarhundreder havde Historien ikke kunnet opvise en saadan Massacre paa Bærgeløse som hint Aar i Indien.

Edith gjøs og Klyngede sig til Kapitainen, hun frygtede for den samme Skæbne.

Og det var ikke usandsynligt at den kom.

Aschinta var naturligvis snart kommet sig af sin Skræk og havde indset sin Wildfarelse. Kapitainen maatte virkelig være undsluppen Thuggerne og ilive. Hun kunde med Lethed samle Flokke af Sepoyer, de sværmede om som Bier, give dem Anvisning paa Englænderne i Hulen, og da var der ingen Redning.

Hun meddelte Kapitainen sin Angst, og han gav hende Ret.

Efter en kort Raadslagning mellem Kapitainen, Djalma, Mac og Harry Dunwall, som blev afholdt udenfor, for at den ikke skulde høres af de to Fanger, brød pludselig hele Styrken op, denne Gang betydelig større i Antal, men med samme Forsigtighed.

De to Fanger bleve transporterede mellem to af Harry Dunwalls Kammerater, efterat man først havde kneblet dem, for at hindre dem i at gjøre Støj.

Skraaningen, som man passerede, vrimlede af

Hvæner og Schakaler, som sloges om Vigen af de faldne Sepoyer, medens Tigrenes dumpe Brøl lød fra Skovene.

De graadige Rovdyr trak sig kun nogle faa Skridt tilbage eller til Siderne, da vore Rejsende banede sig Vej ned ad Skraaningen, og fortsatte under uafbrudt indbyrdes Kamp og hæse Brøl, deres gyselige Maaltid.

Da man naaede Dalen, indtog Mac Bladsen i Spidsen.

Uden at tale svingede han ind mod Bjergene paa den anden Side.

De andre fulgte efter ham, Edith og Vila i Midten, baarne af fire Mænd af Besætningen paa en improviseret Bærestol af sammenflettede Grene.

Sømcændene gjenkjendte strax Barnet, skjøndt det langtfra lignede den blomstrende lille Pige fra lykkeligere Dage, og Vila var uudtømmelig i sine Spørgsmaal om Hjemmet og — sin Moder.

Men da man naaede Skoven, blev hun tavst.

„Tigren,” hvistede hun, „Vila er saa bange.“
Edith tog hende i sine Arme.

„Sov, mit Barn,” sagde hun, „under saadanne Mænds Beskyttelse er Du saa sikker som bag stærke Mure.“

Barnet smilede og lukkede Djnene.

„Ikke sandt, vi rejse hjem til Moder!” sagde hun.

„Ja, hjem til din Moder!” hvistede Edith gy-

fende, thi hun hørte forunderlige uhyggelige Toner rundt om sig.

Mændene gik frem, holdende Baabene i Beredskab, selv de fire Mænd, som bar de to Kvinder, gik med Revolverne i den ene Haand, medens den anden omfattede Bærestolens tykke Grene, der hvilede paa hver's Skulder, og Kubul svingede en mægtig Fattel af sammenslettede Gummi og Terebinttegrene, som slyngede Gnister til alle Sider med ikke ringe Fare for de knastørre Buske og Skjærmpalmer, der bedækkede Jorden.

Saaledes rykkede man frem ad en temmelig god bred Vej, som paa begge Sider var omgivet af Skov, indtil man pludselig standsede.

De fire Mænd satte Bærestolen paa Jorden og spændte Revolverne, Alle beredte sig til Kamp.

En forvirret Støj og Klirren af Baaben lød dem imøde, og en underlig rullende Lyd bragte Jorden til at ryste under deres Fødder.

„For Himlens Skyld, hvad er det?“ spurgte Edith og sprang ned af Bærestolen, „hvorfra kommer denne Støj.“

Kapitainen var bleven bleg.

Den underlige Lyd, der forplantede sig til Jorden, kom fra mange Menneskers taktfaste Skridt.

Man hørte strax, at det var Soldater, der marcherede frem ad Vejen, og var disse Soldater nu Venner eller Fjender?“

Flugt til nogen af Siderne var en Umulighed,

thi næsten i samme Nu hørte de Rejsende Hovslag, og i næste Øjeblik vare de omringet af Ryttere med dragne Palladsker.

„Holdt!“ raabte en af dem paa Engelsk, „hvem er I?“

„England, leve England!“ skreg Mac Claire til Svar, „den hellige Patrick være lovet, vi har truffet paa Landsmænd.“

Det var virkelig General Havelocks hele Armeé, bestaaende af henved tyve Tusind Mand, som var paa Marchen mod Oprørerne, og hvis Forposter man nu traf paa.

„Slotter, Brødre, Landsmænd!“ raabte Kapiteinen og styrtede frem.

Den nærmeste af Rytterne bøjede sig ned over Hesten.

„Kapitain Edward Dudley!“ raabte han forbauset, „men hvad i al Verden . . .“

Han tav stille og vendte sin Hest, som om han ønskede at undgaa al videre Samtale.

Vor Helt mærkede det og følte sit Hjerte banke.

„Ja!“ sagde han, „min gamle Kammerat kan naturligvis ikke være uvidende om den skammelige Dom, som har berøvet mig min Vre, og jeg forlanger derfor ufortøvet at føres for den Højstkommanderende, under hvis Befaling jeg stiller mig og hvis Bestyttelse jeg forlanger, indtil jeg har bevist min Uskyldighed, hvad jeg nu, Himlen være lovet, er istand til.“

„Gud give det, Kammerat!“ svarede Rytteren, „vi holde Alle af Dig, Edward Dudley.“

Han vendte Hesten, og Kapitainen fulgte ham, medens de Andre bleve omringede af Soldaterne, som udspurgte dem om Fjenden og hans Bevægelser, Noget de var fuldkommen uvidende om.

Fangerne, navnlig Lord Rannought, protesterede ved Jagter og Gebærder mod at blive førte med, men Edith, som man antog for en Gentleman, udpegede dem, som de To, der nærmest kunde bevidne Kapitainens Uskyldighed, og nogle temmelig drøje Puf bevægede de to Hædersmænd til at fortsætte Bejen til den store Lejrplads, som lidt efter lidt, kom tilsynne.

General Havelock modtog Kapitainen med et strengt Udtryk i Ansigtet. Som vi erindre havde han selv været Medlem af den Krigsret, der havde dømt ham, og havde dengang modtaget Indtrykket af, at Kapitainen virkelig var skyldig.

For Helt fortalte Alt, om sin Flugt, om Lady Edith Lowsons Hændelse i Missionsbygningen, om hvad Mac Claire havde hørt, da han laa skjult under Baaden, og forlangte endelig, at man strax skulde forhøre Faringhea.

General Havelock, den eneste Soldat i den engelsk-indiske Hær, der var i Besiddelse af militær Dygtighed og streng Retfærdighedsfølelse, opfyldte strax hans Begæring.

Faringhea blev ført frem, og Generalen studsede, da han saa ham.

Han havde strax gjenkjendt det ene Vidne fra Krigsretten.

„Tal Hund!“ befalede han, „hvem har kjøbt Dig til at vidne falsk imod Kapitain Dudley.“

Thuggen lo.

„Du gjør klogest i at lade mig løbe, General,“ svarede Thuggen med et ondskabsfuldt Smil, „Du staar Dig bedst derved, det kunde være, at min Forbøn havde mere at sige end Du tror, naar Du er blevet slaaget af Stormogulen, Kejser Kena Saib, naar dine Soldater ere dræbte og Du selv flakker om som en jaget Hund.“

„Tal!“ befalede Generalen, „hvem har kjøbt Dig til at vidne falsk mod denne Mand?“

Thuggen tav.

„Du vil altsaa ikke sige det?“ spurgte Generalen roligt.

„Nej, det bliver min Hemmelighed,“ svarede han.

„Hæng ham!“ befalede Generalen roligt og tændte en frisk Cigar, „kom, Kapitain Dudley, vi have Andet at tage Vare end udspørge denne Slynge.“

Han vendte ham Ryggen og gik tilligemed Kapitainen henimod sit Telt.

Fire Soldater, deriblandt Mac, greb Rjælstringen ved Armen.

„Kom saa, Perleven!“ raabte Mac, „nu skal

vi hejse Dig et Par Alen tilvejs, saa er Du nærmere Himlen."

"Naade!" skreg Uslingen, „jeg vil tilstaa Alt.“
Generalen hørte det og standsede.

"Nu!" sagde han.

Faringhea var Thug, og Hængningen udelukkede efter disses Tro, Sjælen fra det andet tilkommende Liv, den maa blive hos Legemet og overgaar da i Legemet af det første Koudyr, der sønderslider den saaledes døde.

En saadan Skjæbne vilde han for enhver Pris undgaa.

"Giv mig Livet," stønnede han, „og jeg vil fortælle Alt.“

"Jeg vil lade Dig beholde det!" svarede Generalen med særegent Eftertryk paa „jeg.“

"Godt," mumlede Slynglen, „saa hør da.“

Og nu fortalte han Alt, om hvilket Forhold Pater Antonio stod i til Thuggerne, om hans Medhjælper Sir Kaleight Home, Dommer i Bombay, om den uhyre Arv og om hvem der var Arvingerne, om Mordet paa Vila Faidhere og senere paa hendes Moder, om hvorledes man selv havde taget Pengene fra Missionssekskabets Kasse og skjult dem i Kapitainens Vadsæk, for at faa ham vanæret og derved berede Lord Rannought Bejen til Ediths Haand, — kort sagt, Uslingen skjulte Intet, Frygten for den vanærende Død, som udelukkede ham fra et tilkommende Liv, havde løst hans Tunge, og

da han endelig var færdig, laa Kapitainens Ufkyldighed saa klart for Dagen, at Generalen omfavnede ham og kaldte ham sin brave Edward, sit Regiments Stolthed.

Et tordnende Hnrra rullede gjennem Skoven fra de tilstedeværende Soldater, og Edith knugede ham til sig i et Overmaal af salig Glæde.

Lord Rannought havde hørt det Hele, man havde befriet ham for Sneblen, men han tav stille, og Generalen brød sig ikke om at høre ham.

Den Glendige vidnede altfor godt mod sig selv.

Han var bleg som en Dødning og vovede ikke at se op.

Run engang imellem foer et hadefuldt Byn ud af hans Dine, naar han saae Kapitainen omfavne Edith og affpejlede sig i de talrige Blus og Fakler, som flammede tilvejs overalt og oplyste de maleriske Grupper af skotske Krigere, der bivouakerede under aaben Himmel, midt om Natten, i de store indiske Skove.

Mac Claire bestilte ikke andet end gaa fra den ene Gruppe til den anden og præsentere sin Ven Harry Dunwall, medens Djalma trak sig tilbage med Generalen og de øvrige Officerer, for at deltage i Krigsraadet.

Senad Morgenstunden kom der to Mænd til Faringhea og befalede ham at afføre sig sine Klæder og iføre sig andre.

Thuggen adlød forundret og saa nu, at den

One af Mændene, som ikke var nogen anden end Harry Dunwall, iførte sig hans Klæder og derpaa indgned sit Ansigt med en Blanding af Olier og Fedt, som gav ham et mørkt glinsende Udseende ligesom de Indfødtes.

Da han var færdig hermed, indhyllede han sig i Thuggens lasede Skappe og gik tilbage med langsomme afmaalte Skridt.

Thuggen saa efter ham og rystede rasende sine Læener.

„Vi ere Alle fortabte,“ mumlede han, „denne Hund af en Engelskmand klæder sig ikke som Thug for Ingenting.“

XIV.
Den falske Thug.

Der var imidlertid foregaaet vigtige Begivenheder andre Steder i Landet. Annalerne opbevare Beretningerne om Myrderierne i Muradabad, Bareilly, Farrukabad, Allighur og andre Steder, og Rana Sahib, som af Naturen besad en ædel ridderlig Karakter, havde ondt ved tæmme de rasende Sepoyer, som, lig vilde Dyr, gjennemstreffede Provinser, skjændende og myrdende de faa endnu levende Engellændere.

Hele Maj og en Fjerdedel af Juni Maaned gif hen, før det lykkedes Englænderne at tilvejebringe en nogenlunde respektabel Styrke, som man kunde stille imod de sejrstolte, blodtørstige Sepoyer, og man skrev allerede den 12te Juni 1857 før de sidste Tropper, der vare hidkomne fra langt borte liggende Garnisoner, vare stødt til General Hawlocks Højstotter.

Den samlede Styrke kom syd fra og rykkede i

Smarcher frem mod Küllempoore, hvor Nena Saib stod i Spidsen for en talrig Arme.

Den 16de Juni tidlig om Morgenen begyndte det blodige Slag, som paany lagde Indien under den engelske Krone.

Trods sin glimrende Tapperhed blev Nena Saib fuldstændig flaaet, hans Sepoyer enten fangne eller huggede ned og han selv ført som Fange til Delhi, hvor General Havelock holdt sit Indtog den 27de Juli. —

De uløkkelige Indbyggere, saavel de faa Englaendere, som havde holdt sig skjult, som de Indfødte, der begge i større eller mindre Grad havde været udsatte for de halvvilde Sepoyers Mishandlinger, hilste Højskotterne med Jubel, medens Flere som just ikke havde den bedste Samvittighed, hurtigt muligt forlod Staden, for ikke at blive udsatte for den hævnende Retfærdighed.

Der var især En, som, uagtet han ingen Del havde taget i Oprøret, alligevel var ængstelig tilmode ved Ordenens Tilbagevenden, og denne Ene var Missionæren Pater Antonio.

Han ventede nemlig med største Uro paa et Bud, som kunde bringe ham Efterretningen om Doffrenes Død, og dette Bud lod vente længe paa sig.

Der var kun faa Dage tilbage til Arvens Forsalden, og da maatte ingen Arving være i Live.

De fire af dem var allerede døde, men de maatte alle dø, og endnu var der tre tilbage.

Han befandt sig derfor i en feberagtig Tilstand og indfandt sig ikke til Sejrsfesten, som Generalen holdt i Stormogulens Palads.

Siddende i sin Celle i Missionsbygningen lyste han efter hvert et Fodtrin, som lød udenfor i Sandet, og løb flere Gange hen til Døren, naar det forekom ham som om Klokken lød.

Endelig Dagen efter Festen lød Klokken.

Fateren sprang op og aabnede Døren.

„Na, Gud være lovet!“ udbrod han, da han saae en pjaltet klædt, broncefarvet Mand foran sig, „nu vil jeg erfare, om jeg vil komme til at beherske Verden eller om jeg skal vende tilbage til Bombay, fattig som før.“

„Tal!“ sagde han og trak ham indensfor, „Du kommer syd fra, hvad har Du at sige?“

„Mægtige Gorue!“ svarede Manden, „Kali sender sin ringeste Tjener til Dig for at sige Dig, at dine Befalinger ere alle udførte, Dsrene ere bragte.“

Fateren udstødte et Skrig af Glæde.

„Se her!“ raabte han og greb en tung Pengepung, „tag denne, Du tro Tjener, det er for dit Budskab.“

Han kastede Pungen til ham og greb sig til Hovedet.

„Jeg bliver affindig,“ mumlede han, „hvilken Rigdom, hvilken uhyre Rigdom, og den tilhører mig mig alene.“

„Og Faringhea og Tumba, hvorfor komme de ikke, hvorfor sende de Dig!“ spurgte han.

„De ere dødel!“ svarede Manden med urokkelig Ro, „Englænderne fangede dem og skjød dem.“

„Godt, godt,“ raabte Pateren, „de skulde have været staffet til Side alligevel, jeg er de Herrer Englændere meget forbunden, at de sparede mig Arbejdet, men fortæl, fortæl, hvor og hvorledes fik Kali sine Ofre?“

Thuggen saae sig om, som om han frygtede for, at Nogen kunde være skjult et eller andet Sted og høre hvad han fortalte.

Pateren lo.

„Tal kun frit, min Ven!“ sagde han, „vi er ene.“

I en langsom ensformig Tone berettede nu Thuggen hvorledes Faringhea og Tumba sammen med Aschinta havde overrumplet Lady Lowson, Djalma og Harry Dunwall, som ganske rigtig var bleven truffet paa det af Pateren opgivne Sted, og hvorledes de havde dræbt dem ved Hjælp af Ismael og sammes Trop.

Medens han talte hvilede Paterens gjennem-borende Blye paa ham, men Manden fortsatte sin Fortælling med et saadant Udtryk af Sandhed, at Pateren ikke fandt det mindste Mistænkelige ved Fortællingen.

Ingen af dem havde bemærket, at Døren imidlertid var bleven aabent, og at en Person var traadt ind.

Han blev staaende, medens Thuggen fortalte og først da han var færdig, traadte han frem.

„Til Bykke, Pater Antonio," sagde han, „De er en udmærket Regnemester."

Pateren greb hurtig ind paa Brystet og vendte sig om, men idetsamme udbredte et Smil sig over hans Ansigt.

„Sir Raleigh Home!" sagde han, „velkommen til Delhi; i Morgen afrejse vi til Calcutta, hører De, vi!"

„Jeg følger gjerne med!" svarede Baronetten, „jeg har netop nogle Penge-Affairer at ordne sam- mesteds."

Thuggen var faret sammen, da han saae ham.

„Sir Raleigh Home!" munnede han, „jeg maa afsted, før han gjenkender mig."

Dg idet han ydmyg bøjede sit Hoved ned mod Brystet, vendte han sig om for at gaa.

Pateren standsede ham og trak ham til Side.

„Ser Du den Mand der!" sagde han og pegede paa Baronetten, som vendte Ryggen til.

„Ja, høje Gorue."

„Nu vel, den røde Plet paa hans Kind vil forsvinde om faa Dage, og jeg vil ikke, at han følger mig tilbage fra Calcutta," hvistede han, „jeg skjæn- ter ham som et Offer til den guddommelige Kali."

Thuggen nikkede.

„Din Befaling skal blive udført, Gorue," sagde

han, „denne Mand skal ikke følge med Dig fra Calcutta.“

Han gik langsomt ud af Døren med den tunge Bengepose under sin Skappe.

Fateren slog fortrolig Baronetten paa Skulderen.

„Min kjære Baronet!“ sagde han, „det kan man da kalde at have Lykken med sig, de ere alle døde — alle.“

„Og den ene ved min Hjælp!“ smilede Baronetten.

„Ja, jeg veed det,“ svarede Fateren, „det var Dem, som fik loffet Lady Faidhebre afsted! uu, De skal ogsaa faae deres Betaling derfor.“

Baronetten bukkede.

„Seg veed, at jeg har med en Hædersmand at gjøre!“ sagde han, „Enhver skal jo have noget for Sit!“

Fateren tilkastede ham et lurende, stikkende Blik. —

„Seg har givet Befaling til din Død,“ tænkte han, derpaa tilføiede han højt:

„Vi Jesuiter bruge vore Folk, men vi lønne dem ogsaa.“

Og den værdige Fater snurrede sig rundt som en Yngling paa thye Nar, idet han nynnede Brudstykkeerne af en smudsig Vise.

„Endnu i Aften maa vi afsted,“ sagde han, „Calcutta er langt borte, og Vejen meget besværlig.“

De kjører sammen med mig, min kjære Baronet, min Vogn er meget bekvem og indrettet til Sovested, saa at man saa at sige flytter sin Stue med sig, og indtil Afrejsen er De min Gjaest."

Baronetten takkede.

Han vidste, at Pateren havde et fortræffeligt Bord og udsøgte Vine.

De to Mænd lagde Armen om hinandens Skuldre og gik ind i Missionsbygningens store Forsamlingsaal, hvor Pateren strax uddelte sine Ordre til at forberede Afrejsen til nogle underordnede Personer.

Thuggen fortsatte imidlertid sin Vej med langsomme, højtidelige Skridt, men kun saalænge til han saae, at man ikke kunde se ham fra Missionsbygningen.

Saa rettede han pludselig sin bøjede Ryg, og hans Djne, der under hele Samtalen med Pateren havde haft et mørkt, stummelt Udtryk, straaede nu af et tilfreds Smil.

"Se saa!" lo han ved sig selv, „nu er Ræven gaaet i Fælden, det bliver ham, som ikke vil komme til at vende tilbage fra Calcutta."

"Nu?" spurgte en Stemme, og en kæmpehøj Soldat af Højskotteregimentet traadte frem fra en nedbrændt Bygning.

"Godt, han er gaaet i Fælden!" svarede Thug-

gen og standsede, „han afrejser i Morgen til Calcutta tilligemed Baronetten, Sir Home fra Bombay, og vil din Capitain følge mit Raad, Mac, saa lad os ile saameget vi kan med at komme førend han.“

„Jeg vidste, at Du vilde klare Sagerne, Harry Dunwall,“ svarede Mac, „og Alting er derfor forud i Orden, om en Time afrejse vi Alle, Sturken skal komme forsilde, og naar han saa endelig kommer, kommer han, desværre for ham, tidsnok.“

Med disse Ord tog han sin Ben under Armen og gik hurtig ned ad Gaden, uden at bemærke, at en Hindupige med sønderrevne Klæder og vildt flagrende Haar traadte frem fra den store Palmestamme, under hvis Krone de havde samtalt.

„O!“ udbrød hun i en dæmpet Tone, „J glemmer mig, J glemmer Aschinta, men jeg lever endnu og har mit Had til at lede min Fod. Vent, vent, J skulle aldrig naa Calcutta, — men Eders Ben skulle blegne under mit Lands Sol og Hyænen skal holde Maaltid af Eders Legemer, o, J have glemt Aschinta.“

Og idet hun rasende knyttede Haanden efter dem, forsvandt hun som et Lyn imellem de tætte Buske, som omgav Missionsbygningen, og som, hvad tidligere er fortalt, stod i Forbindelse med det Bildnis, som omgav Huset uden Indgang, hvor Nena Saib havde holdt Møde med sine Tilhængerere før Oprøret brød ud.

Til dette Bildnis styrede hun sine Skridt.

Hun naaede det efter en halv Times Vandring, idet hun stedse søgte at forblive skjult for de Forbigaaendes Blik.

Hvergang hun hørte en af de talrige Patrouiller, som nu paa Generalens Bud uafbrudt strejfedes gennem Byen, lod hun sig falde plat ned paa det Sted, hun befandt sig, og Patrouillen, som forresten havde Djuene med sig, gik hende forbi, ikke vidende, at Aschinta, Kvælersten, Sepohbruden, den fanatiske Kvinde, laa knap ti Skridt borte, pøndsende paa ny Mord.

Omsider naaede hun Huset og trak Vejret frit.

„Her vil Ingen søge mig,“ sagde hun, „og her har jeg mine Benner.“

Hun gik frem gennem de vilde Sazminbuske og Raktusserne, som prangede med de prægtigste Blomster, og standsede omsider ved de nedstyrtede Stenblokke, der halvt tillukkede Indgangen.

Aschinta fandt den strag og gik ind.

Hun fulgte den lange halvmørke Gang, ad hvilken vi engang ere komne og naaede, kort efter den store Stensal, som engang havde tjent som Forsamlingsaal for den gudlignende Brahmas Tilhængere.

Nu var den næsten tom, thi de tredive til fyrgeogthve Mænd, som havde samlet sig om det halvt nedstyrtede Alter, tog kun en ringe Plads op i den mægtige Sal.

Aschinta gik henimod disse Mænd, som havde

indtaget en Stilling som til Kamp, da de hørte Klang-
gen af Skridtene paa Marmorfliserne.

„Brødre!“ sagde hun højt, „har I Mod og
Lyst at til affyre de faa Skud, I have tilbage, paa de
forhadte Fremmede, har I Lyst til at farve Eders
Baaben i Englænderes Blod?“

„Ja!“ lod det enstemmigt.

„Saa afsted endnu i denne Time,“ befalede
hun, „der er ikke længe til Natten kommer, og vi
maa være paa vort Bestemmelsessted, naar Midnat
nærmer sig, efterse Eders Baaben, Brødre, I ville
finde Modstand, men I ere langt talrigere, og jeg
vil anføre Eder.“

Mændene svarede ikke, men en Raslen med Baa-
ben og en Knikken med Bøssehaner vidnede om, at
Ordren blev udført.

„Kom saa, mine Venner,“ sagde hun, „bag
Alteret gaar Vejen, gaa En efter En med et hundrede
Skridts Mellemrum, at I ikke vække Mistanke, I
følge Vejen langs Floden, indtil I naa Broen, som
fører over til Etawahvejen. Der skjule I Eder paa
den anden Side i Sivene og Kjørene, og naar de
komme, saa dræb dem, dræb dem Alle, paa En nær,
en Kvinde, giv mig hende levende.“

Mændene svarede ikke med en Stavelse, men
gik En efter En, med lang Afstand mellem hver,
ad den smalle, sammenstyrkede Gang bag Alteret.
En Times Tid efter var Salen tom.

Uchinta sluttede Toget, og Ingen lagde Mærke

til de tabse pilegrimsklædte Mænd, som bevægede sig langsomt, og støttende sig til lange Stokke, gennem de tætte, eviggrønne Buske, der strakte sig saa langt Øjet naaede langs med Floden.

Men da den sidste var saa langt fra Delhi, at Ingen nøjagtig kunde se hans Bevægelser, fastede han, ligesom de Andre havde gjort, Stokken, og ilede frem ad Bejen med lynsnare Skridt for at indhente Kammeraterne, der efterhaanden havde sluttet sig sammen.

Aschinta var ikke blevet tilbage.

Lettere og hurtigere end de Andre naaede hun snart de Forreste, og med et bydende:

„Følg mig!“ gif hun hurtig fremad Bejen, som førte til den omtalte Bro.

Omtrent en Time før Midnat rullede en Vogn, forspændt med fire prægtige Heste, og omgivet af bevæbnede Ryttere, henimod Broen.

Maanen skinnede klart og lod sine Straaler falde paa Rytternes blanke Baaben og flagrende Kapper, det saae næsten ud som en Cavalkade fra Middelalderen, der ledsagede en fornem Ridderdame gennem farlige Egne.

Bignelsen passede ogsaa temmelig, thi i Vognen sad Lady Lowson og Vila, og Eggen var ingenlunde sikker. Sepoyhobe sværmede endnu om, rigtignok mere for at frelse Livet end for at tage Andres, men man hørte dog endnu af til om Massacrer,

og Kapitain Dudley havde derfor ikke afflaet Harry Dunwalls Tilbud om at ledsage ham med sine Kammerater.

At Mac og Nubuf fulgte med var en Selvfølge, og Djalma gallopperede stolt ved hans Side, glad over, at Ro og Fred var vendt tilbage, og tilfreds med, at den engelske Regering omsider havde godkjendt hans Fordringer og tilkjendt ham Radjahrang i Nyfore.

Skjøndt langt fra talrige udgjorde saaledes Excortien en meget respektabel Styrke, som ikke veg for Overmagten.

Man havde allerede den brede, blinkende Flod og Broen, som førte over samme, isigte, da Nubuf, som var gallopperet et halvhundrede Skridt i Forvejen, hurtigt kom tilbage.

„Sahib!“ sagde han og vendte sig mod Kapitainen, „Nubuf har set et blankt Bøsseløb skinne frem paa Broen, det forsvandt, som jeg kom nærmere, saa det er rimeligt, at Manden, som bar det, har været en udstillet Post, der er vendt tilbage til Rørene paa den anden Side, hvor maaske hans Kammerater ligge skjult.“

Kapitainen rynkede Panden.

„For Pokker, Nubuf,“ sagde han og gav Ordre til at standse, „Du kan have Ret, Broen egner sig fortræffeligt til Overfald.“

„Saa lad nogle af os ride i Forvejen,“ mente Djalma, „lader man os ride videre i Fred, er det

maaste en træt stakkels Djævel af en Flygtning, som har stjult sig og er mere bange for os, end vi for ham!"

"Rigtigt!," raabte Kapitainen, "hvem vil ride."

"Jeg følger med den ædle Radjah," sagde Harry Dunwall, "vi ville efterse Krattet og Sivene, og er der intet Mistænkeligt, følge de Andre efter."

Kapitainen nikkede, og de to Ryttere sprængte afsted.

De naaede hurtig den anden Side af Floden og tvang de urolige Heste, som vidste, at Tigeren boede dernede, ind mellem Kærene, men Alt var stille, ikke en eneste mistænkelig Lyd lod sig høre, ikke en Fjende lod sig se.

"Nubuk har havt Syner," brummede Djalma ærgerligt og vendte sin Hest, "kom, Sir, vi ville ride tilbage og berette, at Overgangen er farefri."

Med disse Ord gallopperede han tilbage, fulgt af Harry Dunwall, som saa smaat ærgrede sig over saaledes at være blevet narret April.

"Nu?" spurgte Kapitainen.

"Maanen oplyser kun en fredelig Vej," svarede Djalma, "Nubuk har havt Syner."

"Nej, Sahib Radjah, nej," ivrede Drengen, "jeg faae tydelig baade Manden og det lange, skinnende Bøsseløb, tro mig, Sahib, jeg faae ikke fejl."

"Nu, det kan være, han har Ret," svarede Kapitainen, "men det har da kun været en enkelt Mand, som ilksomt har grebet Flugten ved at se os

komme, og jeg tror derfor, at vi dristigt kan forfølge Bejen over Broen."

"Det er ogsaa min Mening," svarede Djalma og sporede sin Hest.

"Fremad!" befalede Kapitainen, og Bognen satte sig igjen i Bevægelse.

Hestene satte i fuldt Firspring ud paa Broen, medens Rytterne gallopperede rundt om dem og engang imellem jog foran, for at se, om nogen Fare truede.

"Rubb har set fejl!" sagde Kapitainen til Djalma, som fulgte ham Side om Side, "den skinnende Bøsepipe har uden Tvivl været Maanen, som har kastet sine Straaler gennem en eller anden Revne i Rækværket og derved frembragt en Lykning, som han i sin Iver har antaget for et Bøsefølskab."

"Vi have ikke naaet Krattet endnu, Sahib, Kapitain!" svarede Radjahen og kastede et gennemtrængende Blik paa Hørene og Sivene, som nu bleve tydelige, "det kan godt være, at de gode Sepoyer eller hvem det nu er, ligge skjulte imellem dem — og, ved Brahma, Sahib, — se der, — jeg tog ikke fejl!"

Han pegede paa flere Skikkelser, som pludselig viste sig paa Flodbredden, der nu kun var tyve Skridt borte.

De syntes at komme op af Jorden, saa pludseligt viste de sig.

„Holdt!“ raabte Kapitainen og vendte sin Hest, „lad Bognen vende om, vi er faldne i et Baghold.“

Men dette lod sig ikke saa let gjøre, Broen var meget smal, og Hestene, der pludselig saae de vilde Skikkelser springe frem og tage Sigte, lystrede ikke Rusten. Dvertimod vedblev de Farten over Broen og Bognen foer som et Lyn henover det lille Stykke, der var tilbage og henad den sandede Vej paa den anden Side.

„Yhr!“ skingrede en skarp Stemme, ligesom Bognen foer forbi Krattet, og en Snes Skud faldt.

Bognen fortsatte sin Fart. Hestene vare nu blevne heftigt forstrækkede og satte afsted i strakt Karriere.

„Afsted, efter Bognen, det er hende!“ skreg igjen samme skarpe, skjærende Stemme, „skyd Hestene.“

Og idetsamme viste en ung Pige sig paa Bejen, i den ene Haand holdt hun en Pistol, i den anden en krum Sabel, hvis blanke Klinge skinnede i Maanelshjet.

Det ravnsorte Haar stod som en Manke om hendes Hoved, og Djnene tindrede af Kaseri og Had, hun lignede, trods sin store Skjønhed, en Furie, udspyret fra Helvede.

Det var Aschinta.

Kapitainen kjendte hende øjeblikkelig og begreb strax hendes Hensigt.

„Aschinta!“ skreg han og sprængte henimod hende,

„fly, ullykkelige Pige, før vi blive nødte til at dræbe Dig tilligemed Alle de Andre.“

Hun standsede det vilde Løb, hun havde begyndt, ved Lyden af denne Stemme.

„Sgjen, igjen den Døde fra Skoven!“ sagde hun med vilde, stirrende Øjne og bævende Læber, „hvad vil Du, Edward? gaa tilbage til den aabne Plads, gaa, gaa, stands ikke Aschinta.“

„Ulykkelige!“ raabte Kapitainen, „kast dine Vaaben og jeg vil tage Dig under min Beskyttelse, jeg vil frelse dit Liv!“

„Er det Dig, Sahib, er det virkelig Dig!“ stønnede hun og traadte nærmere, „ja, ja, Maanen oplyser dit Ansigt, det er Dig; Kali fik Dig ikke! Du er beskyttet af en højere Magt! o, hvorfor er det mig ikke tilladt at elske Dig, som hun.“

Hun pegede paa Bognen, der vedblev at fjerne sig mere og mere.

„Aschinta, vær fornuftig, kast dine Vaaben!“ bad Kapitainen, som saae, at Resten af Eskorten kom over Broen i tusende Galap, „træffer man Dig saaledes, er Du dødsens.“

„Nej!“ skreg hun, og den øjeblikkelige Svaghed, som havde grebet hende, veg Pladsen for det tidligere blinde Raseri, „nej, Sahib, tag mit Liv, men ikke mit Had fra mig; Du skal aldrig komme til at eje hende.“

Hun hævede Pistolen og gav Skud.

Kapitainen greb hurtigt stramt i Lommen, thi

Hesten gjorde et rasende Spring fremad, rejste sig næsten lodret paa Benene, snurrede sig et Par Gange rundt som en Top og sank stendød til Jorden.

Aschinta havde studt den gennem Hovedet.

Kapitainen, hvis ene Ben var kommet ind under den bestræbte sig forgæves for at frigjøre sig for den tunge Byrde, medens Aschinta, udstødende et vildt Skrig, med en Fugls Hurtighed styrtede afsted efter Vognen, som nu, rimeligvis paa Ediths Befaling, holdt fuldkommen stille.

Kapitainen begreb den frygtelige Fare og gjorde fortvilede Anstrengelse for at komme paa Benene. Han turde ikke engang fordre Hjælp af sine ledsagere, som nu kom stormende afsted over Broen.

Det var langt vigtigere, at de kom Edith til Undsætning, han raabte derfor, da de standsede for at faa ham trækket bort fra den døde Hest:

„Afsted, afsted, det gjælder Ediths Liv, Aschinta . . .“

„Forstaaet,“ svarede Harry Dunwall og sporede sin Hest, „i Galop.“

Og som en Stormvind fuste de afsted.

Aschinta fortsatte imidlertid sit vilde Løb for at naa Sepoherne, der, snigende sig frem gjennem Krattet paa begge Sider af Bejen, nærmede sig Vognen mere og mere.

Bed Maanelshet saae hun en Kvinde staa midt paa Bejen, nogle Skridt tilbage for Vognen.

Det var Edith, som var steget ud, og som nu ventede i dødelig Angst paa Kapitainens Tilbagekomst.

Hun havde hørt Bøsseskuddene, ja, enkelte Kugler var endog gaaede igjennem den lukkede Vogn, uden dog at træffe hverken hende eller Vila."

"O!" mumlede Aschinta, da hun fik Øje paa hende, "o, hellige Guddom, jeg takker Dig, der staar hun, som han foretrækker for mig, o, hun skal ikke undslippe, hun skal aldrig se ham igjen."

Hun gled som en Slange ind mellem Bustene, for at komme bag paa hende, idet hun ved en Haandbevægelse bethydede Sepoherne, som hun havde naaet hen til, ikke at løsne et eneste Skud.

Nærmere og nærmere kom hun, uden at den mindste Bevægelse i Sivene antydede, at et levende Væsen sneg sig igjennem, indtil hun pludselig standsede.

Forsigtig stød hun de tørre, tykke Bambusrør til Side, idet hendes Øjne ikke veg fra Edith, som endnu stod ubevægelig paa samme Sted, knapt ti Skridt fra hende og saae henad den smalle sandede Flodvej.

Hun var saa optaget af at betragte sit Offer, at hun ikke lagde Mærke til to tindrende Øjne, der stirrede paa hende gjennem Sivene eller saae, hvorledes et langstrakt, smidigt, gulstribet Begeme gled henimod hende.

Det kom nærmere og nærmere, uden at vende

Djnene fra hende, indtil det endelig standsede sin trybende Gang og ligesom traf Benene ind under sig.

Ushinta saae ikke hvem det var, der kom, eller hvem der betragtede hende med samme tindrende Blik, som det, hvormed hun betragtede Edith.

Hun knugede kun Sabelen fastere i Haanden, og bøjede sig lidt fremad.

Lyden af gallopperende Hestes Hovslag lød paa Bejen, det kunde kun være Ryttere, som kom til Hjælp.

„Nu, nu,“ mumlede hun, „nu . . .“

Idetsamme, just som hun løstede Foden, for med et Spring at kaste sig over sit Offer, lød et rasende, tordenlignende Brøl. Hun saae et gult Le-geme flyde henimod sig som en Pil gennem Luften, hun følte ligesom et Greb af Ternstænger i sin Skulder, hun mærkede, at hun blev slynget over en fenestærk Ryg; Kjørene og Sivene bleve revne voldsomt tilside, og afsted foer hun ud i den maaneklare Nat, baaret af den bengalske Kongetiger, for at knuses under dens frygtelige Tænder.

Edith hørte Brølet og saae den fare forbi sig tvers over Bejen med sin blodige, ulykkelige Byrde.

„En Tiger, en Tiger, — et Menneske!“ raabte hun, „skyd, skyd.“

Hun affyrede med det samme sin Revolver.

Tigeren udstødte et rasende Brøl, den var uden Tvivl bleven truffet, borede sine Tænder endnu dybere

Den stotske Kapitain eller Sepoybruden.

i sit Offers Skuldre og — forsvandt i den hemmelighedsfulde, uigjennemtrængelige Dschungel.

Rytterne kom idetsamme til.

De havde hørt Revolverskuddene og set Tigreren og dens Rytter, men Fjenden saae de Intet til.

Alt rundt om dem var blifstille, ikke et Blad rørte sig, kun den dumpe Lyd af Uhyrernes Brøl fra Dschunglen naaede hen til dem.

Men Sepoherne vare som borttryllede.

De havde set deres Anførers skrækkelige Endeligt og sneg sig bort.

Uden Sepohbruden havde de intet Mod.

Kort efter kom Kapitainen, tilligemed Mac og Djalma.

Mac gif tilfods ved sin Herres Side, og tog Blads hos Rudsken, da man atter satte sig i Bevægelse.

Edward Dudley sprang af og omfavnede sin Brud.

Edith fortalte om Tigreren, som havde slæbt en Kvinde med sig ind i den uhyggelige Dschungel, og han begreb hvem det var.

„Min Edith,“ hvistede han og omfavnede hende, „tak din Gud, din Dødsfjende vil aldrig mere true dit Liv.“

Han svang sig igjen i Sadelen og gav Befaling til Opbrud, idet han opmærksom betragtede en Vogn, som nu nærmede sig, ledsaget af Soldater.

„Ah!“ mumlede han, „vore Vidner.“

Han fastede endnu et Blik til Dschungelkrattet, hvorfra hæse Brøl lød blandede med klingrende Skrig, og sporede gysende sin Hest.

"Stakkels Aschinta!" mumlede han, "jeg har kjøbt min Fred ved din Død."

Og i Tavshed fortsatte de Rejsende nu Vejen til Indiens Hovedstad, det prægtige, uhyre rige Calcutta.

XIV.

Arven.

Vi befænde os i Indiens Hovedstad, den asiatiske-evropæiske By Calcutta, og vi befinde os ovenikjøbet der paa en Dag, som har samlet flere Tusinde Nysgjerrige i og udenfor den store Sal i Bankbygningen, hvor en Tredjedel af hele Sordens Skatte opbevaredes.

Den store Bys mange Blade havde allerede i længere Tid omtalt den uhyre, to hundrede Aar gamle Skat, som nu skulde udbetales til de retmæssige Arvinger, og tre Gange efter hianden, med tre Ugers Mellemrum mellem hver Gang, havde de indeholdt en Opfordring til disse om at melde sig den bestemte Dag og bevistliggjøre deres Ret til at deltage i Delingen af de blinkende Gulddynger, som skjultes i Bankbygningens Kældere.

Man kjendte Arvingernes Navn og Stilling i Samsundet, idetmindste tildels, og Opfordringen i Bladene var derfor stilet til dem med Opgivelse af hver Enkelt's Navn.

At man vilde komme, derom tvivlede Ingen! hvo vilde ikke gjerne rejse fra den ene Ende af Jorden til den anden for at komme til at eje Millioner, og da derfor endelig den sidste Dag kom, var hele Calcutta i en feberagtig Bevægelse, Enhver vilde se disse Krosusser, Efterkommere af den smukke Slave og den dejlige Radjahdatter; man vilde med ægte orientalsk Liv juble dem imøde, og man vilde bagefter kaste sine Garn ud efter dem, dersom de ellers lode sig fange.

Menneskemassen omkring Bankbygningen vorede derfor med hvert Øjeblik, Sale, Forstuer og Trappengange bleve fyldte med Folk, man ventede hvert Øjeblik at se de Lykkelige, at høre de jublende Raab, hvormed man hilste dem, men der kom Ingen.

Klokken var allerede Et, de høje Embedsmænd, i hvis Hænder Skatten var betroet fra Aar til Aar, fra Generation til Generation, vare komne og sad stive og alvorlige i de højrøggede Fløjels-Lænestole, og Retspersonen, Calcuttas Lord Mahor, præsiderede ligesaa alvorlig paa sin kronesmykkede Stol, man ventede kun paa, at Uhret skulde vise to, for at kunne begynde Sagen.

Endelig lød de to Slag, og Lord Mahoren slog med en Sølvstav paa en Klokke af Guld, som stod paa Bordet ved Siden af ham.

Døren aabnedes, og en Mand i en galloneret, sølvbroderet Klædning viste sig.

Det var Bankens, af Regeringen indsatte, Opbe-

varer af Møglerne, som oplukkede de tunge Døre, bag hvilke Millioner paa Millioner sunkede.

„Sir!“ sagde Lord Mahoren, „Rette er aabnet.“

Manden bukkede og aabnede de mægtige Fløjdøre, som hindrede det udenfor staaende Publikum i at trænge ind.

Knappt vare de stude tilside, før en uhyre Menestemasse i et Nu fyldte Tilhørerpladsens Bænke og og Staapladserne bagved disse.

Endnu et Par Øjeblikke varede Støjen, før man fik sat sig til Rette med eller mod sin Nabos Vilje, saa blev alt ligesaa stille som i en gudelig Forsamling, og Lord Mahoren rejste sig op.

„Ifølge Bestemmelse af den for to hundrede Aar siden afdøde Radjah af Mysore, Aldina, og af den ligeledes for to hundrede Aar siden afdøde Aina Aldinas Gemalinde, er i Dag forfalden til Udbetaling til bemeldte to Personers muligt i Live værende Arvinger den Sum: et Tusinde, sex Hundrede Millioner Rupier til ligelig Deling mellem disse muligt i Live værende Arvinger. Skulde ej nogen saadanne findes,“ vedblev han med hævet Stemme og efter et lille Ophold, „da tilfalder den hele Sum det højere værdige Jesuitercollegium i Bombay, som da er eneste retmæssige Arving.“

Han tav og saae sig om.

Tilhørerne sad i aandeløs Spænding, som om Arven tilfaldt dem hver især, man lyttede forgjæves

efter at høre en tilstedeværende Arvings Subelraab, naar han traadte frem og streg:

„Her er en af Arvingerne.“

Der kom ingen, Lord Mayorens Ord var ikke blevet hørt af nogen, som kunde have Interesse deraf. —

„Thi opfordrer jeg herved,“ begyndte han igjen, „følgende Arvinger at træde frem her for mig og godtgjøre deres Arveberettigelse.“

Han tab og saae sig et Øjeblik om, idet han med en Haandbevægelse paabød Tavshed.

„Lord Arnould Charles Welseight,“ raabte han, „er De tilstede, saa træd frem.“

„Lord Welseight er død den 12te Marts dette Aar!“ svarede en Stemme, og en Mand trængte sig gjennem Tilhørerne og hen til Lord Mayorens Stol. —

„Sir Kaleight Home, Statssekretær og Dommer i Bombay!“ sagde han og bukkede dybt for Calcuttas mægtige Øvrighedsperson.

Lord Mayoren smilede umærkeligt og bad ham tage Plads paa en Stol nogle Skridt fra sig.

„Seg møder paa Jesuitercollegiets Vegne,“ vedblev Baronetten, „forsaavidt alle Arvinger, som Gud forbyde, skulde være døde.“

Lord Mayoren smilede igjen høfligt og modtog Lord Welseights autoriserede Dødsanmeldelse.

„Lady Leonie Emma Faidherbe!“ raabte han

derpaa med høj Stemme, „er De tilstede, saa træd frem!“

„Ladhyen er død den 3dje April dette Aar,“ svarede Baronetten og rakte ham Dødsanmeldelsen.

Lord Mahoren kastede et Blik paa den og skjævede umærkeligt.

„Kapitain af andet Højskotteregiment Edward Dudley!“ vedblev han paa samme Maade som før, „er De tilstede, saa træd frem.“

Ingen svarede.

Lord Mahoren gjentog sit Spørgsmaal.

„Tillad mig, ædle Lord,“ sagde Baronetten og rejste sig op, „men hvis det er den for Tyveri dømte og senere undvegne Forbryder, forhenværende Kapitain Dudley, som her menes, saa er han, ifølge dette Dokument, som jeg selv har forsynet med mit Segl, myrdet af Thuggerne paa sin Flugt fra Fængslet i Delhi.“

Han gav Lord Mahoren et Papir, hvorpaa Kapitain Dudleys Død stod bekræftet af flere Personer.

„Jeg maa antage det for gyldigt,“ sagde Lord Mahoren roligt, „da Kapitainen ikke har meldt sig.“

„Lad os saa gaa videre,“ vedblev han og gik paa Listen, som laa foran ham.

„Lady Edith Lowson!“ udbrød han med høj Stemme, „er De tilstede, saa træd frem.“

Intet Svar.

Publikum blev uroligt, og Lord Mahoren gjentog sit Spørgsmaal endnu to Gange.

Men Ingen svarede. Denne Arving meldte sig heller ikke.

„Sahib Djalma, Radjah af Mysore!“ sagde nu Lord Mahoren, „er De ilive, saa træd frem.“

Bed at høre dette Navn, gif en stærk Bevægelse gennem Salen, alle kjendte eller havde idetmindste hørt den tapre Hindu omtale, hans Proces med den engelske Regering, hans Landsflygtighed og Eventyr havde en Tid lang været Dagens staaende Thema, og nu var han en af de lykkelige Arvinger.

Men Djalma svarede ligesaa ligt som nogen af de Andre.

Lord Mahoren gjentog hans Navn endnu to Gange og sagde derpaa:

„Saa opfordrer jeg endelig Harry Dunwall af Bombay til at fremstille sig for mig og modtage sin Arvdepart.“

Ingen svarede og da Navnet var opraabt endnu to Gange, tog Lord Majoren rolig Plads paa sin Lænestol.

Der indtraadte et Djebliks Tavshed, som snart blev afløst af en dæmpet Mumlen.

Man fandt alle disse Dødsfald meget mistænkelige, idetmindste besynderlige.

Med Et vendte alles Bine sig mod Indgangen. En Mand, iført Missionærernes mørke Dragt,

traadte ind med langsomme, højtidelige Skridt og med sænket Hoved.

Men efterhaanden som han nærmede sig Lord Mahoren, blev hans Gang fastere, hans Holdning rank og bydende, og hans Hoved knejste, medens de sorte gjennemborende Øjne lynede til alle Sider med et Udtryk af den højeste Glæde.

„Manden fra Bombay, Jesuiten!“ mumlede Mængden, „ah, han er nu den eneste Arving.“

Da den Fremmede var naaet hen til Lord Mahorens Stol standsede han og bøjede sig dybt.

Lord Mahoren betragtede ham roligt, medens et ubeskriveligt fint Smil spillede om hans Læber.

„Pater Antonio formoder jeg?“ sagde han.

„Deres Herlighed gjætter rigtigt,“ svarede den Fremmede, „jeg er Pater Antonio, Forstander for Jesuitercollegiet i Bombay.“

„Du kommer formodentlig for at tage Arven efter Radjah Aldina og hans Gemalinde Müna i Besiddelse,“ vedblev Hans Herlighed.

„Forjaavidt ingen Arvinger er tilstede,“ bemærkede Jesuiten næsten ydmygt.

„Seg har oppraabt dem alle!“ svarede Lord Mahoren, „og Ingen af dem er tilstede, ja Dødsattester godtgjøre endog fleres Fraværelse. Ingen af de sex Arvinger er rimeligvis i Live.“

„Sex?“ svarede Jesuiten.

„Ja, Hr. Pater, var der flere?“ spurgte Lord Mahoren forundret.

Jesuiten fulkede.

„Her mangler endnu en Arving, et Barn,“ sagde han, „det forekommer mig, som om Lady Faidherbe havde en Datter, og vort Collegium vilde aldrig kunne tilgive sig, at det muligvis ved en Forglemmelse eller Formfejl var kommet i Besiddelse af en Arv, som tilfaldt en anden.“

„Bravo!“ raabte Tilhørerne, „den fromme Pater er en Hædersmaud.“

„De har Ret, Hr. Pater,“ sagde Lord Mahoren, „og jeg er Dem Tak skyldig for de Ord, men jeg var uvidende om dette Barns, altsaa den eneste Arvings Tilværelse, behag at siig mig dets Navn, og jeg skal da, i Overensstemmelse med mine Pligter, opraabe dets Navn, er det da enten ikke tilstede eller bliver dets Død konstateret, maa jeg lykønske Kollegiet i Bombay til Besiddelsen af Et Tusinde sex hundrede Millioner Rupier.“

En brændende Rødme overgjød Jesuitens Ansigt ved at høre disse Ord, det fik et Udtryk af en saa overvældende Glæde, at ingen Ben mægter at beskrive det, men han betvang sig, og hans Ansigt fik snart igjen sin bleggule Farve og sterotye Udtryk.

„Hun hedder Vila Faidherbe,“ sagde han roligt, „jeg kjendte hende som en sød lille Engel paa henvend fire Aar, sin Moders eneste Glæde.“

Lord Mahorens Ansigt blev ligesom overfarvet af en Sky ved at høre disse sidste Ord og det var kun med Anstrengelse, at han kunde raabe:

„Vila Faidherbe, moderløse Barn, er Du ilive?“
Intet Svar, man kunde høre en Flue summe,
saa stille var der i den store Sal.

Jesuiten sad med bøjet Hoved og sammenknebne
Læber, han aandede ikke, han lignede en Figur af
Bronce, men i hans Djne brændte en Ild, et Udtryk
af den højeste Glæde.

„Ogsaa død,“ mumlede Mængden gysende.

Lord Mahoren gjentog sit Spørgsmaal.

Men Ingen svarede, den eneste Aving var uden
Tvivl død ligesom alle de Andre, maaske myrdet under
Opstanden.

Jesuiten følte igjen Blodet suse til Hovedet, nu
var der kun en Gang tilbage, og hvem vilde svare.
Hadde han ikke selv ladet hende sønderrive af Tigeren
i den mørke Dschungel.

Han smilede derfor, som en Djævel smiler, da
Lord Mahoren tredje Gang raabte:

„Vila Faidherbe, moderløse Barn, er Du ilive.“

„Ja!“ svarede en klar Barnestemme fra Ind-
gangen.

Et tordnende Jubelraab rystede Salen, medens
Jesuiten rejste sig, bleg, skælvende med stive, stirrende
Djne og sammenbidte Tænder.

Thi gjennem Indgangen kom en lille Pige, led-
saget af en høj, tilfløret Dame, som holdt hende ved
Haanden, og bagved disse to kom tre Mænd, tavse
og alvorlige.

„Djalma, den stotste Kapitain!“ lød det fra alle Sider, og en Jubel uden Lige rystede Væggen.

Bravoraaben og Haandklappene vilde ingen Ende tage, og da den tilfløede Dame tog Sløret til Side og viste sit dejlige Ansigt, brød en ny Storm løs.

„Lady Lowson, Perlen fra Delhi!“ brølede Mængden, „Hurra for Mylady.“

Ikke en Person blev siddende, Alle rejste sig og omringede de fem Personer, Arvingerne til den uhyre Sum, Alle vilde trykke deres Hænder, Alle vilde ønske dem tillykke, og Vila blev løftet, omfavnet og kysset af de talrige, tilstedeværende Damer, som fyldte hendes Lommer med Bonbons og gav hende tusinde Dæggenavne.

Dg nu Jesuiten!

Han stod bleg som en Dødning i Salens anden Ende, Djnene stirrede vildt omkring og truede med at træde ud af sine Huler, Læben var farvet af et blodrødt Skum, og Hænderne knyttede i et asmagtigt Kasteri.

Alt var styrtet sammen i det sidste Øjeblik.

Den evige Gud førte et frygteligt Slag imod ham, just som han stod i Begreb med at naa den jordiske Bykkes højeste Tinde, og Uslingen sank tilintetgjort sammen under Slaget.

„Der ere de, alle de Døde!“ raabte han med klingrende Stemme og pegede imod dem, „Plads, Plads,

lad mig slippe bort, før de gribe mig og slæbe mig til Ketterstedet."

Og idet han slog rasende om sig til Højre og Venstre styrtede han i vildt Løb gennem Menneskemassen, som uvillkaarlig gjorde Plads, henimod Døren.

Han havde just naaet den og saae allerede den dejlige, klare Himmel over sig, da en Arm greb ham. —

En Haand spændte ligesom Fingre af Bærn om hans Hals og en Stemme sagde:

„Vent lidt, fromme Hr. Pater, Du glemmer Mac Claire.“

Pateren søgte forgjæves at slippe Løs for det frygtelige Greb. Mac Claire holdt ham som et Barn holder sin Duffe, og overgav ham til den tililende Vagt, der paa Kapitainens Forlangende var holdt i Beredskab.

Han fik snart Selskab.

Fulgt af den rasende Tilhørermængde viste Baronetten, Sir Raleigh Home sig, holdt fast af Harry Dunvall.

Han var ligesaa bleg som sin Medskyldige og stjælvede som et Espeløv.

Vagten tog dem imellem sig, og saa Minutter efter sad de begge bag Citadellens stærke Mure, for at vente paa den retfærdige Dom.

Den lod ikke vente længe paa sig. Auctoriteterne havde længe haft Traaden til den senere berømte

Advøler-Proces i sin Haand, men manglede blot Udgangspunktet, og det fik man nu.

Fater Antonios hele Virksomhed kom for Dagen ved Lord Rannaughts og Faringheas afgivne Vidnesbyrd, og Retten var da ikke sen med at dømme.

Lord Rannought, der, da Alt kom Alt, ikke tilkom Titel af Lord, blev deporteret til Nordfolk tiligemed Sir Raleigh Home.

Fater Antonio blev hængt ved Siden af sin Haandlanger Faringhea.

Og nu, kjære Læser, ville vi tage Afsted med det dejlige Indien, Mennefteslægten's Bugge, Sagnenes Land.

Vi have kan faa Ord at tilføje for at fortælle vore Benner's Lykke.

Djalma vendte tilbage til den forladte Radjah-bolig i Mysore, efter at han havde modtaget sin Arvepart og omfavnet sine Benner for sidste Gang, og modtog senere af det engelsk-ostindiske Kompagni meget smigrende Beviser paa dets Anerkjendelse af hans ivrige Stræben efter evropæisk Kultur.

Rubul kunde ikke forlade sit yndige Fædreland og blev hos ham, rigelig belønnet af Edith Lowson, som forgjæves havde tilbudt ham at følge med sig til det taagede England og vore andre Benner.

Ja Læser, se engang ud over det uhyre Hav. Der sejer et Skib, Kapitainen staar paa Balken

og stirrer frem for sig, den friske Brise sujer gennem hans tætte Haar. Vi kjende ham, det er Harry Dunwall, Fører og Ejer af Fregatstibet „Vila,“ som han har kjøbt i Calcutta, og hvormed han nu rejser til England.

Og paa Dækket staar endnu fire Personer, som vi Alle kjende.

En ung Mand i Højskotternes maleriske Dragt, som lægger sin Arm om en ung Kvindes Liv.

Bed Siden af dem staar et Barn og morer sig med at betragte de prægtige Skove, som ligesom glide forbi dem langs Kysten, og noget længer borte staar Mac Claire, smilende over hele Ansigtet og udsende vældige Røgskyer af sin Pipe.

Barnet gaar hen til ham.

„Skal vi sejle længe endnu?“ spørger hun og ser op til ham.

„Ja, Miss Vila!“ lo Kæmpen, „vi skal sejle mange Mil, men saa kommer vi ogsaa tilsidst til Jordens dejligste Land, det velsignede Skotland, og der har jeg hjemme.“

„Ja, og jeg,“ svarede Barnet, „ikke sandt, store Mac.“

Kæmpen nikkede og satte sig paa Dækket.

Vila satte sig paa hans Knæ og klappede i Hænderne.

„Mylady har sagt, hun vil være min Moder,“ sagde hun, „jeg er meget lykkelig.“

„Se, min Edith,“ sagde den unge Mand og pe-

gede mod Kysten, som fjernede sig mere og mere, se, vi forlade det glødende Indien for at ombytte det med det kolde Skotland, vil Du som jeg, saa hæve dit Dje mod Himlen og tak Ham, som saa underfuldt frelst os fra Død og Banceré."

"Min Edward," sagde hun, "da jeg i de tunge, lange Timer var overgivet til Fortvivlelse og bange Anelser, bad jeg Gud om stedse at bevare os, og her, her under hans Himmel, betroet til et skrøbeligt Skib paa det uendelig dybe Hav, vil jeg, som Du, takke og velsigne ham i al Ewighed."

De omfavnede hinanden og saae mod Himlen, hvor allerede Stjernerne tændtes, og aldrig er Nogets Bøn kommet fra oprigtigere Hjerter end fra disse Tvende her, midt paa Havet, her alene i Guds almægtige Haand.

Skibet foer skummende gennem Søen; Vinden udspilede de store Sejl, og som en Ræmpefugl med skinnende Vinger forsvandt det tilsidst paa det store, rullende Hav for at bringe de lykkelige Mennesker til det fjerne, kolde, dyrebare Skotland.

Men langt inde i Landet raslede det i Krattet, Brøl fulgte paa Brøl, og en glødende Vind sufte henover Sepoybrudens blegnede Ben i den mørke Dschungel

---

I den sydlige Del af Skotland, omgivet af stolte Bjerge og dybe frodige Dale laa et gammelt Slot.

Den stotste Kapitain eller Sepoybruden.

Høje Mure, der sine Steder vare haardt medtagne af Tidens Tand, omgave det; en steil, stenet Vej førte op til det, og en vild, skummende Bjergelv flød forbi det, opfyldende Luften med en dump Brummen, og indhyllede Granerne, som hang udover den, i en Sky af blinkende Støv.

Det havde ikke været beboet i mange Aar, den sidste Gjer, Sir Henry Dudley, var død for mange Aar siden, efterladende sig en lille Søn, som kort efter Faderens Død afrejste med en Slægtning til Indien, hvor han, som vi vide, i en moden Alder fandt en Plads som Officer ved andet Højstotteregiment.

Slottet fik da Lov til at passe sig selv, den gamle Forvalter, der lukkede sin Herres Dje, fulgte ham snart efter i Døden, og nu var der Ingen, som kunde have Opsyn med det.

De smækkre Taarne forfaldt, Stormen rev store Stykker bort af Ralken, som omgav Stenene, Ukrudtet voxede uforstyrret frem imellem den rummelige Gaardsplads Fliser, og Uglerne fløj dristigt ind gennem de knuste Vinduesrunder.

Naar da den kolde, barske Nordenvind kom susende, klappede den store Port frem og tilbage med en pibende, klagende Lyd, som om den vilde anraabe den forbigaaende Vandrer om at træde ind og melde sig som Herre i det forladte Slot.

Men Ingen nærmede sig Porten; det spøgede derinde ved Nattetid, fortalte Folk, og Vandringss-

manden skyndte sig hurtig forbi med et ængsteligt Blik paa de mægtige Mure, der sine Steder vare helt overgroede med Slyngplanter og Mos.

En frygtelig Storm rev en Nat Porten af de rustne Hængsler og slyngede den ned i den tilgroede Boldgrav, og nu foer den uhindret gjennem Aabningen lige ind til den tillaaefede Indgangsdør, som ikke havde været aabnet siden man bar den gamle Forvalter, Slottets sidste Beboer, til Kapellet, hvor man satte hans Kiste ved hans forudgangne Herres Side. —

Derfor kaldte man det „det forladte Slot“, og flere end en Gang havde der været Tale om at udparcellere dets vidtudstrakte Jorder til den højskyldende af Forpagterne, men denne Plan strandede paa Efterretningen om, at en Søn af Henry Dudley levede i Indien og altsaa var Arving til det, forøvrigt temmeligt værdiløse Slot.

Der var nu gaaet fem og thye Aar siden den gamle Herre og hans Forvalter vare døde, og man begyndte paany at optage Planen om at sælge og udparcellere Slottet, da Alt med Et fik et andet Udseende.

En ung Officer, ledsaget af en Mand, der var iført Højskotternes maleriske Dragt, sprængte en Dag gjennem den tomme Portaabning og standsede de trætte, svedige Heste foran Indgangen.

„Min Tro,“ lo den Ene og sprang af Hesten,

„mit Familiegods ser ikke synderlig indbydende ud, Ben Mac.“

Manden i Højskottedragten saae sig om.

„Det er dog dejligere end alle Indiens Herligheder tilsammen!“ svarede han og lod sit Blik glide med Velbehag fra det ene knuste Vindue til det andet, „og naar min naadige Sir . . .“

„Di stille med det naadige Sir,“ afbrød den Anden ham, „Mac Claire kan kun være Kapitain Dudley's trofaste Vaabenbroder og Ben.“

Han gav ham Haanden.

„Velkommen paa mit Familiegods,“ tilføjede han muntert leende, „vi ville bo sammen, og ikke forlade hinanden.“

Skotten greb hans Haand og tog sin Hue af.

„Tak, Hr Kapitain,“ sagde han bevæget, „lad mig udbringe et Hurra for gamle Sir Dudley's Søn, det første Hurra i den gamle Borg.“

Dg med en Stemme, som rungede igjennem det gamle Slot, udtordnede han tre Gange efter hinanden et Hurra, som jog Ravnene og Uglerne ud af de store, tomme Sale.

Skrigende og sprættende med Bingerne fløj de ud gjennem de tomme Vinduesprosser og forsvandt som en fort Sky mellem Bjergene.

Mac Lo.

„Saadan driver man ubudne Gjæster ud!“ raabte han. —

„Kom!“ smilede hans Ledfager, „vi ville tage Alt i Djeslyn og øjeblikkelig beordre et tilstrækkeligt Antal Haandværkere til at omstabe dette Bildnis til Skotlands mest straalende Slot, husk, Mac Claire, det vil snart faae en Hersterinde.“

Han vendte sig mod Kapellet, hvis gyldne Kors svajede frem og tilbage for Vinden.

„Der!“ sagde han og pegede paa de spidsbuede Binduer, „derinde stal jeg forenes med min Edith.“

Efter et flere Timers Ophold red de to Ryttere igjen bort. De havde mærket sig alle Mangler, og sprængte nu henad Landevejen for at naae Edinborgh, der laa flere Dagsrejser borte, og hvor Edward Dudley med Lethed kunde finde en duelig Arkitekt, som vilde paatage sig det ingenlunde lette Arbejde.

Nogle Dage senere vrimlede Slottet af Arbejdere. Hammerlagene lød rundt omkring og overdøvede næsten Bjergelvns Brusjen, gamle, brøstfældige Træer styrtede om for Dyrerne og gav Lust for yngre, friske Skud; Taarnene rejste sig efterhaanden, indhyllede i et straalende Kobberpanser, og det lille, vaklende Kors paa Kapellet knejste, funkende af Guld, imod Himlen.

To Maaneder efter Arbejdernes Ankomst var Slottet ikke til at kjende.

Det lignede et Feslot, omgivet af et jordist Paradis, det manglede kun Beboere.

Men disse kom snart.

En Søndag Morgen rullede en prægtig Skvipage ind i den store, marmorebelagte Gaardsplads, og ud af den steg en ung Mand og en ung Kvinde, tilligemed en lille Pige.

De to Rejsende var den stotske Kapitain, Sir Edward Dudley og hans tilkommende Gemalinde, Lady Edith Lowson. Den lille Pige var den fader- og moderløse Lila Faidherbe.

Kapitainen førte sin Brud op ad den prægtige Trappe, ved hvis øverste Affats en Hær af Tjenere stod parat til at modtage hende, og gik nu ved hendes Side gennem en Række af Sale, hvis glimrende Udstyrelse og fyrstelige Pragt vidnede om uudtømmelige Rigdomme.

Dagen efter mødte Gudssets Beboere, alle festlig klædte, de unge Mænd i Højskotternes farverige Dragt, de unge Piger forsynede med en uhyre Mængde Kranse.

Der stod nemlig en Fest den Dag, en Fest, som ikke havde fundet Sted paa Slottet i halvtresfindstyve Aar.

Kapitain Edward Dudley ægtede nemlig Lady Edith Lowson, og kaldte sig efter Brylluppet for Baronet Edward Dudley, en Tittel, Parlamentet havde skænket ham som en Belønning for hans Tap- perhed og Trofast.

Kapellets Klokker ringede, det lille Orgel sendte

sine Toner gjennem de høje Hvalvinger, og Præsten lyfte Velsignelsen over de Nygifte, medens Gudssets Beboere hilste dem med jublende Tilraab.

Udenfor Kapellet stod Slotsforvalteren, den kæmpehøje Mac Claire. Han svingede sin Hue og udbragte et Leve for sin — Ven, Baronetten Edward Dudley.

„Ja, din Ven,“ svarede Baronetten og omfavnede han, „min Lykke havde ikke været fuldkommen, den var maaske aldrig blevet naaet, havde jeg ikke haft min brave Ven ved min Side.“

Om Aftenen funkledede Slottet af tusinde Lamper og Fakler.

Den marmorbelaagte Gaardsplads var bleven forvandlet til en uhyre Dansesal, hvor Hundreder af glade og tilfredse Mennesker sang og dansede til den lyse Morgen.

Men oppe bag Slottets Vinduer stod to Personer, en Mand og en Kvinde, med hinanden i Haanden, og saae op mod den klare, stjernebesatte Himmel.

„Se, min Elskede,“ sagde han og lagde sin Arm om hendes Liv, „se, hvilken Fred deroppe i den dejlige Himmel, selv den tager Del i vor uendelige Lykke.“

Sdetsamme fuste et prægtigt Stjernesud henover den mørke Hvalving, stod et Øjeblik stille og sprang

faa med et lille Knald og udsjendende et straalende Lys til alle Sider.

„Og se!“ svarede hun, „den sender os sin Hilfen, klar og lys som dette Stjernestud vil vor Fremtid blive, dejlig, som dens, sidste Lys, vore sidste Dage.“

Han højede sig ned over hende og kysfede hende, og lykkeligere Mennesker end disse To fandtes ej paa den hele Jord.

XV.

Bag Gyldetræerne.

Der var gaaet otte lykkelige Aar paa det gamle Slot i det stolte Skotland.

Lykkelige Dage, saa usigelig lykkelige, grundet paa prøvet Kjærlighed og Afgtelse for hinanden. Og større var Familien blevet, to raske Smaadrenge og en lille Pige tumlede sig lystigt om paa den grønne Plaine udenfor Slottet eller ude i Haven under Skyggen af de mægtige Træer; men aldrig alene, enten ledsagede af en ung Dame af blændende Skjønhed, Lady Vila Faidherbe, eller af en kæmpehøj Mand i ægte Skottedragt, Hr Slotsforvalter Mac Claire.

Eggen var nemlig ingenlunde sikker, de vilde Bjerge skjulte mangan omstreffende Bandit, og man fortalte højst foruroligere Ting om Oversald, Mord og andre uhyggelige Begivenheder.

Det var derfor, at Baronetten aldrig lod Børnene være alene, han havde erfaret saa meget i sit bevægede Liv og hørt saameget om Bengeafpresning

ved at bemægtige sig forskjellige Personer og fordre Løsepenge for deres Udlevering.

Og endnu en Ting.

Edward Dudley havde ikke glemt Thuggerne; han vidste at de ligne Korsifaneren i en uudsluftelig Tørst efter Hævn, og at de undertiden foretage lange besværlige Rejser gennem Orkener og over Verdenshave for at udføre en Befaling, som er givet dem af en Gorue eller idet Hele taget af Den, i hvis Sold de staar.

At de skulde sende lejede Mordere til Skotland, et uhyre Stykke Vej, var neppe tænkeligt, men Kjærligheden gjør netop forsigtig, det kunde jo være, at de kom, og da var det godt at være paa sin Post.

Han havde derfor Djnene med sig, som man siger, og Mac Claire var den bedste Mand, han kunde betro sig til.

„Mac,“ sagde han en Dag, „hvorledes tror Du det gaar vore gode Bekjendte Thuggerne, efter det Nederlag de har lidt ved den sidste Proces.“

„Om, Hr. Baronet,“ mumlede Forvalteren, „hvis den fordømte Hund af en Jesuit ikke var bleven hængt havde vi havt Besøg af dem herhjemme.“

„Er Du?“

„Ja, Thuggen og Jesuiten ere ligestore Kjærlinge begge To, gridste efter Guld og Blod.“

Edward Dudley saae smilende paa ham.

„Du holder ikke af dem, Mac,“ sagde han.

„Bed den hellige St. Georg, det er nogle Slyngler!“ raabte Mac, „og den højbaarne Lord Rannought var ikke et Haar bedre.“

Baronetten rynkede Brynet.

„Lord Rannought,“ sagde han, „jeg havde næsten glemt ham, hvornaar udløber hans Straffetid.“

„Den udløber aldrig, medmindre han selv løber sin Vej,“ sagde Mac Claire, „men han er imidlertid altfor godt gient bag tykke Mure og Sernstænger til at han nogensinde flyver ud, ham behøver Hr. Baronetten ikke at frygte for.“

„Du glemmer Mac, at han nærede en lidensabelig Følelse for min Gemalinde.“

„Ja, den fordømte Kjæltring, jeg fortryder at jeg ikke klemte hans Strube sammen, da jeg havde fat i ham.“

„Jeg veed ikke, hvorledes det er fat med mig!“ vedblev Baronetten, „men til sine Tider er det for mig som om en frygtelig Ulykke hænger over mit Hoved, en Ulykke, som jeg ikke er i Stand til at afværge.“

„Det er Forandringen af Levemaaden, som er Skyld deri,“ svarede Mac, „jeg lider ogsaa af og til af en Slags Migraine, men jeg har udfundet Grunden, det er det fredelige, farefri Liv vi føre, som er Skyld deri; den Gang vi tumlede os mellem halv-vilde Mennesker og helt vilde Dyr, befandt vi os bedre, nu sidde vi lunt mellem fire Stenvægge og drømme tilbage til hine Dage, hvad forunderligt er

der da i, at Sjælen sygner hen, og i at man ligesom længes efter en Smule Abspredelse."

Baronetten slog ham paa Skulderen.

"Og den skal vi faae, min brave Ven," lo han, "hvad siger Du om en Bildsvinejagt nede i Kratstoven i Calmforthsdalen!"

"Bravo!" raabte Mac, "der har ikke været jaget i mange Aar."

"Ikke af Andre end af Krybskytter!" svarede Baronetten.

"Ja, og dem er der heldigvis ikke mange af!" lo Mac, "siden vi tog os den Frihed at vise dem Vintervejen; naar befaler Baronetten at vi bryde op?" —

"Smorgen ved Dagr, jo tidligere, jo bedre."

En Bildsvinejagt! Det var noget efter Macs Hoved, saadan en rigtig Dybt med det grumme Bildsvin; paa det kunde han prøve sin Styrke, hvad han ikke havde gjort i mange Tider.

Han tøvede derfor ikke med at aflægge et Besøg i Hundegaarden, der indesluttede de skjønneste Exemplarer af Jagthunde, de vare alle som de burde være, hverken for fede eller for magre, ret nogle flemme Hjender at binde an med.

Mac udvalgte tolv og overdrog en yngre Jagtbetjent at holde dem parate og koblede til den næste Dags Morgen.

Derefter begav han sig til Baronettens prægtige Vaabenkammer, der indeholdt alle Vaaben af nyere

Konstruktion, hurtigskydende, ødelæggende ligeoverfor alt Bildt.

Den lille Charles, Baronettens ældste Søn, en lille Knægt paa syv Aar, ledsagede ham paa dette Besøg.

Mac elskede især dette Barn.

„Det bliver Faderen op ad Dage,“ lo han tilfreds og gned Hænderne mod hinanden, „det samme lyse Haar, de samme blaa Øjne og det samme modige og tapre Hjerte.“

Saa løftede han Drengen højt op i Vejret og svingede ham rundt, idet han fløjtede en Melodi af en March.

„Det bliver en stolt Skotte, den samme Knægt,“ sagde han derpaa, „og dersom Hr. Baronetten ellers tillader det, vil jeg indøve ham i Brugen af alleslags Vaaben, ligesaa Karabinen og Pistolen indtil Raarden, for at han kan blive en ligesaa tapper Soldat som Faderen.“

Baronetten nikkede smilende, og fra den Dag begyndte den syvaarige Charles et Kursus i Gymnastik og Fægtning, som Mac ledede med faderlig Omhu.

Det var derfor naturligt, at han ledsagede sin Bæremester til Vaabenssamlingen, og overværede den grundige Inspektion af de forskellige Vaaben, som Mac foretog.

„Bildørnen er en farlig Kammerat,“ lo Mac og tog en Riffel ned fra Væggen, „den maa helst

dræbes ved første Skud, bliver den saaret, bliver den rasende, og da hjælper ikke den hurtigste Hest."

"Skal Fader med?" spurgte Barnet.

"Ja naturligvis," lo Mac, "uden din Fader bliver ingen Sagt."

"Saa kan Manden komme til at tale med ham," svarede Barnet.

"Manden! hvilken Mand?"

"Jh, Manden, som talte med mig forleden Dag," svarede Barnet, "ham med den krumme Næse og de smaa Øjne."

"Det ved jeg ikke noget af, min Dreng," svarede Mac og tog flere Baaben ned fra Bæggen, "men er der Noget, der har villet tale med din Fader, har han vel ogsaa faaet sit Dnske opfyldt."

"Han spurgte ogsaa efter Moder!" vedblev Barnet.

"Saa! ja, saa tror jeg nok jeg gjætter hvad han havde paa Sinde, han har villet bede om en Hjælp, og vidste, at Ingen gaar uhjulpet fra din Moder."

"Nej han vilde ikke bede om Hjælp."

"Ikke, hvad vilde han da? sagde han det?"

"Ja, han vilde blot have at vide om Fader nogenfinde red ene ud."

Mac, der hele Tiden havde svaret som man gjerne svarer et Barn, halvt uden at vide hvad man svarer, blev pludselig opmærksom og vendte sig mod Drengen.

„Vilde han gjerne vide, hvornaar din Fader red ene ud?“ spurgte han.

„Ja, gode Mac.“

„Og sagde han ikke hvorfor?“

„Nej, men han lovede mig smukt Vegetøj, naar jeg vilde skaffe ham det at vide.“

„Se, se!“

„Han sagde jeg behøvede ikke at sige det til Nogen,“ vedblev Barnet, „og jeg skulde bringe ham Bessed i Aften.“

„Hvor?“

„I Haven, tæt ved det gamle Hylde træ, der hvor det lille Stakit fører ud til Skoven,“ svarede Barnet.

„Du maa ikke gaa derhen, hører Du!“

„Ja Mac, men Vegetøjet!“

„Du skal faa noget, der er meget smukkere af mig!“ svarede Mac, der var bleven helt underlig tilmode, „eller . . .“

Han slog sig selv for Panden.

Han fik en Ide.

Han vilde følge Barnet derned og skjule sig; han vilde derved faa Vejledning til at se, hvem den Ubekjendte var, som gjerne vilde have at vide naar Baronetten red ene ud.

„Det er det samme, Charles,“ sagde han, „Du maa gjerne gaa derned, men jeg gaar med.“

„Nej, det maa jeg ikke for den fremmede Mand,“ sagde Barnet, „dersom jeg havde Nogen med, kom

han ikke, og saa fik jeg intet Vegetøj, men naar Du vil give mig noget, gaar jeg ikke."

"Savist, javist Du skal saa noget meget smukt!" raabte Mac, "det har jeg jo lovet Dig, men saa maa Du heller ikke tale et eneste Ord til din Fader eller Moder om denne Fremmede, det er En, som har noget Ondt isinde imod din Fader, din Moder, Dig, imod os Allesammen."

"Han vilde vise Fader Noget, sagde han."

"Nok muligt, men jeg kunde dog nok ønske at vide, hvad det var, som han vilde vise ham," mumlede Mac, "det bliver altsaa ved Aftalen, Charles, Du gaar ikke derned."

"Seg gaar ikke derned, Mac, men saa faar jeg Vegetøjet, hvad er det?"

"En Sabel."

Den lille Dreng gjorde et Spring af Glæde; en Sabel oversteg hans dristigste Forventninger.

Mac tog imidlertid Resten af Vaabene ned, Charles hjalp ham at bære dem, og Begge begav sig ned i Macs Bærelse, hvor al Jagtammunitionen befandt sig.

Riflerne bleve ladte, for at være i parat Stand, Kuglesøserne fyldte og gjort fast ved Læderbælterne kort sagt — Alt blev ordnet til Opbruddet den følgende Dag.

"Hvilken Tid skulde Du ellers møde den fremmede Mand?" spurgte Mac, medens han pudsede Piben paa en Pistol.

„D, saadan naar Solen gik ned,“ svarede Charles, „naar jeg henter Blomster til Moder inden jeg gaar i Seng.“

„Ah, saadan Klokken syv, otte?“

„Ja, syv, otte.“

„Men hvoraf vidste han, at Du er i Haven faa fent?“ spurgte Mac.

„Det ved jeg ikke, men han vidste det.“

„Ah,“ tænkte Mac, „nu beghnder jeg at forstaa det Hele, denne Fremmede er en Bagabond, som har isinde at prelle Baronetten for Penge, overfalde tør han neppe, hvis han blot har hørt ham lidt omtale men ligemeget, jeg tror dog jeg vil se at komme efter hvad det egentlig er for en Person. Naar det bliver Aften, gaar jeg derned.“

Han tilendebragte nu Ordningen af Alt, hvad der henhørte til Sagten den følgende Dag, og sendte Charles op, for at kunne handle mere ugenert; thi den Lille hang ved ham som en Borre.

Henimod Aften, næsten en Time før Solnedgang, stentrede han, som sædvanlig ned ad Haven til, hvor han ofte tilbragte en halv Time eller længere med at betragte Blomsterne og drømme tilbage til de skjønne Dage i Indien, i denne store Naturens Have, hvor Skaberens fremtryllede de vidunderligste Blomster.

Han holdt sig med Vilje hele Tiden bag den tolv Fod høje Buxbomhæk, et enestaaende Pragtværk af Naturens Frembringelseevne, og nærmede sig paa

den Maade mere og mere de gamle Hylde træer og det lille Stakit, som førte ud til Skoven, der vel laa en femhundrede Skridt bagved.

Da han var rykket saa nær han kunde, dækket af Hækken, kastede han sig plat ned paa Jorden og krøb videre paa Hænder og Fødder.

Hækken var nemlig hørt op, og de smaa Buske, der traadte istedet, vare altfor lave til at kunne skjule ham.

Paa denne Maade tilbagelagde han henved et hundrede Skridt og naaede hen til de gamle Hylde træer, der skjulte ham fuldkomment.

Han rejste sig saa lydløst og stille som en Indianer paa Krigsstien og tog varsomt nogle store Blade tilside, der betog ham Udsigten.

Han kunde nu se hen til Stakittet, som ikke var thve Fod borte, men han opdagede Intet, som thdede paa, at der var Noget tilstede.

Intet Græsstraa bevægede sig, intet Blad rørte sig, Alt var dødsstille.

Han blev næsten ærgerlig, skjøndt han paa den anden Side glædede sig over, at den formentlige „Fjende“ rimeligvis havde været en slet ret Tigger, maaske endog en af Gudsrets mere forarmede Beboere, der undsaae sig ved at komme op paa Slottet.

Han vilde netop til at gaa tilbage, da det forekom ham som om haa saa det høje Græs paa den anden Side af Stakittet bevæge sig.

„Ah,“ tænkte han, „Drengen har Ret, nu kom-

mer Manden, som gjerne vilde have at vide, naar min brave Kapitain rider ene ud."

Han højede nogle flere Blade tilside og staf Hovedet længere frem.

Men Bevægelsen i Græsset ophørte, det var fuldkomment stille og roligt.

Det havde formodentlig været Aftenvinden, som havde suft gjennem dets stride, spidse Blade.

Idetmindste kom der Ingen, og det lod heller ikke til at der vilde komme Noget, thi han saae Ingen paa den aabne Slette, der strakte sig mellem Stakittet og Skoven.

"Seg har set fejl, det har været Vinden," mumlede han, "og jeg staar her som en Nar, lad mig før gaa hjem, det er fornuftigere, hele Historien er ikke saamegen Opmærksomhed værd."

Han vilde igjen gaa tilbage, da han standsede paany, og denne Gang med opspilede Djne og spændte Miner.

Han havde set Noget.

Han havde set Omridset af et Legeme, som laa skjult i Græsset omtrent ti Skridt paa den anden Side af Stakittet.

Det var tydelig at se af den Maade, hvorpaa det nærmede sig, at det søgte at forblive saa skjult som muligt eller maaske saa længe som muligt, thi det skjød sig stedse nærmere henimod Stakittet, idet det ligesom holdt Dje med hvad der foregik paa den anden Side af dette.

„For Fanden,“ tænkte Mac, „det er Noget mis-tænkeligt dette.“

Han stak Hovedet endnu længere frem, idet han samtidig trak Bladene om det tættere sammen.

Personen paa den anden Side rejste sig pludselig op, da han var naaet hen til Stakittet, paa hvilket han støttede sig, idet han saae forskende ind i Haven.

Ansigtet var fuldstændig skjult af en bredskygget Hat, hvis Skygge var meget højelig og trukket helt ned over Djnene.

Klædedragten var som Højskotternes, Skjort, Knæbenklæder, Blaid og blottede Knæ; Stoffet hvoraf Skjortet bestod var det almindelige som de fattige brugte, en Slags Sæffelærred, gjennembævet med pralende Farver.

„En Tigger, hverken mer eller mindre,“ tænkte Mac, „men hvorledes kan han love Drengen Legetøj, og hvorfor kommer han ikke ned paa Slottet, hvorfor vil han antaste Herren udenfor samme?“

Manden ved Stakittet var aabeubart meget utaalmelig.

Han stampede flere Gang i Jorden og udbrød tilsidst temmelig højt:

„Den dumme Knægt, skulde han have fladdret af Skole.“

Mac hørte det tydelig og tænkte:

„Ja vist, det er en Staffel, som vil tale med

Baronetten, men har Undseelse og Ære, det er bedst jeg gjør det første Skridt."

Han slog Hyldebusten tilside og gik frem mellem den.

Den Fremmede foer et Skridt tilbage og greb ind paa Brystet, men blev strax rolig staaende og højede Hovedet.

"God Aften," sagde Mac og traadte nærmere.

"God Aften," svarede den Fremmede med en besynderlig snurrende Accent, "et prægtigt Vejr, Sir."

"Na ja," svarede Mac, lidt forundret over denne uventede Bemærkning, der næsten altid dannede Indledning til en ligegyldig Samtale.

"Seg er langvejs fra," vedblev den Fremmede uden at løfte Hattestyggen saa meget, at Mac kunde se hans Ansigt, "og det vilde være mig kjært om jeg kunde opnaa Tilladelse til at udhvile mig her paa Slottet til i Morgen."

Mac foer sig med Haanden gennem det tykke, bukkede Haar."

"Hm," sagde han, "det vilde være Synd at nægte Dem den Tjeneste, men det var vel næppe derom, at De vilde tale med Slottets Gjer eller vide, hvornaar han red ene ud."

Den Fremmede betragtede ham tilsyneladende meget forbausset.

"Seg forstaar Dem ikke min Herre", sagde han,

„jeg har ikke ønsket at tale med Gjeren af Slottet, jeg ved ikke engang, hvem det er.“

„De har heller ikke lobet Vegetøj bort for at faa at vide, naar De kunde træffe ham ene?“

„Nej, min Herre.“

Mac's Forbauselse steg.

Han havde aabenbart taget fejl. Det var slet ikke den Person, som den Gille havde omtalt, det var rimeligvis en stikkelig, træt Vandringsmand, som ganske tilfældigt kom til det Sted, hvor den mistænkelige Person med Vegetøjet vilde komme.

„Gaa maa jeg have taget fejl,“ svarede han, „og beder at undskyldte. Dersom De vil behage at gaa udenom Haven, langs Hækken, vil De snart naa til Porten, som De vil finde aaben. Her kommer nemlig aldrig Noget vi behøve at frygte for. Gaa De kun indensfor, og jeg skal da føre Dem frem for Baronetten.“

Den Fremmede gjorde en pludselig afvægende Bevægelse.

„Nej paa ingen Maade,“ sagde han, „det kunde aldrig falde mig ind at foraarsage den højbaarne Baronet den mindste Ulejlighed.“

„Hvorledes mener De?“

„Det vilde ikke passe sig,“ lo den Fremmede, „at gjøre den højbaarne Herre Ulejlighed med at tage mig i Djesyn, saa foretrækker jeg at tilbringe Natten i Skoven. Jeg har intet at frygte; fattig

og ene har jeg altid været, og det betaler sig ikke at udplyndre en Stymper som jeg er."

"Men," indvendte Mac, "De er maasse træt og trænger til en god Seng at hvile Dem i, et godt Krus Ol og et dygtigt Stykke Steg er hellerikke at foragte, — og hvad siger De om en lille Sum Penge at rejse videre for. Alt det giver Baronetten, og hans Gemalinde søger altid sin Part til."

Den Fremmede gjorde en saa voldsom Bevægelse, at Mac traadte forfærdet et Skridt tilbage.

"Men hvad gaar der af Dem," sagde han, "det synes som . . ."

"Forsøg ej at friste mig," svarede den Fremmede, "jeg vil ikke lade mig snyde af Deres Herre; jeg har engang været rig og mægtig ligesom han, det skræker mig i Hjertet at maatte fremstille mig som Tigger eller i alfald som en Nødlidende, der beder om Husly for en eneste Nat."

Mac trak paa Skuldrene.

"Saa tør jeg ikke raade Dem til at betræde Slottet!" sagde han, "Baronetten er meget streng i det Kapitel, har har engang fastsat det som en Betingelse for al Hjælp, at han nøje vil gjøre sig bekendt med den Paagjældendes Forhold og Værdighed, og jeg mindes ikke en eneste Gang, at han er veget bort fra denne Regel. Hans umaadelige Rigdom sætter ham istand til at hjælpe betydeligt."

"Nok, nok," afbrød den Fremmede ham, "jeg lader mig ikke overtale, vil man ikke tillade mig at

hvile under Tag, maa jeg sove under aaben Himmel, det er ikke mere end jeg er vant til, Farvel, Sir, Haardhjertethed havde jeg mindst ventet at finde hos de brave Slotter."

Han førte Haanden til sin bredstyggede Hat og vendte sig om for at gaa.

Mac havde lige paa Læben at kalde ham tilbage, men han vidste, hvor streng Baronetten var med Hensyn til at huse omflakkende Fremmede. Egner var ikke sikker, Bjergene vrinklede af Vagabonder, som ikke gad bestille Noget, og som oversvømmede de lavere liggende Egne paa deres Vandring mod Syd henimod den engelske Grænse, hvor de rottede sig sammen og foretog fuldstændige Udplyndringer i de svagt befolkede Egne ned til Elvde Floden.

Det var ikke længe siden, at den Laird, der ejede et Gods, som stødte op til Baronettens, var fundet myrdet i sin Seng om Morgenens.

Han havde tilladt et Par omflakkende Personer at sove paa Slottet Natten over, og modtaget Døden til Tak for sin Gjæstfrihed.

Alt dette og mere foer som et Lyn gennem Macs Hoved, medens han saae efter den Fremmede, der langsomt, og som det syntes, kun med Besvær gik tilbage henimod Skoven.

"Stakkels Mand," mumlede han, "han skammer sig over sin Fattigdom, det er dumt, jeg har altid været fattig, men aldrig skammet mig derved."

Han vendte om og gik tilbage gennem Haven,

idet han spekulerede over, hvem det havde været, som havde lovet hans lille Ven Legetøj for at faa at vide, naar Baronetten red ene ud.

Ham, som nu gif tilbage til Skoven, havde det neppe været, men hvem da, hvem kunde have Interesse af at vide, naar Baronetten var ene.

Den Fremmede fortsatte imidlertid sin Vej henimod Skoven.

Han vedblev at gaa roligt og langsomt fremad, idet han støttede sig paa sin lange Stok.

Da han havde naaet Halvvejen til Skoven, standsede han og saae sig tilbage.

Han saae Mac gaa igjennem Haven tilbage op mod Slottet, og et ubeskriveligt Smil foer over hans magre, solbrændte Ansigt.

„Den lange Dumrian,“ mumlede han, „havde han ikke nær bragt mig i Rube!“

Han vedblev at holde Dje med ham, og saae, hvorledes han gif langsmed Slottet henimod Porten, der endnu stod aaben.

Derpaa gif han hurtig samme Vej tilbage, indtil han standsede ved en Bunte mægtige Sten, som laa hulter tilbulter kastede om imellem hverandre.

Han saae sig om og strøg sig flere Gange ovee Panden.

„Mon han skulde have havt Forhindringer?“

mumlede han, „mon man skulde...“ Han afbrød sig selv og smilede tilfreds.

En Person kom netop gaaende fra Skoven lige hen imod ham.

„Der er han,“ mumlede han, „Hadet samler sine Tilhængere.“

Han satte sig ned paa en af Stenene og slog Græsset tilside med sin Stok.

Den anden kommende Person nærmede sig langsomt med beshynderlige, afmaalte Skridt, som om han frygtede for at træde til eller som om han var bange for, at Noget skulde høre Lyden af hans Skridt.

Han lignede næsten et vildt Dyr, som sneg sig frem; hans smaa stikkende Øjne soer om til alle Sider og fik et sandt djævelsk Udtryk, da han fik Øje paa Slottet, som hævede sine skinnende Taarne mod den klare Nattehimmel.

„O!“ hvistede han, „der ligger Millionerne, der ligger de gyldne Dyrger, de blinkende Diamanter, — jeg kvæles ved at tænke derpaa; jeg ryster som det faldende Løv ved at vide, at jeg denne Gang ikke griber fejl af dem.“

Han opdagede idetsamme Manden paa Stenen.

„Han har ventet i to Dage,“ mumlede han, „den Daare; uden mig vejer han Intet i Snildhed og Handling.“

Dg med knejsende Hoved gif han hurtig hen imod den Ventende.

„I har ladet mig vente,“ sagde denne og rejste sig. „I synes at have glemt, at . . .“

„Nok!“ afbrød den Kommende ham kort, „spar enhver Beretning om, hvad De har syntes; det er mig aldeles uvedkommende. Er Bejen aaben?“

„Ikke ganske!“

„Fortæl!“

Den nys Ankomne satte sig ved Siden af ham og hørte nu, hvorledes man havde forlangt af ham, at han først skulde vise sig for Baronetten, før der kunde være Tale om, at han kunde faa Tilladelse til at overnatte i Slottet.

Den Anden opslug en høj Latter.

„Hvor den gode Baronet er bleven forsigtig!“ raabte han, „det ligner ham ikke ganske; bryd Dem imidlertid ikke derom, min kjære Sir, jeg har foresat mig at naa Maalet, og jeg indestaar Dem for, at vi naaer det.“

Han rejste sig og saae sig om.

Rundtom var stille. Aftenen sænkede sine Skygger over de mægtige Bjerger i det Fjerne og over de store, mørke Skove, der indfattede Landskabet i en mørk Kamme.

Langt horte lod Tonerne af et Horn; det var Hyrden, som kaldte sin Hjord sammen før Natten kom og før Ulven eller Bjørnen kom fra de høje Bjerger eller fra de tætte Gran-skove, og endnu længere horte lod den dumpe Klang af en Kirkeklokke,

som Tegn paa, at Bespertimen var begyndt og at Arbejdet maa'te høre op for den Dag.

Hvor meget Andet de to Mænd maaske end havde at tænke paa, lod det dog til, som om denne Stilhed, denne Højhed gjorde Indtryk paa dem; thi den Ene, ham, der havde talt med Mac, udbrød med et Suk:

„Hvilken Aften, hvilken Fred!“

„Som vi ville kunne nyde ligesaa uforstyrrede som han!“ svarede den Anden bittert, „vi ville som han og som hende kunne tilbringe de skjønneste Aftener i stille Ro, vi ville, som de, kunne glæde os ved Livet, istedetfor som nu at forbande den Dag, da vi første Gang saae Lyset. Se!“ tilføjede han og pegede hen imod Slottet, „se, nu tænder de Lysekronerne i de store, gyldne Sale; Millionæren vugger sig i dejlige Drømme, fri for alle jordiske Plage, han kjender ikke, som vi, til at vandre paa sin Fod Mil paa Mil, til at betle sig frem, hvor Benene mangler, og til at skjule sig, naar Solen skiner, for ikke at blive flandsket og udspurgt om hvem man er og hvor man agter sig hen.“

Den Anden svarede ikke, men rejste sig ligeledes og stirrede op imod Slottet, der nu funkede af mangfoldige Lys.

De lange Rækker Binduer skinnede i Maanelyset, og udsendte selv et blinkende Skjær til Buskene i den store nære Have.

Det lignede et af Eventyrenes Feslotte.

„Kom!“ vedblev den sidst Ankomne, „her kan det ikke nytte at blive, „vi maa foretage et lille Eftersyn; har De heller Intet erfaret om, naar Baronetten rider ud alene; jeg paalagde Dem det dog.“

„Nej, jeg har lovt en af hans Børn Vegetøj for at sige mig det, men han maa have sladdret af Skole til denne fordømte Mac Claire!“

„Skader Intet, den lange Skotte er ligesaa dum som han er stor; kom!“

De to Mænd gik nu sammen hen imod Stakittet, der, som vi vide, omgav Slottet.

De mere krøb frem end gik, og, som det syntes, havde de Begge en forbausende Færdighed i at benytte det høje Græs og den mindste Ujevnhed som Skjul for deres Bevægelser.

Efter ti Minutters Gang havde de naaet Stakittet, foran hvilket de standsede.

Næsten en Time stod de der, skjulte af Buskene.

Ikke en Bevægelse i disse røbede dem, Ingen vilde kunne ane, at der fandtes levende Væsner saa nær Stakittet.

Klokken slog ti paa det gamle Slotsuhr, og et højt Strald bebudede, at den mægtige Port blev luffet i.

Den Sidstankomne lo højt.

„Nu er han sikker, troer han!“ sagde han, o, den Daare, jeg spotter hans Slaar og Laase, jeg

ler ad hans Bolde og Grave; jeg gaar dog ind, naar jeg vil alligevel."

Der gik endnu to Timer i hvilke Mændene forbleve staaende ubevægelig, som to Billedstøtter.

Endelig bevægede de sig.

Den Ene af dem, den højeste, svang sig let over Stakittet og blev staaende paa den anden Side for at hjælpe sin Kammerat, der syntes at være noget ældre og ikke i Besiddelse af den fornødne Emidighed og Kraft.

Begge stod i næste Øjeblik tæt ved Hyldebussen, hvor Mac tidligere havde staaet.

Det var tydeligt at se, at de befandt sig i en stærk Tvivl om de strax skulde gaa videre, eller først sondere Tærrænnet, thi inde fra Slottet lød en hul, rullende Lyd, som af en Bogn, der kjørte henover Stenbroen.

Det lod heller ikke til, at man var gaaet til Ro.

Fra flere Vinduer straaede et klart Lys ned over Træerne i Haven, og man hørte Lyden af flere Stemmer.

Den højeste af de to Mænd foer pludselig sammen og greb sin Vedsager i Armen med krampagtig Hestighed.

"Se, se!" stønnede han, "det er hende, forhenværende Miss Lowson, nu Baronetten Edward Dudley's Gemalinde."

Og med den anden Haand pegede han mod

et aabentstaaende Vindue, hvori en Kvindefikkelse kom tilsyne.

Den Anden lo spottende.

„Nu!“ sagde han, „synderligt længe vedbliver hun vel næppe at være Baronettens Gemalinde, det er jo kun et Tidsspørgsmaal, hvis Besvarelse er afhængig af Dem, min Kjære. Ved Himlen, jeg tror hun ser lige ned paa os.“

Han havde Ret.

Damen i Vinduet havde bemærket de to Personer, trods Mørket, som omgav dem. Hun vendte sig om og sagde nogle Ord til en Person, der strax efter viste sig ved hendes Side og, ligesom hun, stirrede ud i Mørket.

De to Personer trykkede sig tæt ind til Stammerne af nogle Træer, for at blive saa lidt synlige som muligt.

Paa Grund af Stilheden kunde de høre hvert et Ord, som blev talt i Vinduet.

„Du tager fejl!“ hørte de en Stemme sige, „fuldstændig fejl; hvad Du der antager for to Mennesker er ikke andet end Skyggen af Træerne, eller maaske Træerne selv.“

„Nej, min Dyrebare!“ svarede Damen, „jeg tager virkelig ikke fejl; jeg saae jo tydeligt at begge disse besynderlige, mistænkelige Figurer bevægede sig frem, her ind imod Slottet.“

„Det har været Maanen, som har kastet sine Straaler over Træerne!“ svarede Personen ved

hendes Side, „Aftenvinden har bevæget Blade og Blomster, og strax har din livlige Fantasi malet to Mænd, derude, forsynede med Bevægelse.“

„Desuden!“ tilføjede han, „har Mac uden Tvivl foretaget sin sædvanlige Ronde, uden hvilken han ikke kan sove, havde han opdaget det mindste Mistænkeligt, vilde han strax have underrettet mig derom.“

„Jeg er alligevel meget urolig, min Elskede!“ sagde Damen, „jeg kan ikke selv gjøre derfor. Men i den senere Tid er mine Tanker saa ofte vendt tilbage til hine Dage, da vi maatte tilkæmpe os hvert Skridt af den Vej, som førte til vor Lykke, og det forekommer mig stundom som en næsten ufattelig Godhed af Forsynet, at vi saa heldig er undgaaet de mangfoldige Farer, der truede os paa alle Sider og paa alle Maader.“

Manden, som stod ved hendes Side, lagde Armen om hendes Liv.

„Edith!“ sagde han, „vi forstaa ikke den uendelige Naade og Visdom, som er trængt igjennem hele Naturen, udgaaet fra den skabende Kraft; og Du kan være forvisset om, at ingen af hine Under nogensinde vil finde Vej over det store Hav til det lille Skotland, for at tilintetgjøre vor fredelige Lykke!“

Den Eine af de to Mænd opflog en sagte, spottende Latter.

„Alt, min Ven!“ svarede hun, „Penge giver næsten altid Anledning til Misundelse og . . .“

Hun holdt inde og lyttede.

„Hør!“ sagde hun.

Det var Hundene, de to store Bulbidere, som uden Tvivl havde sporet Fremmedes Tilstedeværelse i Nærheden, thi de gjæde Begge rasende og foer omkring i Gaarden.

„Bed Gud, Du har Ret, tror jeg!“ udbrød han og hældede sig ud over Vinduet, „her er Noget tilstede, enten her udenfor i Haven, eller inde i selve Slottet. Seg vil strax gaa ned og slippe Hundene ud, er der Noget, vil de snart finde ham og holde ham fast til man kommer.“

„Men lad dem endelig ikke bide de stakkels Mennesker,“ bad Edith, „det er maaske fattige, hjemløse Folk.“

„Vær Du rolig, Edith,“ svarede han, „de ere godt afrettede, de holde dem blot fast og angribe ikke før paa et givent Signal.“

De to Mænd hørte hvert Ord.

„Kom,“ sagde den Ene hurtig, „vi maa samme Vej tilbage, det vil være Noget, inden han naar ned og faar aabnet Porten, maa maa for Alt i Verden ikke træffe os her.“

Den Anden svarede ikke. Han havde kastet sig plat ned paa Jorden og krøb bort fra Stedet paa alle Fire.

Hans Kammerat anvendte samme Methode, og

Den stoffte Kapitain eller Sepoybruden.

Begge naaede saa langt bort fra Stedet, at de ikke behøvede at frygte for at blive sete, naar de rejste sig op.

„Afsted,“ hvistede den Ene, „Hundene.“

Han foer afsted som en Pil, fulgt af den Anden.

Begge løb som om Fødderne havde faaet Bringer, thi fra Indgangen til Haven lød en forfærdelig hææs, rasende Gjøen.

Det var Doggerne, som kom.

De to Mænd havde imidlertid et altfor stort Forspring. De naaede Stakittet og svang sig over det. —

„Se saa,“ lo den Ene, „lad nu Hundene komme, de komme for sent.“

Idetsamme viste Doggerne sig, to vældige gulbrune Dyr med brede Bringer og runde Hoveder.

De gjøede rasende og rejste sig paa Bagbenene op ad Stakittet.

„Hyl kun,“ lo den Ene af Mændene, „hyl kun, næste Gang kommer Louren til Eders Herre.“

Den Anden greb ind paa Brystet og fremtog en Pistol.

„Jeg kunde have lyst til,“ sagde han.

Hans Kammerat greb ham om Haandledet.

„Er De fra Forstanden,“ sagde han, „eller opgiver De det Hele! den mindste Larm vil bringe hele Slottet i Oprør, endsig et Skud.“

„J har Ret,“ svarede den Anden, „lad os ikke forivres os, lad os vente, Tiden kommer nok.“

„J Morgen,“ mumlede den Anden og kastede et tindrende Blik paa Slottet, som laa der belyst af Maanen, „J Morgen er den smukke Mhylady i min Magt.“

Med disse Ord gik han hurtig ad Skoven til, uden at bekymre sig om Doggernes rasende Gjæen.

Hans Kammerat fulgte ham, og begge forsvandt paa den græsbegroede Slette.

Kort efter naaede en Mand hen til de rasende Hunde.

Det var Baronetten.

Han var ledsaget af Mac.

„Her har været Nogen,“ sagde han, „idetmindste udenfor.“

„Dg indenfor!“ raabte Mac med en drøj Ed, „se engang, her er Jord paa Stakittets øverste Lægte, man er ligefrem steget over det, o, jeg fordømte Dumrian, som ikke tog ham ved Bingebenet med det samme.“

„Hvem?“ spurgte Baronetten forundret.

Mac følte, at han havde sagt formeget, men rykkede strax efter ud med Sproget og fortalte om sit Møde med den Ubekjendte.

Derimod fortav han, hvad Baronettens lille Søn havde fortalt, han vilde nemlig ikke ængste Baronetten mere end høist nødvendigt.

„Sa vist burde Du have undersøgt den Tyr lidt

nøjere," sagde Baronetten, „men Du havde dog neppe truffet Andet end en almindelig Tigger i ham, Edith, min Hustru, paaستاar imidlertid, at hun saae to Personer i Haven.“

Mac slog sig for Panden.

„Seg bliver her i Nat," sagde han, „og ve Den, som kommer.“

Den Nat tilbragte Mac virkelig i Haven, meens Baronetten vendte tilbage med Doggerne.

XVI.

Bildsvinejagten.

Tidligt den næste Morgen herskede der stor Bevægelse og Travlhed paa Slottet.

Hundene gjøede og sled rasende i det stærke Robbel, Jægerne eftersaae deres Bøsser og Jagt= knive, og engang imellem skingrede et Hornsignal gennem Slotsgaarden og vendte hundredfold forstærket tilbage fra de omgivende mægtige Mure.

Man gjorde Forberedelser til Jagten og lovede sig et godt Udbytte. I Skoven, som strakte sig helt ned i Dalstrøgene, Nord for Slottet, vrimlede der af Vildt, hvilket ikke var saa underligt, da Slottet ikke havde været beboet i mange Aar, og da Baronetten i den Tid han havde beboet det, havde meget Andet og Nyttigere at tage vare end jage og fiske, en skotsk Adelsmands sædvanlige Hovedbeskjæftigelse.

Edith havde derimod ofte ønsket at deltage i en Bildsvinejagt.

Hun havde læst og hørt Meget om det Spæn=

dende som en saadan frembød, og hun længtes efter engang at vise sin Mand hvilken udmærket, besindig Skytte hun var.

Dvelsen havde hun, dertil havde hun ofret mange Timer i Indien i Nubuks Selskab.

Endelig var Alt tilberedt til Opbruddet, om det saa var den lille Charles, saa var han kommen til Hest ved Siden af Mac Claire, der fungerede som anførende og ledende Jægermester.

„Den unge Herre,“ sagde han smilende, „skal vende sig til at se Wildbasen uuder Djnene, om ti Aar vil han have dræbt flere af dem end mangan gammel Skytte.“

„Saa afsted!“ raabte Baronetten og gav sin Hest Sporerne, „vi ride til højre, langs Brinken, og følge derefter Bejen gennem Dalen henimod Skoven.“

Han foer rast afsted, fulgt af Edith og Mac Claire tilligemed Charles, der tumlede sin lille Nordbag med megen Færdighed.

Bagefter fulgte Jægerne, der førte Hundene, tilligemed flere af Godssets Forpagtere, som med Glæde greb denne Lejlighed til at hævne sig paa Wildsvinene for al den Ddelæggelse de anrettede i deres med saa megen Umage dyrkede Marker.

Solen skinneede klart.

Den hævede sig netop op over de lave Høje, som omgav Slottet, Fuglene sang, og langt borte lød Faarehyrdernes Horn.

Det var en dejlig, velsignet Morgenstund, ret en saadan, hvor man faar Lyst til at leve, og hvor man glæder sig over „at være til“, som man siger, glæder sig over at have et Liv, som sætter os i Stand til at nyde det ophøjede Skuespil, Naturen frembyder i sin stille, fortryllende Storhed.

„Jeg er slet ikke bange for Bildbasen, Mac!“ sagde lille Charles, „slet ikke!“

„Det maa Du hellerikke være!“ svarede denne, „det er kun ligeoverfor Tigeren og Løven, at man har Lov til at blive lidt bleg om Næbbet; med Bildbasen er det en anden Sag, den lader sig let standse af Hundene og indlader sig stundom i Kamp med sin egen Skygge.“

„Og jeg har jo altid Dig ved Siden!“ vedblev Drengen, „og Du kan magelig holde et Bildsvin, kan Du ikke?“

„Medens Du skyder det!“ lo Ræmpen, „aa jo, det kunde jeg vel, — men tal nu ikke saa højt, Charles, en Sægers første Dyd er Tavshed, den næste Rolighed, den tredie Skudsikkerhed.“

Charles hørte opmærksom til; Mac var jo hans Læremester i al Slags legemlig Idræt.

Sagtdistriktet laa omtrent fire Mil borte, og her havde flere Klappere forsamlet sig for at være behjælpelige med at drive Bildsvinene ud af deres Lejr i den tætte Skov.

Det var lutter Bønder fra Godsset, unge og

gamle, Alle forsynede med jernbeslagne Stofke og isørte Højskotternes maleriske Dragt.

De havde allerede været paa Pladlen fra den tidlige Morgenstund og samtalede nu indbyrdes, medens de af og til saae til den Side, hvorfra Baronetten maatte komme.

Kun to Personer, ligeledes i Højskotternes Dragt, deltog ikke i den almindelige Samtale.

De holdt sig assides og havde taget Plads paa en omstjyrtet Træstamme, der laa tværs over Skovstien, ad hvilken man agtede at drage, for at trænge ind gjennem Tykningerne.

Ja, hvad der var endnu mere paafaldende var, at de hidtil vare forblevne aldeles usete af Mændene, der ellers strax vilde have bemærket, at de var dem fuldkommen ukjendte.

Smidlertid kunde de tilsidst ikke undgaa at blive sete, thi en ung Bonde, der netop kom nedad Stien gjennem Tykningen og gik dem forbi, bragte strax den Efterretning til de Andre, at to fremmede Mænd sad paa Træstammen og vilde rimeligvis deltage i Jagten.

Han fortalte det med en vis Interesse, eftersom de to Mænds Udseende, navnlig deres Ansigtssfarve, gav Anledning til forskjellige Gissninger.

Højskotternes sunde iriske Ansigtssfarve havde de nemlig ikke.

Deres Hud lignede næsten Bronze i Farve, det var som om den i lang Tid havde været udsat for

en brændende Sols Straaler, faa tør, næsten mumieagtig.

Højskotternes kraftige, stærkt udviklede Legemsbygning havde de hellerikke, de saae tvertimod magre og spinkle ud, trods den tætte og tykke Blaid og det med Skind og Pelsværk forsynede Skjort, som de bar om Lænderne.

Dragten passede dem hellerikke rigtig, der lignede næsten en Forklædning, Trøjerne vare for store og sad ikke saa sirligt som ellers hos de forfængelige Skotter.

De havde uden Tvivl enten laant eller kjøbt dem som de vare, deres egne tilsyede var det neppe.

„Hvad kan det være for to Personer,“ sagde en gammel Bonde og tog sin korte Kridtpibe ud af Munden, „herfra Egnen kan de vel neppe være, de maa være langt Nord fra, men hvad vil de her, og hvorfor kommer de ikke hen og hilser paa os som Landsmænd.“

„Lad os gaa hen til dem og udsørge dem,“ foreslog en Anden.

„Som Du vil, nysgjerrig er jeg ikke, men lidt Nytt fra Oplandet Nord paa stader ikke at høre.“

Han saae mod Syd.

„Baronetten vil neppe være her før om en halv Snæs Minuter,“ sagde han, „dem har vi endnu til vor Raadighed, kom Kammerater, lad os hilse paa de to Fyre.“

Han gif henimod Træstammen, fulgt af de Andre.

„Ej, ej, se god Morgen, Landsmænd,“ sagde han og gif henimod dem, „J er langvejs fra, ser jeg.“ —

„God Morgen, Landsmand,“ svarede den Højeste af dem og rejste sig, „Du har Ret, naar Du siger vi ere langvejs fra, min Kammerat og jeg kommer fra Amerika, hvor vi har opholdt os i thye Aar.“

Hans suurrende, noget fremmede Accent lod ikke nogen Tvivl tilbage om, at han talte Sandhed.

„Fra Amerika,“ svarede Skotten og saae sig om blandt Kammeraterne, „hvem var det nu, som rejste did for thye Aar siden?“

Han troede at have To af de dengang Bortrejste for sig.

Men Ingen svarede, heller ikke hustede Nogen, at der var afrejst Skotter til Amerika i lang Tid der fra Egnen.

„Dg hvad vil J nu her i Landet?“ vedblev Bonden og tog Blads ved Siden af dem, „er det Herremanden, Baronetten, Sir Dudley, J vil tale med, saa kan J ikke komme belejliger, han vil være her om lidt til Wildsvinejagten, som afholdes her i Dag!“ —

„Nej,“ svarede den Anden og Mindste af de Fremmede, „vi ønske ikke at tale med Baronetten,

„Som Du siger vil afholde Sagt her i Dag; tvertimod, vi have ikke Tid til at oppebie hans Ankomst, men maa drage videre. Hvor langt har vi til Edingburgh, og hvilken Vej er den nærmeste?“

„Vejen følger I blot som den løber,“ svarede den Anden og pegede ned ad den, „I kommer lige forbi Baronettens Slot, omtrent fire Mil herfra, saa har I vel et Par Dages Rejse inden I naaer Staden.“

„Tak!“ svarede den Fremmede, „saa vil vi skynde os.“

„Har det saadant Hastværk? vil I ikke før blive og deltage i eller idetmindste se paa Sagten.“

„Nej, vi har ingen Tid at give bort.“

„Som I vil, det veed I bedre end jeg; men vil I ikke først have en Slurk, Landsmænd fra Amerika er ogsaa gode Venner.“

Han halede sin Flaske frem af Tasken, der hang om Halsen i et med Perler broderet Læderbælte.

Den Fremmede smilede.

„Eders Velgaaende, I gode Folk!“ sagde han, „en venlig Modtagelse gjør altid godt.“

Han satte Flasken for Munden, tog en Slurk og gav den til sin Kammerat.

Denne nikkede, drak, og gav den tilbage til Gjemanden.

„Det bliver altsaa en højtidelig Dag idag!“ sagde han. „Er Baronetten ene?“

„Enc, nej, baade han og hans Hustru er med,“

svarede en af Mændene, „ja, om det saa er den lille Stamherre, Baronettens otteaarige Søn, saa er han med.“

Et besynderligt Smil foer over den Fremmedes Læber.

„Gillemand!“ sagde han, „det er for fint Selskab for to Landevejsriddere som min Kammerat og jeg; vi gjør bedre i at naa Byen end at spille Tiden med at se til. Farvel, Landsmand, og god Lykke paa Jagten, — altsaa blot følg Vejen.“

„Ja, følg blot Vejen!“ raabte Flere, „den er god at gaa, idetmindste indtil I naa Nabogodset, for Baronetten holder den godt vedlige; hvorledes den saa er skal jeg ikke kunne sige, men bedre er den vistnok ikke.“

„Vi er vant til Strabadser!“ lo den Anden af de Fremmede. „Amerikas udstrakte Stensletter har hardet vore Fodder; om Vejen end er nok saa slem, gaa vi den med Lethed.“

„Se der, der kommer Baronetten!“ raabte pludselig den Mand, som var stillet paa Udfig, „nu kan Jagten begynde, naar det skal være.“

Han pegede paa en Støvsfy, som hævede sig paa Vejen langt ude.

„Farvel,“ sagde den Mindste af de to Højskatter, „vi maa afsted. God Lykke!“

Og uden at oppebie Svar, gik han hurtig ned ad Vejen, men drejede strax af til Højre, fulgt af

sin Kammerat, der skyndte sig med at tage Afsked med Klapperne.

Ingen lagde Mærke til, at de to Mænd smuttede bag de høje, blomstrende Hylde træer, som bækkede Siderne af Bejen, eller at de strøg efter, da Baronetten red forbi tilligemed hele Jagtselskabet, skyndsomst ilede ad Skoven til, som de naaede i Løbet af et Par Minuter.

„Kom!“ hviskede den Ene, „følg mig; vi liste os saa nær, at vi kunne høre, hvor de forskjellige Skytter blive posterede, — og saa, ingen Rysten paa Hænderne, nu eller aldrig.“

Han højede Buskene tilside og bukkede sig saa meget, at han blev fuldstændig skjult af de tætte, nedhængende Blade.

Hans Kammerat fulgte ham paa samme krybende Maade, og Begge tog Retningen hen imod Samlingsstedet, som var let at finde, da Hundene halsede uophørligt og Klapperne raabte og talte i Munden paa hverandre.

Stedse nærmere og nærmere kom de, indtil den Forreste endelig standsede.

„Dys, stille!“ hviskede han, „her kan vi høre Alt.“

De var virkelig komne saa nær, at de kunde høre hvert Ord og se enkelte af Jagtselskabet, naar de blot højede nogle mellemliggende Grene tilside.

Paa Samlingsstedet var man ifærd med at afdele Saaterne — saaledes kaldte de Kredse af Skoven, som enkeltvis bleve gennemførte —, en Forretning,

som Mac udførte med en beundringsværdig Præcision og Værdighed.

„Ja, Du, Edith,“ sagde Baronetten, „Du følger med mig, vi dele Værelse og Bytte sammen.“

„Nej, min tappre Hr. Gemal,“ lo hun, „Du har høstet saa megen Værelse, at Du ikke behøver mere, jeg har derimod aldrig vundet Værelse og Berømmelse, og vil derfor gjerne søge at erhverve mig noget af denne Skat. Tillad mig derfor at indtage en isoleret Plads og selv nedlægge det grumme Wildsvin, hvis et saadant skulde vise sig indenfor Studvidde.“

Baronetten smilede.

„Som Du vil, Edith,“ sagde han, „saa vælg din Plads; men vær ikke altfor dristig. Wildsvinet, især Wildornen, er en meget farlig Fjende; dens Raseri kjenner ingen Grændser, og bliver den ikke dræbt næsten øjeblikkeligt, kan den blive meget farlig for Søgeren.“

„Vær rolig, min Edward,“ sagde hun, „jeg fejler ikke; jeg forsikrer Dig for, at jeg er en meget god Skytte, og jeg vil give mig Tid til at tage ordentligt Sigte.“

„Anvis mig min Plads, Hr. Søgermester,“ vedblev hun leende og vendte sig imod Mac, „men en, hvor jeg kan have grundet Haab om at komme til at staa Ansigt til Ansigt med farlige Fjender.“

„Jeg vil dog anbefale Dem Forsigtighed, Frue!“ svarede Mac, „megen Forsigtighed.“

„Vær rolig!“ lo hun, „jeg er vant til Faren og er altid undsluppen den.“

„Undtagen denne Gang!“ mumlede den Ene af de to Mænd, som laa ti Skridt borte under Bustadset, „denne Gang undgaar Du den ikke!“

„Saa vil jeg anvise Dem en fortrinlig Plads der hvor Understoven begynder!“ svarede Mac, „det er omtrent tusinde Skridt herfra. Granskoven hører netop op paa det Sted og de store Egeskove begynde der; jeg har undersøgt Stedet og fundet talrige Spor af Wildsvin og Daavildt, saa jeg tør næsten indestaa for, at der ikke vil mangle Lejlighed til at nedlægge en eller flere Wildbasser.“

De to Mænd bag Bustene hørte hvert et Ord. Den ene af dem krøb strax hurtig baglæns tilbage og forsvandt i Dykningen, medens den Anden blev liggende.

„Edward følger med mig!“ sagde Mac, „jeg maa lære ham at se Wildbassen lige i Djnene.“

Baronetten nikkede tilfreds.

„Jeg veed han er i gode Hænder!“ sagde han. Mac tog til Huen.

Militæren sad endnu indenfor Højskottedragten.

„Lad os saa begynde!“ vedblev Baronetten, „efter Jagten skal det være mig en Glæde at se mine brave Venner, Alle, saa mange de ere, hos mig i Aften til Vystighed og Dands, saaledes var altid Skik og Brug i gamle Skotland.“

Et dundrende Hurra besvarede denne Indby-

delse, og hele Jagtselskabet brød op for at indtage sine bestemte Pladser.

Den Anden af de to Mænd forlod hurtig sin Plads under Buskene og skyndte sig efter sin Kammerat, der endnu var synlig imellem Træerne.

Han indhentede ham snart.

„Drengen forbliver hos den lange, dumme Karl!“ sagde han ærgerlig, „hvad gør vi saa?“

Den Anden trak paa Skuldrene.

„Et dumt Spørgsmaal!“ svarede han, „hvad gjør man, naar man vil plukke en Rose, som sidder helt omgivet af skjærmende Torne?“

„Man fjerner disse.“

„Godt, hvorfor da den unyttige Spørgen. — Kom, nu gjælder det.“

„Og Baronetten?“ vedblev den Første.

Den Anden standsede og vendte sig om mod ham. —

„Det bliver min Opgave!“ sagde han.

„Vil De dræbe ham?“

„Nej!“

„Men det vil jeg have!“ raabte den Anden heftigt, „hører De, jeg forlanger denne Mand's Liv!“

„De skal faae det, naar jeg har faaet min Part!“ svarede den Første roligt og med et foragteligt Blik, „gør mig blot den Tjeneste ikke at spørge mig Alt med Deres utidige Spørgsmaal.“

Den Anden bed sig i Læberne.

Frettesættelsen var haard, næsten grov.

Hans Ledfager var imidlertid gaaet videre.

Af Retningen, han tog, var det klart, at han søgte at nærme sig Understoven, der hvor Granerne hørte op og hvor Eggestoven begyndte.

Det var netop det Sted, hvor Lady Edith Dudley vilde indtage sin Plads.

En smal, dyb Hulvej førte næsten lige hen til Granstovens Yderkant og højede derpaa bag om Skrænten, paa hvilken Lady Edith allerede holdt, midt mellem Træerne saaledes, at hun havde frit Udsigt over den omliggende lavere Skov.

En tiltrampet Sti vidnede om, at dette Strøg af Skoven var meget befærdet og, som man kunde se paa Sporene, af Bildsvin og Daavildt.

Lady Dudley lagde sin Kiffel foran paa Sadelen og aabnede Hylsteret for sine to Revolvere.

Hun var bestemt paa at ville vise sin Færdighed i Skydning, der var saa stor, at hun under sit Ophold i Calcutta havde modtaget mange smigrende Beviser paa hvor højt man vurderede den.

Det lod imidlertid ikke til, at hun skulde faa Lejlighed til at vise den, thi Bildtet blev borte, trods Hundenes rasende Gjøen og Klappernes vedholdende Støj.

Det saae ud som om de gamle Bildbasjer vare blevne forsigtige.

Det anede dem maaske, at Faren ikke kom hver-

Den skotske Kapitein eller Sepoybruden.

ten fra Klapperne eller Hundene, men derimod ude fra.

De holdt sig derfor inde i Sumpen, der strakte sig ned til Floden, eller i det tætte af Granskoven og blev siddende trods alle Anstrængelser fra Klappernes Side.

Endelig forgik Taalmodigheden en gammel, kæmpehøj Bildorne.

Med lynende Dine og stummende Mund brød den ud gennem Tilkningen og satte afsted i fort Galop, lige henimod Edith, som roligt tog sin Bøsse fra Sadelknappen og lagde den til Rinden.

Bildornen havde strax faaet Dje paa hende og Hesten og styrtede lige henimod dem.

„Du kommer tilpas,“ lo hun.

Hun sigtede og gav Ild.

Den vældige Bildorne gjorde et uhyre Spring fremad, faldt om paa Ryggen og blev liggende ubevægelig.

Edith sprang af Hesten.

„Det var Nummer Et,“ lo hun, „jeg vil først tage den i Djeslyn og derpaa lade igjen.

Hun lod Hesten blive staaende og gif henimod den. —

„Et prægtigt Dyr,“ sagde hun og bukkede sig ned over den, „og et smukt Skud, Kuglen er gaaet gennem dens Hoved.“

Hun rejste sig atter op og vendte sig om for

at gaa hen til sin Hest, da hun forbauset blev staaende.

To Mænd i Højskotternes Dragt stod ved den. —

Den Ene tog Revolverne af Sadelhylsteret, den Anden nærmede sig hende med langsomme, afmaalte Skridt.

Hvad der især slog hende var disse Mænds broncesfarvede mørke Teint og den Maade, hvorpaa de bar deres Dragt.

Det var de samme to Personer, som havde stillet paa den omstyrte Træstamme, og som for lidt siden havde sneget sig gennem Hulvejen hen til Skraaningen, hvor hun havde Post.

Hun standsede forundret og lod den Fremmede komme nærmere.

Da han var hende paa ti Skridt nær tog han sin Hat af.

Hun saae et ravnsort Haar, vildt og uredt om et smalt brunt Ansigt.

En uforklarlig Aelse overfaldt hende.

Hvem var han, hvad vilde han?

Og han forekom hende saa bekendt, hun havde set disse Træk tidligere, engang, for længe siden, men hvor.

Hun fæstede derfor sine Øjne forundret paa ham og gjorde uvilkaarligt et Par Skridt henimod ham, da han strax, trods den fejtede Maade, hvor-

paa han bar Højskotternes Dragt, opdagede, at han var en Person, der tilhørte de mere dannede Stænder.

„Min Herre!“ sagde hun, „jeg forstaar ikke . . .“

Han standsede og bukkede dybt.

„Jeg vil gjerne tro det, Mylady,“ sagde han med en spottende Klang i Stemmen, „men De vil snart komme til at forstaa mig, kjender De mig ikke igjen?“

Hun stirrede forfærdet paa ham.

So hun kjendte ham, hun havde set disse kolde onde Træk før, men ikke i den Skikkelse, da var han en Anden.

Han traadte nærmere.

„Se rigtig paa mig,“ sagde han.

„Nej, min Herre,“ sagde hun angst, „jeg kjender Dem ikke, og jeg vil bede Dem om ikke at opholde mig, hvis de senere vil aflægge os, min Mand og mig, et Besøg paa Slottet, skal De være os velkomne, og vil da søge at erindre mig bestemt hvor og hvornaar jeg har set dem, thi aldeles ubekjendt er De mig ikke.“

„Ikke,“ gjentog han, „hvor heldigt, men jeg tør desuagtet ikke modtage Deres venlige Indbydelse, der vel nærmest er udsprunget af Lyst til at blive mig kvit i dette Øjeblik, hvilket jeg nu ikke har Lyst til at indrømme Dem. Hør mig blot rolig, de undslipper os ikke.“

Han pegede meddetsamme paa sin Ledfager,

der nærmede sig med langsomme afmaalte Skridt, trækkende Hesten efter sig.

Edith følte Blodet strømme til Hjertet.

Hun blev angst.

„Ser De,“ vedblev han, „Sagen er aftalt og ordnet i Forvejen mellem min Ven der og mig, vi have Begge et Regnskab med Dem og Kapitain Edward Dudley at opgjøre.“

Han udtalte dette Navn med Udtrykket af et saa uhyre Had, at Edith udstødte et Skrig.

Hun havde gjenkjendt ham.

„Lord Rannought!“ skreg hun, „bort, bort, Glendige!“

Han lo højt.

„Se, se, den smukke Miss Lowson værdiges dog at kjende En af sine Tilbedere,“ sagde han, „hvilken Naade. Ja Dpholdet i Norfolk har taget paa mig, jeg er blevet lidt forandret, men min Kjærlighed til Dem er den samme, hverken Fjern eller Boldt, hverken Sult eller Tørst, hverken det dybe Hav eller de høje sneklædte Bjerger har kunnet standse mig. Jeg brød ud en Vinternat, halv nøgen, kuu tilhyllet af nogle usle Pjalter flakkede jeg om fra Sted til Sted, forfulgt af en Flok Spioner, ængstet til Døde, men med den faste Villie at ville gjense Dem, som var Skyld i al min Ulykke. Flere Maaneder fristede jeg den usleste Tilværelse, vilde Rødder var min eneste Næring, de store Skove mit Nattevarter og Huden af en død Bøffel min Klædning. Jeg

lignede mere et Dyr end et Menneske. Endelig naaede jeg Kysten, der loo et Skib, en Ostindiefarar for Anker, Kapitainen fattede Medlidenhed for mig og tog mig ombord, og jeg vendte da tilbage til Indien, hvor jeg haabede at træffe Dem og den forhadte Kapitain. Der erfarede jeg, at De havde forladt Landet og var rejst til Skotland, og der fandt jeg en Mand, der ligesom jeg havde et lille Mellemværende med Kapitainen."

Han pegede paa den Fremmede, som holdt Hesten.

Edith saae paa ham, nu, da hun kjendte den Gne, kunde hun ikke tage Fejl af den Anden.

Det var ham, Uslingen, Sefuiten, Pater Antonio, som blev dømt til at dø ved Hængning.

Som hun saae var han undsluppen, paa hvilken Maade vidste hun ikke.

"Vi slog os sammen!" vedblev han, "og rejste hertil. I flere Nætter og Dage har vi listet os om ligesom Ræven om Hønsegaarden og ventet paa Lejlighed; nu er den kommen, og De kan være forvisset om, Mylady, at vi denne Gang ikke lade den slippe os af Hænderne!"

Han fæstede sine tindrende Øjne paa hende.

"Hvor De er smuk!" vedblev han, "og hvor jeg elsker Dem, og denne Gang med fuldt Haab om at komme til at besidde Dem for bestandig, det nytter ikke De gjør Modstand, ved det første Skrig De udstøder, bliver jeg nødt til at lukke Deres

Mund for evig. Jeg er bleven lidt raa, skal jeg sige Dem, mine Omgangsbenner i Norfolk vare Mordere og andre Forbrydere, de have lært mig, hvorledes man skal optræde som Mand og handle som Mand; ingen Skaansel lige over for Kvinden; hun staaer ikke os, hun ler ad vor Smerte og haaner vor Færd, og disse Leveregler har jeg skrevet mig bag Øret; det er noget Andet end dengang jeg tryglede om et Smil og tiggede om et venligt Ord, — ja, Edith Lowson, thi saaledes hedder Du endnu stedse for mig, trods dit Ægteskab, den undvegne Forbryder elsker Dig og vil have Dig til sin Hustru. Her er ikke langt til Greta-Green; der boer Smeden med det mærkelige Præbivilegium, — kom Edith, Tiden iler, din Mand kunde komme, og jeg blev da nødt til at dræbe ham lige for dine Øjne."

Den unge Mhlyady var bleven ligbleg ved denne Tale; hun saae hun var fuldkommen i begge Uhyrernes Magt, og paa Klapperens svage Raab og Hundenes næsten uhorlige Halsen, bemærkede hun med Skræk, at Sagten fjernede sig mere og mere fra Stedet hvor hun stod.

"Mine Herrer!" sagde hun imidlertid roligt, "De tager fuldkommen fejl, naar De troer saadan uden videre at kunne begaa en Bolds handling. Det kunde jo ikke engang lade sig gjøre i det store Indien, hvor tror De da, at det kan udføres i det lille Skotland. Følg derfor et venligt Raad, mine

Herrer, forlad Egnen; De, Lord Cannouht, — var det ikke saaledes De kaldte Dem, — burde ikke glemme, at De er en undvegen Forbryder fra Norfolk, — og De, værdige Hr. Pater, som paa en eller anden Maade er undsluppen den udtalte Dødsdom, De bør neppe udsætte Dem for anden Gaug at komme til at klæde Galgen.“

Lord Kananghts Ansigt blev overtrukket med en aflagraa Blegghed ved at høre disse Ord, der lød saa knusende, saa uendeligt spottende.

Hans Dine fik et sand dæmonisk Udtryk, da han aabnede Munden for at ville svare hende.

„Spar Deres Ord!“ sagde hun, da hun saae han vilde sige Noget, „jeg bryder mig ikke om at høre hvad De har at fremsføre til Undskyldning; vov ikke at nævne det Ord Kjærlighed for mig, jeg vil skamme mig for at høre, at jeg har indgivet en følesløs Forbryder denne hellige Følelse, — ti, og gaa, og jeg vil glemme Alt, ja, jeg vil hjælpe dem bort herfra, før Dyrigheden opdager Deres Smuthul og slæber Dem Begge for Domstolen.“

Hun lignede en Dronning, da hun sagde dette og rolig gif hen til sin Hest, for at svinge sig i Sadelen.

Lord Kanought opflog en hæs latter.

„Nej hør engang!“ raabte han, „hun troer at kunne byde her; grib hende, Hr. Pater, og hjælp mig med at binde hende; om saa Minutter er jeg

tilhest og farer herfra med min skønne Byrde til et Sted, hvor Ingen skal forstyrre vor Kjærlighed."

Han lagde sin Haand paa hendes Skulder.

Edith udstødte et skingrende Skrig, men Ingen hørte hende.

Sagtselskabet var allerede langt borte.

"Ja, det undrer Dem, smukke Lady!" sagde Fateren i sin sædvanlige, langsomme, slæbende Tone, at man saa pludselig giver Sagten en anden Retning, men det har sine gode Grunde. Vi har nemlig vore Hjælpere, alene turde og kunde vi ikke udføre det Arbejde; De bør derfor forholde Dem fuldkommen rolig og afvente vore nærmere Bestemmelser; maaske vi ere tilbøjelige til at gaa paa Accord med Dem, man kan jo ikke vide det!"

Han fæstede sine gjennemborende Øjne paa hende og smilede svagt.

Edith følte, at hun var fortabt.

Allene med de to Uslinge, forladt af Alle, som kunde hjælpe hende, var der ikke Andet tilbage end enten at give efter og afvente, at hendes Gemal snart vilde savne hende og lade hende opsøge, eller indlade sig i en fortvivlet Kamp med de to Mænd, en Kamp, i hvilken hun upaatvivlelig vilde bukke under.

At de havde Hjælpere forekom hende usandsynligt.

Grunden til at Sagten fjernede sig fra det

Sted, hvor hun stod, var snarere en Forsigtighedsregel fra hendes Ægtefælles Side.

Han vilde nemlig ikke udsætte hende for den alvorlige Fare, som kunde opstaa ved Sammenstød med flere af de rasende Dyr, og han havde derfor sikkerlig i al Hemmelighed givet Befalingen til at fjerne Klapperne fra Skraaningen, hvor hun stod.

Mac Claire havde uidentvivel ogsaa modtaget sine Instruktioner; han havde været saa rolig, da hun ene red hen til sin farlige Post.

Det vilde han neppe have været, dersom han ikke i Forvejen havde vidst, at Faren ikke vilde blive stor.

Da hun nedlagde Bildsvinet, havde hun samtidig set, at flere Jægere var i Nærheden; de havde fjernet sig da de havde set, at hun havde dræbt den ved første Skud.

Hun var altsaa virkelig ene, ene med de to Uslinger i den store Skov.

„Kom saa, min Naadige!“ sagde Lord Kanauht, „behag at tage Blads hos mig paa Hesten; jeg har ikke nogen Tid at give bort, og jeg ønsker ikke at blive opholdt, jeg vil — for Helvede!“ afbrød han sig selv og slap hende, „hvem kommer der?“

Fateren vendte sig hurtig om i Retning af hans Blik, men det lod ikke til, at han i mindste Maade blev forstræffet eller forundret.

„Red!“ befalede han og greb Edith med Tern-

styrke i Skulderen, „et Skrig, og jeg suærer din Strube sammen.“

Edith tumlede om ved det voldsomme Tag.

Hun vovede ikke at skrig, Uslingen holdt hende Revolveren for Panden, og af hans Udtryk saae hun, at han gjorde Mine til at udføre sin Trudsel.

Den der kom, var den lille Eduard, galopperende paa sin lille Bonny.

„Moder!“ raabte han i Afstand, „Moder, jeg skal vise Dig Vej til Fader og til Mac; Moder, Moder, hvor er Du?“

Den lille Dreng udstodte et Skrig, han havde idetsamme faaet Dje paa den farlige Situation, hvori Moderen befandt sig.

Han sprængte videre med blussende Kinder og lynende Dje.

„Holdt, stands!“ skreg han, „slip min Moder, eller jeg skyder.“

Det var Lord Kanaught, som affyrede den anden Revolver og som traf den ovenfor Biben, hvor den og Skjæftet forener sig.

Den Lille lod sig dog ikke forbløffe, men nærmede sig i Galop, idet han raabte:

„Til Hjælp, til Hjælp!“

Lord Kanaught styrtede hen imod ham og greb Hesten i Tøjlen.

„Ti, fordømte Dreng!“ hviskede han, „raaber Du endnu engang, dræber jeg din Moder.“

Edvard tav stille. Strækken lummede hans Tunge.

„Gode Herre!“ stammede han omsider, „gør ikke min gode Moder nogen Fortræd; Fader vil give Dem Penge, dersom det er det, De vil have.“

„Ti, ti, fordømte Dreng!“ raabte Uslingen og rev ham ned ad Hesten, „nævn ikke din Fader for mig, nævn ham ikke, hører Du?“

Han holdt ham nede med den ene Haand og vendte sig imod Edith.

„Se nu, Mhylady,“ sagde han, „nu tror jeg nok jeg er den Stærkeste; nu ingen Mølen længer.“

Den ullykkelige Moder skjælvede over alle Lemmer; hun begreb, at man neppe vilde betænke sig paa at myrde Barnet, dersom hun vægrede sig ved at give efter.

„For Himlens Skyld, Lord Kanaught!“ raabte hun, „tilsøj ham intet Ondt, jeg bønfaller Dem.“

„Se, se, det var en anden, mere passende Tone!“ lo Uslingen, „jeg vidste nok vi vilde komme til Forstaaelse; nu tilhører De mig og . . .“

„Koster et Par Millioner i Løsepenge,“ tilføjede Fateren med et giftigt Smil.

„Aldrig aldrig!“ raabte hans Staldbroder, „Edith Lowson er min for Tid og Ewighed.“

Jesuiten vendte sig imod ham.

„Vil De bedrage mig!“ raabte han, „huster De ikke vor Aftale.“

„Maaske,“ svarede den Anden, „men jeg fore-

trækker nu at beholde hende; jeg vil ikke afstaa hende, ikke for Millioner. Hun er min Lykke, min Salighed, mit hele Liv; om jeg end skal tigge Døden til os begge To, det gjør Intet.“

„Kæser Du, fordømte Kar!“ skreg Jesuiten, „det er jo netop vor Plan at blive rige ved din fordums Elskede; hun tilhører os Begge; baade Du og jeg har Part i hende.“

Lord Ranaught udstødte et Skrig.

Uden at betænke sig rev han en af Revolverne op af Sadelhylsteret, sigtede og gav Skud.

Fateren tumlede baglæns til Jorden.

Kuglen havde gjennemboret hans Hoved.

„Se nu, Edith!“ raabte han og svang det endnu rygende Vaaben, nu tilhører Du mig; stiiig ja, eller jeg sender din Søn samme Sted hen, som Pater Antonio.“

Han sigtede mod Drengen og bøjede Fingeren om Aftrækkeren.

„Holdt, holdt!“ skreg hun, overvældet af en frygtelig Angst, „nu vel da, Elendige, skaan min Søn, og jeg vil tilhøre Dig.“

Uslingen udstødte et Skrig af Glæde og sluttede hende i sine Arme.

„Lytte, Lytte!“ raabte han, „endelig har jeg fundet dig. Kom nu, sæt Dig op foran mig paa Hesten; din Søn bliver tilbage, — skriger Du eller gjør Du Støj,“ tilføjede han og vendte sig imod ham, „dræber jeg din Moder ligesom dine Dje.“

Han saae vild og grusom ud, da han sagde disse Ord. Edvard sank blegnende i Knæ.

„Jeg vil ingen Støj gjøre!“ stammede han, „jeg vil ingen Støj gjøre.“

„Afsted!“ befalede han og greb Edith i sine Arme, „nu er det kun os To.“

Bevægelsen han var i fordoblede hans Kræfter; han svang sig i Sæden med hende i venstre Arm.

I næste Øjeblik foer han afsted som en Stormvind. —

Eduard tabte Bevidstheden, da han saae sin Moder blive bortført af den broncefarvede Mand.

Nedenfor Skraaningen var et Bustads, som nødvendigvis maatte passeres for at naa Skovvejen.

Boldsmanden drev Hesten henimod det i en rasende Fart, idet han holdt Tommerne imellem Tænderne og Revolveren i højre Haand.

Den var allerede trængt halvt igjennem det, da den pludselig standsede.

En Haand greb den ved Bidslet, medens en anden greb Rytteren i Struben og rev ham ned.

Samtidig raabte en Stemme:

„Se, se, er det Dig, gamle Ben fra igaar Aftes; denne Gang vil jeg dog se Dig lidt efter i Sømmene.“

Edith, som var halvt bevidstløs, udstødte et jublende Skrig.

„Mac!“ raabte hun, „brave, trofaste Mac!“

Det var virkelig Mac Claire, som havde anet

Uraad, da Drengen blev borte, og som blev betagen af en frygtelig Angst, da han saae den lille Nordbalk komme anseende uden Rytter.

Han var derfor sprunget af sin egen Hest og var løbet gennem Krattet ad en langt nærmere, men næsten ufremkommelig Vej.

Som vi se, kom han i rette Tid.

Lord Kanaught vred sig under hans frygtelige Tag.

Han begreb, at han var fortabt.

„Se ret paa ham,“ sagde Edith, „jeg er vis paa Du kjender ham.“

„Lord Kanaught!“ raabte Skotten forbauset, „men hvordan i Alverden...“

„Bateren ligger paa sine Gjerninger,“ vedblev hun, „hans værdige Kammerat har myrdet ham.“

Mac Claire vedblev at stirre paa ham.

„Usling!“ skreg han, „ti Gange fordømte Usling, denne Gang slipper Du ikke.“

Edith skyndte sig hen til sin Søn, der imidlertid var kommet til Bevidsthed igjen, og løb hende imøde, og aldrig havde hun omfavnet ham med større Glæde end i dette Øjeblik.

Mac fatte Baldhornet for Munden og blæste Alarmsignalet.

Det rungede gennem Skoven og blev besvaret, og snart var hele Jagtselskabet samlet.

Blegnende hørte Baronetten fortælle om den frygtelige Fare, hans Kjære havde svævet i, og

vendte sig med Gysen fra den hadefulde og giftige Usling, som laa der med sammensnørede Lemmer.

Sagten var naturligvis forbi med det samme.

Boldsmanden blev sat paa en Hest og ført som Fange til Slottet, hvorfra han endnu samme Dag afgik til Politiet i Edinburgh, for at sendes tilbage til Norfolk.

Senere Efterretninger oplyste om, at han var dømt til Døden for Mordet paa sin værdige Ven, Pater Antonio.

Om Aftenen glimrede Slottet af tusinde Fakler og Gys.

Man dansede i den store Sal, og Mac havde Vren af at aabne Dansen med Mhylady.

Hun havde for at hædre ham som han fortjente bundet en Krands af Violer og sat den om hans Hoved, og Sngen var stoltere end den brave Skotte.

Nu havde han frelst dem begge fra Døden.

Mere kunde Sngen forlange.

Ende.

